

TISDAGEN DEN 23 NOVEMBER 2010

ORDFÖRANDESKAP: BUZEK

Talman

(Sammanträdet öppnades kl. 9.05.)

1. Öppnande av sammanträdet

2. Debatter om fall av kränkningar av de mänskliga rättigheterna samt av demokratiska och rättsstatliga principer (tillkännagivande av ingivna resolutionsförslag): se protokollet

3. Naturkatastrofer i Europeiska unionen

Talmannen. – Jag ska börja med en mycket beklaglig information som gäller översvämningarna i Europa. I år har Europa återigen drabbats av en översvämningkatastrof. Nyligen drabbades Belgien, Frankrike, Nederländerna och norra Italien – och för närvarande har även centrala Italien drabbats – samt sydvästra England och flera andra länder. När ni får tillfälle att yttra er, för jag kommer strax att ge ordet till er ledamöter, kanske ni också tar upp andra exempel på allvarliga översvämningar som har drabbat Europa.

Det har förekommit dödsolyckor samt materiella förluster till ett värde av flera miljoner. För åtta år sedan inrättades EU:s solidaritetsfond för att hjälpa länder som drabbats av naturkatastrofer. De medel som avsatts för denna fond har hittills utnyttjats i samband med 33 allvarliga naturkatastrofer. Vi delar i dag det lidande som drabbat offrens familjer och de som förlorat alla sina ägodelar i samband med översvämningarna. Vi vet att detta är förfärliga och exceptionella händelser för alla de människor som har drabbats.

Sergio Paolo Francesco Silvestris, för PPE-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Under de senaste veckorna har flera översvämningar inträffat i ett antal europeiska länder och tvingat befolkningarna i de drabbade regionerna på knä.

I förra veckan miste fyra belgiska medborgare livet i provinserna Waals-Brabant, Oost-Vlanderen och Henegouwen, på gränsen mellan huvudstaden och landets norra del. Enligt myndigheterna var detta den värsta översvämning som inträffat under de senaste 50 åren. Under två dagar föll lika mycket regn som det normalt faller under en månad. Situationen var så allvarlig att man tvingades kalla in militären för att evakuera människor i de värst drabbade områdena.

Liknande situationer har förekommit i västra delen av Frankrike där flera vägar varit oframkomliga, vilket förorsakat fullständigt kaos i transportsystemet. Åkrar kunde inte besås under hösten på grund av ett ihållande regn som gjorde marken otillgänglig.

För tjugo dagar sedan drabbades mitt eget hemland Italien hårt, däribland regionerna Veneto, där två dödsfall inträffat, Friuli-Venezia Giulia, Ligurien och Kalabrien, med ett dödsfall i vardera region, samt provinsen Salerno i Kampanien och Toscana, där tre människor omkommit. Dussintals skadade människor har behövt hjälp med att ta sig ur leran och spillrorna, och en person saknas fortfarande i Rovigo.

Skadorna uppgår till mer än 1 miljard euro för att enbart bekosta det mest akuta arbetet, och utöver detta behövs ytterligare medel för strukturarbeten. Fler än 4 500 personer har

mist sina hem, 280 kommuner och fler än 500 000 människor har drabbats, jordbruksområden har förstörts och 150 000 boskapsdjur har dött.

Jag vill framhålla två aspekter. Den första är det exceptionella utnyttjandet av stödmekanismen och den solidariska omvärld som har skickat tusentals frivilligarbetare för att stödja de människor som drabbats i katastrofens inledande skede. De förtjänar parlamentets tacksamhet och uppskattning.

Den andra aspekten är knuten till de långsiktiga effekter som katastrofen kommer att medföra. Den europeiska tillverkningsindustrin utgörs av små och medelstora företag som har förlorat allt, däribland maskiner, fordon och material. Detsamma gäller för de tusentals jordbrukare som har fått se sina grödor förstöras, men också traktorer, maskiner och utsäde som blivit obrukbara i leran, samt översvämmade stall och gårdar för uppfödning och tusentals drunknade kreatur och fjäderfän.

Dessa jordbrukare, som redan hade det svårt på grund av finanskrisen, riskerar nu konkurs. Med tiden kommer översvämningarna att leda till att produktionssystemet slås ut, med arbetslöshet som följd och en utarmning av de marker som drabbats. EU måste därför agera för att snabbt övertyga regeringarna i de drabbade länderna om att unionen är villig att utnyttja solidaritetsfonden.

Även om det innebär att vi måste överskrida det stränga kriteriet för när fonden får aktiveras, och även om budgeten för 2011 ännu inte godkänts, måste vi omedelbart bistå våra medborgare som än i dag genomlever följderna av denna allvarliga kris. De har rätt att känna att parlamentet står bakom dem och att EU tillhandahåller ett väsentligt stöd.

Edite Estrela, *för S&D-gruppen.* – (PT) Herr talman! Som företrädare för gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater i Europaparlamentet vill jag visa vår solidaritet med alla de regioner som har drabbats av naturkatastrofer, och framföra våra uppriktiga kondoleanser till familjerna till offren för stormarna. År 2010 började med att världen chockades av den omfattande tragedi som följde på katastrofen i den autonoma regionen Madeira i Portugal. Kort därefter slog stormen Xynthia till mot Frankrike. Extrema väderfenomen har också drabbat Spanien, Belgien, Tyskland och Nederländerna, och vållat betydande skador.

I Centraleuropa har översvämningar under sommarmånaderna blivit allt vanligare och alltmer förödande. Tusentals människor har varit tvungna att överge sina hem i Tjeckien, Slovakien, Ungern, Österrike, Polen, Italien och Storbritannien, och en mängd fabriksanläggningar har varit tvungna att lägga ned verksamheten. Varje år förstörs hundratusentals hektar skog i södra Europa av bränder. Det antas att klimatförändringen förvärrar situationen och att det har skett en ökning av naturkatastrofer som orsakar förfärliga skador i form av dödsfall, skador på miljön och minskad ekonomisk verksamhet. Det är därför avgörande att riskerna förebyggs, undersöks och hanteras på ett korrekt sätt.

Enligt FN:s internationella strategi för katastrofförebyggande kan bättre stadsplanering i kustnära områden och bevarande av ekosystemen minska naturkatastrofernas effekter. Det är även viktigt att stärka civilskyddsmekanismerna och förenkla EU:s instrument för katastrofinsatser. Tillämpningsföreskrifterna behöver också bli mer flexibla. Herr talman, du talade om solidaritetsfonden. Det är obegripligt att rådet fortsätter att blockera den nya förordning om solidaritetsfonden som parlamentet godkände. Jag vill också påpeka att parlamentet nyligen godkände förslaget om att inrätta ett europeiskt observatorium för torka som ett centrum för att undersöka, begränsa och kontrollera följderna av torka.

Ökade satsningar på förebyggande åtgärder samt på att förbereda och utbilda personal kan också göra stor skillnad.

Dirk Sterckx, för ALDE-gruppen. – (NL) Herr talman! Givetvis ligger våra främsta sympatier hos offren. I mitt hemland har fyra personer drunknat, och jag vet att även i andra länder har hundratals eller tusentals människor drabbats av enorma ekonomiska och känslomässiga förluster i form av skador på affärsverksamheter och hem. Våra första tankar går givetvis till dessa människor. Under de senaste veckorna, månaderna, ja till och med åren, har ett stort antal medlemsstater råkat ut för problem till följd av översvämningar. Jag har en fråga till kommissionen. Anser ni det lämpligt att man under utvärderingen av dessa händelser sammanför experter från olika medlemsstater och regioner, och ger dem möjlighet att säga sin mening om det som har inträffat, så att vi kan få en bättre förståelse för orsakerna? Detta är en mycket komplicerad fråga, men jag anser att om vi kan gå till botten med orsakerna kommer vi också att kunna diskutera lösningar tillsammans med dessa experter. Enligt min uppfattning skulle det vara lämpligt med en riskanalys för varje avrinningsdistrikt, som de vi har genomfört för miljön i vattendirektivet. Vi behöver också rådgöra med dem om förebyggande åtgärder. Hur kan vi förhindra att sådana olyckor inträffar igen? Vi förväntar oss nämligen ytterligare häftiga regn, och dessa kommer att koncentreras till särskilda områden, vilket i själva verket varit orsaken till översvämningarna. Om vi slutligen skulle drabbas av en ny katastrof bör vi se till att vi kan vidta bättre samordnade åtgärder för att förbättra vattenhanteringen. Jag vill uppmana kommissionen att sammankalla experter så att vi kan göra en ordentlig utvärdering av de senaste katastroferna.

Isabelle Durant, för Verts/ALE-gruppen. – (FR) Herr talman! Även jag vill, för gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen, uttrycka mitt beklagande till alla de familjer och personer som har drabbats av dessa tragiska översvämningar, samt till alla de som har förlorat nära och kära eller drabbats av materiella förluster. Jag vill emellertid också rikta mig till, och tacka, alla de brandmän, räddningsarbetare och frivilliga som har varit mycket aktiva under de senaste veckorna i samtliga drabbade regioner.

Offren kommer att behöva hjälp och kompensation inte bara på kort sikt utan också under de kommande månaderna. Vi måste likaså utarbeta en konsekvent och innovativ politik för att åtgärda problemets huvudorsaker, och jag föreslår tre typer av åtgärder för kommissionen.

För det första måste vi genomföra renoverings- och byggprojekt för att marken ska bli mer genomtränglig, för varje gång en industrianläggning, ett shoppingcenter eller ett bostadshus byggs måste det utformas på så sätt att marken inte riskerar att bli mer ogenomtränglig. Detta gäller inte bara för översvämningdrabbade områden.

För det andra måste vi se över vår jordbrukspraxis. En intensiv jordbrukspolitik har gjort marken mer känslig för väderomslag. Vi bör därför stärka alla åtgärder för att främja ett miljövänligt jordbruk.

Slutligen gäller det frågan om att varsko och samordna städer så att de kan förbereda sig för och hantera dessa incidenter när de inträffar. Vi anser att kommunikationen och mobiliseringen inte har varit tillräckligt snabb alla gånger, och vi bör definitivt överväga mer aktiva förfaranden för att samordna spridningen av vädervarningar.

Jag föreslår därför att EU ska se över all politik, dvs. både förebyggande och aktiv politik inom samtliga områden, och därefter utforma en politik som kan vara till hjälp i detta

avseende. I annat fall kommer vi, när nästa extrema väderförhållande inträffar inom några månaders tid, återigen att stå här och framföra vårt beklagande till offren – till folket, familjerna och företagen. Detta måste vi undvika, och det kan vi göra inom all vår politik.

Julie Girling, för ECR-gruppen. – (EN) Herr talman! Min grupp uttrycker också sitt djupa deltagande med de drabbade. Jag har en högst personlig erfarenhet av detta. Det var i själva verket en översvämning i min egen hemregion som för första gången gjorde att jag kom i kontakt med Europaparlamentet och som inspirerade mig att så småningom själv bli ledamot. Mobiliseringen av solidaritetsfonden vid det tillfället var således definitivt en stor händelse för mig. Så sent som denna vecka har vi haft ytterligare översvämningar i Cornwall, som är min hemregion.

Min poäng har redan framförts av Dirk Sterckx, men den tål att upprepas. Jag anser att tidiga varningar är viktiga, men vi känner alla till hur snabbt vädret växlar och förändras. Jag undrar om det verkligen är väl använda pengar att satsa stora belopp på tidiga vädervarningar, när vädret redan är där. Det handlar om vad som bör göras när varningarna kommer. Som Dirk Sterckx sade skulle EU definitivt kunna skapa ett stort mervärde om vi hade en situation där vi kunde lära av varandra.

Jag vet att vi i fallet med Gloucestershire, som jag kommer ifrån, fick stor hjälp efter översvämningarna via förbindelser med personer från i synnerhet de österrikiska regionerna, där de hade stor erfarenhet av översvämningar i högt belägna områden. Det hade däremot inte vi.

Jag anser att det skulle vara en god idé om kommissionen inriktade sig på att upprätta regionala förbindelser. På så sätt kunde vi lära av varandra om hur vi kan hantera översvämningarna, för de kommer definitivt inte att försvinna.

Lothar Bisky, för GUE/NGL-gruppen. – (DE) Herr talman! Som företrädare för gruppen Europeiska enade vänstern/Nordisk grön vänster vill jag uttrycka mitt deltagande med offren och de drabbade. Alla grupper i parlamentet är eniga om detta. Vi är också överens om att vi snabbt måste tillhandahålla bistånd. Flera kloka anföranden har redan framförts. Det är inte nödvändigt att upprepa dessa, men jag stöder dem till fullo. Det finns ytterligare en aspekt som jag vill framhålla och det gäller skador på längre sikt. Vi får inte glömma bort att flera av konsekvenserna kommer att ha en mer bestående påverkan på den naturliga miljön än vad vi för närvarande räknar med. Jag anser därför att det är viktigt att solidaritetsfonden och de åtgärder vi vidtar inriktas på naturkatastrofernas långsiktiga konsekvenser.

Jag vill göra ett sista påpekande. Vi kan sitta här och diskutera denna fråga, men det viktigaste vi kan göra är att tillhandahålla stöd så att människor kan börja organisera hjälp till sig själva, för de har bättre kännedom om de lokala förhållandena än vad vi har här i parlamentet.

Mara Bizzotto, för EFD-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! På min grupps vägnar vill jag uttrycka min solidaritet med alla de medborgare som drabbats av översvämningarna. Jag vill inte desto mindre tala om min egen hemregion som har 5 miljoner invånare, och där 500 000 människor har drabbats av översvämningarna: 131 kommuner har berörts, 7 000 invånare har förflyttats, 140 kvadratkilometer har översvämmats, tre sjukhus och sjukvårdsinrättningar har evakuerats och två dödsfall inträffat. Jordbruket har drabbats hårt och för 23 procent av Venetos näringsliv har

översvämningarna varit mycket kännbara. Detta kan kanske ge er en föreställning om katastrofens omfattning.

EU måste göra mer. EU måste utnyttja solidaritetsfonden, men vi vet att fonden inte kan utnyttjas förrän budgeten har godkänts. Vi kan gott och väl sitta här och tala om stora strategier, utvecklingsplaner och mytiska program, men EU måste också satsa mer på forskning och förebyggande av hydrogeologiska risker, främja ansvarsfull markplanering och uppmuntra till användning och utveckling av system för tidig varning.

EU bör satsa mer på översvämningsskydd, eftersom våra floder är i farozonen och fortsätter att riskera våra medborgares hälsa. Jag hoppas därför innerligt att EU för en gångs skull kommer att presentera åtgärder och göra sin röst hörd, för unionen anklagas ofta för att finnas alltför långt från sina medborgare.

Talmannen. – Debatten är avslutad.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Olga Sehnalová (S&D), *skriftlig.* – (CS) Både naturkatastrofer och industriolyckor är, som vi har sett från den senaste tragedin i samband med utsläppet av giftslam i Ungern, beklagligt nog relativt vanligt förekommande i Europa. EU:s trovärdighet som en organisation som visar solidaritet i nöd är beroende av möjligheten att tillhandahålla effektiva och i synnerhet snabba hjälpinsatser till drabbade områden och deras medborgare. Den viktigaste frågan är tiden. De bestämmelser som reglerar olika hjälpinsatser bör därför vara så flexibla som möjligt, särskilt när det gäller olyckor av gränsöverskridande karaktär. Villkoret att en viss fastställd skadenivå ska ha uppnåtts, oavsett omfattningen av det drabbade området och skadans intensitet, tycks bristfälligt. Det är i själva verket omöjligt att förutsäga allting. Därför stöder jag till fullo de ändringar som syftar till att möjliggöra en effektiv och snabb mobilisering av resurser. Att kunna hjälpa våra medborgare är enligt min uppfattning ett mycket positivt inslag i uppfattningen om EU. Hur kan vi på ett bättre sätt visa att EU finns till för sina medborgare?

4. 10:e årsdagen av resolution 1325 från FN:s säkerhetsråd om kvinnor samt fred och säkerhet (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är rådets och kommissionens uttalande om den tionde årsdagen av resolution 1325 från FN:s säkerhetsråd om kvinnor samt fred och säkerhet.

Jag välkomnar rådets och kommissionens företrädare till parlamentet.

Olivier Chastel, *rådets ordförande.* – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Jag har fått äran att tala under denna debatt i stället för Catherine Ashton, kommissionens vice ordförande och unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik.

Låt mig först av allt tacka parlamentet för dess fortsatta intresse för frågan om kvinnor, fred och säkerhet. Jag vill också påpeka, även om ni uppenbarligen känner till detta, att parlamentet var den första institution som bara en månad efter antagandet av resolution 1325 krävde att den skulle införlivas genom en resolution från parlamentet.

Tio år senare kan vi dra slutsatsen att framsteg har gjorts. Vi har nu ett väsentligt förbättrat internationellt ramverk, särskilt tack vare 2009 års antagande av resolutionerna 1888 och 1889. Utnämningen av FN:s första särskilda representant för frågor som rör våld mot kvinnor under väpnade konflikter var ett viktigt steg.

Dessutom finns det nu fler än 20 nationella planer över hela världen. Situationen kvarstår emellertid, och skyddet av kvinnor i konfliktsituationer och deras deltagande i fredsbevarande insatser och återuppbyggnadsprocesser understiger i själva verket ännu de utfästelser som gjorts om de konkreta behoven. Våld, och i synnerhet sexuellt våld, mot kvinnor och flickor i konflikter fortsätter att förstöra många liv, och alltför ofta sker övergreppen helt ostraffat.

EU är fast beslutet att genomföra resolution 1325 och därpå följande resolutioner. I dag har vi en hållbar EU-politik om kvinnor, fred och säkerhet, som täcker alla aspekter av unionens yttre förbindelser, från krishantering till humanitärt bistånd och utvecklingssamarbete. Här vill jag nämna några specifika resultat, och en av åtgärderna omfattar utbyte av god praxis.

Experter från EU:s institutioner och medlemsstaterna träffas regelbundet i en arbetsgrupp. Denna process har lett till ett ökat antal program på nationell nivå. Tio medlemsstater har nu en nationell handlingsplan och ytterligare två planer håller på att utarbetas. EU har en rad program som utformats för att tillgodose behoven hos kvinnor och flickor i konfliktsituationer och i situationer efter konflikter, som t.ex. finansieringen av sjukvård för personer som blivit utsatta för sexuellt våld.

Under mindre än två år har programmet finansierat projekt i 67 länder, till ett sammanlagt belopp på mer än 300 miljoner euro. EU har börjat tillämpa en tillsynsmekanism för jämställdhet för att övervaka integreringen av ett jämställdhetsperspektiv i program för utvecklingssamarbete. EU har jämställdhetsrådgivare och kontaktpunkter för jämställdhetsfrågor inom den gemensamma säkerhets- och försvarspolitikens (GSFP) samtliga 13 uppdrag, samt kontaktpunkter för jämställdhetsfrågor vid fler än 80 EU-delegationer.

Vi håller för närvarande på att slutföra en rapport om slutsatser från integreringen av ett jämställdhetsperspektiv och människorätsfrågor i den gemensamma säkerhets- och försvarspolitik. EU för också ett nära samarbete med det civila samhället i syfte att främja kvinnors deltagande på området fred och säkerhet.

Under 2011 planerar vi att inleda några särskilda projekt för att stödja kvinnonätverk i krisdrabbade länder, med en uppskattad budget på 2 miljoner euro. Flera EU-delegationer har anordnat "öppet hus-dagar" för att uppmärksamma tioårsdagen av resolution 1325 och för att träffa lokala kvinnogrupper, som t.ex. de i Kosovo, Bosnien och Hercegovina samt Irak.

I mitten av oktober anordnade EU och Afrikanska unionen (AU) ett seminarium för det civila samhället i Addis Abeba, i syfte att utarbeta rekommendationer om gemensamma EU/AU-åtgärder.

När det gäller förnyade och mätbara åtaganden planerar vi att i slutet av året utarbeta några allmänt erkända utbildningselement om jämställdhet, mänskliga rättigheter och barns rättigheter, som ska användas för att utbilda den personal som ingår i GSFP-uppdragen. Vi planerar vidare att senast 2013 utarbeta lokala strategier för att genomföra resolution 1325 när det gäller utvecklingssamarbete i minst 60 procent av de länder som är, eller har varit, i en konfliktsituation. Slutligen planerar vi att regelbundet redogöra för genomförandet av EU:s åtaganden när det gäller kvinnor samt fred och säkerhet, genom att tillämpa de 17 indikatorer som antogs i juli 2010. Den första rapporten håller på att slutföras i detta nu.

Den 26 oktober deltog EU i en debatt i säkerhetsrådet för att högtidlighålla tioårsdagen av resolution 1325. Det belgiska ordförandeskapet hade tidigare anordnat tre högnivåmöten med ministrar och experter i Bryssel, New York och Genève i syfte att öka medvetenheten och göra rekommendationer.

EU har därefter framfört starka krav på en ökad internationell övervakning av resolution 1325, särskilt genom att framhålla alla de indikatorer som tagits fram av generalsekretariatet. EU kräver nu därför att dessa indikatorer genomförs på ett snabbt och ändamålsenligt sätt.

Joaquín Almunia, *kommissionens vice ordförande*. – (ES) Herr talman! Jag tackar den belgiske rådsordföranden så mycket för hans uttalande om denna fråga. Kommissionen stöder till fullo det rådets företrädare just sade, och jag vill tillägga tre särskilda punkter.

För det första vill jag säga att jag helt och hållet instämmer med rådets ordförande om att detta är en tydlig process, med fler än 20 nationella handlingsplaner som inrättats över hela världen, samt utnämningen av FN:s första särskilda representant för frågor som rör våld mot kvinnor under väpnade konflikter.

För det andra anser kommissionen att det krävs mer arbete för att förebygga våld mot kvinnor och flickor under konflikter, och i synnerhet sexuellt och könsbaserat våld, vilket fortsätter att inträffa och förstör många liv.

För det tredje bör EU föregå med gott exempel genom att tillämpa resolution 1325 och de resolutioner där den införlivats.

Vi bör fortsätta att uppmärksamma behoven hos kvinnor och barn som drabbats under väpnade konflikter, men också i situationer efter konflikter, genom program som t.ex. finansierar hälso- och sjukvård för de som överlevt sexuellt och könsbaserat våld. Detta bör ske genom samarbete med det civila samhället för att främja kvinnors deltagande i skapandet av fred och säkerhet, och givetvis genom ett nära samarbete med FN när det gäller att utarbeta de indikatorer som generalsekretariatet tagit fram.

EU måste också ta ytterligare steg, t.ex. har kommissionens vice ordförande och unionens höga representant Catherine Ashton utsett Dame Rosalind Marsden till EU:s första kvinnliga särskilda representant för Sudan.

Edit Bauer, *för PPE-gruppen*. – (HU) Herr talman! När FN:s säkerhetsråd antog resolution 1325 för tio år sedan innebar det helt klart ett historiskt steg för världssamfundet, som togs i kölvattnet av de tragiska erfarenheterna från kriget i före detta Jugoslavien. Krig kräver flest offer bland oskyldiga civila, och under väpnade konflikter är de flesta civila kvinnor. Erfarenheten har visat att väpnade konflikter ofta åtföljs av våldtäkter mot kvinnor, och det är ingen tillfällighet att det i Genèvekonventionen också medges att detta ofta är liktydigt med folkmord.

Även efter konflikter fortsätter offren att stigmatiseras, och konsekvenserna av våldet fördärvar ofta deras liv. Ärren från de fysiska och psykiska övergreppen kvarstår för livet – om offren någonsin återhämtar sig överhuvudtaget. Därför är det ingen överdrift att kräva att förebyggandet av våld mot kvinnor ska utgöra en integrerad del av den allmänna säkerhets- och försvarspolitik, och att åtgärder ska vidtas för att få ett slut på dessa våldsdåd mot civila. De insatser som FN gjort i detta avseende kan uppenbarligen inte upprätthållas utan att vederbörliga åtgärder vidtas. Än i dag våldtas tusentals kvinnor i

krigszoner, för att sedan bli utkastade av sina familjer och på så sätt bli offer i dubbel bemärkelse.

Nyligen våldtogs fler än 8 000 kvinnor i östra Kongo under loppet av fem dagar, men frågan gäller också de flyktingläger, som t.ex. Camp Ashraf, där kvinnor ännu inte är säkra. Det är också befogat att begära att kvinnor i större utsträckning ska göras delaktiga i fredsbevarande styrkor, eftersom deras närvaro är ytterst viktig under dessa exceptionella omständigheter. Vi anser att det är viktigt att kvinnor spelar en mer aktiv roll i fredsprocesserna. Vi kan inte bara låta dem vara passiva deltagare eller till och med offer under sådana processer. Jag gläds åt att konstatera att kommissionen har vidtagit viktiga åtgärder i detta hänseende.

Maria Eleni Koppa, *för S&D-gruppen*. – (EL) Herr talman! Det är tio år sedan FN:s säkerhetsråd antog resolution 1325 om kvinnor samt fred och säkerhet. Det är en viktig årsdag, som är mer aktuell än någonsin, eftersom kvinnor och barn fortfarande är de största offren i krig.

De tusentals fallen av våldtäkter i krigszoner visar att våldtäkt och sexuella övergrepp används systematiskt som krigsvapen för att förödmjuka och demoralisera motståndaren. I flera fall sker våldtäkterna systematiskt av soldater på uppmaning av deras överordnade, och om våldtäkten utförs på en öppen plats vållar den ännu större skada på motståndarsidan. Offren för dessa övergrepp, som i allmänhet är kvinnor, blir stigmatiserade, förvisade, eller till och med mördade av det egna samhället i ett försök att återupprätta hedern.

Vi måste alla hjälpas åt i denna kamp. Denna skam för mänskligheten, dessa krigsbrott, måste stoppas. Samtidigt måste vi öka kontrollerna överallt, däribland genom de "blå baskrarna", för vi har ett stort direkt och indirekt ansvar. Stränga sanktioner bör införas för alla de som är inblandade i dessa övergrepp. Det krävs utbildning, kontroller, disciplin och ett tydligt budskap. Slutligen behöver vi visa världssamfundet att vi menar det vi säger.

Som det konstateras i resolution 1325 kan och bör kvinnor delta på jämlika villkor i främjandet av fred och säkerhet. Vårt gemensamma mål måste vara att främja en starkare ställning för kvinnor, med möjlighet att vända sig till internationella domstolar, och med program som främjar deras ekonomiska, sociala och psykiska återanpassning. Kvinnors frigörelse och skydd är en nödvändig förutsättning för att få stopp på användandet av sexuellt våld som krigsvapen.

Barbara Lochbihler, *för Verts/ALE-gruppen*. – (DE) Herr talman! För exakt tio år sedan diskuterades frågan om kvinnors rättigheter som en grundläggande del av de mänskliga rättigheterna för första gången i FN:s säkerhetsråd, efter krav på jämställdhet mellan kvinnor och män i konflikt- och krissituationer. Detta var en milstolpe på vägen mot införandet av ett obligatoriskt krav på att kvinnor, i enlighet med internationell rätt, ska delta på olika beslutsnivåer i fredsprocesser och inom säkerhetspolitik.

År 2005 framförde FN:s dåvarande generalsekreterare Kofi Annan en angelägen begäran om att nationella handlingsplaner skulle utarbetas för genomförandet av resolution 1325. Vi har redan hört att endast 20 stater hittills har uppfyllt detta, däribland europeiska länder som Sverige och Storbritannien, men också afrikanska länder, t.ex. Liberia och Elfenbenskusten. Jag anser att EU:s samtliga medlemsstater borde anta sådana handlingsplaner. Det gäller också länder som t.ex. mitt hemland Tyskland, som hittills har vägrat att utarbeta en handlingsplan.

Integreringen av ett jämställdhetsperspektiv har definitivt blivit viktigare på internationell nivå. En ny särskild FN-representant för frågor som rör sexuellt våld har utsetts och FN:s jämställdhetsorgan har inrättats. Vi bör emellertid vara medvetna om att alla dessa åtgärder ännu är i ett inledande skede. Det handlar om att ge stöd till kvinnor och flickor som har utsatts för sexuellt våld. Vi måste förstärka redan befintliga resolutioner och biståndsprogram. Detta handlar emellertid också om stöd för att kunna identifiera och åtala förövarna, vilket alltid måste knytas till genomförandet av reformer av de lokala rättssystemen.

Olivier Chastels uttalande på Catherine Ashtons vägnar om att tillhandahålla 2 miljoner euro till stöd för denna resolution är mycket positivt. Jag vill klargöra betydelsen av att engagera lokala icke-statliga organisationer som verkar för kvinnors rättigheter, så att pengarna går till sådant som verkligen behövs.

Eva-Britt Svensson, för GUE/NGL-gruppen. – Herr talman! Kvinnor och barn är offer i krig och konfliktsituationer. Våld, våldtäkter, tortyr och sexuella övergrepp mot kvinnor och barn är ett vapen i krig och konfliktsituationer. Kvinnor har nu synliggjorts som offer, och de är offer. Bland annat har det synliggjorts genom utnämningen av FN:s särskilda representant, Margot Wallström.

Men kvinnor är inte bara offer, utan de är viktiga aktörer i freds- och säkerhetsarbete för att förebygga konflikter. De är oundgängliga för att delta i arbetet för att skapa fred och demokrati efter krig och konflikter. De är aktiva för att återuppbygga länderna. Trots att det är tio år sedan FN-resolutionen antogs är kvinnorna emellertid fortfarande enbart synliggjorda som offer för våld. De är osynliggjorda i det viktiga återuppbyggnadsarbetet för att skapa fred och demokrati. Trots att vi i dag vet hur betydelsefulla kvinnor är i detta arbete, är det fortfarande männen som har det totala inflytandet över besluten. Det är dags att synliggöra kvinnors kapacitet, även i freds- och säkerhetsarbetet. EU måste ställa krav på att könsaspekterna finns med när man ger bistånd och bidrag för återuppbyggnadsarbete.

ORDFÖRANDESKAP: KRATSA-TSAGAROPOULOU

Vice talman

Jaroslav Paška, för EFD-gruppen. – (SK) Fru talman! FN:s säkerhetsråds resolution 1325 om kvinnor samt fred och säkerhet är ett av de senaste seriösa dokument där världens alla nationer förklarar sin respekt och vördnad för det täcka könet.

Varje bestämmelse i resolutionen har sin egen djupa innebörd, och är utformad för att möta problem som ibland förekommer i relationer mellan kvinnor och män. Det kan handla om krissituationer där kvinnor och barn ofta blir utsatta för tvång, otyglat våld och orättvisa. De utvecklade länderna har godkänt de åtaganden som föreskrivs i FN:s säkerhetsråds resolution 1325. De försöker genom olika åtgärder skapa största möjliga utrymme för att tillämpa dessa bestämmelser inom de nationella och internationella institutioner som arbetar med konfliktlösning och organisering av fredsprocesser.

I flera av utvecklingsländerna, särskilt i Centralafrika och flera delar av Asien, finns det emellertid fortfarande allvarliga problem när det gäller uppfyllandet av de mänskliga rättigheterna för kvinnor och barn. Barbariska militärregimers agerande grundas på helt andra värderingar än de som erkänns i den civiliserade världen, och för mördarbanden har den mänskliga värdigheten för civilpersoner, kvinnor och barn ingen betydelse.

Jag anser att detta är ett område som vi snarast möjligt borde undersöka och ägna mer uppmärksamhet. Det är därför också nödvändigt att vidta åtgärder inom ramen för EU:s politik för att kunna utöva kraftigare och mer intensiva påtryckningar på de regimer som inte respekterar sina medborgares och invånares grundläggande mänskliga rättigheter.

Krisztina Morvai (NI). – (HU) Fru talman, mina damer och herrar! Jag anser att vi alla enkelt skulle kunna svara på frågan om vilken större grupp av människor som i hög grad är utestängd från beslutsprocesserna, eller som bara deltar i mycket liten utsträckning, samtidigt som de i hög grad får uthärda konsekvenserna av politiska, ekonomiska och finansiella beslut. Ja, det stämmer – det är kvinnor som jag syftar på, men inte bara i anslutning till väpnade konflikter, som är ämnet för dagens debatt, utan också i anslutning till ekonomin. För det är trots allt kvinnor som ska se till att maten står på bordet, och det är kvinnor som tillsammans med sina barn genomlider fattigdom i särskilt stor utsträckning. För mig är det huvudbudskapet i denna FN-deklaration, dvs. att kvinnor bör ges väsentligt större möjligheter i beslutsprocesser, så att de kan styra sina liv i stället för att bli offer för sina öden.

På vilka sätt berörs kvinnor av väpnade konflikter? Låt oss se på exemplet Gaza. Än i dag är det kvinnor som sköter om och vårdar de som skadats till följd av staten Israels brutalitet, det är kvinnor som sköter om och vårdar de barn som invalidiserats som en följd av detta, och det är kvinnor som lider starkt av bombanfallen och den förstörda infrastrukturens effekter, av bombningarna mot vägar och skolor. Vi bör ha detta i åtanke när vi beaktar kvinnors lidande under väpnade konflikter.

Philippe Juvin (PPE). – (FR) Fru talman, mina damer och herrar! I konfliktområden är användningen av våld mot kvinnor en noga övervägd taktik. Våldtäkter utövas systematiskt, organiserat och i en omfattande utsträckning. Våldtäkt är ett krigsvapen. Vi bör givetvis fördöma detta våld.

Men förutom fördömanden måste vi göra mer än att bara utfärda deklARATIONER, för annars blir de bara ett mantra. Vi måste hitta sätt att agera. Därför uppmanar jag er att beakta tre olika handlingsvägar.

Den första handlingsvägen: Jag anser att det definitivt finns ett behov av att EU främjar lokala kvinnoorganisationer i samtliga konfliktsituationer där unionen ingriper. Respekten för grundprinciperna om frihet och rättvisa kommer att öka om de utgår från kvinnors erfarenheter. Överallt i världen där kvinnor garanteras rättigheter kommer respekten för människors värdighet och de värderingar om jämställdhet och broderskap som EU stöder att främjas.

Den andra handlingsvägen: Jag anser att när EU bidrar till att återuppbygga länder bör vi överväga att ställa krav på de regeringar och lokala myndigheter som vi hjälper om att de ska införa kvoter för att säkra kvinnors deltagande på olika beslutsnivåer. Jag tänker exempelvis på den palestinska myndigheten, som vi hjälper, och som nästan uteslutande stöds av oss. Situationen i Mellanöstern kan bara främjas om vi kräver att den palestinska myndigheten ska införa kvoter som gör det möjligt för kvinnor att inneha högre politiska befattningar.

Slutligen, den tredje handlingsvägen: Oavsett var vi ingriper – med civila, polisiära eller militära medel – anser jag att vi bör se till att kvinnor ges en framträdande och välvald roll inom våra egna trupper och operativa uppdrag. Detta kommer endast att göra oss mer

effektiva och, vilket har fastslagits i flera rapporter, troligtvis innebära att befolkningarna blir mer villiga att acceptera oss.

Marc Tarabella (S&D). – (FR) Fru talman, mina damer och herrar! Det är nu tio år sedan FN:s säkerhetsråd, för första gången i historien, antog en resolution som framhåller den särskilda situationen för kvinnor som lever i krigsdrabbade områden och deras roll för att lösa konflikter. I dag, tio år efter resolutionens antagande, våldtas emellertid fortfarande tusentals kvinnor i krigshärjade länder som till exempel Kongo. Jag har själv starkt kritiserat den straffrihet som förövarna av dessa illdåd åtnjutit under flera års tid.

Dessa barbariska handlingar utförs dessutom trots att FN:s trupper ibland, eller till och med ofta, är närvarande i området. Jag anser att vi i högsta grad saknar politiska ambitioner och tillräckliga medel. Jag vill särskilt betona behovet av att utbilda de europeiska och internationella organisationernas fältbaserade personal och öka medvetenheten bland de lidande befolkningarna.

Vi måste få alla att förstå att ett hänsynstagande till könsspecifika faktorer kommer att leda till förbättringar inom alla områden. Vi måste få ett slut på den straffrihet som alltför ofta åtnjuts av dem som begår våld mot kvinnor, och vi måste upprätta ett vederbörligt klagomålsförfarande i detta hänseende. Vi måste också öka de finansiella resurser som finns tillgängliga inom EU:s institutioner för arbetet med i synnerhet jämställdhets- och människorättsfrågor, i syfte att kunna tillämpa mekanismer och utvärdera de framsteg som gjorts av EU.

Jag konstaterar att insatser förvisso har gjorts, vilket Olivier Chastel nämnde, särskilt genom utbyte av bästa praxis och deltagande i arbetsgrupper. Dessutom har nu tio medlemsstater en nationell handlingsplan. Jag hoppas att de övriga 17 medlemsstaterna också snart kommer att ha en sådan.

Slutligen vill jag påpeka att jag har höga förhoppningar på den framtida Europeiska utrikestjänsten. Jag hoppas att kvinnor och män kommer att delta i denna utrikestjänst i lika utsträckning, i synnerhet på fältet. Vi får aldrig glömma den viktiga roll som kvinnor kan spela när det gäller konfliktlösning, eller behovet av att upprätta förbindelser som grundas på förtroende mellan de internationella institutionernas trupper och de lokala befolkningarna.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Fru talman! Att framhålla följderna av krig och konflikter för kvinnor och barn är ytterst viktigt vid denna kritiska tidpunkt då kriget i Irak och Afghanistan dragit ut på tiden och då en mängd konflikter underblåses, t.ex. konflikten i de av Israel ockuperade palestinska territorierna eller i det av Marocko ockuperade Västsahara. Dessutom är det viktigt i en tid då ojämlikheten ökar, fattigdomen förvärras genom den nyliberala politiken, och nya hot uppkommer, vilket inträffade förra helgen i Lissabon i samband med Natotoppmötet och antagandet av Natos nya strategiska koncept. Som svar på detta hölls förra lördagen en fredlig demonstration på Lissabons gator som anordnats av kampanjgruppen ”Ja till fred, nej till Nato”, som omfattar fler än 100 organisationer. Tiotusentals människor, både kvinnor och män, marscherade för krav på fred och social rättvisa, som är en grundförutsättning för säkerheten. De krävde en upplösning av Nato, nedrustning av kärnvapen och respekt för människors rättigheter när det gäller att försvara freden.

Under den generalstrejk som kommer att genomföras i Portugal under morgondagen, kommer män och kvinnor återigen att protestera mot den antisociala politiken. Denna

politik berör alla, men är särskilt diskriminerande gentemot kvinnor. De strejkande kommer att kräva en ny politik som respekterar arbetstagarnas värdighet och främjar utveckling och sociala framsteg, vilket är en förutsättning för fred.

Eduard Kukan (PPE). – (SK) Fru talman! Även jag vill betona den historiska betydelsen av säkerhetsrådets resolution 1325 för freden och säkerhetspolitiken. Det är första gången som FN har framhållit betydelsen av att skydda kvinnor och att de till fullo ska delta i insatserna för att skapa och upprätthålla fred samt förebygga konflikter.

Det bör påpekas att stora ansträngningar har gjorts under de senaste tio åren för att uppnå detta mål. Övergrepp mot kvinnor är emellertid fortfarande ett betydande inslag i konflikter. Det har dessutom skett en alarmerande ökning av ofta förekommande och systematiskt våld mot kvinnor både under och efter konflikter.

Jag kommer inte att ge er några konkreta siffror, men det är ändå värt att nämna de fasansfulla händelser som har ägt rum i Demokratiska republiken Kongo, Darfur, Rwanda, Liberia, Sierra Leone och Bosnien. Jag har personligen träffat och talat med kvinnor som varit utsatta för våld under kriget i före detta Jugoslavien. Deras berättelser är fasansfulla. De blev våldtagna, misshandlade och förödmjukade. Flera blev också utfryssta efter det att konflikten var över.

Följaktligen kan inte ens ett slut på en konflikt garantera att våldet mot kvinnor upphör. Vi bör alltid ha detta i åtanke.

Skyddet av kvinnor och möjligheten för dem att delta i skapandet av fred och säkerhet är huvudsyftet med resolution 1325. Beklagligt nog finns det fortfarande flera situationer där man ännu inte uppnått detta. Jag tror fullt och fast att det finns en verklig möjlighet för oss att åstadkomma förändring. Det krävs emellertid en politisk vilja från alla om vi ska kunna skapa sådana förutsättningar. När det gäller utförandet av denna uppgift ser jag också en möjlighet till ett positivt bidrag från unionens höga representant Catherine Ashton och Europeiska utrikestjänsten, som skulle kunna stärka EU:s roll väsentligt i genomförandet av denna viktiga resolution.

Sabine Lösing (GUE/NGL). – (DE) Fru talman! Kvinnor och barn fortsätter att vara oproportionerligt hårt drabbade av krig och dess följder. Kvinnors rättigheter får emellertid inte missbrukas för att legitimera militära ingripanden. Exemplet med Kongo visar att militära insatser inte hjälper till att skydda, garantera eller upprätta kvinnors rättigheter. Beklagligt nog är fallet exakt det motsatta. Situationen för kvinnor i Afghanistan är i dag sämre än någonsin till följd av kriget. Det löfte som utfärdas i resolution 1325 kan i själva verket bara uppfyllas genom att konflikter undviks och genom att endast civila åtgärder vidtas i krig och konfliktsituationer. Därför anser jag att det är fullständigt oacceptabelt att förvränga denna resolution med målet om att öka kvinnors deltagande i krig. Jag kräver att EU av princip ska sluta att ge stöd, däribland bistånd till utrustning och utbildning, till regimer och militära styrkor som skickar barnsoldater till väpnade konflikter, kränker mänskliga rättigheter eller systematiskt begår sexuella våldshandlingar.

Edite Estrela (S&D). – (PT) Fru talman! Säkerhetsrådets resolutioner och planer på utvecklingsstöd har redan nämnts med betoning på de framsteg som har gjorts, men faktum är att kvinnor fortsätter att vara de främsta offren under väpnade konflikter. De är offer, men likväl inte beslutsfattare. Kvinnor bör delta i hela processen med att förebygga och lösa konflikter. Om det fanns fler kvinnor på högre poster på beslutsfattande nivå, däribland ekonomiskt beslutsfattande, skulle fred och säkerhet definitivt råda på fler platser i världen

och vi skulle alla dra nytta av en ökad utveckling och bättre levnadsvillkor. Därför behöver vi också fler kvinnor som är delaktiga i beslutsprocessen på alla nivåer. Som redan har nämnts skulle kvinnor kunna delta och agera under hela processen. Den skulle med andra ord inte enbart styras av män.

Antonia Parvanova (ALDE). – (EN) Fru talman! När vi talar om kvinnor i konfliktområden är vi tvungna att ta hänsyn till att det fortfarande finns ett behov av ytterligare åtgärder, en ökad medvetenhet och konkreta politiska åtgärder på det här området. Dessa åtgärder behövs trots ökade insatser och positiva tecken, som t.ex. utnämningen av den tidigare kommissionsledamoten Margot Wallström till tjänsten som FN:s generalsekreterares särskilda representant för att bevaka kvinnors utsatta situation i krig och andra konflikter samt FN:s nyligen inrättade enhet för jämställdhetsfrågor (UN Women).

Jag vill framhålla att partnerskap mellan parlamentariker, regeringarna i EU:s och FN:s medlemsstater, institutioner och det civila samhället är avgörande för att bygga upp ett stöd för de överenskomna målen i handlingsprogrammet från Internationella konferensen om befolkning och utveckling med avseende på millennieutvecklingsmålen.

För att främja jämställdheten mellan kvinnor och män behöver vi göra ett gemensamt åtagande för att driva denna fråga framåt, garantera bättre representation för kvinnor för att förhindra krig, återupprätta fred och hantera postkonfliktsituationer. Vi bör också ta hänsyn till att kvinnor kan spela en viktig roll för fredsbevarandet om de får ett tillräckligt stöd och blir verkligt delaktiga.

Slutligen vill jag påpeka att EU har en avgörande roll att spela när det gäller att främja dessa mål för att uppnå en rättvis och varaktig lösning. Det är vårt huvudsakliga ansvar och en viktig politisk roll att vi samarbetar för att ta itu med situationen för kvinnor i konfliktområden genom att förebygga krig och upprätthålla internationell fred och säkerhet.

Diane Dodds (NI). – (EN) Fru talman! Jag vill uttala mitt stöd för resolution 1325. Jag vill uppmärksamma parlamentet på situationen i Nordirland, där vi har en mycket aktiv kvinnosektor – en sektor som har utgjort en positiv styrka inom landet.

Innan jag tillträdde min tjänst här i parlamentet företrädde jag västra Belfast i den nordirländska parlamentariska församlingen och området Shankill i Belfast i den lokala myndigheten. Dessa områden har under mer än trettio års tid härjats av våld som förorsakats av terroraktioner från irländska republikaner och våld mellan olika befolkningsgrupper.

Under hela denna tid har grupper som t.ex. Kvinnocentrumet (Women's Centre) utgjort en sammanhållande kraft, förbättrat den lokala kapaciteten och upprättat förbindelser med kvinnogrupper inom andra befolkningsgrupper. Detta är vanliga kvinnor som har visat att de förmår vara ledare och en utmärkt förebild för andra länder och samhällen där terrorism och våld förekommer.

Förutom att grupper som Shankills kvinnliga centrum och Foyles kvinnliga nätverk och utbildning för kvinnor (Women's Network and Training for Women) kämpar för att upprätta förbindelser mellan olika befolkningsgrupper i Nordirland skapar de också möjligheter för kvinnor på arbetsmarknaden genom att tillhandahålla utbildning. Detta är vägen framåt, kolleger.

Norica Nicolai (ALDE). – (RO) Fru talman! Jag hoppas att den debatt som vi har i dag inte bara blir ett tillfälle att högtidlighålla årsdagen för resolution 1325, utan att den också

leder till en nystart och ett nytt förhållningssätt till denna situation, som praktiskt taget kvarstår i den form som ledde till antagandet av resolution 1325.

Jag anser inte att deklARATIONER är tillräckliga, särskilt inte deklARATIONER som förmedlar en annorlunda bild av verkligheten. Jag anser att det krävs åtgärder och att det är EU:s uppgift att, som ett led i den gällande säkerhetspolitiken, upprätta en inledande uppförandekod som kan tillämpas vid insatser både under och efter konflikter, även om vi redan har en konvention, dvs. Genèvekonventionen, som fördömer våld under konflikter. Jag anser att en sådan uppförandekod skulle skapa ett mervärde för EU, och innebära ett steg närmare en lösning på denna fråga.

Deltagandets övriga aspekter bör givetvis stödjas av ett motsvarande ekonomiskt bistånd som grundas på en strategi för våra utvecklingsprojekt.

Anna Záborská (PPE). – (SK) Fru talman! Vi högtidlighåller den tionde årsdagen av FN:s resolution 1325 och nästan dagligen hör vi talas om andra resolutioner och deklARATIONER som syftar till att hjälpa kvinnor. Jag tvivlar emellertid på att vi i tillräcklig utsträckning övervakar att dessa uppnås.

Alltfler dokument utarbetas, men kvinnors situation förbättras mycket långsamt. Det är vår plikt att arbeta för att kvinnors rättigheter ska uppfyllas och skyddas, så att kvinnorna kan integreras till fullo i samhället oavsett deras situation, ursprung eller ställning.

Deras roll börjar i familjen, kanske främst för att de är oersättliga när det gäller att lära barnen att respektera alla människors värdighet, men det finns också kvinnor som genom sin insikt om att det finns ett hot mot deras familjer deltar i att förebygga och lösa militära konflikter. Till dess att kvinnor känner sig trygga i sina familjer och i sina länder är det emellertid omöjligt att tala om fred, och inte bara i länder som är fria från konflikter.

Olivier Chastel, rådets ordförande. – (FR) Fru talman, mina damer och herrar! Jag håller naturligtvis med parlamentet på många punkter. Hur skulle jag kunna annat än instämma, särskilt i Philippe Juvin och Marc Tarabellas kommentarer om att inrättandet av Europeiska utrikestjänsten bör ses som en utmärkt möjlighet att stärka EU:s politik för kvinnor, fred och säkerhet? Under arbetet med att inrätta utrikestjänsten måste man vara medveten om den ständiga utmaningen att öka kvinnornas representation på alla nivåer, inom personalen och särskilt på den högsta nivån.

Catherine Ashton arbetar tydligt med detta. Hon har redan tagit steg i denna riktning, exempelvis genom att utnämna Rosalind Marsden till EU:s första kvinnliga särskilda representant för Sudan. I september utnämnde hon 29 personer till ledande befattningar inom delegationerna, däribland sju kvinnliga delegationschefer. Detta innebär att antalet kvinnor på denna nivå har ökat med inte mindre än 50 procent.

Samtidigt som EU gör stora insatser för att stärka sin egen kapacitet på områdena för kvinnors deltagande, fred och säkerhet, anser vi också att det är viktigt att vidta åtgärder för att öka medvetenheten inom andra organisationer och länder. Detta går hand i hand med specifik utbildningsverksamhet. Många av er har uttalat er även i denna fråga. Inom ramen för det europeiska instrumentet för demokrati och mänskliga rättigheter stöder EU Förenta nationerna i genomförandet av resolutionerna om kvinnor, fred och säkerhet i särskilt berörda länder och regioner, som Pakistan, Afghanistan, Georgien, Armenien, Azerbajdzjan och Ferganadalen, som sträcker sig över Uzbekistan, Kirgizistan och Tadzjikistan.

Slutligen förblir EU övertygat om vikten av ökad delegering av ansvar på internationell nivå. EU anser att säkerhetsrådet bör inrätta en arbetsgrupp för att undersöka vilka framsteg som gjorts med att genomföra resolution 1325 och lägga fram rekommendationer till säkerhetsrådet om hur man kan hantera utmaningar och åtgärda de brister som finns samt påskynda genomförandet av denna resolution.

EU har därför uppmanat säkerhetsrådet att intensifiera sitt arbete i kampen mot straffrihet. Riktade och progressiva åtgärder bör vidtas mot alla parter i en konflikt som gör sig skyldiga till allvarliga överträdelser av kvinnors rättigheter.

Jag är övertygad om att Europaparlamentet kommer att fortsätta att stödja EU:s och medlemsstaternas insatser på detta område.

Talmannen. – Jag har mottagit sex resolutionsförslag från de olika politiska grupperna om detta ämne.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum torsdagen den 25 november kl. 12.00.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Corina Crețu (S&D), *skriftlig.* – (RO) Alla de beslutsamma insatser som gjorts – resolutioner och nationella och internationella planer för att förbättra skyddet för kvinnor i konfliktområden – har inte räckt till för att utplåna det barbariska vapen som ofta tillgrips i modern krigföring: sexuellt våld. Tvärtom går dessa brott ofta ostraffade, vilket gynnar spridning av denna praxis som går stick i stäv mot våra värderingar. Tillsammans med andra har jag upprepade gånger uttalat mig mot de massvåldtäkter som begåtts i Kongo, Liberia och andra konfliktområden, särskilt i Afrika. De tusentals kvinnor som faller offer för sexuella övergrepp och våld döms dessutom till en framtid med social stigmatisering och fruktansvärda sjukdomar som hiv/aids.

Internationella dagen mot våld mot kvinnor, som vi uppmärksammar den 25 november, måste också påminna oss om att kvinnor utsätts för våld i hemmet, som är oroväckande vanligt, våldtäkt inom äktenskapet, sexuella trakasserier och människohandel. Könrelaterat våld, vare sig det begås i hemmet eller i områden med väpnade konflikter, är en av de allvarligaste överträdelserna av de mänskliga rättigheterna och måste motverkas och bestraffas därefter.

Lena Kolarska-Bobińska (PPE), *skriftlig.* – (PL) Fredsuppdragets traditionella funktion har förändrats med åren. Nu handlar det inte längre bara om att övervaka avtal om eldupphör eller se till att gränser mellan stater respekteras. Numera omfattar uppdragen flera olika typer av "mjuk" verksamhet – att främja mänskliga rättigheter och demokrati på många olika sätt, stödja anordnandet av val och återställa rättsstaten. På den tionde årsdagen av antagandet av resolution 1325 bör uppmärksamhet riktas mot kvinnors särskilda roll i detta arbete. I många fall har kvinnor betydligt bättre förutsättningar att utföra de uppgifter som ingår i fredsuppdragen. Med detta avser jag bland annat arbete med offer för sexuellt motiverat våld och våld som grundas på sexuell diskriminering. Kvinnor arbetar i kvinnofångelser, de hjälper till med social återanpassning och de bedriver också många former av utbildning. Vi talar mycket om att öka kvinnors deltagande i politiken och näringslivet. Ännu har det inte varit möjligt att uppnå helt lika möjligheter på något av dessa områden. Därför är det nödvändigt att återkomma till dessa frågor och noga granska hur den antagna lagstiftningen genomförs, så att vi på 15- eller 20-årsdagen

av antagandet av resolution 1325 kan säga att alla bestämmelser i resolutionen har genomförts.

5. Statligt stöd för att underlätta nedläggning av kolgruvor som inte är konkurrenskraftiga (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Bernhard Rapkay, för utskottet för ekonomi och valutafrågor, om statligt stöd för att underlätta nedläggning av kolgruvor som inte är konkurrenskraftiga (KOM(2010)0372 – C7-0296/2010 – 2010/0220(NLE)) (A7-0324/2010).

Bernhard Rapkay, föredragande. – (DE) Fru talman, herr Almunia, mina damer och herrar! För det första vill jag gratulera dig, Joaquín Almunia, och dina avdelningar. Den konsekvensbedömning som du har redogjort för är mycket bra. Den är grundad på fakta, den är slutgiltig och den är rakt på sak.

Det är synd att de andra ledamöterna av kommissionärskollegiet inte har läst denna konsekvensbedömning, för om de hade gjort det skulle de inte ha kunnat lägga fram detta förslag, som inte har något med konsekvensbedömningen att göra. Jag undrar exempelvis hur kommissionärskollegiet valde årtalet. Det nämns inte överhuvudtaget i konsekvensbedömningen. Den enda tänkbara förklaringen till valet av årtal är att 2014 ligger exakt halvvägs mellan 2010 och 2018. Det måste bero på det.

Det kan emellertid också bero på att de inte har förstått innehållet. Inga av argumenten till stöd för detta förslag kan tas på allvar, för de är inte korrekta. Ett argument är att de bestämmelser för statligt stöd som antogs 2002, och som snart kommer att upphöra att gälla, gick ut på att kolgruvdriften skulle fasas ut. Detta är förstås helt felaktigt. Det rörde sig om efterföljande bestämmelser. Jag vet detta eftersom jag var där, och jag var föredragande för parlamentet 2002. Detta var när fördraget om upprättandet av Europeiska kol- och stålgemenskapen (EKSG) upphörde att gälla efter 50 år och det behövdes efterföljande bestämmelser, inte bara om stöd utan också om andra frågor.

Om detta hade handlat om ren utfasning, vad skulle då ha hänt exempelvis med EKSG:s tillgångar? Det var inte bestämmelser om utfasning – det var efterföljande bestämmelser. Vid denna tidpunkt kom vi på goda grunder överens om att dessa efterföljande bestämmelser skulle gälla i åtta år. Därefter skulle frågan behandlas på nytt. Därför är detta argument felaktigt.

Det andra argumentet som framförs är frågan om hållbarhet. Vi är alla för detta, och vi vet att kol givetvis ger upphov till stora koldioxidutsläpp. Ett beslut från kommissionen kan emellertid inte upphäva vetenskapens lagar. Vad kommer att hända efteråt? Inhemskt kol kommer att ersättas av importerat kol. Det är det enda som kommer att ske. Importerat kol orsakar precis lika stora koldioxidutsläpp som inhemskt kol. Problemet är helt enkelt att om vi inte längre har några referenspunkter kommer vi inte att kunna använda dem för att utveckla ny, modern teknik för gruvdrift och kraftverk. Europa är ledande på detta område och har en exportfördel. Detta bör vi enligt min åsikt inte bara ge upp utan vidare.

Det tredje argumentet är att stöd är skadligt och att det vore bättre att lägga dessa pengar på annat. Man kan inte invända mot detta argument eller mot marknadsradikalens inställning. Man kan inte motsäga en ideologi med fakta. Emellertid bör exempelvis påståendet att fortsatt stöd skulle bli för kostsamt ses i ljuset av vad en abrupt nedläggning av gruvdriften verkligen skulle innebära, om 2014 skulle bli ett abrupt stopp för

kolbrytningen. Det skulle resultera i ökade kostnader för att bekämpa arbetslöshet och framför allt ökade långsiktiga kostnader i samband med nedläggningar av gruvor. Detta är ett mycket komplicerat och komplext ämne. Kostnader för långsiktiga nedläggningar av gruvor fortsätter att uppstå i årtal, till och med i årtionden, efter det att kolbrytningen upphört. Dessa kostnader måste betalas ur den offentliga kassan. Vissa medlemsstater har emellertid system som gör att staten inte är ansvarig för dessa kostnader. Därför håller inte heller detta argument. Av dessa skäl rekommenderar jag att man tänker över detta igen så snart som möjligt och att man då tar hänsyn till vad som sägs i konsekvensbedömningen. Annars kommer resultatet att bli regionala och socialpolitiska snedvridningar, vilket vi inte vill ha. Därför är förslaget om 2018 som tidsgräns högst förnuftigt.

Joaquín Almunia, *kommissionens vice ordförande*. – (ES) Fru talman! Ett stort tack till Bernhard Rapkay för hans betänkande för parlamentets utskott för ekonomi och valutafrågor.

Kommissionen har med stort intresse noggrant analyserat såväl betänkandet som de ändringsförslag som lagts fram inför denna debatt, och vi har konstaterat att betänkandet uttryckligen stöder en förlängning av tidsfristen för att lägga ned gruvor som inte är konkurrenskraftiga till 2018.

Kommissionen är också medveten om att i de debatter som nyligen ägt rum i Ständiga representanternas kommitté (Coreper) stödde majoriteten tidsgränsen 2018, liksom föreslås i Bernhard Rapkays betänkande.

När vi i kommissionen utarbetade förslaget till förordning och analyserade situationen var vi givetvis fullständigt medvetna om de sociala och regionala följderna av nedläggningar av kolgruvor i vissa regioner i EU. När vi utarbetade förordningen tog vi emellertid också hänsyn till att vissa av gruvorna inte är konkurrenskraftiga. Den enda anledningen till att de har överlevt hittills är de ständiga tillskotten av offentliga medel och offentliga subventioner. Enligt vårt förslag till förordning får medlemsstaterna därför möjlighet att bevilja ytterligare driftsstöd, men nu endast i syfte att underlätta en gradvis nedläggning av kolgruvor som inte är konkurrenskraftiga.

Jag vill diskutera tre punkter som behandlas i betänkandet.

För det första vill jag ta upp förslaget om att bevilja driftsstöd eller investeringar för att göra gruvorna konkurrenskraftiga. Det fanns redan en liknande bestämmelse i den tidigare förordningen om stöd till denna sektor. Den tidigare förordningen uppnådde emellertid i stort sett inte de önskade effekterna. Snarare än att styra kolgruvorna mot lönsamhet gav den i viss mån upphov till en moralisk risk.

Gruvorna subventionerades i den fåfänga förhoppningen att de så småningom skulle bli lönsamma. Nu måste vi ta itu med konsekvenserna: Vi måste förlänga detta specialsystem för kolproduktion, eftersom dessa gruvor inte har blivit lönsamma, men inte heller har lagts ned.

De gruvor som har trovärdiga utsikter till lönsamhet behöver i vilket fall inte något statligt stöd, utan kan få det nödvändiga kapitalet från kapital- eller finansmarknaderna.

För det andra vill jag förklara varför vi i vårt förslag anser det vara nödvändigt att ha en plan för att minimera miljökonsekvenserna. Detta tas upp i artikel 3.1 i vårt förslag.

Statligt stöd snedvrider konkurrensen. Därför innehåller fördraget bestämmelser där sådant stöd förklaras oförenligt med den inre marknaden i en lång rad fall. Driftsstöd kan bara

godkännas om det sannolikt kommer att ha positiva effekter. I vår förordning föreslås en plan med åtgärder för att mildra miljökonsekvenserna av kolanvändning för att uppväga de negativa effekterna av stödet.

Den tredje och sista punkten jag vill ta upp är att eftersom målet med driftsstödet är att bidra till en övergång till nedläggning av gruvor som inte är konkurrenskraftiga, står det klart att dessa nedläggningar måste ske gradvis och inte kan äga rum förrän tidsfristen löper ut. Denna gradvisa metod måste fastställas tydligt i nedläggningsplanen. Planen måste också omfatta en minskande andel stöd under övergångsperioden.

I vårt förslag fastställs därför en linjär minskning av stödet med en procentandel som tydligt syftar till att stödet ska upphöra i slutet av övergångsperioden.

Nu när allt detta är sagt vill jag ännu en gång tacka Bernhard Rapkay och alla som bidrog till detta betänkande. Vi kommer att beakta parlamentets ståndpunkt om betänkandet, och vi fortsätter diskussionerna i rådet, naturligtvis i samråd med det belgiska ordförandeskapet. Mot bakgrund av parlamentets ståndpunkt och grundat på hur rådet ställer sig i frågan kommer kommissionen givetvis att framföra sin åsikt inom de närmaste veckorna.

Herbert Reul, *föredragande för yttrandet från utskottet för industrifrågor, forskning och energi.* – (DE) Fru talman, herr Almunia, mina damer och herrar! Ingen betvivlar att kol är en viktig del av vår energiförsörjning. Det är också ett obestridligt faktum att gruvbranschen måste vara konkurrenskraftig och att subventioner inte är den rätta metoden.

Frågan är nu om 2014 eller 2018 är den rätta slutpunkten för tidsfristen. Bernhard Rapkay framförde ett antal kloka argument som jag inte tänker upprepa. Jag har bara en uppmaning till kommissionen. I alla de medverkande parlamentsutskotten finns det ett majoritetsstöd för att göra konkurrenskraft till ett kriterium. När det gäller tidsfristen måste vi helt enkelt se till att det finns tillräcklig flexibilitet för att medlemsstaterna ska kunna hålla belastningen på befolkningen, sysselsättningen och de ekonomiska strukturerna på en hanterbar nivå. Det enda argument som har tagits upp och som råkar strida mot kommissionens konsekvensbedömning som i början verkade förespråka 2018 som slutår, var att miljöpolitiska skäl skulle kunna spela en roll här. Jag vill ännu en gång betona att det inte gör någon skillnad för klimatet om vi eldar med importerat eller inhemskt kol. Min uppmaning till kommissionsledamoten är att överväga, om parlamentet och rådet framför nya argument av detta slag, om den fyraåriga tidsfristen skulle kunna leda till lite större flexibilitet från kommissionens sida. Det är så jag tolkar uttalandet nyss om att kommissionen skulle beakta frågan, och jag är tacksam för detta.

Jan Březina, *föredragande för yttrandet från utskottet för regional utveckling.* – (CS) Fru talman! Utskottet för regional utveckling välkomnar kommissionens förslag, även om vi har rekommenderat vissa ändringsförslag. Vi rekommenderade också att tidsfristen för att lägga ned gruvor som inte är konkurrenskraftiga ska förlängas. Utan denna ändring skulle det finnas risk för att hela regioner som berörs av nedläggningar av gruvor drabbas av fattigdom och ställs inför allvarliga sociala problem.

Bland annat föreslog vi att användningen av sammanhållningsmedel för regioner som berörs på detta sätt bör anpassas. Utskottet anser också att nedläggning av gruvor som inte är konkurrenskraftiga inte är det enda godtagbara sättet att använda statligt stöd för sådana gruvor. Stödet också bör användas för att underlätta utveckling med målet att uppnå konkurrenskraft.

Om en gruva blir konkurrenskraftig före ett visst datum, är väl det en önskvärd situation som både ligger i den berörda regionens och, i slutändan, i EU:s intresse. Kolkraftverkens betydelse beror bland annat på att de praktiskt taget är den enda typen av kraftverk som omedelbart och flexibelt kan öka sin produktion som svar på en plötslig ökning i efterfrågan på elektricitet, oberoende av andra faktorer. Om tryggare energiförsörjning för EU ska bli mer än bara en tom slogan, kan vi inte klara oss utan stabila och konkurrenskraftiga kolgruvor och en kolindustri.

Werner Langen, för PPE-gruppen. – (DE) Fru talman! Först av allt vill jag uppmuntra Joaquín Almunia att hålla fast vid sitt ursprungliga förslag om 2018 som slutår. Detta förslag var välgrundat och byggde på ekonomiska, regionalpolitiska, sociala och energipolitiska grunder.

Jag förstår inte varför kommissionärskollegiet har infört miljöskäl som är fullständigt irrelevanta. Precis som tidigare talare har sagt gör det ingen skillnad om vi eldar med importerat kol eller med kol som vi själva har brutit och subventionerat. Klimatpåverkan är i stort sett densamma i båda fallen. Faktum är att den antagligen blir värre om vi använder importerat kol, eftersom det måste transporteras hit från Kanada, Australien eller andra delar av världen. Därför är denna motivering felaktig. Jag vill tacka Bernhard Rapkay för att han har utarbetat detta förslag i nära samarbete med Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater). Det rör en rådsförordning. Det finns ett kryphål i Lissabonfördraget som innebär att förordningar på området för konkurrenslagstiftning inte omfattas av parlamentets medbeslutandeförfarande. I stället grundas förfarandet, som inte omfattar någon ordentlig bedömning, fortfarande på förordning nr 17 från 1965. Därför behöver vi nu – åtminstone när det gäller vårt yttrande – en omröstning med bred majoritet, så att vårt kol, som är en av de viktigaste energikällor vi fortfarande har till vårt förfogande i Europa, förblir konkurrenskraftigt i framtiden.

Vår grupp kommer att ge Bernhard Rapkays betänkande sitt obegränsade stöd. Vi vill uppmuntra Joaquín Almunia att övertyga kommissionen om att lägga fram ett nytt förslag med 2018 som tidsgräns och vi vill ändra två punkter i det antagna betänkandet. En av dessa handlar om på vilket sätt stödet ska trappas ned gradvis. Enligt vår uppfattning bör detta överlämnas åt medlemsstaterna under denna åttaårsperiod.

Den andra punkten handlar om att hela förordningen ska upphöra att gälla 2030. Det är också så långt som rådet har kommit i sina diskussioner om denna förordning. Först när parlamentet fattar ett tydligt beslut till stöd för 2018 som slutår kommer vi att kunna genomföra en ordentlig utvärdering av de sociala, politiska, energipolitiska, ekonomiska och regionala grunderna.

Olle Ludvigsson, för S&D-gruppen. – Fru talman! Det här är inget okomplicerat ärende. Det är därför viktigt att vi för parlamentets del etablerar en väl balanserad ståndpunkt. Det finns två övergripande aspekter att ta hänsyn till. Å ena sidan är det orimligt att i längden hålla igång denna konstgjorda andning för denna icke konkurrenskraftiga gruvdrift. Av både miljö- och konkurrensskäl är det ohållbart att genom offentligt stödprogram se till att olönsamma kolgruvor lever vidare. Därför är det logiskt att subventionerna till denna verksamhet nu fasas ut.

Å andra sidan blir avskaffandet av subventioner ett hårt slag, inte bara för de tiotusentals kolgruvearbetare som tvingas söka sig till nya jobb, utan även för deras familjer och alla andra som är beroende av gruvdriften. Det blir en fråga om mycket svår omställning för de människor som bor i de berörda regionerna. Att väga samman dessa båda aspekter är

inte lätt, men jag tycker ändå att kommissionen i sitt förslag har hittat en vettig balans. Subventionerna tas bort, men det sker under ordnade former och med hänsyn tagen till såväl sysselsättning som miljö.

De aktuella regionerna tvingas ta en svår motgång i och med avskaffandet av subventionerna, men samtidigt öppnar förslaget upp för omfattande sociala och miljöinriktade åtgärder i syfte att göra denna regionala omställningsprocess så effektiv som möjligt. Det är oerhört viktigt att alla dessa möjligheter utnyttjas fullt ut av nationella och regionala myndigheter. En storskalig satsning på aktiva arbetsmarknadsinsatser och grundliga miljösaneringar är en förutsättning för att slutresultatet för dessa regioner ska bli acceptabelt.

I debatten så här långt har tre frågor varit i fokus. För det första har det förts fram argument att de kolgruvor som blir konkurrenskraftiga under nedläggningsperioden ska kunna drivas vidare. Enligt min mening vore det fel att öppna för den möjligheten, eftersom det stöd som ska ges måste användas på rätt sätt och bygga på en definitiv nedläggning. För det andra har slutåret för nedläggningsstödet diskuterats. I detta sammanhang är det viktigt att notera att den nuvarande förordningen har funnits sedan 2002 och att alla har varit medvetna om att undantagen från konkurrensreglerna skulle löpa ut i år. Det fanns alltså inga överraskningsmoment i detta. Jag kan vara flexibel när det gäller det exakta året. För det tredje har det funnits delade meningar om miljö- och hållbarhetsinslagen i parlamentets ståndpunkt. Jag menar att dessa ska vara så tydliga som möjligt och definitivt mer framträdande än i ekonomiutskottets text. Det är mycket viktigt att vi sänder ut rätt signal på denna punkt.

Sophia in 't Veld, för ALDE-gruppen. – (EN) Fru talman! Jag måste säga att denna nya romans mellan PPE- och S&D-grupperna är mycket rörande, men jag anser emellertid att denna ömma och kärleksfulla omfamning mellan Bernhard Rapkay och Werner Langen stadigt håller kvar Europa i det förflutna.

Vi talar om den sjunde förlängningen av det särskilda statliga stödet. Bernhard Rapkay uppgav själv att han var föredragande för detta ämne redan 2002. Vem kan garantera att vi inte kommer att föra samma debatt 2018? Skälen som var aktuella 2002 och som är aktuella i dag kommer fortfarande att finnas kvar 2018. Därför stöder min grupp reservationslöst kommissionens ståndpunkt. Vi har begärt en separat omröstning om ändringsförslagen 25 och 27, och vi uppmanar alla kolleger i de två stora grupperna att rösta emot dessa ändringsförslag och stödja kommissionens förslag om att stödet ska fasas ut senast 2014.

Jag vet att omröstningar har ägt rum i de olika utskotten, men jag vet också att det finns många kolleger i de två stora grupperna som känner sig mycket illa till mods med den nuvarande ståndpunkten. De måste inse att de har full frihet att rösta enligt sitt samvete, för det är faktiskt inte Europaparlamentet som beslutar. De bör alltså rösta i syfte att framföra sina åsikter.

Vi håller inte på med någon förhandling, så vi behöver inte kompromissa. Vi kan ge en mycket stark politisk signal till stöd för kommissionen. Därför anser jag att Europaparlamentet bör fungera som motvikt till medlemsstaternas mycket starka politiska påtryckningar på kommissionen och visa att vi tänker på framtiden och inte på det förflutna.

Philippe Lamberts, för Verts/ALE-gruppen. – (FR) Fru talman, mina damer och herrar! Gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen har inga invändningar mot att offentliga medel

investeras, förutsatt att de fungerar som en katalysator för den omvandling som vårt samhälle, vår industri och vår ekonomi måste genomgå för att bli rättvisare och framför allt mer hållbara. Vi måste komma ihåg att stöd till kolgruvor som inte är konkurrenskraftiga strider mot dessa målsättningar. Det stöttar upp en bransch som inte är hållbar vare sig ekonomiskt – i annat fall skulle den inte behöva subventioner – eller ur miljösynpunkt.

Liksom Sophia in 't Veld nyss betonade har kolindustrin i flera årtionden begärt att denna övergångsperiod ska förlängas, till synes i all oändlighet. Till mina tyska kolleger vill jag säga att samtidigt har många europeiska länder i flera årtionden arbetat för att sätta punkt för denna ohållbara industri. Detta gäller mitt land, Frankrike, och det gäller också många andra länder. Vi stöder därför kommissionens förslag, och följaktligen förslaget om att subventioner ska användas så att de berörda arbetstagarna kan omplaceras på ett vettigt och värdigt sätt.

Joaquín Almunia, under de påtryckningar du har hört i dag förbereder sig emellertid kommissionen för en föga ärofull reträtt – särskilt under de påtryckningar som utövats av din kollega Günther Oettinger, som i denna fråga inte har agerat som en kommissionsledamot med ansvar för att försvara allmänintresset, utan en som officiell företrädare för ett visst lands, nämligen Tysklands, särskilda sektorsintressen. Dessutom gör han ingen hemlighet av det!

Avslutningsvis vill jag säga att så länge EU och medlemsstaterna lägger all sin energi på att stödja industrier som hör hemma i det förflutna med offentliga medel – och jag hoppas att den irländska krisen påminner oss om att det har blivit extremt ont om offentliga medel – så länge vi med dessa offentliga medel stöder 1800-talsindustrier, kommer vi inte att kunna göra det möjligt för Europa att ta ledningen för 2000-talets industrier. Under tiden förändras världen, och den förändras fort.

Konrad Szymański, för ECR-gruppen. – (PL) Fru talman! Det förslag som lades fram av kommissionen dikterades uppenbarligen av klimatpolitiken och skrevs utan hänsyn till de sociala konsekvenserna – särskilt konsekvenserna på energiområdet – i länder som Tyskland, Spanien och Polen. Vi måste komma ihåg att världsmarknaden för kol förändras inför våra ögon. Efterfrågan på kol stiger, och därmed stiger även kolpriserna. Därför blir gruvor som är olönsamma i dagsläget kanske lönsamma i framtiden.

Övergången från kol medför också mycket allvarliga problem när det gäller energitryggheten i länder som Polen, som får hela 95 procent av sin el från kol. I sådana situationer finns det bara ett alternativ när man överger kolet – ett ännu större beroende av gas, som importerats från ett enda håll. Innan vi på grund av politiska påtryckningar beslutar att överge kol i sådana fall bör vi därför se till att energiförsörjningen diversifieras och att det finns en trygg gasförsörjning, för i dagsläget är gas det enda verkliga alternativet för energisektorn i länder som använder kol på detta sätt.

Av dessa skäl kommer vi att stödja de kompromisser som lagts fram av utskottet för ekonomi och valutafrågor och utskottet för industrifrågor, forskning och energi. Vi har föreslagit att de nationella budgetarna – som ju trots allt inte är EU-budgetar – ska kunna användas enligt förordningen för att behålla gruvor i länder där detta är nödvändigt. Vi stöder också kompromissen om att förordningen kan gälla fram till 2030. Jag anser att kommissionens inledande förslag låg betydligt närmare just denna ståndpunkt. Det var först i slutstadiet som kommissionen beslutade att föreslå den orealistiska tidsgränsen 2014.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Fru talman! Det är inte bara försvarbart att vi fortsätter att stödja kolindustrin, utan enligt min åsikt absolut nödvändigt. Vi måste fortsätta att ge stöd inte bara fram till 2014, utan också bortom denna tidpunkt. Det är vår plikt att skydda medborgarna i EU från globaliseringens många negativa effekter. I detta ingår också att erbjuda arbetstagare i branscher som inte är fullständigt konkurrenskraftiga på världsmarknaden långsiktig omskolning så att de kan hitta andra arbeten.

Man behöver inte vara någon expert för att inse att det behövs specialiserad arbetskraft inom gruvbranschen. Många gruvarbetare arbetar i gruvorna i hela sitt liv. Därför behöver vi enligt min uppfattning gott om tid för att kunna erbjuda dem alla nya arbetstillfällen. Det är möjligt att det inte längre är rimligt att ge äldre gruvarbetare möjlighet till omskolning. Vi måste göra det möjligt för gruvregioner att gradvis bli mindre beroende av gruvdriften utan att deras välbefinnande minskas avsevärt. Dessa regioner har fortfarande en betydande ekonomisk potential om de bara ges möjlighet att omstrukturera sin ekonomi. Den drastiska minskningen av subventionerna för kolbrytning under de senaste åren har varit en svår prövning för många gruvregioner. I ett antal områden kunde man inte reagera snabbt nog på de förändrade ekonomiska omständigheterna, på grund av de starka banden till gruvdriften. Resultatet har blivit ökad fattigdom. Det måste emellertid inte bli så. Vi kan skydda många europeiska regioner från större ekonomisk och social skada, och därför måste vi rösta för dessa bestämmelser.

Gunnar Hökmark (PPE). - Fru talman! När det gäller statligt stöd till kolindustrin är min uppfattning att vi bör ha som uppgift att göra allt vi kan för att den europeiska ekonomin ska bli så konkurrenskraftig som möjligt. Det gäller inom område efter område. Vi måste ha det som mål när det gäller bilindustri, verkstadsindustri, medicinsk industri. Det som är nödvändigt för att vi ska kunna vara framgångsrika är att vi förmår att omvandla vår ekonomi till att klara av kraven från den moderna konkurrensen och den globala ekonomin.

Det är mot den bakgrunden som jag ställer mig mycket tveksam till att man nu ska förlänga de statliga bidragen till olönsamma kolgruvor. Det innebär att vi på statlig nivå binder pengar i verksamheter som vare sig är lönsamma, kan bära den sysselsättning som man talar om eller bidrar till en förbättrad miljö. Det innebär också att den omvandling som vi behöver för att nå riktig konkurrenskraft blir långsammare. Det innebär att vi försummar att utvecklas inom andra områden. Det innebär också att när åren har gått är människor fortfarande sysselsatta i industrier som inte erbjuder en långsiktig trygghet och en möjlighet att försörja sig. Det innebär också att när åren har gått kommer de regioner som vi nu talar om fortfarande att vara kvar i ett beroende av att använda sig av kolbrytning i det som är olönsamma kolgruvor.

Mot denna bakgrund menar jag att vi ska stödja kommissionens förslag, och vi kommer att rösta för det.

Wolf Klinz (ALDE). – (DE) Fru talman, herr Almunia! Vi måste bita i det sura äpplet nu, hellre än att dra ut på plågan. Det är vad som slår mig när jag tänker på dagens diskussionsämne. Jag stöder kommissionens förslag om att fasa ut det statliga stödet fram till 2014 för de gruvor som inte blivit konkurrenskraftiga senast vid denna tidpunkt. Kostnaden för varje arbetstillfälle inom kolgruvesektorn är mycket högre än genomsnittet. Dessa medel läggs inte på att utveckla hållbar och konkurrenskraftig sysselsättning inför framtiden. Därför anser jag att det är rätt att fasa ut de statliga subventionerna till gruvor som inte är konkurrenskraftiga 2014. Vi måste investera de medel som frigörs på detta

sätt i forskning och utveckling och i utbildning. Endast på det sättet kan vi behålla vårt tekniska försprång och förbli konkurrenskraftiga inom den globala ekonomin som helhet.

George Sabin Cutaş (S&D). – (RO) Fru talman! Jag anser att både förslaget om att lägga ned gruvor och idén om att minska bidragen vore alltför förhastade och att de skulle få icke önskvärda socioekonomiska och regionala återverkningar.

Vi får inte glömma att EU:s gruvsektor står för uppskattningsvis 100 000 arbetstillfällen, 42 000 inom kolbrytningen och 55 000 i närbesläktade sektorer, och att vissa regioner i EU ekonomiskt sett är totalt beroende av den här sektorn. Ett stort antal människor i dessa regioner arbetar i gruvorna eller har arbeten som är relaterade till gruvsektorn.

Dessa åtgärder skulle kunna få negativa följder i en sådan utsträckning att samhällen lämnas i absolut fattigdom. Därför måste man snabbt utforma en omskolningsstrategi för de arbetstagare som drabbas när gruvorna läggs ned.

Samtidigt krävs särskilt stöd från EU:s strukturfonder för att tillhandahålla ömsesidigt stöd till de regioner som berörs av dessa åtgärder. Dessutom kan gruvarbetarna och deras familjer förlora förtroendet för den politiska processen när man fattar beslut av det här slaget som drabbar dem direkt, om detta görs vid en olämplig tidpunkt.

Vi måste också rikta vår uppmärksamhet mot glesbefolkade regioner som kommer att vara de som drabbas hårdast socioekonomiskt sett. Jag anser inte att 2014 är en realistisk tidsgräns för nedläggning av gruvorna. Å andra sidan fick det förslag om att sätta tidsgränsen till år 2020 som lades fram av utskottet för industrifrågor, forskning och energi inte tillräckligt positiv återkoppling. Därför tror jag att vi kan enas om 2018.

Jag vill nämna en annan sak och det är att kolindustrin är en del av den europeiska politiken. Det är EU:s egen källa som därmed garanterar försörjningssäkerhet. Vi behöver en övergångsperiod som gör det möjligt för dessa gruvor och de gruvor som skulle kunna bli konkurrenskraftiga att gradvis bli mer konkurrenskraftiga för att garantera tillgång till europeiskt kol och undvika negativa socioekonomiska följder.

Ivo Strejček (ECR). – (CS) Fru talman! Jag anser inte att det finns några konflikter kring det faktum att bidragen till vissa segment i ekonomin snedvrider och förstör den ekonomiska konkurrensen och att statligt stöd därför skadar en sunt fungerande marknad, inte bara på kort sikt utan även på lång sikt.

Vi talar här om regioner som kommer eller kan komma att drabbas av hög arbetslöshet, men å andra sidan måste vi komma ihåg att regionerna redan har genomgått en omstrukturering i den här sektorn av ekonomin och att de har uthärdat hög arbetslöshet och klarat det. I dagens omröstning stöder ECR-gruppen därför alla förslag som resulterar i att enskilda medlemsstater får tillräckligt med tid på sig för att genomföra en omfattande omskolning av arbetstagarna, se till att de miljöbördor som är förknippade med kolbrytningen elimineras och även för att kunna hantera alla sociala förändringar i tid.

Salvador Garriga Polledo (PPE). – (ES) Fru talman, herr kommissionsledamot! Det är synd att parlamentet endast har rätt till samråd när vi talar om framtiden för 180 000 europeiska familjer och EU:s inhemska energikälla framför alla andra.

Bidrag är inte den vanliga vägen till konkurrenskraft, men att göra europeiskt kol konkurrenskraftigt genom bidrag är strategiskt nödvändigt, först och främst eftersom 60 procent av den europeiska energin importeras och av de återstående 40 procenten står kärnkraft för en stor andel – något som majoriteten av parlamentet inte stöder – och för

det andra eftersom priset ökar. Det europeiska kolpriset rör sig allt närmare det internationella kolpriset.

Vidare skulle jag vilja fråga er vad konkurrenskraftigt kol är? Fråga er själva om allt kol som EU importerar omfattar de sociala och säkerhetsmässiga kostnader som ingår i kostnaden för det europeiska kolet. Är det den här modellen många av er vill ha för EU? Samtycker ni till att vi importerar produkter från länder utanför vår kontinent som inte uppfyller unionens företrädesprinciper och som inte omfattar sociala rättigheter? Förkastar ni samma tanke för europeiskt kol?

Ju längre denna period är desto bättre, så att vi kan introducera de rena förbrännings- och lagringstekniker som redan finns i EU. Om vi lägger ned de europeiska gruvorna kommer det utan europeiskt kol inte att finnas något incitament för att fortsätta minska utsläppen från de värmekraftverk som fortsätter att förbränna importerat kol och producera koldioxid. Vilket föredrar ni: vill ni att koldioxiden kommer till oss från länder utanför EU eller vill ni att det ska vara möjligt att behandla och lagra koldioxid med vår egen europeiska teknik?

Jag anser inte att ert sätt att förkasta möjligheten till europeiskt kol är liberalism. Jag anser att det är hyckleri.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Fru talman! Kol är en viktig faktor i EU:s energiblandning. Kolbrytningsektorn skapar 280 000 arbetstillfällen i EU, framför allt i områden med en enda industrigrän. Därför är det viktigt för unionen att tillgodose en så stor del av sitt kolbehov som möjligt från den inhemska produktionen, självklart till ett konkurrenskraftigt pris, som bygger på metoder för att strömlinjeforma brytningen och bearbetningen av kolet.

Utan statligt stöd kommer produktionen att minska med 20 procent, vilket innebär att 100 000 jobb försvinner. Statligt stöd för stenkolsindustrin är en absolut nödvändighet för gruvor som inte är konkurrenskraftiga. De saknar konkurrenskraft på grund av sin föråldrade tekniska utrustning. Med hjälp av statligt stöd skulle dessa gruvor kunna utrustas för att garantera anställningstryggheten.

Jämfört med kommissionens förslag stöder vi förslaget om att tidsfristen för nedläggningen av gruvorna flyttas fram. Utskottet för industrifrågor, forskning och energi röstade för 2020 som tidsgräns och vi kommer att stödja den kompromiss som fördraganden Bernhard Rapkay så framgångsrikt har nått tillsammans med ledamöter från andra politiska grupper.

Vi stöder borttagandet av artikel 3.1 h, i synnerhet den procentsats som har föreskrivits för att gradvis fasa ut beviljat stöd så att medlemsstater som beviljar statligt stöd till kolgruvor som inte är konkurrenskraftiga får så stor flexibilitet som möjligt.

Jag anser dock att medlemsstaterna också bör lägga fram planer för den ekonomiska och sociala utvecklingen i gruvområdena. Detta är ofta regioner som har en enda industrigrän. Syftet med dessa utvecklingsplaner bör vara att skapa arbetstillfällen och att investera i energieffektivitet och energiproduktion från förnybara källor.

Jag gratulerar fördraganden Bernhard Rapkay till hans betänkande och till det arbete han har utfört.

Jorgo Chatzimakakis (ALDE). – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! För det första skulle jag vilja gratulera Joaquín Almunia till den öppna diskussion som har ägt rum i kommissionen. Det finns goda skäl till varför du och kommissionens ordförande

José Manuel Barroso deltog i debatten i kommissionärskollegiet med ett helt annat år i åtanke. Det gläder mig att kommissionen kan diskutera frågor så öppet ur ett regleringsperspektiv och sedan omkasta sitt beslut. Det är både beundransvärt och anmärkningsvärt. Det är bra att du stöder det nya beslutet här.

Det finns ett antal goda skäl till det här beslutet. De berörda medlemsstaterna har utarbetat planer. Det finns färdiga planer och jag kan bara säga att jag är nöjd med att översynsklausulen har tagits bort. Enligt denna klausul skulle vi vara tvungna att börja reda ut denna trassliga härva än en gång från 2012 och framåt i den största berörda medlemsstaten, dvs. Tyskland. Detta innebär att diskussionen i kommissionärskollegiet har fått ett mycket framgångsrikt resultat. Jag vet att det blir 2018 så småningom. Jag är också glad över att gruvindustrin har säkerheten att planera framåt och jag kommer att rösta i enlighet med detta. Jag kan dock se att vinnaren här är regleringspolitiken.

Theodor Dumitru Stolojan (PPE) . – (RO) Fru talman! Jag har lyssnat till kollegerna, som betonade hur viktigt kol är för den europeiska ekonomins energisäkerhet.

Jag skulle vilja framföra ett annat argument. I vissa länder, inklusive Rumänien, som i flera år drabbats av torka – vilket har blivit allt vanligare – har produktionen av vattenkraft och kärnenergi minskat. Kol har varit den enda tillgången som mitt land och andra länder har haft till sitt omedelbara förfogande för att öka energiproduktionen.

Vi har ett antal gruvor som inte är lönsamma men som har omstruktureringsprogram som sträcker sig förbi 2014. Som liberal motsätter jag mig att bidrag beviljas till kommersiella företag, men inte när det handlar om företag som har fastställda omstruktureringsprogram. Följaktligen kommer jag att stödja ändringsförslaget om en längre övergångsperiod för upphörande av bidrag som beviljas till olönsamma kolgruvor.

Petru Constantin Luhan (PPE). – (RO) Fru talman! Även om subventionerat kol bara står för en liten del av EU:s elproduktion kommer den omedelbara och samtidiga nedläggningen av stenkolsgruvor att få avsevärda sociala följder i vissa områden i EU. Vi talar här om ett stort antal människor som arbetar inom denna industrisektor och som inte genast kan anställas på nytt i andra sektorer, vilket leder till arbetslöshet och framväxt av eftersatta områden.

Jag anser att det krävs omedelbara åtgärder för att omskola dessa personer med hjälp av EU-medel. Tills detta sker är det absolut nödvändigt att förlänga det datum fram till vilket statligt stöd får beviljas för nedläggning av produktionsenheterna till åtminstone 2018.

Jag anser också att det måste vara upp till de berörda medlemsstaterna att avgöra nivån på minskningen av det statliga stödet efter en viss period och att medlemsstaterna inte ska påläggas minimigränser.

Elmar Brok (PPE). – (DE) Fru talman, herr Almunia, mina damer och herrar! Jag vill säga några ord till våra liberala vänner och särskilt till Sophia in 't Veld. Konkurrensen kommer inte att snedvridas eftersom de koleldade kraftverken kommer att fortsätta drivas med importerat kol, vilket kommer att öka deras koldioxidavtryck. Med andra ord låter det argumentet inte förnuftigt oavsett hur du ser på det.

Dessutom kan detta inte fortsätta efter 2018, exempelvis i Tysklands fall, eftersom fördraget, som gäller för alla berörda och inte bara för staten, kräver att allt ska avslutas 2018, så att de långsiktiga kostnaderna för nedläggningen av gruvorna inte ska bäras av staten. De långsiktiga kostnaderna, som kommer att uppgå till många miljoner över flera årtionden,

kommer att betalas av en fond. Om fonden skulle kollapsa skulle det kosta staten mycket pengar på obestämd tid.

När ett sådant smart koncept med en tydlig slutpunkt har utvecklats är det viktigt att göra det rättvisa och inte försöka hitta på teoretiska definitioner för marknaden som inte har något samband alls med avtalets verklighet.

Antonio Masip Hidalgo (S&D). – (ES) Fru talman! Jag vill tacka föredraganden som har besökt min region Asturien, en region som för många år sedan formade grunden för Spanien och Europa och som tack vare sitt kol och sitt folk står i förgrunden för det moderna samhället.

Gruvdriftsområdena måste kunna fortsätta denna lovvärda vitaliserande insats utan att stöta på hinder från EU. I stället borde de få EU:s stöd. Vi måste undanröja hotet om ett slut på den inhemska kolbrytningen och i stället göra det möjligt för denna strategiska sektor att överleva på ett rimligt sätt. Vi måste även hjälpa sektorn att bli konkurrenskraftig inom en skäligen period utan att straffa företagen efteråt. Först och främst måste vi snarast uppnå icke-förörenande utvinning.

De ansevärda investeringarna i rent kol måste i första hand gagna EU och EU:s egna gruvområden. Det är absurt att de som motsätter sig europeiskt kol försvarar eller accepterar kol från andra delar av världen. Detta kol har framställts med större miljöpåverkan, med oerhört bristfällig säkerhet och med löner som inte är konkurrenskraftiga. Den här situationen diskriminerar vårt eget territorium och det är helt enkelt oacceptabelt att en sådan situation uppstår. Låt oss i stället bevara vår gruvsektor genom att dra fördel av nya tekniker.

María Muñoz De Urquiza (S&D). – (ES) Fru talman! Konkurrenskraft är viktigt, men får inte vara det enda kriteriet. Vårt energiberoende innebär att endast kol kan garantera oss en säker försörjning som en inhemska källa till fossilt bränsle. Gruvdriftens ekonomiska och sociala betydelse i flera europeiska regioner innebär att nedläggningen av gruvor inte får ses som något ofrånkomligt, antingen det handlar om 2014 eller 2018.

Om vi fortsätter att vara beroende av kol som energikälla kommer vi 2018 att vara tvungna att fortsätta trygga energiförsörjningen, antingen med hjälp av stöd om gruvorna inte är konkurrenskraftiga eller utan stöd om de är konkurrenskraftiga.

Vi måste även överväga kolets konkurrenskraft när det gäller sysselsättning och miljöpåverkan – inte bara dess ekonomiska konkurrenskraft. Europeiskt kol är säkert kol. Det är något vi måste vara på det klara med, särskilt med tanke på att gruvolyckor är vanliga utanför Europa. Dessutom kan europeiskt kol vara rent.

I ändringsförslagen till Rapkaybetänkandet ber vi därför om en obegränsad förlängning av stödet för kostnader som gäller koldioxidavskiljning och andra tekniker som gör det möjligt att förbränna kol på ett renare sätt.

Miloslav Ransdorf (GUE/NGL). – (CS) Fru talman! Denna åtgärd bekräftar det gamla talesättet att en finansär har en hållhake på staten liksom repet har en hållhake på den hängde mannen. Jag skulle vilja säga tre saker. För det första anser jag att pengarna borde gå till att stödja de konkurrenskraftiga gruvor som befinner sig i farozonen och som utgör fem procent av gruvorna i hela EU. Vi borde också förhindra import av subventionerat kol från länder utanför EU. För det tredje bör vi förhindra inblandning av lobbyister. Jag kan

nämna ett exempel från Ryssland, där oljebolagen har lyckats driva igenom nedläggningar av gruvor i Vorkuta-regionen med katastrofala sociala följder. Detta får inte ske i EU.

Agustín Díaz de Mera García Consuegra (PPE). – (ES) Fru talman! För att mildra miljöpåverkan och de sociala följderna och för att trygga säkra energireserver har vi lagt fram tre ändringsförslag i kammaren med följande syften. För det första att minska den totala bidragsvolymen per år, men utan procentuell gräns eller gräns per företag. I detta hänseende är vi tacksamma för Werner Langens ståndpunkt om att de fasta referenserna bör tas bort och att alla medlemsstater ska kunna fatta beslut utifrån egna intressen.

Det andra syftet är att bidrag för att täcka extraordinära kostnader ska förlängas till 2030. Detta bidrar till att mildra energiberoendet för flera EU-länder, inklusive Spanien. Det skulle säkra en fortsättning av den inhemska produktionen och bevara tusentals arbetstillfällen som viktiga regioner i Spanien och EU i stort till stor del är beroende av.

Ioan Enciu (S&D). – (RO) Fru talman! För det första skulle jag vilja gratulera Bernhard Rapkay till alla hans insatser.

Jag anser också att det är av yttersta vikt att övergångsperioden blir så lång som möjligt – 2018 såsom man har föreslagit. Jag föreslog en ännu längre tid för nedläggningen av kolgruvor som inte är konkurrenskraftiga eller möjligen att vissa av dem görs lönsamma eftersom huvuddelen av befolkningen i gruvområden är engagerade i den här verksamheten.

Det är absolut nödvändigt att planera för yrkesomskolning och socioekonomisk återhämtning. Att lägga ned gruvorna innan sådana planer har genomförts till fullo kommer att resultera i extremt allvarliga sociala problem. Det krävs lång tid för att genomföra planer för yrkesomskolning och för att rena miljön i dessa områden. Särskilt under den nuvarande krisen vore det också lämpligt att tillämpa de europeiska strukturfonderna med tanke på den betydelse de har för EU socialt, ekonomiskt och miljömässigt sett.

Iuliu Winkler (PPE) . – (RO) Fru talman! Ledamöterna har nämnt att detta är en återkommande debatt i Europaparlamentet. Det är verkligen en återkommande debatt, men den äger rum under andra ekonomiska och sociala villkor än tidigare.

Vi befinner oss i en global lågkonjunktur och EU är i kris. Ingen anser att vi har kommit ur krisen ännu och många medlemsstater är fortfarande konfronterade med lågkonjunkturrens verklighet. Under dessa omständigheter anser jag inte att vi – parlamentet – bör förvärra situationen ännu mer genom att tillföra ytterligare 100 000 arbetslösa till dem vi redan har i EU.

För det andra diskuterar vi en ny europeisk energistrategi – ytterligare en bakgrundsfaktor. Jag anser att vårt förhållningssätt i denna nya strategi inte får vara att öka beroendet av en enstaka kolväteskälla, utan att öka vårt ekonomiska oberoende.

Slutligen har 2000-talets ekonomi tagits upp. Jag anser att vi måste engagera oss i ekonomin, men samtidigt måste vi fokusera på att diversifiera den nuvarande potentialen. I detta avseende gratulerar jag föredraganden Bernhard Rapkay.

Bogdan Kazimierz Marcinkiewicz (PPE). – (PL) Fru talman! Med tanke på den särskilda karaktären hos den förordning som vi diskuterar, får vi i dag inte glömma att det finns medlemsstater i EU vars energiproduktion främst bygger på kol. Därför måste de förändringar som har förslagits under arbetet med förordningen slutföras på ett sätt som gör att förändringstakten kan anpassas efter medborgarnas och de sociala strukturernas

möjligheter att integrera dem. Jag välkomnar den kompromiss som har uppnåtts. När det gäller kolets roll för att garantera energisäkerheten är det nödvändigt att stabilisera utvinningen till den nivå som krävs. Kolets roll som bränsle i energibalansen kommer att fortsätta att vara avgörande för energisektorn genom att EU:s energisäkerhet stabiliseras. Jag hoppas att rådet delar vår oro och lyssnar noga på den ståndpunkt som Europaparlamentet har enats om.

Jens Geier (S&D). – (DE) Fru talman, herr Almunia, mina damer och herrar! Jag vill kortfattat ta upp två punkter. En av dessa rör frågan om konkurrenskraft, som behandlas på flera olika håll i betänkandet. Jag vill påminna er om hur ofta som vi hör talas om gruvolyckor i medierna. Detta beror på att gruvdrift, särskilt kolbrytning, förekommer över hela världen, men tyvärr är säkerhetsnormerna i gruvorna mycket dåliga på andra platser jämfört med tyska och andra europeiska gruvor. Detta kan förefalla vara en överdrift av frågans vikt, men jag ger inte mycket för en konkurrenskraft som köps till priset av gruvarbetares liv. Om vi betraktar konsekvenserna av en tidig nedläggning av kolgruvorna för industripolitiken vill jag dock påstå att den europeiska gruvutrustningsindustrin är konkurrenskraftig. Jag vill uppmana alla som tror att gruvindustrin är en industri som hör det förflutna till, och särskilt Wolf Klinz, att besöka en gruva. De kommer snart att inse att högteknologiska lösningar används i gruvdriften och att frågan är om vi vill att denna industri ska fortsätta att vara lönsam eller inte. Jag vet att detta inte är vad gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa vill. Jag befarar att gruvutrustningsindustrin kommer att följa gruvproduktionen och flytta ut från Europa.

Joaquín Almunia, *kommissionens vice ordförande.* – (ES) Fru talman! Jag upprepar det jag sade i mitt öppningsanförande: Kommissionen och jag själv tar mycket stor hänsyn till alla de argument som har framförts här av er och vi kommer att ta mycket stor hänsyn till parlamentets ståndpunkt när Bernhard Rapkays betänkande väl har antagits.

Jag anser att vi, vilket praktiskt taget alla talare också har gjort, måste skilja mellan kol som primär energikälla och den förordning som reglerar det offentliga stödet till kolgruvor som inte är konkurrenskraftiga, vilket är något annat.

Vårt förslag, som vi debatterar i dag och som rådet kommer att debattera under de närmaste veckorna, gäller den andra frågan, med andra ord icke-konkurrenskraftiga kolgruvor snarare än användningen av kol, vilket är en särskild diskussion som vi har fört och naturligtvis kommer att fortsätta att föra inom EU.

Vår ståndpunkt är att vi inom en fastställd tidsperiod måste göra oss av med icke-konkurrenskraftig kolbrytning som kräver ständiga offentliga subventioner. Denna ståndpunkt är tydlig, och det är inte första gången som den har framförts. Som några av er har dragit er till minnes sträcker den sig långt tillbaka i tiden. Problemet är att de tidsfrister som har fastställts vid olika tidpunkter inte har respekterats av alla. Målsättningen med vårt förslag är att se till att dessa tidsfrister respekteras en gång för alla.

Vid detta tillfälle måste vi, till skillnad från de tidigare debatterna, överväga stödet till kolbrytningen. Vi måste ta med ytterligare två frågor i beräkningen. Den första gäller klimatutmaningen, som vi har diskuterat vid åtskilliga tillfällen, vilket är en fråga som EU har mycket specifika mål för. Den andra frågan rör krisens och därav följande låns inverkan på statsbudgetarna, dvs. de nationella budgetarna, eftersom detta sätter de offentliga finanserna under ännu större press.

Detta är emellertid inte de enda frågor som bör tas under övervägande. Vi måste även överväga – vilket så gott som alla talare har gjort – vilken tidsfrist som bör gälla för att upphöra med offentligt stöd till kolbrytning som inte är konkurrenskraftig.

Det förs en diskussion kring den här frågan och vi har lyssnat på de olika ståndpunkterna i debatten i parlamentet. Det förs också en debatt i rådet och vi kommer att avvakta rådets möte i början av december för att se vilken ståndpunkt rådet intar. Det har definitivt förts en debatt i kommissionen, och vi kommer att diskutera frågan vidare.

Som ni vet – och som Werner Langen tidigare nämnde – är detta en förordning från rådet. Parlamentets åsikt är mycket viktig, men enligt fördraget är det rådet som är behörigt för förordningar som rör statligt stöd. Rådet kommer att fastställa sin ståndpunkt. För närvarande – vid det senaste mötet i Ständiga representanternas kommitté (Coreper) – är en majoritet för att tidsfristen för ett slutgiltigt upphörande av detta stöd ska löpa ut 2018, vilket är senare än vad kommissionen föreslår. Enligt våra regler kan kommissionens förslag emellertid inte ändras juridiskt om inte rådet fattar ett enhälligt beslut.

Vilket beslut kommissionen än fattar kan man vara säker på att det inte blir enhälligt, men kommissionen kommer att lyssna mycket noga på rådets ståndpunkt, på samma sätt som den lyssnar mycket noga på parlamentets argument och kommer att lyssna på parlamentets ståndpunkt, när det röstar. Kommissionen kommer att inta sin slutliga ståndpunkt på grundval av sin analys av rådets ståndpunkt enligt dess företrädesrätt enligt fördraget, och kommer även att beakta parlamentets ståndpunkt med ledning av debatten om Rapkaybetänkandet.

Jag måste bara säga att kommissionen inte instämmer i argumenten för obegränsat stöd för icke-konkurrenskraftig kolbrytning. Jag vill även påminna er om att om vi inte hade detta förslag till ny förordning om kol på grundval av kommissionens förslag, skulle den allmänna ramen för statligt stöd ha trätt i kraft från och med den 1 januari 2011, och den är betydligt strängare än kommissionens förslag, det förslag som kommer att bli resultatet av debatterna i rådet eller den uppfattning som kommer att komma från parlamentet.

Bernhard Rapkay, föredragande. – (DE) Fru talman, herr Almunia! Det är just det som är problemet. Du har rätt när du bekräftar Werner Langens förmodan att det rör sig om en förordning från rådet. Det handlar emellertid också om huruvida kommissionen lyssnar på de argument som framförs i rådet och här i parlamentet. Ni i kommissionen måste släppa detta mycket strama förslag, vilket ni också har gjort, så att det är möjligt att inta en förnuftig, demokratisk ståndpunkt, vilket ger utrymme för ett majoritetsbeslut som inte kräver enhällighet.

Jag skulle vilja framföra ytterligare en synpunkt till Jorgo Chatzimarkakis. Den översynsklausul som du hänvisade till saknar helt relevans i detta fall. Dispyterna i Tyskland nyligen syftade endast till att rädda ekonomiministerns ansikte och inget annat. Nu vill jag ta upp de farhågor som framförts av Joaquín Almunia. Ingen här ifrågasätter, och inte i betänkandet heller, att det handlar om en avveckling i etapper, Joaquín Almunia. Om detta är förnuftigt ur energipolitisk och teknisk synvinkel är en annan fråga. Det som Jens Geier sade är helt korrekt, men vi ifrågasätter inte detta. Den enda frågan är om vi ska göra detta relativt abrupt 2014 eller om det finns förnuftiga övergångsåtgärder för 2018. I övrigt finns det ingenting som vi ifrågasätter. Läget är inte sådant som det exempelvis beskrevs av Philippe Lamberts, som höll sitt anförande och sedan gick. Han borde ha stannat här, för han kunde ha lärt sig någonting. Det är inte så att det finns medlemsstater som inte har gjort någonting alls. Det stämmer inte när det gäller Spanien, Polen, Rumänien eller

Tyskland. År 1990 arbetade mer än 200 000 personer i gruvindustrin i Tyskland. Nu, 20 år senare, är den siffran omkring 20 000. Detta innebär en minskning med 90 procent, medan endast 10 procent av arbetstillfällena fortfarande finns kvar. Ett antal gruvor har lagts ned mellan 2002 och i dag under den tid som denna förordning, som fortfarande gäller, har varit i kraft. Låt oss inte låtsas som om ingenting har hänt.

Frågan är om vi behöver en förnuftig övergångsperiod eller inte för att kunna åstadkomma detta utan att orsaka socialpolitisk skada. Jag kan bara säga att vi faktiskt behöver det. Denna period på fyra år bör inte vara något problem, för det finns ändå ingen som ifrågasätter den. Var snäll och ta med detta budskap till kommissionen.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i dag, kl. 11.30.

(Sammanträdet avbröts några minuter.)

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Vasilica Viorica Dăncilă (S&D), skriftlig. – (RO) Det är ett viktigt och bra betänkande som föredraganden har lagt fram, där han har funnit svar på två frågor: den ena rör miljön och den andra socialt skydd. Från Rumäniens perspektiv, och jag tror att denna synpunkt även delas av Tyskland, Polen, Spanien eller Ungern, är gruvindustrin en viktig del av den inhemska ekonomin. Nedläggning av kolgruvor kan ha stor betydelse på det sociala området och bidra till ökad arbetslöshet och förvärra avfolkningen i regioner som bara har en industri, dvs. gruvindustrin. Samtidigt har gruvnedläggningar också stark inverkan på energisektorn. Jag vet att allt detta är argument för och emot denna åtgärd. Den verklighet som vi har i dag gör emellertid att vi kommer fram till en enda slutsats, nämligen att förlänga tidsfristen för nedläggning av kolgruvor som inte är konkurrenskraftiga för att hjälpa till att finna livskraftiga alternativ för alla som berörs inom denna sektor.

Adam Gierek (S&D), skriftlig. – (PL) Kommissionen försöker minska utvinningen av kol – till varje pris och på ett sätt som inte är ekonomiskt motiverat. Dessa strävanden har stimulerats på konstgjord väg genom ökade kostnader för energiproduktion i koleldade kraftverk. Jag tänker på kostnader för utsläpp. Det är en politik som raserar den ekonomiska grunden i de länder där den mesta energin utvinns från kol. En sådan strategi vittnar om en brist på förståelse för behovet av att ha en sammanhållen bränsle- och energipolitik, där ekonomisk effektivitet och konkurrenskraft har företräde. Den vittnar även om bristen på en enhetlig energipolitik som garanterar en trygg energiförsörjning och en brist på bestämmelser som grundas på enhetliga kriterier för hela den gemensamma marknaden, vilket skulle leda till sund konkurrens med bibehållande av ett minimum av sociala kostnader. Vad vi ser i dag är en grov kränkning av dessa principer.

Frågan är vilken slags industri unionen behöver – en industri som gynnar unionen eller en industri som är överstatlig, företagsstyrd och som investerar sina skatter i skatteparadis? Råvaruindustrin och elproduktionen kräver många års investeringar och koncentration av kapital, vilket betyder att de behöver subventioneras. Dessutom måste de inte vara lönsamma till varje pris. Billig energi och billigt bränsle är av yttersta vikt för att tillverkningsindustrin, dit jag även räknar maskinindustrin, ska vara konkurrenskraftig. Vi talar alltså om nettolönsamhet. Jag skulle vilja säga att unionens ekonomiska problem under krisen inte enbart är resultatet av ohederliga globala spekulationer på finansmarknaderna, utan att det även råder brist på en sund, enhetlig och rättvis industripolitik i själva unionen, särskilt i fråga om bränsle- och energipolitik.

Edit Herczog (S&D), *skriftlig. – (HU)* Det finns många argument mot att avbryta beviljandet av stöd så snabbt. Jag tänker i första hand på sociala och ekonomiska konsekvenser på regional nivå. Det är viktigt att vi använder subventioner för att underlätta nedläggningen av gruvor på ett förnuftigt sätt: att se till att de anställda som berörs omskolas och omplaceras inom andra sektorer av arbetsmarknaden. Det är också nödvändigt att återställa miljön på ett bra sätt. Utan dessa åtgärder finns det en risk för att EU kommer att spara mindre pengar på indragna subventioner än de pengar som måste läggas ut för att lindra skadorna. Man måste noga överväga om det överhuvudtaget är till någon nytta att lägga ned kolgruvor, om det enda vi vinner på det är att vi för de återstående kraftverken måste ersätta inhemskt kol med kol som hämtas utanför den gemensamma marknaden.

Är det ändamålsenligt att stänga koleldade kraftverk, en av de billigaste källorna till elproduktion, när alarmerande tecken på energibrist börjar märkas runtom i världen? Vi måste även tänka på de ökande energibehoven i EU samt kolets roll för en trygg energiförsörjning. Vi får inte tillåta att anläggningar som det ungerska kraftverket Vértes och Oroszlánygruvan läggs ned utan noggrant utformade och detaljerade planer. Dessa planer måste omfatta lösningar för de anställdas situation, återställande av miljön och genom välgrundade konsekvensanalyser visa att en nedläggning är oundviklig och är det bästa alternativet för att minska förorenande utsläpp. Programmet för grön tillväxt får inte innehålla några åtgärder som skulle orsaka allvarliga ekonomiska och sociala problem.

Eija-Riitta Korhola (PPE), *skriftlig. – (FI)* Det är rätt och riktigt av EU att försöka minska användningen av kol. Eftersom det långsiktiga målet för Europa och människosläktet är att göra sig fria från beroendet av fossila bränslen måste vi inse att europeiska kolgruvor förr eller senare måste anpassas till förändringen. Globaliseringen innebär att kolet kommer att utsättas för en avsevärd prispress. Av den anledningen kommer produktionen att flyttas till länder där arbetskraften är billigare, medan arbetstillfällena och inkomster kommer att ebba ut i de områden inom EU där kol produceras, eftersom gruvorna inte längre kan stå emot konkurrensen. Denna utveckling är visserligen ovälkommen, men myndigheternas agerande får inte gå stick i stäv mot marknadsekonomins grundprinciper. Olönsam produktion bör inte hållas vid liv med hjälp av konstgjord andning för evigt. Vi måste komma ihåg att strukturförändringar av denna omfattning oundvikligen kommer att ha långtgående och dramatiska konsekvenser. Gruvnedläggningar innebär ofta slutet för ett områdes huvudsakliga inkomstkälla. Detta återspeglas i städernas kapacitet att tillhandahålla service för sina invånare och leder till hela samhällens tillbakagång. Det är i allas intresse att större sociala förändringar, till exempel sådana som är förknippade med etappvisa nedläggningar av gruvor, sker på ett kontrollerat sätt och under en tillräckligt lång övergångsperiod. Kolet kommer i vilket fall som helst att spela en nyckelroll i våra liv under en förutsebar framtid. Det kommer fortfarande att behövas, till exempel inom stålindustrin, och studier om dess användning som råvara för polymerer har varit lovande. Dessutom har man uppnått ett utmärkt kostnads-nyttoförhållande för kraftvärme med hjälp av kol. Vi bör därför inte ge efter för föreställningen att en nedtrappning av utnyttjandet av kolgruvor är ett slags politiskt mål i sig. En lönsam gruvindustri måste vara en möjlighet i framtiden – även i EU.

Veronica Lope Fontagné (PPE), *skriftlig. – (ES)* Det finns olika skäl till att förordna stöd till kolnäringen: strategiska skäl, skäl som rör regional hållbarhet och sociala skäl.

När det gäller de strategiska skälen måste vi ta hänsyn till att marknaden förändras snabbt. Därför skulle det inte vara ändamålsenligt att överge kolet utan att ha ett livskraftigt alternativ. Miljöargumentet är inte heller relevant, eftersom importerat kol förorenar lika

mycket som inhemskt kol. Dessutom får vi inte glömma att de gruvor som vi importerar kol från i många fall inte uppfyller krav på sociala rättigheter.

När det gäller regional hållbarhet ligger gruvorna ofta i glesbefolkade områden som helt och hållet är beroende av industrin för att bevara regionen, så vi riskerar att förvandla våra länder till öken.

Det sista men inte minst viktiga skälet är de mer än 180 000 familjer som kan påverkas. I min region Aragonien i Spanien är vi pionjärer när det gäller förnybara energikällor och vi är oberoende till nästan 60 procent på energiområdet. Den enda resurs som vi kan lagra är kol, och vi behöver mer tid för att förbättra vår teknik och tillämpa den i vår gruvdrift, så att vi på detta sätt kan omvandla vårt inhemska kol till rent, hållbart kol.

(Sammanträdet avbröts i avvaktan på omröstningen kl. 11.05 och återupptogs kl. 11.30.)

Sirpa Pietikäinen (PPE), *skriftlig*. – (FI) Trots alla fina tal om klimatet kommer vi inom EU att fortsätta att klamra oss fast vid vårt kolsvarta förflutna genom att anta detta betänkande. Inom ramen för Europa 2020-strategin vill EU snabbt gå mot låga utsläpp i framtiden med förnybara former av energi som grund. Detta kommer emellertid bara att vara tomma ord om parlamentet i framtiden tillåter medlemsstaterna att slösa bort miljarder på sina kolgruvor.

De nuvarande stödbestämmelserna skulle ha löpt ut i december, men enligt kommissionens förslag ska de förlängas till 2014. Det kolsvarta mörkret fördjupas av att parlamentet vill att bestämmelserna ska förlängas ända till 2018. För två år sedan var stödet från EU:s medlemsstater till den industri som producerar och använder stenkol, dvs. antracit, så stort som 2,9 miljarder euro. Detta visar bara att det stöd som går till fossila bränslen fortfarande är många gånger större än stödet till förnybara energikällor, trots att våra klimatmål skulle kräva en diametralt motsatt politik.

ORDFÖRANDESKAP: LAMBRINIDIS

Vice talman

6. Omröstning

Talmannen. – Nästa punkt är omröstningen.

6.1. Användning av EU:s solidaritetsfond: Irland, översvämningar i november 2009 (A7-0328/2010, Reimer Böge) (omröstning)

6.2. Utnyttjande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter: Noord-Brabant och Zuid-Holland, huvudgrupp 18/Nederländerna (A7-0318/2010, Barbara Matera) (omröstning)

– Före omröstningen:

Lucas Hartong (NI). – (NL) Herr talman! Frågan om stöd till Nederländerna från EU:s solidaritetsfond finns lyckligtvis med på dagens föredragningslista, men om Joseph Daul, min kollega från Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater), hade fått bestämma skulle vi inte ha haft denna omröstning i dag, och Nederländerna skulle ha straffats för att man avvisade ökningen på 6 procent av EU:s budget och införandet av europeiska skatter. Det nederländska Frihetspartiets (PVV) delegation finner det fullständigt oacceptabelt att

Joseph Daul ens har haft en sådan idé i tankarna. Detta är en grov förolämpning mot Nederländerna som medlemsstat.

Talmannen. – Det var exakt denna fråga som debatterades i går och debatten är avslutad.

Joseph Daul (PPE). – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Under talmanskonferensens senaste sammanträde beslutade vi att sätta upp Materabetänkandet på dagens föredragningslista. Det var ingen som yrkade på att det inte skulle stå på dagens föredragningslista. Därför gäller talmannens fråga följande: Kommer vi att kunna föra uppriktiga diskussioner som vi har varit vana vid i fem år, när vi ställs inför en sådan person? Det är den fråga som jag kommer att ställa på torsdag morgon. För övrigt kommer vi att ändra vårt sätt att arbeta, om Europeiska konservativa och reformister fortsätter att låta denna person delta i talmanskonferensen. Det är allt jag har att säga.

Barbara Matera, föredragande. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! I dag ska vi rösta om ett stödpaket till Nederländerna, som har krävt att Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter ska utnyttjas med ett belopp på totalt 10,5 miljoner euro.

Denna överföring av interna medel till unionens budget kan fortfarande genomföras inom ramen för det ordinarie förfarandet. Framtida yrkanden om stöd, något som stadigt ökar, riskerar emellertid att stoppas på grund av att 2011 års budget inte har godkänts. Om systemet med tolfte delar träder i kraft i januari kommer det emellertid inte att vara möjligt att göra överföringarna och de nödvändiga utbetalningarna.

Under dessa speciella förhållanden, när hela EU står inför ekonomiska svårigheter, hoppas parlamentet på en stark ansvarskänsla hos de medlemsstater som genom ministerdekret har motsatt sig godkännandet av den åtstrammingsbudget som ligger i linje med Lissabonfördragets prioriteringar.

6.3. Utnyttjande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter: Drenthe huvudgrupp 18/Nederländerna (A7-0321/2010, Barbara Matera) (omröstning)

6.4. Utnyttjande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter: Limburg huvudgrupp 18/Nederländerna (A7-0323/2010, Barbara Matera) (omröstning)

6.5. Utnyttjande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter: Gelderland och Overijssel huvudgrupp 18/Nederländerna (A7-0322/2010, Barbara Matera) (omröstning)

6.6. Utnyttjande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter: Noord-Holland och Utrecht huvudgrupp 18/Nederländerna (A7-0319/2010, Barbara Matera) (omröstning)

6.7. Utnyttjande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter: Noord-Holland och Zuid-Holland huvudgrupp 58/Nederländerna (A7-0320/2010, Barbara Matera) (omröstning)

6.8. Stöd som beviljats inom ramen för det tyska alkoholmonopolet (A7-0305/2010, Paolo De Castro) (omröstning)

6.9. Tullfri behandling av vissa farmaceutiska aktiva ämnen med internationell generisk benämning (INN) från WHO och vissa produkter som används vid framställning av färdiga farmaceutiska produkter (A7-0316/2010, Vital Moreira) (omröstning)

6.10. Avtal om tekniskt och vetenskapligt samarbete EG/Ukraina (A7-0306/2010, Herbert Reul) (omröstning)

6.11. Avtal om vetenskapligt och tekniskt samarbete EG/Färöarnas regering (A7-0303/2010, Herbert Reul) (omröstning)

6.12. Avtal om vetenskapligt och tekniskt samarbete EG/Japan (A7-0302/2010, Herbert Reul) (omröstning)

6.13. Avtal om vetenskapligt och tekniskt samarbete EG/Jordanien (A7-0304/2010, Herbert Reul) (omröstning)

6.14. Partnerskapsavtal om fiske mellan Europeiska unionen och Salomonöarna (A7-0292/2010, Maria do Céu Patrão Neves) (omröstning)

6.15. Gemensamt system för mervärdesskatt, när det gäller varaktigheten för skyldigheten att efterleva miniminivån på normalskattesatsen (A7-0325/2010, David Casa) (omröstning)

6.16. ECB:s årsrapport för 2009 (A7-0314/2010, Burkhard Balz) (omröstning)

6.17. Civil-militärt samarbete och utvecklingen av civil-militär kapacitet (A7-0308/2010, Christian Ehler) (omröstning)

6.18. Långsiktig plan för ansjovisbeståndet i Biscayabukten och det fiske som utnyttjar det beståndet (A7-0299/2010, Izaskun Bilbao Barandica) (omröstning)

– Före omröstningen:

Izaskun Bilbao Barandica, föredragande. – (ES) Herr talman! Jag vill bara säga att jag röstade emot betänkandet i fiskeriutskottet, eftersom några av de ändringsförslag som hade utarbetats i samarbete med den berörda sektorn inte hade antagits. Men eftersom jag anser att det är mycket viktigare för sektorn att ha en långsiktig plan för ansjovisfisket kommer jag att rösta för betänkandet och jag kommer att utnyttja detta tillfälle för att be rådet, som har så många invändningar, att godta parlamentets rätt till medbeslutande enligt Lissabonfördraget och i dag fastställa ett datum för att inleda förhandlingar, för om ingenting händer med denna plan är det fiskerisektorn som blir mest lidande.

6.19. Flerårig plan för det västra beståndet av taggmakrill och det fiske som utnyttjar det beståndet (A7-0296/2010, Pat the Cope Gallagher) (omröstning)

– Före omröstningen:

Pat the Cope Gallagher, föredragande. – (EN) Herr talman! Jag märker att ändringsförslag 29 har dragits tillbaka av den socialdemokratiska gruppen av skäl som jag inte kan förstå,

så därför bekräftar jag för ALDE-gruppens räkning att vi kommer att överta detta ändringsförslag för att se till att vi kan rösta om detta.

Jag anser att detta är mycket allvarligt och vill be ledamöterna att begrunda det faktum – samtidigt som många kanske inte till fullo förstår hur detta hänger ihop – att om vi förkastar den socialdemokratiska gruppens ändringsförslag och antar PPE-gruppens ändringsförslag, innebär detta att vi avfärdar forskarnas råd och skapar två hela godkända fångstområden för ett enda bestånd.

Jag föreslår att vi röstar emot PPE-gruppen och att vi antar den socialdemokratiska gruppens betänkande nu när den har dragit tillbaka sitt ändringsförslag av skäl som kanske är bättre kända för en del av ledamöterna från södra delen av Europa.

Talmannen. – Pat the Cope Gallagher, du återoppar med andra ord artikel 156.5 och övertar ändringsförslag 29 i omröstningslistan, vilket innebär att vi måste rösta om det.

6.20. Förbudet mot utsortering och begränsningarna av fisket efter skrubbskädda och piggvar i Östersjön, Bälten och Öresund (A7-0295/2010, Marek Józef Gróbarczyk) (omröstning)

6.21. Användning av främmande och lokalt frånvarande arter i vattenbruk (A7-0184/2010, João Ferreira) (omröstning)

6.22. Statligt stöd för att underlätta nedläggning av kolgruvor som inte är konkurrenskraftiga (A7-0324/2010, Bernhard Rapkay) (omröstning)

ORDFÖRANDESKAP: BUZEK

Talman

7. Högtidligt möte - Georgien

Talmannen. – Herr president, mina damer och herrar, ärade gäster och vänner! Jag riktar ett varmt välkomnande till Georgiens president Micheil Saakasjvili.

(Applåder)

Detta är inte president Micheil Saakasjvilis första besök i Europaparlamentet. Han var hos oss för fyra år sedan och han var också i Bryssel 2004 strax efter att ha blivit vald till president i Georgien. I dag är en speciell dag – i dag, den 23 november, är det den sjunde årsdagen efter Rosenrevolutionen, den oblodiga vattendelare som innebar att situationen förändrades inte bara i Georgien utan i hela södra Kaukasus-regionen. Herr president, i nästan 60 år har EU gått i den riktning som Georgien nu också har valt – mot varaktig fred, välstånd och ohotad frihet. President Saakasjvili fick sin grundutbildning i Kiev. Han studerade sedan vid europeiska och amerikanska universitet och han har alltid förknippats med Strasbourg – han studerade här, han tog examen här och så vitt jag vet var det också här som han träffade sin blivande hustru. Så det är en speciell plats för Micheil Saakasjvili.

De senaste sju åren har inte varit lätta för Georgien. Georgiens territoriella integritet har kränkts. Jag vill dra mig till minnes att vi i maj i år antog en resolution där vi uppmanade Ryssland att respektera villkoren i vapenstilleståndet och dra tillbaka sina styrkor från georgiskt territorium.

(Applåder)

Här i parlamentet för fyra år sedan sade Micheil Saakasjvili att georgierna inte bara tillhör en av de äldsta nationerna i Europa, utan att de också är mycket intresserade av europeisk integration. De föredrar att se på internationella frågor på detta sätt. Jag är övertygad om att denna entusiasm inte är mindre i dag än för fyra år sedan. Här i Europaparlamentet och i EU fäster vi stor vikt vid demokratisering. Normerna för demokratisering och demokrati är mycket höga, och den fria marknadens normer är också höga. Mänskliga rättigheter, rättsstatsprincipen och pressfrihet är alla områden där reformer krävs – reformer av det konstitutionella systemet, vallagen och rättssystemet. För en stund sedan talade jag med Georgiens president om detta, och vi var eniga om att det inte är någon lätt process, men att den är nödvändig om vi ska likna varandra och för att vi lättare ska kunna arbeta med varandra.

Det är också glädjande att Georgien snabbt har kommit över den ekonomiska krisen. EU har också spelat en roll i detta sammanhang – vi sträckte ut en hjälpande hand. I dag befinner sig Georgien åter i ett skede av snabb ekonomisk tillväxt. Inom EU är vi angelägna om att Georgien ska vara stabilt och utvecklas väl, men vi är också angelägna om att detta ska ske i hela södra Kaukasus-regionen. Georgien skulle kunna vara en perfekt förebild för övergången till ett system med demokrati och en fri marknad, där de mänskliga rättigheterna har starkt skydd och rättsstatsprincipen fungerar. Det är därför som det som Micheil Saakasjvili har att föreslå och säga till oss i dag är så viktigt. Vi är glada att ha dig här och vi vill be dig att tala. Ordet är ditt, herr president.

(Applåder)

Micheil Saakasjvili, *Georgiens president.* – (EN) Herr talman! Jag är överväldigad av ödmjukhet inför den oerhörda ära som er inbjudan innebär för mitt land och jag vill tacka alla politiska grupper för denna enastående möjlighet. Herr talman, som vi konstaterade i våra förberedande diskussioner var jag här för fyra år sedan, så det är som olympiska spelen. Jag är tillbaka fyra år senare. Jag hoppas att det går bättre för mig den här gången än förra gången.

Jag kom hit för att förmedla ett budskap om hopp och för att avge ett högtidligt löfte. Jag kom hit för att intyga att fred – en rättvis och varaktig fred – är möjlig i min region och att det är nödvändigt för oss att Europa bidrar till detta.

I århundraden har de kaukasiska bergen varit ett geopolitiskt mysterium och en gäckande paradox: en region där människor och själar var fria men där medborgarna förtrycktes; en region där kulturer var toleranta men där regeringar skapade konstgjorda skiljelinjer; en region där människorna aldrig slutar att känna sig som européer i själ och hjärta men där murar som rests av imperier har förvandlat Europa till en avlägsen hägring; en region där kvinnor och män kämpade för fred men där krigen tycktes oundvikliga.

Jag har kommit hit för att säga till er att vi måste sätta punkt för dessa tider, att samarbete måste ersätta rivalitet och att förhandlingar måste ha företräde framför krigets retorik.

I alla plågade hörn av vår värld är Europaparlamentet hoppets symbol. Det är ett slående bevis att även de grymmaste konflikter kan lösas och att vilken politisk risk som helst är värd att ta för fredens skull.

Just den här platsen, mitt bland ruiner, märkt av döden och med rättmätiga krav på hämnd, skulle inte finnas om inte modiga politiker hade valt att göra slut på århundraden av krig

genom att starta det mest ambitiösa och fascinerande politiska experimentet i vår tid: att ena Europa. Europaparlamentet, som inte är uppdelat efter nationaliteter utan indelat i politiska grupper, fullbordar den vision som Victor Hugo så värtaligt gav uttryck för vid 1849 års fredskongress i Paris.

Låt mig citera den store poeten på hans eget språk:

(FR) "Det kommer en dag när ni alla, alla nationer på kontinenten, utan att förlora era särskiljande egenskaper eller er strålande individualitet, kommer att smälta samman i en större förening och förkroppsliga ett europeiskt broderskap.

Det kommer en dag när de enda slagfälten är marknader öppna för handel och sinnen som är öppna för idéer.

Det kommer en dag när kanonkulor och bomber ersätts med röster, med folkens allmänna rösträtt, med ärorika beslut i en stor suverän senat som kommer att vara för Europa vad parlamentet är för Storbritannien, vad riksdagen är för Tyskland och vad den lagstiftande församlingen är för Frankrike."

(EN) De flesta av Victor Hugos samtida betraktade honom som en barnslig drömmare, till och med när han höll det här talet. Det krävdes över hundra år och två världskrig innan historien hörde hans röst.

Mina damer och herrar, det är dags att Victor Hugos röst får genljuda och höras i min region också. Det är hög tid att denna broderskapets röst får överrösta kanonmuller och hatiska rop. Det är hög tid för den europeiska freden att sprida sig till Kaukasien.

(Applåder)

Och det är vårt ansvar som ledande politiker att skapa djärva initiativ för att förverkliga detta.

För exakt sju år sedan inleddes i och med Rosenrevolutionen en ny resa mot den europeiska familjen för en gammal nation, mitt älskade Georgien. Den 23 november 2003 tog hundratusentals medborgare från alla regionala, religiösa och sociala bakgrunder på ett fredligt sätt över gatorna och parlamentet. Inte ett enda fönster krossades och inte en enda sak stals från byggnaden. De gjorde mer än att bara störta en korrupt och bakåtsträvande regim: de utlöste vad ekonomerna i London för några veckor sedan kallade en mental revolution.

Som en del av er i den här församlingen väl vet, har det funnits två sätt att bryta sig ut ur kommunistregimer efter Sovjetunionens befriande fall, nämligen det europeiska och det nationalistiska sättet: rättsamhälle eller skräckvälde. Kort sagt: Václav Havel och Slobodan Milošević.

Partiets tyranni var äntligen över, men söndringen, korruptionen, hierarkin, byråkratin, cynismen och auktoritarismen som varit Sovjets hörnstenar förblev intakta. För sju år sedan var Georgien formellt en självständig stat, men den tillhörde fortfarande denna värld av skräck och hat. Den sovjetiska mentalitetens gränser hade inte öppnats, och Sovjetunionen existerade fortfarande i många människors sinne. Bara en mental revolution kunde leda till en europeisk omvandling av våra samhällen.

Det är detta budskap som vi georgier förde med oss till den här regionen. Detta är det budskap som framkallade så mycket vrede mot oss bland dem som är nostalgiska över imperiet, men detta är också budskapet som gjorde Georgien till ett reformlaboratorium

för vår region. När vi ledde Rosenrevolutionen var vi medlemmar i studentorganisationer, oppositionspartier och medborgarrörelser, alla enade kring en enda dröm: att förvandla ett dysfunktionellt postsovjetiskt land, ofattbart lamslaget av korruption och kriminalitet, till en europeisk demokrati.

Sovjetunionen byggde på principen om rätten att styra. Människor ställdes emot varandra på ett konstlat sätt på alla samhällsnivåer och inom alla områden. I varje republik tvingades de olika religiösa, sociala och etniska grupperna att bli ständiga rivaler, och politik uppfattades som ett konststycke i manipulation, skräck och hat. Detta förklarar varför tidigare kommunistledare så lätt förvandlades till nationalister – på Balkan lika väl som i Kaukasien, i Östeuropa lika väl som i Ryssland. För sju år sedan var Georgien fortfarande uppdelat i isolerade samhällen som fruktade varandra. Vissa extremister utnyttjade statens svaghet för att driva ut minoriteter.

Vår första uppgift blev därför att välkomna mångkultur och olikheter. Vi har infört ett handlingsprogram för positiv särbehandling inom samtliga områden, från högre utbildning till rättsväsendet. Sovjetunionen hade ett annat kännetecken: centralisering. För sju år sedan var Georgien fortfarande helt och hållet centrerat kring huvudstaden, men vi införde ett omfattande decentraliseringsprogram, investerade i regionala utvecklingsinfrastrukturer och gav de lokala myndigheterna ett väsentligt större självbestämmande. Resultatet blev att de regioner som tidigare varit övergivna har blivit de mest slående exemplen på vår utveckling.

Fram till Rosenrevolutionen bestämdes alla viktiga regionala principer av presidenten, så medan andra återskapade den berömda hierarkiska makten och satte stopp för regionernas självstyre överförde vi systematiskt makt till folkvalda regionala organ. Denna politik har under senare tid lett till det första direktvalet av borgmästare för huvudstaden Tbilisi i maj förra året, och till beslutet att flytta konstitutionsdomstolen till staden Batumi och parlamentet till Georgiens näst största stad Kutaisi, i centrala Georgien.

Sovjetunionen var helt inriktad på kontroll och korruption – en överviktig och ineffektiv stat. Vårt första steg var därför att upplösa KGB och avskeda hela polisstyrkan ...

(Applåder)

...liksom tulltjänstemännen och skattetjänstemännen, men också att öppna upp vår ekonomi och vårt utbildningssystem.

Den vision som styrde alla dessa steg förkroppsligades av en enda symbol. Intill den georgiska flaggan på varenda officiell byggnad placerade vi en EU-flagga. Det gjorde vi för att visa vart vi ville ta Georgien genom våra reformer.

Naturligtvis har vår fredliga revolution fått sin beskärda del av misslyckanden och tillkortakommanden. Naturligtvis har vi begått misstag, men som den store grundaren av europeisk kosmopolitanism och en av mina favoritfilosofer, Immanuel Kant, en gång skrev om den franska revolutionen: "man kan inte vara redo att vara fri förrän man faktiskt är fri". Vad Immanuel Kant menade, mina damer och herrar, var att ingen bok i förväg kan lära oss hur man ska styra, eller ens bete sig, i frihet. Det kan man bara lära sig genom sina egna framgångar och misslyckanden.

Vi har upplevt misslyckanden, och vi har lärt oss av dem, men vi har också upplevt överraskande framgångar. Världsbanken har just utsett Georgien till den främsta ekonomiska reformivraren i världen under de senaste fem åren. Landet ligger dessutom

på tolfte plats i världen och första plats i centrala och östra Europa – och definitivt bland de gamla sovjetstaterna – bland de länder som är lättast att göra affärer med. Som tidigare centrum för den gamla sovjetstatsmaffian gjorde Georgien fler framsteg mot att bekämpa korruption än något annat land i världen från 2004 till 2009, enligt EBRD och Transparency International. I själva verket flyttades Georgien upp ungefär 70 steg på TI:s lista, och av en tillfällighet flyttades Ryssland ned ungefär 70 platser under samma period. Vi möttes i mitten, och jag kan inte minnas att de hälsade på oss, men så gick det i alla fall till.

Anledningen till att jag värdesätter dessa rankningar är att de återspeglar och återskapar den sociala och moraliska förvandling som ägt rum i mitt land – den mentala revolution som jag talade om tidigare. Georgiska medborgare har slutat att betrakta sitt land som en gammal sovjetstat. De betraktar sitt land, bedömer det och kritiserar det som en europeisk demokrati. En sådan förändring går långt bortom de ledare och de partier som ledde Rosenrevolutionen. Det är någonting som inte ägs av någon och som inte kan tryckas ned av någon, varken av oss eller av någon annan.

En sådan revolution leder till följande fantastiska faktum i vår del av världen: att institutioner systematiskt blir mer populära än politiska figurer. Vi har nyligen genomfört en enorm polisreform, och enligt den senaste Gallupundersökningen som vi beställde hade polisen 86 procent av medborgarnas förtroende, en siffra som brukade ligga på fem procent. Samma sak gäller för presidentadministrationen, samma sak för parlamentet och samma sak för andra institutioner i landet: läget är precis omvänt jämfört med tidigare. Det visar tydligt att institutionerna är mer populära än ledarna och att landet nu är på väg i rätt riktning.

Det finns mycket mer att göra. Givetvis är vi mer engagerade än någonsin i att fortsätta med våra reformer. Vi är medvetna om att en demokrati alltid är ett ständigt pågående arbete.

Vår alternativa demokratiska modell välkomnades förstås inte av alla. Den mötte våldsamt motstånd bland de revisionistiska krafter som fortfarande betraktar Sovjetunionens fall som 1900-talets största katastrof. De införde ett fullständigt embargo mot mitt land år 2006. Före det hade vi haft ett fullständigt energiembargo 2005. De deporterade våra medborgare, bombade vårt territorium upprepade gånger fram till 2008 och invaderade oss slutligen 2008. I detta ögonblick ockuperar dessa styrkor fortfarande 20 procent av georgiskt territorium, trots att detta strider mot internationell rätt och mot det avtal om eld upphör som kunde ingås den 12 augusti tack vare insatserna från min gode vän och den store europeiske ledaren Frankrikes president Nicolas Sarkozy, som vid den tidpunkten var EU:s ordförande.

I nuläget har Georgien fortfarande upp till 500 000 internflyktingar och andra flyktingar som inte kan återvända hem eftersom vissa personer, styrda av en gammal imperialistmentalitet, bestämde sig för att hälsa det tjugoförsta århundradet genom att organisera kampanjer av etnisk rensning och bygga upp en ny Berlinmur som nu delar mitt land.

Hur bemötte vi då dessa angrepp? Först av allt genomförde vi avtalet om eld upphör fullt ut och gick längre än vad våra åligganden krävde av oss, utan att någon enda gång använda Rysslands avtalsbrott som förevändning. I augusti förra året gjorde chefen för Europeiska unionens övervakningsuppdrag, Hansjörg Haber – en tysk – ett offentligt uttalande där han berömde Georgiens återhållsamhet och beskrev vår engagemangsstrategi som konstruktiv unilateralism. När stridsvagnar och missiler står 50 km från en huvudstad

skulle det vara hög tid för många regeringar att ropa att man står under belägring, att det inte finns någon tid för frihet och att demokrati är en lyx man inte har råd med, för att därefter gå till angrepp mot sin opposition och efterlysa ett så kallat enat samhälle. Vi gjorde precis tvärtom. Vi är, under dessa omständigheter, i färd med att bygga en demokrati framför en gevärspipa.

Framför den järnridå som ockupationsmakten har byggt runt regionen Abchazien, i den lilla kuststaden Anaklia, som var ett våldsam ingenmansland för bara några år sedan, håller man just nu på att bygga en ny turistanläggning med vackra hotell och sandstränder. En del föreslår att vi borde stanna upp och vänta tills situationen har löst sig och börja bygga först när vi står på fast och stabil mark som inte är lika riskfylld. Vår filosofi är den motsatta. Vi konstruerar våra byggnader, inte för att de står på fast och stabil mark utan för att vi, genom att bygga dem, så småningom kommer att göra marken starkare.

I Anaklia inleddes en ny utvecklingsfas 2005 efter det att staden hade förstörts två gånger tidigare, 1993 och 1998. Men 2008 totalförstördes staden ännu en gång. Alla de nya byggnaderna brändes ned av de invaderande ryska trupperna, inklusive diskotek, caféer, vandrarhem och hotell. Några veckor senare startade byggnadsarbetet på nytt.

En stor poet och en berömd rysk dissident, Alexandr Galich, en av de åtta hjältar som 1968 demonstrerade på Röda torget mot invasionen av Prag, ligger bakom denna berömda sats: *Отечество в опасности! Наши танки на чужой земле!*, vilket betyder "hemlandet är i fara, våra stridsvagnar har invaderat ett annat land". Han formulerade också en annan utsökt fras om Georgien, som jag återigen ska citera på ryska: *Прекрасная и гордая страна! Ты отвечаешь шуткой на злословье!*, vilket betyder ungefär: "du storartade och stolta land, du besvarar smutskastning med ett leende".

(Applåder)

Senaste gången jag besökte Anaklia såg jag en rad diskotek som var lika livliga som någon annanstans i Europa och där ungdomarna dansade precis som de skulle ha gjort på Ibiza eller i Saint-Tropez. Den enda skillnaden var att diskoteket "18", som vi besökte, var det sista diskoteket på stranden. Exakt fem meter därifrån finns en mur, bakom vilken ockupationsmaktens armé är stationerad, och därefter följer nära 100 km av mörker och tomhet. Jag frågar er: finns det något mer absurt än en ny Berlinmur på en subtropisk sandstrand vid Svarta havet?

Kort sagt inser vi att fred i högsta grad ligger i vårt intresse, och vi är övertygade om att det inte finns något alternativ till fred. Genom att äventyra freden skulle vi riskera allt som vi har uppnått och allt som vi vill uppnå under de kommande åren.

Jag har kommit hit för att tillkännage nästa steg i vår konstruktiva unilateralistiska politik. Jag är här för att ta ett initiativ som jag hoppas med er hjälp ska kunna neutralisera spänningarna och göra det möjligt att inleda seriösa förhandlingar. Innan jag kom hit har jag funderat mycket. Jag har också konsulterat våra vänner – amerikanska och europeiska allierade och folk i regionen – och den georgiska regeringen anser sig redan bunden av avtalet om eld upphör från den 12 augusti och har hela tiden varit införstådd med att eld upphör-avtalet klart och tydligt förbjuder användandet av våld.

Men för att visa att Georgien definitivt är inställt på en fredlig lösning på konflikten med Ryska federationen tar vi i dag det ensidiga initiativet att förklara att Georgien aldrig kommer att använda våld för att driva tillbaka den ryska ockupationsmakten och återta kontrollen

över de ockuperade områdena. Landet kommer enbart att använda sig av fredliga metoder i sin strävan efter att upphäva ockupationen och återförening land.

Även om Ryssland vägrar att dra tillbaka sina ockupationsstyrkor och även om deras inhyrda miliser mångdubblar sina brott mot de mänskliga rättigheterna kommer Georgien endast att förbehålla sig rätten till självförsvar vid eventuella nya attacker eller en invasion av de 80 procent av georgiskt territorium som fortfarande står under den georgiska regeringens kontroll.

Jag kommer att skriva brev till FN:s generalsekreterare, till generalsekreteraren för Organisationen för säkerhet och samarbete i Europa (Osse) och till ledningen för EU, där det klart och tydligt framgår att vi åtar oss att inte använda våld för att återta kontrollen över hela vårt land, som delats upp på olagligt sätt, och att inte heller använda våld mot ockupationsstyrkorna eller deras ställföreträdare –även om FN-stadgan skulle tillåta oss att göra det.

Mitt löfte inför er utgör en stats ensidiga deklARATION inom ramen för internationell rätt. Detta initiativ är inte lätt att ta för ett land som är delvis ockuperat och som har 500 000 internflyktingar och andra flyktingar. Det är kärnan i och en förlängning av vår konstruktiva unilateralistiska politik. Jag är redo för en djupgående och omfattande dialog med min ryske kollega.

Vi kommer givetvis även fortsättningsvis att delta i Genève-förhandlingarna, med förhoppningen om att vårt löfte i dag ska kunna förmå Ryssland att sluta blockera dessa diskussioner. Men vi behöver också få igång en politisk dialog. För att uppnå detta krävs att världssamfundet klargör för de ryska ledarna att situationen i dag är fullkomligt reglementsvidrig och ohållbar.

För att pressa dem till att diskutera en kompromiss är det helt nödvändigt att tydligt beskriva verkligheten ute på gatorna. Därför begär vi att koncentrationen av ryska trupper inom Georgiens internationella gränser ska bedömas som en olaglig ockupation av ett suveränt territorium. Många europeiska nationer, liksom Förenta staterna, har gjort denna bedömning. För om detta inte är en militär ockupation, vad är det då? Är det militär turism när tiotusentals trupper, missiler och stridsvagnar används illegalt mot ett land och en del av landets befolkade territorium beslagtas?

De brutala fälttåg som har drivit ut hundratusentals georgiska medborgare från de ockuperade territorierna bör dessutom betraktas som illegal etnisk rensning. Om vi inte fördömer denna etniska rensning, varför skulle ockupanterna då någonsin ens överväga att låta dem återvända till sina hem, städer och byar?

Mina damer och herrar, om sanningen alltid är det första offret i krig, så är sanningen alltid den mest solida grunden för fred. Vår konstruktiva unilateralistik och det löfte jag just gav kommer inte att få avsedd effekt om våra europeiska vänner inte säger sanningen högt. Om ni inte säger sanningen, vem ska då göra det? Jag har kommit hit i dag för att ödmjukt säga till er att vi – och kanske hela regionen – är beroende av er.

Vår region har upplevt för många krig i modern historia. För att ännu en gång parafrasera Victor Hugo är det dags att ersätta kanoner med runda bord. Vår region har haft sitt eget Warszawa, sitt eget Coventry och sitt eget Oradour-sur-Glane, och det är dags att bygga vidare på vårt gemensamma förkastande av krig och förstörelse. Det är dags att säga att det aldrig mer får bli som med Groznyj, en regionhuvudstad på 400 000 invånare som fullständigt har uttraderats från jordens yta. Det är dags att säga att vi aldrig mer får låta

människor drivas bort från sina hem och deporteras på grund av sin nationalitet, sin tro eller sin härkomst, något som har förekommit i mitt eget land liksom i andra länder i regionen.

Jag är redo att samarbeta med den ryska ledningen för att se till att detta inte sker igen och att konsekvenserna av kriget repareras och villkor för fred etableras. Murar som den som delar Georgien ska inte rivas av bomber utan av medborgarnas engagemang i att bygga ett fritt, enat och demokratiskt land, och av världssamfundets åtagande att upprätthålla internationell rätt, och detta är en ambition som vi aldrig kommer att ge upp. Vi kommer aldrig att ge upp vår ambition att återförena vårt land och på fredlig väg bygga upp det till en fri, demokratisk nation.

Det är värt att notera att inte en enda före detta Sovjetrepublik, trots den enorma pressen och de upprepade hoten från Moskva, har erkänt denna uppstyckning av Georgien. Detta visar – till vissa personers stora häpenhet och ilska – att de gamla tiderna definitivt är över. Det visar att de nationer som var livegna under sovjettiden trots alla svårigheter och problem nu har blivit starka och självständiga stater som bestämmer sin egen politik. Kort sagt är det ingen som tänker återvända till Sovjetunionen.

Vår region har gjort ett val. Ett krig har inletts för att stoppa denna rörelse, men stridsvagnar kan inte vända historien, och det är dags att imperialismens långa och plågsamma baksmälla får ett fredligt slut. Därför uppmanar jag de ryska ledarna att välja framtiden. De skulle kunna spela en sådan viktig, positiv roll i den pågående förvandlingen av vår gemensamma region genom att acceptera andra länder som partner och inte som tjänare.

Vi önskar allihop – och jag önskar också personligen – att få Ryssland till partner i stället för fiende. Ingen har större intresse än vi av att se Ryssland utvecklas till ett land som på allvar verkar i samförstånd med andra nationer, respekterar internationell rätt och – detta hänger ofta ihop – respekterar grundläggande mänskliga rättigheter. Det Därför stöder jag helhjärtat de europeiska och amerikanska ledarnas försök att förmå Ryssland att engagera sig i mer konstruktiva förbindelser. Vår konflikt har inte skapat några bittra känslor mellan våra två folk: jag vill säga till det ryska folket att de alltid kommer att vara välkomna i Georgien som partner, turister, studenter, affärsfolk, journalister eller bara som vänner – men inte som ockupationsstyrkor.

(Ihållande applåder)

Mina damer och herrar, jag vill avsluta mitt tal med ett citat från presidenten för den första Republiken Georgien, Noe Zhordania. Som ni kanske vet blev Georgien år 1918 den första europeiska socialdemokratiska republik som någonsin utropats, och vi är mycket stolta över det. Vi har starka rättigheter för kvinnor och starka sociala rättigheter inskrivna i konstitutionen. Några dagar innan Röda armén invaderade Georgien förklarade Zhordania vårt europeiska val: "Vad hämtar vi från de europeiska nationernas olika kulturer? Över 2 000 år av nationalkultur, ett demokratiskt system och naturrikedom."

Ryssland erbjöd oss chansen att gå tillbaka till det militära livet. Vi talade om för Ryssland att vi tänker bege oss till Europa, och att vi gärna vill att Ryssland ska göra oss sällskap dit. I dag vänder sig ännu en georgisk president till er med samma budskap om kärlek till de europeiska idéerna och värderingarna. Det är ovanligt att en nation får samma chans två gånger i historien. Jag kom hit i dag för att säga till er att vi tänker ta den här chansen och göra allt vi kan för att uppfylla vårt europeiska öde.

Talmannen. – President Saakasjvili! Ditt budskap i dag betyder mycket för oss alla, men det är också viktigt för det kommande Osse-toppmötet i Astana i Kazakstan som ska hållas om en vecka, den 1–2 december. För det första är det naturligtvis av yttersta vikt för hela din region, för Kaukasien, både de södra och norra delarna. Vi har alltid vetat att ni är modiga människor – nu kan vi också säga att ni är förståndiga människor. Mod och förstånd bör alltid gå hand i hand.

ORDFÖRANDESKAP: LAMBRINIDIS

Vice talman

8. Omröstning (fortsättning)

Omröstning (fortsättning)

8.1. Gemensamma parlamentariska AVS-EU-församlingen 2009 (A7-0315/2010, Eva Joly) (omröstning)

8.2. Aspekter avseende civilrätt, handelsrätt, familjerätt och internationell privaträtt på handlingsplanen för att genomföra Stockholmsprogrammet (A7-0252/2010, Luigi Berlinguer) (omröstning)

– Före omröstningen:

Luigi Berlinguer, *föredragande.* – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! På grund av den ändrade föredragningslistan som i går godkändes av parlamentet vill jag först av allt uttrycka mitt gillande över att utskottet för rättsliga frågor enhälligt har antagit det förslag till betänkande som vi ska rösta om i dag.

Det är av stor betydelse att det råder ett så brett samförstånd i parlamentet kring inrättandet av ett europeiskt rättsområde. Stockholmsprogrammet innebär att vardagslivet ingår som en naturlig del i processen att bygga ett Europa för medborgarna och inte bara för politisk makt och institutionell representation. Syftet med Stockholmsprogrammet är att lösa européernas problem genom ett konkret och enhälligt inrättande av en effektiv marknad för arbetskraft, varor och tjänster, för entreprenörskap utan inre gränser och avspärrningar, med målsättningen att stärka den gemensamma grunden för successionsrätt, avtalsrätt, konsumenträttigheter, rätten till betalning inom rimlig tid, familjerätt, barnens rättigheter och mycket annat.

Rättssystemet, de nationella domstolarna, advokaterna, revisorerna och arbetstagarna som verkar inom de enskilda staterna kommer att ha en skyldighet och ett ansvar att bygga upp Europa och tolka de lagar som enar vår kontinent. Vårt förflutna kännetecknas av olika rättsliga traditioner – sedvanerätt och civilrätt – som skiljer sig mellan till exempel Frankrike och Tyskland, och av historier som ibland är mycket olika. Vi respekterar nationella företrädesrättigheter och subsidiaritetsprincipen, men vi inser att vår strävan att bygga upp Europa – och vi är lyckligtvis inte färdiga med det ännu – kräver progressiva överenskommelser som bygger på den framstående konstitutionella tradition av grundläggande rättigheter som Europa står för.

Den åtgärdsplan som vi ska anta syftar till att bygga, förstärka, utöka och sprida en solid europeisk rättskultur, ett europeiskt rättsmedvetande. Därför kommer jag att rösta för.

9. Röstförklaringar

Muntliga röstförklaringar

– Betänkande: Casa (A7-0325/2010)

Daniel Hannan (ECR). – (EN) Herr talman! Skulle du lita på en ekonom som nyligen har sagt så här: "Euron har gjort mer för att införa budgetdisciplin i övriga Europa än alla uppmaningar från IMF och OECD tillsammans?" Eller så här: "Euron har redan skapat stor inre stabilitet i euroområdet?" Eller så här: "Om vi avskaffar pundet och inför euron kommer vi samtidigt att bli av med kriserna för pundet och övervärderingarna av pundet. Detta kommer att ge oss en reell kontroll över vår ekonomiska miljö."

Alla tre citaten kommer från våra före detta kolleger här i parlamentet, Nick Clegg och Chris Huhne – som oroväckande nog numera är ministrar i den brittiska regeringen. Vi som är emot euron – och det finns inget blygsamt sätt att säga det här på – vi har fått se att vi hade fullständigt rätt. Vi har alltid sagt att en ECB-räntesats som styrs av kärnans behov skulle innebära en katastrof för periferin.

Jag förväntar mig ingen ödmjukhet från de personer som hade så katastrofalt fel. Jag är säker på att de även fortsättningsvis kommer att framställas av BBC som opartiska experter, och jag är säker på att vi även fortsättningsvis kommer att porträtteras som hårdföra principryttare. Tro mig, jag är inte skadeglad bara för sakens skull. En vän till mig sade nyligen att det inte finns något mer irriterande än efterklokhet. Men snälla, lyssna på oss nästa gång. En gemensam valuta tvingar nationerna att föra en felaktig penningpolitik, något som får katastrofala följder både för dem som måste räddas och för dem som får betala.

Syed Kamall (ECR). – (EN) Herr talman! Jag delar den oro som min kollega just gav uttryck för när det gäller fixeringen vid harmonisering. När det gäller de steg som tas mot en gemensam momsats får vi höra parlamentsledamöter här i kammaren som argumenterar för ständigt ökad harmonisering av skatterna, glömska av att vad vi egentligen behöver här på EU-nivå är ökad skattekonkurrens. Det behöver vi även på global nivå, för att se till att vi, i fråga om ekonomi och ekonomisk konkurrenskraft, inte beskattar våra medborgare bort från produktionskapacitet och produktionskraft – utan att vi i själva verket ser till att vi har tillräckligt många entreprenörer och innovatörer i varje land, och ett av de bästa sätten att uppnå detta är genom skattekonkurrens.

Denna fixering vid harmonisering har gett oss en gemensam valuta som inte tar hänsyn till nationella skillnader och skillnader i ekonomiska cykler. Det är därför som vissa länder blir lidande, det är delvis därför som Irland har blivit lidande, och det är dags att vi går mot ökad konkurrens i stället för mot gemensamma skattesatser.

– Betänkande: Balz (A7-0314/2010)

Clemente Mastella (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Betänkandet granskar årsredovisningen och den verksamhet som har pågått under året. Ekonomiska och finansiella och i allt större utsträckning politiska åtgärder domineras fortfarande i mångt och mycket av den ekonomiska krisen.

Händelserna i Grekland och andra länder i samma område har naturligtvis komplexa orsaker. Problemen är till stor del interna eftersom de har uppstått på grund av brist på strukturella reformer.

Det råder inte minsta tvivel om att Ekonomiska och monetära unionen (EMU) inte har fungerat på det sätt som den var avsedd att göra. Principerna i stabilitets- och tillväxtpakten har inte alltid respekterats, och överträdelser som inledningsvis tycktes små har med tiden visat sig vara ett allvarligt hot mot pakten i dess helhet.

Därför måste vi lära oss en läxa av den aktuella situationen. Vi måste återskapa balansen i EMU, skapa ökad insyn och en mer effektiv hantering av krisen på finansmarknaderna och bygga upp folkets tillit från grunden. Detta är en enorm utmaning, men också en möjlighet som det är vår plikt att utnyttja.

Daniel Hannan (ECR). – (EN) Herr talman! Vi kan tydligt se hur Irland har drivits in i sin nuvarande svåra situation på grund av euron. Redan 2001 varnade irländska ekonomer starkt för att Irland var i akut behov av att höja räntorna för att bromsa den ohållbara överhettningen. Men naturligtvis fanns det inga irländska räntor: det enda som fanns var Europeiska centralbanken som, genom att ge kärnmedlemmarna det de behövde, gav de perifera medlemmarna en dubbel dos av det de inte behövde, nämligen artificiellt billiga pengar.

Irlands problem kommer att kvarstå så länge man har kvar den gemensamma valutan. Räddningspaketet kan hjälpa landet att halta vidare tills nästa gång det har behov av en penningpolitik som avviker från resten av euroområdet. Det är vansinnigt, vid en tidpunkt då mitt eget land redan har skulder på 850 miljarder brittiska pund, att vi dessutom ska låna ytterligare sju miljarder brittiska pund för att skicka till Irland. De pengarna kommer inte bara att vara värdelösa utan dessutom göra aktiv skada eftersom de kommer att hålla Irländska republiken fast i sitt nuvarande tillstånd av missnöje.

Om vi verkligen vill vara till hjälp skulle vi kunna ge våra vänner och grannar betydligt mer direkt och praktisk assistans genom att erbjuda dem möjligheten att ingå i en temporär valutaunion med brittiska pund, erbjuda dem möjligheten att behandla deras lån som om de hade tecknats i pund och därmed ge dem möjlighet att exportera sig tillbaka mot tillväxt.

– **Betänkande: Ehler (A7-0308/2010)**

Anneli Jäätteenmäki (ALDE). – (FI) Herr talman! Jag vill betona betydelsen av utbildning. Resolutionsförslaget är utmärkt i andra delar, men från ett könsperspektiv vore det en god idé om EU och de andra länder som är involverade i dessa civila krishanteringsinsatser blickade norrut och lärde sig av Sverige och Finland även när det gäller utbildning.

Det är också viktigt, vill jag betona, att samarbetet faktiskt fungerar och att vi företar undersökningar och studier om hur bra insatserna har lyckats. Det finns ännu brister i systemet just nu.

– **Betänkande: Gallagher (A7-0296/2010)**

Jim Higgins (PPE). – (EN) Herr talman! Jag vill förklara varför jag röstade emot ändringsförslagen 30 och 31 om artikel 5 i Gallagherbetänkandet. Det är av det enkla skälet att det skulle skilja de högsta tillåtna fångstmängderna (TAC) för Biscayabukten från resten av området. Den enda motiveringen var att det finns många små lokala fiskefartyg i den specifika regionen som inte påverkar makrillbestånden i vattnen särskilt mycket.

Jag vill hävda att varenda kustsamhälle i praktiskt taget varje land i så fall skulle kunna argumentera så för att skydda sina fiskares intressen. Vetenskapliga, tekniska och ekonomiska kommittén för fiskerinäringen (STECF) verkar inte tala om att vi kan separera

fiskbestånden i vattnen. Fiskar är transienta arter, de flyttar sig och att separera dem är inte i linje med Lissabonfördraget.

Vi ska inte tricksa med planen för långsiktig förvaltning av bestånden i Nordatlanten. Om vi har en gemensam fiskeripolitik ska den gälla för alla utan undantag, och de långsiktiga konsekvenserna av detta är mycket allvarliga.

Izaskun Bilbao Barandica (ALDE). – (ES) Herr talman! Jag röstade för ändringsförslagen 30 och 31 eftersom man såväl när det gäller fördelningen per område för högsta tillåtna fångstmängder (TAC) som för fastställandet av TAC behöver ta hänsyn till de olika flottornas särdrag och mål – småskaliga och industriella flottor – så att de fiskemöjligheter de har haft hittills kan upprätthållas.

Att ändra dem kan innebära förändrade ramar för fisket och orsaka konflikter med det lokala fisket som förser allmänheten med kvalitetsfisk, främst i form av taggmakrill.

TAC ska differentieras per område, både när det gäller taggmakrill och andra populationer som också omfattas av den gemensamma fiskeripolitiken.

– **Betänkande: Gróbarczyk (A7-0295/2010)**

Jarosław Kalinowski (PPE). – (PL) Herr talman! Problemen med minskande fiskbestånd påverkar inte bara oss européer utan även fiskare och konsumenter världen över. Bristen på lämpliga fångstplatser är ett hot mot livsmedelstryggheten. Det kan också rucka på balansen i akvatiska ekosystem och därmed jordens miljö i stort.

När det gäller klimatförändringen är Östersjön särskilt utsatt för risken att vissa fiskarter försvinner, och felaktigheter i EU:s fiskerilagstiftning om fiskeförbud förvärrar situationen. Därför är det så viktigt att göra en riktig översyn av den gemensamma fiskeripolitiken som garanterar ett hållbart fiske i vår regions vatten. Därför ställde jag mig bakom betänkandet.

Hannu Takkula (ALDE). – (FI) Herr talman! Jag röstade för betänkandet. Jag är också mån om att vi ser till att fiskbestånden består och att fisket verkligen är hållbart, även i Östersjöområdet. De minskade fiskbestånden är just nu ett stort orosmoment. Fokus har främst legat på skrubbskädda och piggvar i vad som i huvudsak var en teknisk reform som behövdes när Lissabonfördraget hade trätt i kraft. Det gamla systemet sanktionerades, med andra ord.

Nu ska debatten få en bredare orientering. Min oro gäller vilda laxbestånd, särskilt i Östersjöområdet. Vi bör se till att även dessa bestånd kan återetableras där och vi måste på allvar börja uppmärksamma frågan så att fisket i Östersjön bedrivs på ett hållbart sätt.

– **Betänkande: Ferreira (A7-0184/2010)**

Alfredo Antonozzi (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Kommissionens förslag om att introduktionen i slutna vattenbruksanläggningar och förflyttningen mellan sådana anläggningar ska undantas från tillståndsförfarandet borde ha åtföljts av en striktare definition av de krav som måste uppfyllas av dessa anläggningar. Därför gav jag mitt fulla stöd till Ferreirabetänkandet.

Men jag vill passa på och betona bristen på lämpligt stöd för vetenskaplig forskning och teknisk utveckling när det gäller uppfödning av inhemska arter. Det måste till ökat stöd till sektorn för att verkligen få en hållbar utveckling för jordbruket i EU. Det är enda sättet

att få en diversifierad livsmedelsproduktion och varierat utbud med garantier för kvalitet och ökad miljösäkerhet.

– **Betänkande: Rapkay (A7-0324/2010)**

Giommaria Uggias (ALDE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Den inre marknaden är en av EU:s pelare. Det råder inga tvivel om att företag med lika förutsättningar kan producera och sälja sina varor och tjänster utan statligt stöd, men alla sektorer och områden verkar inte under lika villkor. Därför är det rimligt att som i det här exemplet åtgärda situationer med ekonomisk förfördelning och låta produktiva företag finnas kvar på marknaden och behålla sina arbetstagare, t.ex. i Sulcis där 500 familjer annars hade blivit utan arbete, inkomst och värdighet.

Vi måste förstå att när vi talar om kol så handlar det om områden som inte har några alternativ till gruvorna och de bör därför få möjlighet att gå över till produktionsteknik som är konkurrenskraftig och förenlig med den fria marknaden och miljön. Därför är det absolut nödvändigt att skjuta upp nedläggningen till 2018 för att se till att institutioner och företag agerar nu för att skapa tekniska, ekonomiska och miljömässiga förutsättningar så att man klarar de prövningar som väntar oss.

Hannu Takkula (ALDE). – (FI) Herr talman! När vi talar om statligt stöd ska vi komma ihåg att det i vissa fall kan snedvrیدا konkurrensen.

När det i samband med inre marknaden talas specifikt om kolgruvor och stöd till dem ska vi samtidigt tänka på att vi i EU bör blicka framåt mot en mer hållbar framtid. Kol är nu ett av de skadligaste fossila bränslena och dödar faktiskt hundratusentals djur om året på grund av olika utsläpp. Därför hoppas jag att vi i EU kommer till ett läge där vi gradvis kan använda mindre kol som energikälla och gå över till förnybara energikällor. Jag vet att det innebär en övergångsperiod i vissa typer av områden där kolproduktionen hänger nära samman med sysselsättningen, men vi kan inte annat än att röra oss mot förnybar teknik och energi.

Anneli Jäätteenmäki (ALDE). – (FI) Herr talman! EU bör inte stödja förorenande kolgruvor. Vi bör stödja förvärv av förnybar energi och produktion av sådan. Vi kan inte gasa och bromsa samtidigt. Jag är av samma åsikt som gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa i frågan, men i den slutliga omröstningen gjorde jag fel. Jag rättade till det formellt men ville också säga det här.

Bogusław Liberadzki (S&D). – (PL) Herr talman! Jag begär ordet eftersom Polen är ett av de länder som skulle drabbas hårdast om utgifterna och utvinningspotentialen plötsligt skulle minskas i kolindustrin. Vi införde ett radikalt program för gruvstängningar för tio år sedan, men för att ersätta det polska kolet skulle tio miljoner ton behöva importeras från Ryssland. Jag kan försäkra er om att koldioxidutsläppen är desamma för polskt som för ryskt kol. Men det är fint att vi har ett nationellt stödprogram och att kommissionen tillåter det. Jag stödde betänkandet. Men jag tycker att vi måste hålla en balans. Att stänga kolgruvor är inget självändamål. Det handlar om att trygga energiförsörjningen, och vi hanterar gruvor som om de vore företag.

– **Betänkande: Joly (A7-0315/2010)**

Clemente Mastella (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Den gemensamma parlamentariska AVS–EU-församlingen har lyckats etablera sig som en nyckelspelare i det internationella nord-sydsamarbetet tack vare dess högkvalitativa arbete.

Att stärka den parlamentariska dimensionen av samarbetet har visat sig nödvändigt för att garantera att medlen utnyttjas väl, att folks behov tillgodoses och att millennieutvecklingsmålen nås när det gäller hälsa och utbildning.

Kommissionen införde för en tid sedan en regel om att land- och regionstrategidokument ska granskas av parlament, både Europaparlamentet och nationella parlament.

Jag röstade för betänkandet för jag tänker stödja det arbete som hittills gjorts i Europaparlamentet, vars roll blir allt viktigare genom uppsynen över förhandlingar om ekonomiska partnerskapsavtal.

Kommissionen och AVS-länderna gav 2009 vissa förslag till en andra översyn av partnerskapsavtalet och jag hoppas att vi kan se till att det överlever och utvecklas som en viktig institution i samarbets- och demokratiseringsprocessen i resten av världen.

Licia Ronzulli (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Först vill jag lyckönska Eva Joly till hennes betänkande.

Vi lever i en värld där människans historia verkar gå längs olika spår. I vissa världsdelar ägnar man dagarna åt att njuta av innovationer, teknik och objektiv välfärd medan man i andra från tidiga morgon till sena kväll ägnar sig åt att kämpa ihop till livets nödortf.

Den gemensamma parlamentariska församlingen verkade 2009 aktivt för att se till att dess många förslag kunde omvandlas i konkreta åtaganden och mål att nå. EU visade sig moget att agera i tid, målinriktat och samordnat för att stödja de hårdast drabbade länderna, särskilt de fattigaste och mest utsatta.

Det tjugonde AVS–EU-plenarsammanträdet kommer att hållas den 1 december i Kinshasa. Då kommer ett viktigt betänkande om millennieutvecklingsmålen att diskuteras. Som föredragande och vice ordförande för församlingen ska jag engagera mig helhjärtat för att se till att de åtgärder som antas inte förblir tomma ord, utan ett uppriktigt åtagande att fortsätta längs den inslagna vägen mot en värld som är mer rättvis och framför allt är utan fattigdom.

Alfredo Antoniozzi (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Den gemensamma parlamentariska AVS–EU-församlingen har visat sig vara ett nödvändigt verktyg för att skapa en öppen och demokratisk dialog som gradvis involverar nationella parlament, lokala myndigheter och icke-statliga organisationer i AVS-länderna.

Jag stöder betänkandets allmänna strategi och samtycker särskilt till förslaget om att inbjuda kommissionen för att ge mer information till AVS-ländernas parlament. Dessa parlament måste delta i utarbetandet av nationella utvecklingsstrategier.

Jag stöder Eva Joly. Innan vi kan tala om en ny skatt på internationella finansiella transaktioner behöver vi dock en studie om vilka konsekvenser den kan få.

– **Betänkande: Berlinguer (A7-0252/2010)**

Clemente Mastella (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Syftet med Stockholmsprogrammet som antogs av Europeiska rådet i december i fjol är att skapa ett europeiskt område för frihet, säkerhet och rättvisa inom fem år för att se till att medborgarna kan åtnjuta alla sina grundläggande rättigheter.

Det yttersta syftet med EU-lagstiftningen måste därför vara att underlätta rörligheten och garantera att medborgarna kan skapa ett europeiskt rättssamarbete så snart som möjligt.

Den handlingsplan som kommissionen har föreslagit tar fasta på ett antal åtgärder som kommer från de nya instrument som blivit tillgängliga genom Lissabonfördraget för att sammanjämka medborgarnas behov på den inre marknaden med de olika rättstraditioner som finns i medlemsstaterna.

Jag röstade för betänkandet eftersom man, efter det att grundförutsättningarna har angetts, uppmanar medlemsstaterna att aktivt verka för dess genomförande med tonvikt på de sektorer som behöver prioriteras, närmare bestämt civila aspekter, ömsesidigt erkännande av officiella dokument och domar, en gemensam referensram, gäldenärers tillgångar och gemensam juridisk utbildning.

Jag vill återigen betona att jag är övertygad om att Europaparlamentet måste delta i denna harmoniseringsprocess efter en noggrann granskning av de nationella rättssystemen. Harmonisering av rättssystem och räckvidd för civil- respektive straffrätten i många olika frågor hänger samman med och har blivit en central del av diskussioner vid förhandlingar om internationell handel eftersom det aktualiserar en mängd juridiska frågor som ännu inte har besvarats.

Peter van Dalen (ECR). – (NL) Herr talman! Europeiskt samarbete på området med frihet, säkerhet och rättvisa förblir en känslig fråga som behöver behandlas med varsamhet. Samarbete mellan rättsliga myndigheter kan behövas för att förhindra brott och skapa rättvisa och rättssäkerhet på den inre marknaden. Men samarbete inom ramen för frihet, säkerhet och rättvisa medför en dold risk för att EU ägnar sig åt spörsmål som egentligen ligger inom den nationella behörigheten. I punkt 40 i Berlinguerbetänkandet framhävs ömsesidigt erkännande av äktenskap och familjerätt utan någon hänvisning till artikel 81.3 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt. I denna artikel sägs att varje medlemsstat ska behålla sin suveränitet i fråga om åtgärder som rör familjerätten och som har gränsöverskridande följder. Jag valde att inte stödja betänkandet, dels för att man inte har tagit fasta på denna europeiska princip och dels för att gruppen Europeiska konservativa och reformisters ändringsförslag om detta har avvisats.

Miroslav Mikolášik (PPE). – (SK) Herr talman! Jag lade ned min röst eftersom jag inte är övertygad om att subsidiariteten gentemot medlemsstaterna respekteras på familjerättsens område. EU måste helt och fullt respektera åtskillnaden av behörigheter mellan unionen och medlemsstaterna när lagar stiftas. Därför ställer jag mig helt bakom ett angreppssätt där konsekvent hänsyn tas till de olika konstitutionella traditioner som bygger på vissa medlemsstaters särskilda förutsättningar, särskilt på områden där det handlar om grundläggande värderingar i ett visst samhälle, t.ex. sådana som är inrymda i familjerätten.

Syftet med EU:s strategi ska vara att bättre förstå och garantera alla medborgares behov i alla medlemsstater, och inte att skapa något slags enhetligt samhälle utan skillnader. Därför får vi inte spränga åtgärdens ramar, vilket kan hota medlemsstaternas grundläggande värderingar på de specifika områdena civil- och familjerätt.

– **Betänkande: Rapkay (A7-0324/2010)**

Jarosław Kalinowski (PPE). – (PL) Herr talman! Kol är en råvara som är mycket viktig för samhällets välfärd och trygga energiförsörjning. Trots forskning och jakt efter alternativa energikällor fortsätter efterfrågan på kol att öka. Därför är det uppenbart att vi måste anstränga oss för att säkra en ständig tillgång till kolreserver.

Men när en gruva blir olönsam och hålls i drift med statligt stöd störs marknaden och konkurrensförhållandena och därigenom blir hela landets ekonomi instabil. Därför behövs

lämplig lagstiftning som möjliggör en effektiv och säker stängning av sådana gruvor. Med förslaget till förordning nås dessa mål, samtidigt som energimarknadens konkurrenskraft upprätthålls och utvecklingen av sammanhängande sektorer stimuleras. Jag stödde betänkandet, vilket säkert redan har framgått.

Skriftliga förklaringar

– Betänkande: Böge (A7-0328/2010)

Jean-Pierre Audy (PPE), *skriftlig.* – (FR) Jag röstade för min tyske kollega Reimer Böges betänkande om förslaget till beslut om att använda 1 3 miljoner euro av Europeiska unionens solidaritetsfond för att hjälpa Irland som drabbades av svåra översvämningar i november 2009. Stödbeloppet är futtigt (2,5 procent av de uppskattade totala skadorna på 500 miljoner euro) och det kommer alldeles för sent. Jag föreslår att vi i stället för att dela ut struntsummor överväger att använda en del av dem för att finansiera en europeisk civilförsvarsstyrka för att bistå medlemsstater som prövas hårt av katastrofer som de inte är mäktiga att klara (bränder, översvämningar, naturkatastrofer, gränsöverskridande katastrofer osv.) eller till internationella samarbetsinsatser vid stora katastrofer, liknande dem som inträffade i Haiti.

Liam Aylward (ALDE), *skriftlig.* – (GA) Jag håller verkligen med om det som sägs i betänkandet om att stödja kommissionens beslut att fördela 1 3,02 miljoner euro från EU:s solidaritetsfond till Irland för återuppbyggnad av infrastruktur och införande av översvämningsförebyggande åtgärder i berörda områden.

Översvämningarna på Irland i november 2009 orsakade stora skador på hus, gårdar, företag, infrastruktur, vägar och vattentäkter i de drabbade områdena. Pengarna från kommissionen hjälper till att täcka en del av de kostnader som uppstod under krisen. Det är också av yttersta vikt att en del av pengarna går till investeringar i åtgärder för att förhindra översvämningar i de berörda områdena.

Zigmantas Balčytis (S&D), *skriftlig.* – (LT) Jag röstade för att anslå medel från EU:s solidaritetsfond till Irland. Kraftiga skyfall 2009 medförde allvarliga översvämningar och stora skador på jordbruk, bostäder och företag, vägnät och annan infrastruktur. Stödet till Irland beviljades som ett undantag eftersom översvämningsskadornas omfattning inte uppfyllde solidaritetsfondens krav. Som en följd av klimatförändringen i Europa och övriga världen får vi att göra med allt större dödstal och skador på grund av allt fler naturkatastrofer. Därför måste EU införa åtgärder för att ge det stöd som behövs i rätt tid när sådana katastrofer inträffar. I mars månads resolution uttryckte Europaparlamentet tydligt sin ståndpunkt om att det behövs en ny förordning om solidaritetsfonden för att mer effektivt lösa de problem som orsakas av naturkatastrofer. Översynen av förordningen ska ta sikte på en mer kraftfull och flexibel åtgärd som när den vidtas gör att vi kan svara mer effektivt på klimatförändringens prövningar och snabbt ge stöd till offren för naturkatastrofer.

Gerard Batten (EFD), John Bufton (EFD), David Campbell Bannerman (EFD), Derek Roland Clark (EFD), Trevor Colman (EFD) och Nigel Farage (EFD), *skriftlig.* – (EN) Med tanke på Europeiska unionens illegitimitet, odemokratiska struktur, korrruption och megalomaniska hemliga motiv i allmänhet och kommissionens i synnerhet kan vi från United Kingdom Independence Party (UKIP) inte ha något overseende med att kommissionen monopoliserar allmänna medel för några syften alls, och anser därför att alla medel som kommissionen tilldelar för återställande av förra årets översvämningsskador

på Irland kommer att användas felaktigt och endast döljer behovet av ett understöd som används och fördelas korrekt av demokratiskt valda regeringar.

Jean-Luc Bennahmias (ALDE), *skriftlig. – (FR)* Europeiska unionens solidaritetsfond, som är avsedd att hjälpa länder som måste kämpa med följderna av naturkatastrofer, har aktiverats 33 gånger sedan den inrättades för åtta år sedan. Den har bevisat sitt syfte och att använda den för översvämningarna på Irland i november 2009, som alla minns, är helt motiverat.

Slavi Binev (NI), *skriftlig. – (FI)* Jag vill förklara varför jag röstade för förslaget. Det är absolut nödvändigt att vi visar förståelse för problem som detta, eftersom det kan drabba vem som helst. Genom att agera så här visar vi enighet och empati när naturkatastrofer inträffar. Vårt stöd kommer säkert att användas på bästa möjliga sätt och bidra till att mildra följderna av översvämningen på Irland.

Vasilica Viorica Dăncilă (S&D), *skriftlig. – (RO)* Irlands ansökan om stöd från solidaritetsfonden efter de skyfall som ledde till massiva översvämningar i november 2009 är viktig och välkommen. Översvämningen orsakade stora skador på jordbruket, bostäder och företag, vägnät och annan infrastruktur.

Mário David (PPE), *skriftlig. – (PT)* Jag röstade sammantaget för betänkandet, med anledning av att Irland har ansökt om stöd och att Europeiska unionens solidaritetsfond ska användas som reaktion på en katastrof som den i november 2009 och för att översvämningen vållade avsevärda skador på bostäder, gårdar, vägar och vattendistributionsnät. Det ekonomiska stödet hjälper de irländska myndigheterna att få tackning för en del av kostnaderna för att motverka nödläget.

Edite Estrela (S&D), *skriftlig. – (PT)* Jag röstade för utnyttjandet av Europeiska unionens solidaritetsfond till Irlands nytta efter översvämningarna, som orsakade stora skador för jordbruket, bostäder och företag, vägar och annan infrastruktur. Även om de totala skadeverkningarna stannar under den gängse tröskeln omfattas Irlands begäran av kriteriet för "extraordinär regional katastrof", som anger villkoren för utnyttjande av solidaritetsfonden "under omständigheter av extrem undantagskaraktär". Det vore önskvärt om rådet inte blockerade den nya förordningen om solidaritetsfonden som ju har antagits av parlamentet.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig. – (PT)* Jag har tidigare sagt att solidaritet mellan EU:s medlemsstater och särskilt EU-stöd för länder som drabbas av katastrofer är en tydlig signal om att EU inte bara är ett frihandelsområde. I tider då många ifrågasätter om vårt gemensamma projekt är vettigt visar särskilda stödinstrument, t.ex. Europeiska unionens solidaritetsfond, att vi kan stå enade i vår mångfald även i lägen då stora krav ställs på mänskliga och materiella resurser. Översvämningarna i november 2009 drabbade Irland hårt och orsakade stora skador som uppskattas belöpa sig till över 520 miljoner euro. Därför är det helt motiverat att använda fonden för att hjälpa dem som har drabbats hårdast av denna naturkatastrof och jag gratulerar ordföranden till att utskottet för regional utveckling så snabbt utarbetade sitt yttrande och därmed undvek fördröjningar i det parlamentariska förfarandet.

José Manuel Fernandes (PPE), *skriftlig. – (PT)* Betänkandet ger stöd för utnyttjande av Europeiska unionens solidaritetsfond (ESF) för att hjälpa Irland efter katastrofen 2009, som orsakades av kraftiga regn och översvämningar. De orsakade stora skador för jordbruket, bostäder och företag, vägar och annan infrastruktur. Även om de totala

skadeverkningarna stannar under den gängse tröskeln omfattas Irlands begäran av kriteriet för "extraordinär regional katastrof", som anger villkoren för utnyttjande av solidaritetsfonden "under omständigheter av extrem undantagskaraktär".

João Ferreira (GUE/NGL), *skriftlig. – (PT)* Betänkandet ger stöd för utnyttjande av Europeiska unionens solidaritetsfond (ESF) för att hjälpa Irland att hantera följderna av katastrofen 2009, som orsakades av kraftiga regn och översvämningar. De senaste åren har EU-medlemsstaterna drabbats av ett flertal katastrofer. Under solidaritetsfondens första sex år har kommissionen tagit emot 62 ansökningar från 21 länder om ekonomiskt stöd. Av dessa hamnade runt en tredjedel i kategorin "större katastrof". Ett antal ansökningar bifölls inte. Andra katastrofer resulterade inte i ansökningar om stöd från fonden, trots att de fick avsevärda och i många fall långdragna konsekvenser för de drabbade, miljön och ekonomin.

Reglerna för när fonden ska användas behöver anpassas för ett smidigare och snabbare utnyttjande. Flera typer av katastrofer som har långtgående konsekvenser bör omfattas och medlen måste göras tillgängliga snabbare efter en katastrof. Men det är också viktigt att det i första hand måste finnas ett åtagande att förhindra katastrofer genom att de rekommendationer som nyligen antogs av parlamentet omsätts i praktiken.

Pat the Cope Gallagher (ALDE), *skriftlig. – (GA)* Jag välkomnar Europaparlamentets beslut att godkänna den irländska regeringens ansökan om ekonomiskt stöd från EU:s solidaritetsfond som lindring efter översvämningarna. De orsakade stora skador i landet, särskilt i nordvästra Irland. Irland kommer att få 13 miljoner euro från EU:s solidaritetsfond. Pengarna ska användas för att täcka en del av de kostnader som de lokala myndigheterna hade under krisen i slutet av 2009.

Det totala kostnaden för skadorna uppgår till 520,9 miljoner euro och det beloppet ligger, tro det eller ej, under tröskeln i solidaritetsfonden. Kommissionen godkände emellertid de 13 miljoner euro som ska gå till Irland eftersom den ansåg att översvämningarna på Irland i slutet av 2009 var en extraordinär regional katastrof.

Seán Kelly (PPE), *skriftlig. – (EN)* Jag stödde med glädje förslaget och vill uttrycka mitt lands uppskattning för det solidaritetsstöd som vi har beviljats efter översvämningarna i november 2009. Jag deltog i ett forum om översvämningarna på Irland förra veckan och det var många tacksamhetens ord som uttrycktes när jag nämnde att parlamentet skulle rösta om det i dag.

Giovanni La Via (PPE), *skriftlig. – (IT)* Jag röstade för att Europeiska unionens solidaritetsfond ska användas. Fonden är i själva verket ett värdefullt verktyg för EU att visa solidaritet med dem som lever i regioner som drabbas av naturkatastrofer genom att ge ekonomiskt stöd för att människorna snabbt ska kunna leva under normala förhållanden igen.

Den ansökan som godkändes under dagens omröstning kom från Irland och avser de kraftiga skyfall som orsakade svåra översvämningar i november 2009. Översvämningen orsakade stora skador på jordbruket, bostäder och företag, vägnät och annan infrastruktur. De irländska myndigheterna uppskattar att kostnaden för skadorna sammantaget uppgår till 520,9 miljoner euro.

Även om detta belopp ligger under tröskeln i förordningen behandlade kommissionen ansökan efter kriteriet "extraordinär regional katastrof". Enligt det kriteriet kan en region vara berättigad till stöd om den har drabbats av en katastrof, huvudsakligen naturkatastrof,

som fått följder för större delen av befolkningen, med allvarliga och bestående återverkningar på levnadsvillkoren och regionens ekonomiska stabilitet. Slutligen vill jag tillägga att stödbeloppet från fonden uppgår till totalt 13 022 500 euro.

David Martin (S&D), *skriftlig*. – (EN) Jag välkomnar betänkandet om att godkänna att EU-medel avsätts för att bistå offren för översvämningarna på Irland. Irland ansökte om stöd från Europeiska unionens solidaritetsfond efter kraftiga skyfall som ledde till allvarliga översvämningar 2009. Översvämningen orsakade skador på jordbruket, bostäder och företag, vägnät och annan infrastruktur. Efter att ha behandlat ansökan har kommissionen föreslagit att solidaritetsfonden ska utnyttjas till ett totalt belopp av 13 022 500 euro. Det är värt att notera att detta är den första ansökan om att utnyttja medel som har godkänts 2010 och det föreslagna beloppets storlek innebär att det finns minst 98 procent kvar av Europeiska unionens solidaritetsfond att fördela för 2010.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig*. – (PT) EU är ett område med solidaritet och Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter är en del av detta. Detta stöd är nödvändigt för att hjälpa de arbetslösa och de som drabbats av omlokaliseringar till följd av globaliseringen. Allt fler företag omlokaliserar sin verksamhet och drar nytta av lägre kostnader för arbetskraft i flera länder, framför allt Kina och Indien, vilket missgynnar länder som respekterar arbetstagares rättigheter. Syftet med Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter är att hjälpa arbetstagare som drabbas av omlokaliseringar, och den har en avgörande betydelse när det gäller att underlätta deras möjligheter att få ny anställning i framtiden. Eftersom fonden tidigare har använts av andra EU-länder är det nu lämpligt att Irland tilldelas stöd med anledning av dess ansökan om ekonomiskt bidrag till följd av de kraftiga skyfall som orsakade översvämningarna i november 2009. Översvämningen orsakade stora skador på jordbruket, bostäder och företag, vägnät och annan infrastruktur.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig*. – (DE) Vi har sett allt fler miljökatastrofer de senaste åren. Främst har det handlat om kraftiga skyfall som ofta har lett till översvämningar med förödande konsekvenser för miljön och skador som kostar enorma summor att åtgärda.

Europeiska unionens solidaritetsfond aktiveras nu för att återställa skadorna från översvämningarna på Irland 2009 (på jordbruk, bostäder, företag, vägar och annan infrastruktur). Det totala kostnaden för skadorna som ett direkt resultat av katastrofen uppskattas till runt 520 miljoner euro. Bidraget från EU:s budget på 13 miljoner euro är en hjälp i återuppbyggnaden. Jag röstade för att man ger detta stöd.

Claudio Morganti (EFD), *skriftlig*. – (IT) Det var riktigt av kommissionen att bevilja 13 022 500 euro från solidaritetsfonden och samtidigt lämna ett förslag till ändringsbudget (DAB nr 8/2010) efter Irlands stödansökan med anledning av översvämningarna i november 2009, som orsakade enorma skador på landets infrastruktur, motsvarande runt 520,9 miljoner euro. Nationella katastrofer och stora olyckor måste vara en prioritet och jag hoppas att kommissionen reagerar snabbare framgent.

Översvämningarna på Irland inträffade i november 2009 och parlamentet gav sitt godkännande först i dag, mer än ett år senare. Veneto-regionen drabbades nyligen av en översvämning och jag hoppas verkligen att kommissionen agerar snabbare nu än tidigare.

Alfredo Pallone (PPE), *skriftlig*. – (IT) Jag röstade för Reimer Böges betänkande eftersom att jag anser att EU har en skyldighet att hjälpa och bistå regioner som drabbas av naturkatastrofer och andra stora olyckor.

Begreppet solidaritet hänger samman med uppfattningen om och de värderingar som Europeiska unionen bygger på. Det är ett av kärnvärdena som gav upphov till unionen och medförde att den har kunnat blomstra och utvidgas. Därför är stödet inte bara motiverat och välgrundat, utan faktiskt också en skyldighet.

Därför hoppas jag att sådant stöd också ges till de regioner i Italien som har drabbats hårt av översvämningar nyligen, som fått de lokala ekonomierna att gå på knäna.

Aldo Patriciello (PPE), *skriftlig*. – (IT) Jag lyckönskar och håller med Reimer Böge om behovet av att använda Europeiska unionens solidaritetsfond i fallet Irland på grundval av punkt 26 i det interinstitutionella avtalet av den 17 mars 2006. Där ges möjlighet att använda solidaritetsfonden med upp till en miljard euro per år. Detta är det första förslaget om att utnyttja fonden 2010.

Jag stöder och vill framhäva föredragandens rekommendationer till kommissionen, och med tanke på det svåra ekonomiska läget i EU, särskilt på Irland, håller jag med om att vi ska visa solidaritet.

Till sist vill jag påtala behovet av omedelbara åtgärder för att hjälpa även dem som har drabbats av katastrofen i regionerna i norra Italien.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *skriftlig*. – (EN) Vi har stött resolutionen eftersom kommissionen föreslår att Europeiska unionens solidaritetsfond ska användas till förmån för Irland på grundval av punkt 26 i det interinstitutionella avtalet av den 17 maj 2006. I avtalet ges möjlighet att använda solidaritetsfonden med upp till en miljard euro per år. Detta är det första förslaget om att utnyttja solidaritetsfonden 2010.

Parallellt med detta förslag har kommissionen lagt fram ett förslag till tilläggsbudget (DAB nr 8/2010 av den 24 september 2010) om att införa detta åtagande- och betalningsbemyndigande i 2010 års budget enligt punkt 26 i det interinstitutionella avtalet. Irland ansökte om stöd från solidaritetsfonden efter kraftiga skyfall som ledde till allvarliga översvämningar i november 2009. Översvämningen orsakade stora skador på jordbruket, bostäder och företag, vägnät och annan infrastruktur.

Nuno Teixeira (PPE), *skriftlig*. – (PT) Det aktuella förslaget om utnyttjande av Europeiska unionens solidaritetsfond (ESF) visar på behovet av att ge stöd till Irland till följd av översvämningarna i november 2009 som orsakade stora förluster för jordbruket och näringslivet, skador på infrastruktur, främst vägar och vattendistribution, och i bostadsområden. Med tanke på detta och katastrofen som drabbade ön Madeira i februari 2010 och följderna av stormen *Xynthia* välkomnar jag kommissionens förslag om att bevilja sammanlagt 13 022 500 euro i stöd till Irland baserat på kriteriet "extraordinär regional katastrof". Detta kriterium används när man kan konstatera att skadorna har fått följder för större delen av befolkningen, med allvarliga och bestående återverkningar på levnadsvillkoren och regionens ekonomiska stabilitet. Men jag vill påminna om behovet av att se över dagens ESF-system för att det mer effektivt och smidigt ska kunna mildra de permanenta konsekvenserna av naturkatastrofer.

Jarosław Leszek Wałęsa (PPE), *skriftlig*. – (EN) Jag röstade för att Europeiska unionens solidaritetsfond ska användas till förmån för Irland efter översvämningarna i november 2009. Precis som i mitt hemland Polen har förödande översvämningar förstört för så många samhällen och familjer att det är väldigt betydelsefullt att ge våra vänner på Irland stöd. Medlen ska tas från solidaritetsfonden som är till för stora katastrofer som denna. Medlen ska gå till de samhällen som har drabbats hårdast och stödja de familjer och företag

som påverkats mest av översvämningarna och hjälpa dem att återuppbygga och återvinna något av vad de har förlorat på grund av de förödande konsekvenserna för deras verksamhet. Det är viktigt att EU fortsätter att stödja sina medlemsstater när de behöver det och verkligen åberopar solidaritetstanken.

– **Betänkande: Matera (A7-0318/2010)**

Jean-Luc Bennahmias (ALDE), *skriftlig. – (FR)* Som ledamot av utskottet för sysselsättning och sociala frågor var jag helt enkelt tvungen att rösta för Barbara Materas sex resolutioner för att hjälpa nederländska arbetstagare som blivit arbetslösa som en direkt följd av den globala ekonomiska krisen. Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter är ett effektivt verktyg som är inriktat på att underlätta återinträdet på arbetsmarknaden för de arbetstagare som drabbas av globaliseringens skadliga effekter. Därför är det helt motiverat att använda detta verktyg i specifika fall. Under budgetdiskussionerna ville vissa att Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter skulle tas bort direkt. Men vi ser i det här exemplet att den ännu kan vara användbar i vissa fall, eftersom vi märker av följderna av den ekonomiska krisen än i dag.

Maria da Graça Carvalho (PPE), *skriftlig. – (PT)* Här följer min röstförklaring. Med anledning av att Nederländerna har ansökt om ekonomiskt bidrag till följd av 821 uppsägningar vid 70 företag som är verksamma inom sektorn Nace rev 2 huvudgrupp 18 (grafisk produktion och reproduktion av inspelningar) i de två till varandra gränsande Nuts II-regionerna Noord-Brabant och Zuid-Holland, röstade jag för resolutionen eftersom jag stöder kommissionens förslag och parlamentets ändringsförslag. Jag stöder också begäran till de två institutioner som är involverade i förfarandet att göra vad de kan för att påskynda utnyttjandet av Europeiska unionens solidaritetsfond (ESF).

Mário David (PPE), *skriftlig. – (PT)* Stöd till arbetstagare som blir uppsagda på grund av omstrukturering och omlokalisering ska vara dynamiskt och flexibelt så att det kan genomföras snabbt och effektivt. Med tanke på strukturförändringarna i den internationella handeln är det viktigt att EU:s ekonomi effektivt kan genomföra instrument för att stötta arbetstagare som drabbas på det här sättet och omskola dem för att underlätta deras återinträde på arbetsmarknaden. Ekonomiskt stöd ska därför ges på individuella grunder. Man ska också betona att detta stöd inte ersätter det ansvar som företagen normalt har eller är till för att finansiera och omstrukturera företag. Jag röstar för betänkandet med anledning av Nederländernas begäran avseende 821 uppsägningar vid 70 företag som är verksamma inom sektorn Nace rev 2 huvudgrupp 18 (grafisk produktion och reproduktion av inspelningar) i de två till varandra gränsande regionerna Noord-Brabant och Zuid-Holland.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig. – (PT)* Exemplet med 821 uppsägningar vid 70 företag i den grafiska sektorn i de nederländska regionerna Noord-Brabant och Zuid-Holland visar att den ekonomiska och finansiella krisen inte lämnar någon sektor förskonad, inte heller dem som vid en första anblick verkar mer skyddade mot effekterna. Detta är ett tecken på den oroande minskningen av antalet tryckerier och förlag i Nederländerna och därav nedgången i ekonomin i stort. Kommissionen bedömde denna begäran avseende företag i sektorn för grafisk produktion och reproduktion av inspelningar som berättigad och den fick ett överväldigande stöd i det berörda parlamentsutskottet. Därför anser jag att alla villkor är uppfyllda för att jag ska kunna stödja utnyttjandet av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter (EFG) i det här fallet. Jag hoppas att detta tillfälliga stöd ska underlätta återinträdet på arbetsmarknaden för de uppsagda arbetstagarna.

José Manuel Fernandes (PPE), *skriftlig. – (PT)* Med tanke på den globala ekonomiska krisens sociala konsekvenser, särskilt på sysselsättningen, är det avgörande att Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter (EFG) används på rätt sätt för att underlätta för många människor och familjer i EU att återintegreras socialt och utvecklas yrkesmässigt samtidigt som en ny, kvalificerad arbetsstyrka utvecklas som matchar företagens behov och lyfter ekonomin. Denna interventionsplan i Nederländerna för att hjälpa 821 personer som har blivit uppsagda från 70 företag i regionerna Noord-Brabant och Zuid-Holland faller inom tillämpningsområdet för fonden. Därför hoppas jag att EU:s institutioner kommer att fördubbla sina insatser när det gäller genomförandeåtgärder som leder till att utnyttjandet av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter ökar och förbättras. Fonden, som är en väldigt viktig resurs, har för närvarande mycket låga utnyttjandnivåer. I år har ansökningarna endast omfattat 11 procent av de 500 miljoner euro som finns tillgängliga.

João Ferreira (GUE/NGL), *skriftlig. – (PT)* Det har gjorts ytterligare sex ansökningar om utnyttjande av solidaritetsfonden, vilket motsvarar hundratals företag som har lagts ned i EU. Sammanlagt har över 3 000 arbetstagare förlorat arbetet. De uppskattningar som gjordes i början av hur många som skulle dra nytta av fonden när den inrättades har passerats många gånger om. Förutom kravet att instrumentet måste användas på ett systematiskt sätt behövs en tydlig brytning med den nyliberala politik som orsakar en ekonomisk och social katastrof i EU-länderna framför våra ögon. Lindrande åtgärder behövs visserligen i katastrofen men främst måste man ta itu med orsakerna.

För varje ny ansökan om medel från fonden blir det mer bråttom att tillämpa de åtgärder som vi har förespråkade och som syftar till att bekämpa arbetslösheten effektivt, ge den ekonomiska aktiviteten ett uppsving, få bort anställningar utan trygghet och sänka arbetstiden utan lönesänkningar. Sådana åtgärder motverkar också omlokaliseringen av företag. Liksom tidigare kan vi inte heller låta bli att påpeka orättvisan i en förordning som ger större fördelar till länder med inkomster på högre nivå, särskilt dem med högre lönelägen och arbetslöshetsersättningar.

Giovanni La Via (PPE), *skriftlig. – (IT)* Jag röstade för Nederländernas ansökan om utnyttjande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter (EFG) eftersom jag anser att detta instrument är en värdefull stödresurs för arbetstagare som befinner sig i svårigheter på grund av den ekonomiska krisen.

EFG inrättades 2006 för att ge praktiskt stöd till arbetstagare som har blivit uppsagda antingen på grund av att deras företag omlokaliseras eller – efter ändringen 2009 – till följd av den ekonomiska krisen, med målsättningen att underlätta deras återintegrering på arbetsmarknaden.

Dagens omröstning rörde en ansökan om ekonomiskt bidrag på 2 890 027 euro från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter för 821 arbetstagare som sagts upp av 70 företag som är verksamma inom sektorn Nace rev 2 huvudgrupp 18 (grafisk produktion och reproduktion av inspelningar) i de två till varandra gränsande Nuts II-regionerna Noord-Brabant och Zuid-Holland. Jag välkomnar antagandet av detta betänkande som visar att Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter är en användbar och effektiv resurs när det gäller att bekämpa den arbetslöshet som är ett resultat av globaliseringen och den ekonomiska krisen.

David Martin (S&D), *skriftlig. – (EN)* Jag välkomnar betänkandet, eftersom man stöder kommissionens förslag om att 2 890 027 euro i Europeiska fonden för justering för

globaliseringseffekter ska utnyttjas för att underlätta de arbetstagares återinträde på arbetsmarknaden som har blivit uppsagda som ett resultat av den ekonomiska krisen. Ansökan avser 821 uppsägningar vid 70 företag (grafisk produktion och reproduktion av inspelningar) över en niomånadersperiod. Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter inrättades för att mildra effekterna av sådana negativa händelser.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig. – (PT)* EU är ett område med solidaritet och Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter är en del av detta. Detta stöd är nödvändigt för att hjälpa de arbetslösa och de som drabbats av omlokaliseringar till följd av globaliseringen. Alltfler företag omlokaliserar sin verksamhet och drar nytta av lägre kostnader för arbetskraft i flera länder, framför allt Kina och Indien, vilket missgynnar länder som respekterar arbetstagares rättigheter. Syftet med Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter är att hjälpa arbetstagare som drabbas av omlokaliseringar, och den har en avgörande betydelse när det gäller att underlätta deras möjligheter att få ny anställning i framtiden. Eftersom fonden tidigare har använts av andra EU-länder är det nu lämpligt att Nederländerna tilldelas stöd med anledning av dess ansökan om ekonomiskt bidrag till följd av 821 uppsägningar vid 70 företag som är verksamma inom sektorn Nace rev 2 huvudgrupp 18 (grafisk produktion och reproduktion av inspelningar) i de två angränsande Nuts II-regionerna Noord-Brabant och Zuid-Holland.

Claudio Morganti (EFD), *skriftlig. – (IT)* Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter (EFG) inrättades för underlätta återinträdet på arbetsmarknaden för arbetstagare som har blivit uppsagda på grund av den pågående globaliseringen av världsmarknaden. Ansökan om stöd från EFG har prövats av kommissionen som i det här fallet bedömde att ansökan var berättigad. Nu krävs ett godkännande av budgetmyndigheten.

Den ansökan som betänkandet avser är den nittonde inom 2010 års budget och gäller begäran från Nederländerna om att utnyttja 453 632 euro i EFG (vi noterar att beloppet på 500 miljoner euro per år inte får överskridas) till förmån för 140 uppsagda arbetstagare i tryckerisektorn i provinsen Drenthe. Den ekonomiska krisen gör att många företag råkar i trångmål och alltfler arbetstagare förlorar sina arbeten. Vi måste skydda dessa arbetstagare. Min röst kan inte vara annat än en röst för betänkandet.

Franz Obermayr (NI), *skriftlig. – (DE)* Utnyttjandet av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter kan rädda 821 arbetstillfällen på 70 olika företag. Därför har jag röstat för betänkandet.

Alfredo Pallone (PPE), *skriftlig. – (IT)* Nu sitter vi här i plenisalen igen för att anta en exceptionell resursfördelning inom våra egna gränser. Bara under dagens sammanträde antar vi sex resursfördelningar. Det är beklagansvärt eftersom den här typen av åtgärder hänger samman med krissituationer och ett antal problem som får återverkningar för ekonomin, arbetsmarknaden, arbetstagare och deras familjer. Men som tur är står denna resurs till buds.

Det är just i situationer som denna som EU visar sitt värde och de egenskaper som särskiljer EU. Solidaritet i EU och försvar av behoven i EU är värderingar som ska garanteras och skyddas. Det är budskapet som parlamentet och EU vill förmedla och jag hoppas att det kan ske på ett känsligare sätt, inte minst som motstånd till den slappa EU-fientliga demagogin, så att vi i stället visar hur viktigt stöd och hjälp på EU-nivå verkligen är.

Paulo Rangel (PPE), *skriftlig. – (PT)* Begäran från Nederländerna om stöd från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter (EFG) avseende 821 uppsägningar vid 70 företag som är verksamma inom sektorn Nace rev 2 huvudgrupp 18 (grafisk produktion och reproduktion av inspelningar) i de två till varandra gränsande Nuts II-regionerna Noord-Brabant och Zuid-Holland uppfyller alla lagliga kriterier för berättigande av stöd.

Genom Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 546/2009 av den 18 juni 2009 om ändring av förordning (EG) nr 1927/2006 om inrättande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter (EFG) utökades i själva verket omfattningen tillfälligt för att ge stöd i situationer som denna där man ser en direkt följd av den globala ekonomiska och finansiella krisen och ”minst 500 arbetstagare sägs upp under en period på nio månader, särskilt på små eller medelstora företag, inom en Nace 2-sektor i en region eller två regioner som gränsar till varandra på Nuts II-nivå”. Därför röstade jag för resolutionen och jag hoppas att användningen av EFG bidrar till dessa arbetstagares återinträde på arbetsmarknaden.

Silvia-Adriana Țicău (S&D), *skriftlig. – (RO)* Jag röstade för Europaparlamentets resolution om att använda EFG för att ge stöd till de uppsagda arbetstagarna. Nederländerna lämnade i december 2009 in en stödansökan om användning av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter i samband med uppsägningar i åtta regioner i företag inom den grafiska sektorn. Ansökan gäller 821 uppsägningar vid 70 företag i sektorn för grafisk produktion och reproduktion av inspelningar. Uppsägningarna gjordes mellan den 1 april och 29 december 2009 i de två angränsande regionerna Noord-Brabant och Zuid-Holland.

Den ekonomiska och finansiella krisen har också orsakat ett efterfrågebortfall inom tryckeri- och förlagssektorn med runt 32 procent för tryckt reklammaterial och mellan 7,5 och 18,2 procent för tidskrifter och tidningar. Tryckeri- och förlagsbranschen i Nederländerna omstrukturerades kraftigt för att fortsätta konkurrera med liknande sektorer i Turkiet, Kina och Indien. Förfarandet för fördelningen av dessa medel måste förenklas så att de berörda företagen lättare får tillgång till EFG.

– **Betänkande: Matera (A7-0321/2010)**

Maria da Graça Carvalho (PPE), *skriftlig. – (PT)* Här följer min röstförklaring. Med anledning av att Nederländerna har begärt stöd i samband med 140 uppsägningar vid två företag som är verksamma i sektorn Nace rev 2 huvudgrupp 18 (grafisk produktion och reproduktion av inspelningar) inom Nuts II-regionen Drenthe, röstade jag för resolutionen eftersom jag stöder kommissionens förslag och parlamentets ändringsförslag. Jag håller också med om att EFG varken ska ersätta åtgärder som är företagets ansvar enligt nationell lagstiftning eller kollektivavtal eller finansiera omstruktureringen av företag eller sektorer.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig. – (PT)* Trots att jag stöder alla ansökningar om att använda Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter som lämnats av Nederländerna angående den våg av uppsägningar som har hemsökt två segment av den grafiska sektorn, grafisk produktion och reproduktion av inspelningar, anser jag att de nederländska myndigheterna kunde ge mer detaljinformation om hur omfattande och riktade åtgärderna är, så att åtgärderna kan utvärderas mer effektivt. Jag hoppas att sektorn återhämtar sig och att de uppsagda, särskilt de äldre, kan bygga upp sin tillvaro på nytt och komma tillbaka till arbetsmarknaden.

José Manuel Fernandes (PPE), *skriftlig. – (PT)* Med tanke på den globala ekonomiska krisens sociala konsekvenser, särskilt på sysselsättningen, är det avgörande att Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter (EFG) används på rätt sätt för att underlätta för många människor och familjer i EU att återintegreras socialt och utvecklas yrkesmässigt samtidigt som en ny, kvalificerad arbetsstyrka utvecklas som matchar företagens behov och lyfter ekonomin.

Denna interventionsplan i Nederländerna för att hjälpa 140 personer som har blivit uppsagda från två företag i Drenthe faller inom tillämpningsområdet för fonden. Därför hoppas jag att EU:s institutioner kommer att fördubbla sina insatser när det gäller genomförandeåtgärder som leder till att utnyttjandet av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter ökar och förbättras. Fonden, som är en väldigt viktig resurs, har för närvarande mycket låga utnyttjandenivåer. I år har ansökningarna endast omfattat 11 procent av de 500 miljoner euro som finns tillgängliga.

Giovanni La Via (PPE), *skriftlig. – (IT)* Jag röstade för Nederländernas ansökan om utnyttjande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter (EFG) eftersom jag anser att detta instrument är en värdefull stödresurs för arbetstagare som befinner sig i svårigheter p.g.a. den ekonomiska krisen.

EFG inrättades 2006 för att ge praktiskt stöd till arbetstagare som har blivit uppsagda antingen på grund av att deras företag omlokaliseras eller – efter ändringen 2009 – till följd av den ekonomiska krisen, med målsättningen att underlätta deras återintegrering på arbetsmarknaden.

Dagens omröstning rörde en ansökan om ekonomiskt bidrag på 453 632 euro från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter för 140 arbetstagare som sagts upp av två företag som är verksamma i sektorn Nace rev 2 huvudgrupp 18 (grafisk produktion och reproduktion av inspelningar) i Nuts II-regionen Drenthe. Jag välkomnar antagandet av detta betänkande som visar att Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter är en användbar och effektiv resurs när det gäller att bekämpa den arbetslöshet som är ett resultat av globaliseringen och den ekonomiska krisen.

David Martin (S&D), *skriftlig. – (EN)* Jag röstade för betänkandet som ger stöd för en ansökan om att utnyttja Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter i samband med 140 uppsägningar vid två företag (grafisk produktion och reproduktion av inspelningar) i Drenthe i Nederländerna över en nio månadersperiod. Den ingår i ett paket med sex sammanhörande ansökningar som rör uppsägningar i åtta olika regioner i Nederländerna. På grund av den ekonomiska krisen har tryckeri- och förlagsbranschen upplevt ett kraftigt efterfrågebortfall. Jag välkomnar att vi visar solidaritet med arbetstagare som har kärva tider.

Iosif Matula (PPE), *skriftlig. – (RO)* Jag röstade för Barbara Materas förslag till betänkanden om att använda Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter till nytta för Nederländerna, för EU ska stödja arbetstagare som sägs upp och ge dem dynamiskt och ändamålsenligt ekonomiskt stöd. Som reaktion på den nuvarande ekonomiska och sociala krisen måste våra åtgärder vara riktade till dem som behöver stödet. Vi vet att vi måste prioritera åtgärder för att skydda EU:s medborgare mot effekterna av globaliseringen och den ekonomiska lågkonjunkturen. EU kan i stor utsträckning bidra till att begränsa följdverkningarna av den ekonomiska krisen och minska arbetslösheten bland medborgarna.

Jag vill passa på att fästa uppmärksamheten vid att EU:s medlemsstater både kan och bör begära stöd som Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter kan ge. Mitt land Rumänien är ett bra exempel på hur man visar solidaritet i EU i kristider, såväl mot Grekland, Nederländerna som mot andra länder, och det är en bekräftelse på att vi är en enda stor familj: det enade Europas familj.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig*. – (PT) EU är ett område med solidaritet och Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter är en del av detta. Detta stöd är nödvändigt för att hjälpa de arbetslösa och de som drabbats av omlokaliseringar till följd av globaliseringen. Alltfler företag omlokaliserar sin verksamhet och drar nytta av lägre kostnader för arbetskraft i flera länder, framför allt Kina och Indien, vilket missgynnar länder som respekterar arbetstagares rättigheter.

Syftet med Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter är att hjälpa arbetstagare som drabbas av omlokaliseringar, och den har en avgörande betydelse när det gäller att underlätta deras möjligheter att få ny anställning i framtiden. Eftersom fonden tidigare har använts av andra EU-länder är det nu lämpligt att Nederländerna tilldelas stöd med anledning av dess ansökan om ekonomiskt bidrag till följd av 140 uppsägningar vid två företag som är verksamma inom sektorn Nace rev 2 huvudgrupp 18 (grafisk produktion och reproduktion av inspelningar) i Nuts II-regionen Drenthe.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig*. – (DE) Alltfler människor förlorar arbetet som ett resultat av globaliseringsåtgärder. Under den nio månader långa referensperioden mellan den 1 april 2009 och 29 december 2009 blev 140 arbetstagare uppsagda av två företag i den nederländska provinsen Drenthe. Nu används Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter (EFG) för att ge ett stöd på 453 632 euro. Jag röstade för betänkandet eftersom det gör att fonden kan användas till vad den är tänkt för.

Franz Obermayr (NI), *skriftlig*. – (DE) Utnyttjandet av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter kan rädda 140 arbetstillfällen på två olika företag. Därför har jag röstat för betänkandet.

Paulo Rangel (PPE), *skriftlig*. – (PT) Denna ansökan grundas på artikel 2c i förordningen om Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter (EFG) och ingår i ett större paket på sex sammanhörande ansökningar som alla gäller uppsägningar i åtta olika Nuts II-regioner i Nederländerna inom den grafiska sektorn, som har drabbats hårt av den globala ekonomiska och finansiella krisen. Det gäller i sak 140 uppsägningar vid två företag som är verksamma i sektorn Nace rev 2 huvudgrupp 18 (grafisk produktion och reproduktion av inspelningar) i Nuts II-regionen Drenthe, en provins som upplever mycket svåra tider med både de tredje högsta arbetslöshetstalen i Nederländerna (7,5 procent) och den lägsta per capita-inkomsten, som ligger klart under det nationella genomsnittet. I det här fallet är därför samtliga villkor uppfyllda för att använda EFG och jag hoppas att stödet ges snabbt och effektivt till de uppsagda.

– Betänkande: Matera (A7-0323/2010)

Maria da Graça Carvalho (PPE), *skriftlig*. – (PT) Här följer min röstförklaring. Med anledning av att Nederländerna har begärt stöd i samband med 129 uppsägningar vid nio företag som är verksamma inom sektorn Nace rev 2 huvudgrupp 18 (grafisk produktion och reproduktion av inspelningar) i Nuts II-regionen Limburg, röstade jag för resolutionen eftersom jag stöder kommissionens förslag och parlamentets ändringsförslag.

Jag instämmer även i kommissionens förslag om att en alternativ källa till betalningsbemyndiganden utöver oanvända medel från Europeiska socialfonden bör användas i samband med utnyttjandet av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter, efter många påminnelser från parlamentet om att fonden inrättades som ett separat särskilt instrument med egna mål och tidsfrister och att tillbörliga budgetposter för överföringar därför måste fastställas.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig*. – (PT) Grafisk produktion och reproduktion av inspelningar är en del av den grafiska sektor som särskilt urholkats i Nederländerna, vilket framgår av de olika ansökningarna om att använda Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter (EFG). Provinsen Drenthe, med de tredje högsta arbetslöshetstalen i landet, har inte förblivit förskonad från denna utveckling. Det är värt att betona att fonden måste kunna användas snabbt och effektivt utan onödig byråkrati så att den bidrar till en bättre utbildning för de uppsagda och därmed underlättar deras återinträde på arbetsmarknaden med bättre förutsättningar än vad de hade innan.

José Manuel Fernandes (PPE), *skriftlig*. – (PT) Med tanke på den globala ekonomiska krisens sociala konsekvenser, särskilt för sysselsättningen, är det avgörande att Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter (EFG) används på rätt sätt för att underlätta för många människor och familjer i EU att återintegreras socialt och utvecklas yrkesmässigt samtidigt som en ny, kvalificerad arbetsstyrka utvecklas som matchar företagens behov och lyfter ekonomin.

Denna interventionsplan i Nederländerna för att hjälpa 129 personer som har blivit uppsagda från nio företag i regionen Limburg faller inom tillämpningsområdet för fonden. Därför hoppas jag att EU:s institutioner kommer att fördubbla sina insatser när det gäller genomförandeåtgärder som leder till att utnyttjandet av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter ökar och förbättras. Fonden, som är en väldigt viktig resurs, har för närvarande mycket låga utnyttjandenivåer. I år har ansökningarna endast omfattat 11 procent av de 500 miljoner euro som finns tillgängliga.

Giovanni La Via (PPE), *skriftlig*. – (IT) Jag röstade för Nederländernas ansökan om utnyttjande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter (EFG) eftersom jag anser att detta instrument är en värdefull stödresurs för arbetstagare som befinner sig i svårigheter p.g.a. den ekonomiska krisen.

EFG inrättades 2006 för att ge praktiskt stöd till arbetstagare som har blivit uppsagda antingen på grund av att deras företag omlokaliseras eller – efter ändringen 2009 – till följd av den ekonomiska krisen, med målsättningen att underlätta deras återintegrering på arbetsmarknaden.

Dagens omröstning rörde en ansökan om ekonomiskt bidrag på 549 946 euro från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter för 129 arbetstagare som sagts upp av nio företag som är verksamma inom sektorn Nace rev 2 huvudgrupp 18 (grafisk produktion och reproduktion av inspelningar) i Nuts II-regionen Limburg. Jag välkomnar antagandet av detta betänkande som visar att Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter är en användbar och effektiv resurs när det gäller att bekämpa den arbetslöshet som är ett resultat av globaliseringen och den ekonomiska krisen.

David Martin (S&D), *skriftlig*. – (EN) Jag stöder denna åtgärd av EU-solidaritet med de 129 arbetstagarna vid nio företag (grafisk produktion och reproduktion) som har drabbats

av uppsägning. Beloppet på 549 946 euro ger dem viss hjälp att återintegreras på arbetsmarknaden.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig. – (PT)* EU är ett område med solidaritet och Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter är en del av detta. Detta stöd är nödvändigt för att hjälpa de arbetslösa och de som drabbats av omlokaliseringar till följd av globaliseringen. Alltfler företag omlokaliserar sin verksamhet och drar nytta av lägre kostnader för arbetskraft i flera länder, framför allt Kina och Indien, vilket missgynnar länder som respekterar arbetstagares rättigheter.

Syftet med Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter är att hjälpa arbetstagare som drabbas av omlokaliseringar, och den har en avgörande betydelse när det gäller att underlätta deras möjligheter att få ny anställning i framtiden. Eftersom fonden tidigare har använts av andra EU-länder är det nu lämpligt att Nederländerna tilldelas stöd med anledning av dess ansökan om ekonomiskt bidrag till följd av 129 uppsägningar vid nio företag som är verksamma inom sektorn Nace rev 2 huvudgrupp 18 (grafisk produktion och reproduktion av inspelningar) i Nuts II-regionen Limburg.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig. – (DE)* Globaliseringens långtgående effekter leder till att alltfler blir av med arbetet. Uppsägningar blir allt vanligare. Mellan den 1 april 2009 och 29 december 2009 blev 129 arbetstagare uppsagda från ett maskintillverkningsföretag i Limburg i Nederländerna. Nu har en ansökan lämnats in om stöd från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter (EFG) på 549 946 euro för att hjälpa de drabbade. Jag röstade för betänkandet som hjälper de som har blivit uppsagda att slippa lida ännu mer ekonomisk skada.

Franz Obermayr (NI), *skriftlig. – (DE)* Utnyttjandet av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter kan rädda 129 arbetstillfällen på nio olika företag. Därför har jag röstat för betänkandet.

Paulo Rangel (PPE), *skriftlig. – (PT)* Denna ansökan grundas på artikel 2c i förordningen om Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter (EFG) och ingår i ett större paket med sammanlagt sex ansökningar som alla gäller uppsägningar i åtta olika Nuts II-regioner i Nederländerna inom den grafiska sektorn, som har drabbats hårt av den globala ekonomiska och finansiella krisen. Det gäller i sak 129 uppsägningar vid nio företag som är verksamma inom sektorn Nace rev 2 huvudgrupp 18 (Grafisk produktion och reproduktion av inspelningar) i Nuts II-regionen Limburg, en provins som upplever mycket svåra tider med både de näst högsta arbetslöshetstalen i Nederländerna (8 procent) och en per capita-inkomst som ligger klart under det nationella genomsnittet. I det här fallet är därför samtliga villkor uppfyllda för att använda EFG och jag hoppas att stödet ges snabbt och effektivt till de uppsagda.

– **Betänkande: Matera (A7-0322/2010)**

Maria Da Graça Carvalho (PPE), *skriftlig. – (PT)* Jag röstade för resolutionen om Nederländernas ansökan om ekonomiskt bidrag till följd av 650 uppsägningar vid 45 företag som är verksamma inom sektorn Nace rev 2 huvudgrupp 18 (Grafisk produktion och reproduktion av inspelningar) i de två till varandra gränsande Nuts II-regionerna Gelderland och Overijssel, eftersom jag stöder kommissionens förslag och parlamentets ändringsförslag. I likhet med parlamentet beklagar jag att kommissionen i många fall brustit allvarligt i genomförandet av programmen för konkurrenskraft och innovation, särskilt under den rådande ekonomiska krisen som innebär att behovet av sådant stöd kraftigt ökar.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig. – (PT)* Sexhundrafemtio arbetstagare har förlorat sina arbeten vid 45 företag på området grafisk produktion och reproduktion av inspelningar inom den grafiska sektorn i de nederländska regionerna Gelderland och Overijssel. I likhet med många andra arbetstagare och företag över hela landet befinner de sig nu i en svår situation. När det gäller alla de ansökningar om utnyttjande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter som har inkommit är det viktigt att fastställa vilken slags vägledning arbetstagarna ska få och huruvida de nya arbetstillfällena och incitamenten för att starta eget företag är hållbara, eller om arbetstagarna kommer att drabbas av samma risker som dem som misslyckas med att göra detta. Det är värt att påminna om att det nederländska samhället sedan lång tid tillbaka kännetecknas av innovation och entreprenörskap, och att dessa egenskaper förtjänar att lyftas fram under de svåra tider vi nu genomgår.

José Manuel Fernandes (PPE), *skriftlig. – (PT)* Med tanke på den globala ekonomiska krisens sociala inverkan, som märks särskilt tydligt i fråga om sysselsättningen, är det av yttersta vikt att Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter används på rätt sätt för att underlätta den svåra situation som många individer och familjer i Europa befinner sig i. Det är även viktigt att den bidrar till deras sociala återintegrering och yrkesutveckling samtidigt som den främjar utvecklingen av nya kompetenta arbetstagare som kan tillgodose företagets behov och stärka ekonomin.

Denna interventionsplan för att hjälpa 650 personer som har sagts upp från 45 företag som är verksamma i de nederländska regionerna Gelderland och Overijssel faller inom tillämpningsområdet för fonden. Därför hoppas jag att EU:s institutioner kommer att fördubbla sina insatser när det gäller genomförandeåtgärder som leder till att utnyttjandet av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter ökar och förbättras. Fonden, som är en väldigt viktig resurs, har för närvarande mycket låga utnyttjandenivåer. I år har ansökningarna endast omfattat 11 procent av de 500 miljoner euro som finns tillgängliga.

Giovanni La Via (PPE), *skriftlig. – (IT)* Jag röstade för Nederländernas ansökan om utnyttjande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter (EFG) eftersom jag anser att detta instrument är en värdefull stödresurs för arbetstagare som befinner sig i svårigheter på grund av den ekonomiska krisen.

EFG inrättades 2006 för att ge praktiskt stöd till arbetstagare som har blivit uppsagda antingen på grund av att deras företag omlokaliseras eller – efter ändringen 2009 – till följd av den ekonomiska krisen, med målsättningen att underlätta deras återintegrering på arbetsmarknaden.

Dagens omröstning rörde en ansökan om ekonomiskt bidrag på 2 013 619 euro från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter för 650 arbetstagare som sagts upp av 45 företag som är verksamma inom sektorn Nace rev 2 huvudgrupp 18 (Grafisk produktion och reproduktion av inspelningar) i de två Nuts II-regionerna Gelderland och Overijssel. Jag välkomnar antagandet av detta betänkande som visar att Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter är en användbar och effektiv resurs när det gäller att bekämpa den arbetslöshet som är ett resultat av globaliseringen och den ekonomiska krisen.

David Martin (S&D), *skriftlig. – (EN)* Jag välkomnar betänkandet, där man stöder ett anslag på 2 013 619 euro för att hjälpa arbetstagare som har sagts upp till följd av nedgången i den grafiska industrin. Stödet från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter bör bidra till återintegreringen av arbetstagarna på arbetsmarknaden och det gläder mig att se europeisk solidaritet i praktiken.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig. – (PT)* EU är ett område med solidaritet och Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter är en del av detta. Detta stöd är nödvändigt för att hjälpa de arbetslösa och de som drabbats av omlokaliseringar till följd av globaliseringen. Allt fler företag omlokaliserar sin verksamhet och drar nytta av lägre kostnader för arbetskraft i flera länder, framför allt Kina och Indien, vilket missgynnar länder som respekterar arbetstagares rättigheter.

Syftet med Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter är att hjälpa arbetstagare som drabbas av omlokaliseringar, och den har en avgörande betydelse när det gäller att underlätta deras möjligheter att få ny anställning i framtiden. Eftersom fonden tidigare har använts av andra EU-länder är det nu lämpligt att Nederländerna tilldelas stöd med anledning av dess ansökan om ekonomiskt bidrag till följd av 650 uppsägningar vid 45 företag som är verksamma inom sektorn Nace rev 2 huvudgrupp 18 (grafisk produktion och reproduktion av inspelningar) i de två till varandra gränsande Nuts II-regionerna Gelderland och Overijssel.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig. – (DE)* Under den nio månader långa referensperioden mellan den 1 april och 29 december 2009 blev 650 arbetstagare uppsagda av 45 företag i de två nederländska regionerna Gelderland och Overijssel. Uppsägningarna var en följd av den ekonomiska krisen och av strukturella ändringar i globala handelsmönster. Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter, med en årlig finansiering på 500 miljoner euro, upprättades för att kunna förbättra framtidsutsikterna för människor som har förlorat sina arbeten och ingripa i fall som dessa. Jag har röstat för betänkandet eftersom de arbetstagare som sagts upp förtjänar att få stöd från fonden.

Franz Obermayr (NI), *skriftlig. – (DE)* Utnyttjandet av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter kan rädda 650 arbetstillfällen på 45 olika företag. Därför har jag röstat för betänkandet.

Paulo Rangel (PPE), *skriftlig. – (PT)* Nederländernas ansökan om ekonomiskt bidrag inom tillämpningsområdet för Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter till följd av 650 uppsägningar vid 45 företag som är verksamma inom sektorn Nace rev 2 huvudgrupp 18 (Grafisk produktion och reproduktion av inspelningar) i de två till varandra gränsande Nuts II-regionerna Gelderland och Overijssel uppfyller alla lagliga kriterier för berättigande till stöd. Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 546/2009 av den 18 juni 2009 om ändring av förordning (EG) nr 1927/2006 om upprättande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter innebar att tillämpningsområdet för fonden tillfälligt utökades till att omfatta interventioner i situationer som är ett direkt resultat av den globala ekonomiska och finansiella krisen. I förordningen anges följande: "minst 500 arbetstagare ska ha sagts upp under en referensperiod på nio månader vid företag som är verksamma inom en Nace 2-sektor i en region eller två regioner som gränsar till varandra på Nuts II-nivå i en medlemsstat". Därför röstade jag för denna resolution och jag hoppas att utnyttjandet av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter kommer att bidra till en framgångsrik integrering av dessa arbetstagare på arbetsmarknaden.

– **Betänkande: Matera (A7-0319/2010)**

Maria Da Graça Carvalho (PPE), *skriftlig. – (PT)* Jag röstade för resolutionen om Nederländernas ansökan om ekonomiskt bidrag till följd av 720 uppsägningar vid 79 företag som är verksamma inom sektorn Nace rev 2 huvudgrupp 18 (Grafisk produktion och reproduktion av inspelningar) i de två till varandra gränsande Nuts II-regionerna

Noord-Holland och Utrecht, eftersom jag stöder kommissionens förslag och parlamentets ändringsförslag.

Jag instämmer även i kommissionens förslag om att en alternativ källa till betalningsbemyndiganden utöver oanvända medel från Europeiska socialfonden bör användas i samband med utnyttjandet av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter, efter många påminnelser från parlamentet om att fonden inrättades som ett separat särskilt instrument med egna mål och tidsfrister och att tillbörliga budgetposter för överföringar därför måste fastställas.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Krisen inom den grafiska sektorn i Nederländerna har drabbat flera av landets regioner, däribland Noord-Holland och Utrecht. I detta fall skedde 720 uppsägningar vid 79 företag. Detta är en av sex ansökningar från Nederländerna som förtjänar kommissionens och budgetutskottets stöd. Även jag stöder den och hoppas att sektorn kommer att kunna omorganiseras och att de uppsagda arbetstagarna ska hitta nya arbetstillfällen, antingen inom samma område, dvs. grafisk produktion och reproduktion av inspelningar, eller inom andra områden som de är eller kan bli kvalificerade för. Det stöd som tilldelas kan bli ett steg mot detta.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Med tanke på den globala ekonomiska krisens sociala inverkan, som märks särskilt tydligt i fråga om sysselsättningen, är det av yttersta vikt att Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter används på rätt sätt för att underlätta den svåra situation som många individer och familjer i Europa befinner sig i. Det är även viktigt att den bidrar till deras sociala återintegrering och yrkesutveckling samtidigt som den främjar utvecklingen av nya kompetenta arbetstagare som kan tillgodose företagets behov och stärka ekonomin.

Denna interventionsplan för att hjälpa 720 personer som sagts upp från 79 företag som är verksamma i de nederländska regionerna Noord-Holland och Utrecht faller inom tillämpningsområdet för fonden. Därför hoppas jag att EU:s institutioner kommer att fördubbla sina insatser när det gäller genomförandeåtgärder som leder till att utnyttjandet av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter ökar och förbättras. Fonden, som är en väldigt viktig resurs, har för närvarande mycket låga utnyttjandenivåer. I år har ansökningarna endast omfattat 11 procent av de 500 miljoner euro som finns tillgängliga.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Detta är ett av de betänkanden som rör sex ansökningar från Nederländerna om utnyttjande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter för att stödja återintegrering på arbetsmarknaden av arbetstagare som sagts upp som ett resultat av den ekonomiska och finansiella krisen. Utöver fördröjningen i kommissionens godkännandeprocess, som dessvärre kommit att bli norm, finns det några särskilda aspekter i de sex ansökningarna som är värda att framhålla. Dessa särskilda aspekter handlar om innehållet i de sex ansökningarna, som alla rör uppsägningar i åtta olika regioner i Nederländerna, vid små företag inom den grafiska sektorn, och då i synnerhet grafisk produktion och reproduktion av inspelningar. Denna gång har sammanlagt 2 266 625 euro från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter utnyttjats till förmån för Nederländerna.

Estelle Grelier (S&D), skriftlig. – (FR) Här har vi ett exempel på ett tidsmässigt sammanträffande: Parlamentet har i dag ombetts att avge sitt yttrande om sex ansökningar om ekonomiskt bidrag från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter från Nederländerna samtidigt som förhandlingarna om 2011 års budget har kört fast på grund av Nederländernas och två andra medlemsstaters vägran att delta i en ansvarsfull och

konstruktiv dialog om EU-budgetens framtid. Därför innebär dagens omröstningar enligt min mening en möjlighet att påpeka att EU:s budget inte bara är ett redovisningsverktyg som alla upplever som obehagligt, utan först och främst är den kraft som gör det möjligt för unionen att dag efter dag skydda medborgarna, och att genom Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter i synnerhet skydda de arbetslösa.

Omröstningen om anslaget av bidrag från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter till nederländska arbetstagare skulle ha kunnat användas som en "protestomröstning" mot den nederländska regeringen som kritiserar det som den samtidigt gynnas av. I stället har den fungerat som en möjlighet för parlamentet att erinra om att alla EU-beslut måste fattas utifrån solidaritetsprincipen.

Giovanni La Via (PPE), *skriftlig. – (IT)* Jag röstade för Nederländernas ansökan om utnyttjande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter (EFG) eftersom jag anser att detta instrument är en värdefull stödresurs för arbetstagare som befinner sig i svårigheter på grund av den ekonomiska krisen.

EFG inrättades 2006 för att ge praktiskt stöd till arbetstagare som har blivit uppsagda antingen på grund av att deras företag omlokaliseras eller – efter ändringen 2009 – till följd av den ekonomiska krisen, med målsättningen att underlätta deras återintegrering på arbetsmarknaden. Dagens omröstning rörde en ansökan om ekonomiskt bidrag på 2 266 625 euro från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter för 720 arbetstagare som sagts upp av 79 företag som är verksamma inom sektorn Nace rev 2 huvudgrupp 18 (Grafisk produktion och reproduktion av inspelningar) i de två Nuts II-regionerna Noord-Holland och Utrecht.

Jag välkomnar antagandet av detta betänkande som visar att Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter är en användbar och effektiv resurs när det gäller att bekämpa den arbetslöshet som är ett resultat av globaliseringen och den ekonomiska krisen.

David Martin (S&D), *skriftlig. – (EN)* Det gläder mig att 2 266 625 euro har gjorts tillgängliga genom Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter för att stödja återintegrering på arbetsmarknaden av arbetstagare inom den grafiska industrin som har sagts upp till följd av den globala ekonomiska krisen. Denna ansökan rör 720 uppsägningar vid 79 företag i regionerna Noord-Holland och Utrecht i Nederländerna.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig. – (PT)* EU är ett område med solidaritet och Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter är en del av detta. Detta stöd är nödvändigt för att hjälpa de arbetslösa och de som drabbats av omlokaliseringar till följd av globaliseringen. Allt fler företag omlokaliseras sin verksamhet och drar nytta av lägre kostnader för arbetskraft i flera länder, framför allt Kina och Indien, vilket missgynnar länder som respekterar arbetstagares rättigheter.

Syftet med Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter är att hjälpa arbetstagare som drabbas av omlokaliseringar, och den har en avgörande betydelse när det gäller att underlätta deras möjligheter att få ny anställning i framtiden. Eftersom fonden tidigare har använts av andra EU-länder är det nu lämpligt att Nederländerna tilldelas stöd med anledning av dess ansökan om ekonomiskt bidrag till följd av 720 uppsägningar vid 79 företag som är verksamma inom sektorn Nace rev 2 huvudgrupp 18 (Grafisk produktion och reproduktion av inspelningar) i de två till varandra gränsande Nuts II-regionerna Noord-Holland och Utrecht.

Franz Obermayr (NI), *skriftlig. – (DE)* Utnyttjandet av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter kan rädda 720 arbetstillfällen på 79 olika företag. Därför har jag röstat för betänkandet.

Paulo Rangel (PPE), *skriftlig. – (PT)* Nederländernas ansökan om ekonomiskt bidrag inom ramen för Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter till följd av 720 uppsägningar vid 79 företag som är verksamma inom sektorn Nace rev 2 huvudgrupp 18 (Grafisk produktion och reproduktion av inspelningar) i de två till varandra gränsande Nuts II-regionerna Noord-Holland och Utrecht uppfyller alla lagliga kriterier för berättigande till stöd. Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 546/2009 av den 18 juni 2009 om ändring av förordning (EG) nr 1927/2006 om upprättande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter innebar att tillämpningsområdet för fonden tillfälligt utökades till att omfatta interventioner i situationer som är ett direkt resultat av den globala ekonomiska och finansiella krisen. I förordningen anges följande: ”minst 500 arbetstagare ska ha sagts upp under en referensperiod på nio månader vid företag som är verksamma inom en Nace 2-sektor i en region eller två regioner som gränsar till varandra på Nuts II-nivå i en medlemsstat”. Därför röstade jag för denna resolution och jag hoppas att utnyttjandet av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter kommer att bidra till en framgångsrik integrering av dessa arbetstagare på arbetsmarknaden.

– **Betänkande: Matera (A7-0320/2010)**

Maria Da Graça Carvalho (PPE), *skriftlig. – (PT)* När det gäller Nederländernas ansökan om ekonomiskt bidrag till följd av 598 uppsägningar vid åtta företag som är verksamma inom sektorn Nace rev 2 huvudgrupp 58 (förlagsverksamhet) i de två till varandra gränsande Nuts II-regionerna Noord-Holland och Zuid-Holland röstade jag för resolutionen eftersom jag stöder kommissionens förslag och parlamentets ändringsförslag. Jag instämmer även i uppmaningen till de berörda institutionerna att vidta de åtgärder som krävs för att Europeiska unionens solidaritetsfond snarast ska kunna tas i anspråk.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig. – (PT)* Den som granskar antalet uppsägningar och den geografiska fördelningen av dessa inom den grafiska sektorn i Nederländerna oroas säkerligen över hur många och utbredda de är. Dessa uppsägningar är anledningen till att flera ansökningar om utnyttjande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter har inkommit. Enbart i de två till varandra gränsande regionerna Noord-Holland och Zuid-Holland förlorade 598 arbetstagare sina arbeten inom förlagsverksamheten under en niomånadersperiod. Konkurrensen från tredjeländer samt den finansiella och ekonomiska kris som härjat i hela Europa är viktiga orsaker till det som har skett, och det är uppenbart att människors omedelbara problem måste lösas: deras återintegrering på arbetsmarknaden och deras försörjning på medellång och lång sikt. Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter har en lindrande effekt och kan fungera som drivkraft, men det är uppenbart att den i sig inte kan lösa de allvarliga problemen som så många familjer drabbats av.

José Manuel Fernandes (PPE), *skriftlig. – (PT)* Med tanke på den globala ekonomiska krisens sociala inverkan, som märks särskilt tydligt i fråga om sysselsättningen, är det av yttersta vikt att Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter används på rätt sätt för att underlätta den svåra situation som många individer och familjer i Europa befinner sig i. Det är även viktigt att den bidrar till deras sociala återintegrering och yrkesutveckling samtidigt som den främjar utvecklingen av nya kompetenta arbetstagare som kan tillgodose företagets behov och stärka ekonomin.

Denna interventionsplan för att hjälpa 598 personer som sagts upp från åtta företag som är verksamma i de nederländska regionerna Noord-Holland och Zuid-Holland faller inom tillämpningsområdet för fonden. Därför hoppas jag att EU:s institutioner kommer att fördubbla sina insatser när det gäller genomförandeåtgärder som leder till att utnyttjandet av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter ökar och förbättras. Fonderna, som är en väldigt viktig resurs, har för närvarande mycket låga utnyttjandnivåer. I år har ansökningarna endast omfattat 11 procent av de 500 miljoner euro som finns tillgängliga.

Giovanni La Via (PPE), *skriftlig. – (IT)* Jag röstade för Nederländernas ansökan om utnyttjande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter (EFG) eftersom jag anser att detta instrument är en värdefull stödresurs för arbetstagare som befinner sig i svårigheter på grund av den ekonomiska krisen.

EFG inrättades 2006 för att ge praktiskt stöd till arbetstagare som har blivit uppsagda antingen på grund av att deras företag omlokaliseras eller – efter ändringen 2009 – till följd av den ekonomiska krisen, med målsättningen att underlätta deras återintegrering på arbetsmarknaden.

Dagens omröstning rörde en ansökan om ekonomiskt bidrag på 2 326 459 euro från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter för 598 arbetstagare som sagts upp av åtta företag som är verksamma inom sektorn Nace rev 2 huvudgrupp 58 (förlagsverksamhet) i de två Nuts II-regionerna Noord-Holland och Zuid-Holland.

Avslutningsvis måste jag betona att dagens antagande av de sex betänkandena visar att Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter är en användbar och effektiv resurs när det gäller att bekämpa den arbetslöshet som är ett resultat av globaliseringen och den ekonomiska krisen.

David Martin (S&D), *skriftlig. – (EN)* Jag välkomnar betänkandet och stödet från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter till arbetstagare som blivit uppsagda. Detta förslag handlar om att 2 326 459 euro ska anslås för att stödja 598 arbetstagare från åtta företag inom grafisk produktion och reproduktion av inspelningar som är på väg att förlora sina arbeten till följd av den ekonomiska krisen. Detta är ett viktigt exempel på europeisk solidaritet.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig. – (PT)* EU är ett område med solidaritet och Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter är en del av detta. Detta stöd är nödvändigt för att hjälpa de arbetslösa och de som drabbats av omlokaliseringar till följd av globaliseringen. Allt fler företag omlokaliseras sin verksamhet och drar nytta av lägre kostnader för arbetskraft i flera länder, framför allt Kina och Indien, vilket missgynnar länder som respekterar arbetstagares rättigheter.

Syftet med Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter är att hjälpa arbetstagare som drabbas av omlokaliseringar, och den har en avgörande betydelse när det gäller att underlätta deras möjligheter att få ny anställning i framtiden. Eftersom fonden tidigare har använts av andra EU-länder är det nu lämpligt att Nederländerna tilldelas stöd med anledning av dess ansökan om ekonomiskt bidrag till följd av 598 uppsägningar vid åtta företag som är verksamma inom sektorn Nace rev 2 huvudgrupp 58 (förlagsverksamhet) i de två till varandra gränsande Nuts II-regionerna Noord-Holland och Zuid-Holland.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig. – (DE)* Under den nio månader långa referensperioden mellan den 1 april och 29 december 2009 blev 598 arbetstagare uppsagda av åtta företag i de två nederländska regionerna Noord-Holland och Zuid-Holland. Var och en av dessa

arbetstagare blev ett offer för globaliseringen. Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter upprättades för att lindra effekterna av sociala orättvisor som denna. Jag har röstat för betänkandet eftersom alla krav för utnyttjande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter uppfylls.

Franz Obermayr (NI), *skriftlig*. – (DE) Utnyttjandet av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter kan rädda 598 arbetstillfällen på åtta olika företag. Därför har jag röstat för betänkandet.

Paulo Rangel (PPE), *skriftlig*. – (PT) Nederländernas ansökan om ekonomiskt bidrag inom ramen för Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter till följd av 598 uppsägningar vid åtta företag som är verksamma inom sektorn Nace rev 2 huvudgrupp 58 (förlagsverksamhet) i de två till varandra gränsande Nuts II-regionerna Noord-Holland och Zuid-Holland, uppfyller alla lagliga kriterier för berättigande till stöd. Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 546/2009 av den 18 juni 2009 om ändring av förordning (EG) nr 1927/2006 om upprättande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter innebar att tillämpningsområdet för fonden tillfälligt utökades till att omfatta interventioner i situationer som är ett direkt resultat av den globala ekonomiska och finansiella krisen. I förordningen anges följande: ”minst 500 arbetstagare ska ha sagts upp under en referensperiod på nio månader vid företag som är verksamma inom en Nace 2-sektor i en region eller två regioner som gränsar till varandra på Nuts II-nivå i en medlemsstat”. Därför röstade jag för denna resolution och jag hoppas att utnyttjandet av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter kommer att bidra till en framgångsrik integrering av dessa arbetstagare på arbetsmarknaden.

– **Betänkanden: Matera (A7-0318/2010), (A7-0319/2010)**

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig*. – (DE) Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter mottar årligen 500 miljoner euro i syfte att erbjuda ekonomiskt stöd till arbetstagare som drabbats av större strukturella ändringar i globala handelsmönster. Uppskattningar tyder på att mellan 35 000 och 50 000 anställda skulle kunna gynnas av detta stöd varje år. Pengarna kan användas för att finansiera hjälp att hitta nytt arbete, skraddarsydd utbildning, stöd till att bli egen företagare samt rörlighet och stöd till missgynnade eller äldre arbetstagare. Jag har röstat för betänkandet eftersom utnyttjandet av fonden är helt och hållet berättigat.

– **Betänkanden: Matera (A7-0328/2010), (A7-0318/2010), (A7-0321/2010), (A7-0323/2010), (A7-0322/2010), (A7-0319/2010), (A7-0320/2010)**

Mário David (PPE), *skriftlig*. – (PT) När det gäller Nederländernas ansökan om ekonomiskt bidrag till följd av 140 uppsägningar vid två företag som är verksamma i sektorn Nace rev 2 huvudgrupp 18 (grafisk produktion och reproduktion av inspelningar) i regionen Drenthe hänvisar jag till de argument jag anger i min röstförklaring om betänkande A7-0318/2010 för att motivera min röst för detta betänkande.

Robert Goebbels (S&D), *skriftlig*. – (FR) Jag lade ned min röst i fråga om alla Barbara Materas betänkanden om utnyttjande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter för att hjälpa olika nederländska regioner. Anledningen är inte att jag är emot dessa planer, utan att jag vill utfärda en varning till den nederländska regeringen som bedriver en populistisk och antieuropeisk politik. Nederländerna är emot en ökning av EU:s budget, men hyser inga betänkligheter mot att ta emot EU-stöd. Dessutom är Nederländerna, efter Tyskland, den största stödmottagaren på den inre marknaden. Det

är dags för den nederländska politiken att gå tillbaka till sina rötter. Nederländerna är trots allt en av EU:s grundare.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Såsom flera gånger tidigare har vi ställt oss bakom en text där följande anges: 1. Europaparlamentet uppmanar de berörda institutionerna att vidta de åtgärder som krävs för att Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter snarast ska kunna tas i anspråk 2. Europaparlamentet erinrar om institutionernas åtagande att garantera ett smidigt och snabbt förfarande för antagandet av beslut om utnyttjande av fonden, i syfte att tillhandahålla ett tidsbegränsat och individuellt stöd av engångskaraktär för att hjälpa arbetstagare som har blivit uppsagda till följd av globaliseringen och den finansiella och ekonomiska krisen. Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter kan spela en viktig roll för att återintegrera övertaliga arbetstagare på arbetsmarknaden. 3. Europaparlamentet betonar att det i enlighet med artikel 6 i förordningen om Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter bör säkerställas att fonden stöder återinträdet på arbetsmarknaden av enskilda arbetstagare som blivit arbetslösa. Parlamentet erinrar om att stödet från fonden varken får ersätta åtgärder som åligger företagen enligt nationell lagstiftning eller kollektivavtal, eller åtgärder för omstrukturering av företag eller sektorer.

Angelika Werthmann (NI), skriftlig. – (DE) Nederländernas sex ansökningar om utnyttjande av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter stöds av parlamentet. Eftersom det är viktigt för oss att snabbt tillhandahålla stöd till EU-medborgare som har förlorat sina arbeten, och eftersom det var just i detta syfte Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter upprättades, röstade naturligtvis även jag för de nederländska ansökningarna. Jag gav emellertid mitt stöd till de sex ansökningarna något motvilligt efter att ha bevittnat den nederländska regeringens obstruktionspolitik vid budgetförhandlingarna på måndagen i förra veckan i Bryssel. Enligt min mening är Nederländernas vägran att låta parlamentet hålla en seriös diskussion om dess engagemang i den framtida finansiella ramen helt och hållet oförenlig med dess begäran om att parlamentet ska rösta för ekonomiskt stöd till Nederländerna.

– **Betänkande: De Castro (A7-0305/2010)**

Slavi Binev (NI), skriftlig. – (BG) Mina damer och herrar! I kommissionens rapporter har inte en enda överträdelse av konkurrensreglerna på den inre marknaden av det tyska alkoholmonopolet kunnat påvisas. Därför är jag för förslaget. I betänkandet framhålls även hur viktiga dessa bestämmelser är för den tyska landsbygdsekonomin, framför allt för småskaliga brännerier.

Vasilica Viorica Dăncilă (S&D), skriftlig. – (RO) Med tanke på hur viktigt det är för småskaliga brännerier att kunna delta i det tyska alkoholmonopolet och att det behövs en ytterligare övergång till marknaden, och eftersom framlagda rapporter visar att konkurrensreglerna på den inre marknaden inte överträds, anser jag att förlängningsperioden bör avslutas senast år 2013, vilket är det år då den nya gemensamma jordbrukspolitikerna träder i kraft.

Edite Estrela (S&D), skriftlig. – (PT) Jag röstade för betänkandet eftersom jag anser att de tyska småskaliga brännerierna behöver mer tid för att kunna anpassa sig och ha en chans att överleva på den fria marknaden. Jag instämmer i kommissionens förslag om ytterligare några års förlängning för att man ska kunna fullfölja processen med att avskaffa monopolet och stödet samt slutgiltigt avveckla det år 2017.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Precis som föredraganden anser jag att det är beklagligt att den gemensamma jordbrukspolitiken efter 2013 kommer att dras med gammalt bagage, exempelvis i form av de särskilda åtgärderna inom ramen för förordningen om en samlad marknadsordning när det gäller det stöd som tilldelas inom ramen för det tyska alkoholmonopolet. Samtidigt förstår jag att det finns ett behov av att förlänga perioden för avveckling av monopolet med tanke på den tyska landsbygdsekonomis behov, framför allt i vissa av förbundsländerna. Faktum är att även om EU-bestämmelserna bör vara förutsägbara och opartiska så bör de även vara tillräckligt flexibla för att tillgodose marknadernas och den europeiska allmänhetens, i detta fall de tyska bränneriägarnas, särskilda behov.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Jag instämmer i kommissionens ståndpunkt eftersom ingen överträdelse av konkurrensreglerna på den inre marknaden har konstaterats. Rådet är enigt i sitt stöd av detta förslag som är viktigt för den tyska landsbygdsekonomin. Kommissionens förslag åtföljs av en tidsplan för hur den mängd alkohol som produceras inom monopolet ska minska fram till det fullständiga avskaffandet den 1 januari 2018.

Enligt artikel 182.4 i förordningen om en samlad marknadsordning och genom ett undantag från reglerna om statligt stöd får Tyskland bevilja statligt stöd inom ramen för det tyska alkoholmonopolet för produkter som efter ytterligare bearbetning saluförs av monopolet, t.ex. etanol som framställs av jordbruksprodukter. Det belopp som tilldelas får totalt uppgå till högst 110 miljoner euro per år, och det går i huvudsak till de jordbrukare som tillhandahåller råvaror och de brännerier som använder dem. Den nuvarande budgeten är dock mindre än detta belopp och har minskat stadigt sedan 2003. Dessutom har ett stort antal brännerier redan vidtagit åtgärder för att förbereda sitt inträde på den fria marknaden genom att starta kooperativ, investera i mer energieffektiv utrustning och i större utsträckning saluföra sin alkohol direkt.

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vi röstade för betänkandet trots att vi inte instämmer i kommissionens och föredragandens argument för en förlängning av stödet. Båda anser att de få interventionsåtgärder som återstår bör avvecklas helt och hållet, så att jordbruket blir en del av den fria marknaden. Därför inskränker de sig till att säga att brännerierna behöver mer tid för att kunna anpassa sig och ha en chans att överleva på den fria marknaden. Till skillnad från föredraganden anser vi att interventionsåtgärder snarare bör vara regel än undantag.

Det är det enda sättet att garantera att jordbrukarna får en inkomst som de kan leva på, i synnerhet små och medelstora producenter. Därför är det även det enda sättet att garantera de små och medelstora jordbrukarna en framtid, rätten att producera och varje lands rätt till livsmedelssäkerhet och självständig livsmedelsförsörjning. I stället för att bevilja Tyskland undantag för en särskild produkt bör även andra länder och andra produkter komma i fråga för interventionsåtgärder.

Peter Jahr (PPE), skriftlig. – (DE) Till att börja med vill jag uppriktigt tacka utskottets ordförande Paolo De Castro och Elisabeth Jeggle, skuggföredragande från Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater), för deras hårda arbete. Det sista undantaget för det tyska alkoholmonopolet som antogs i dag är ett viktigt steg framåt. Det erbjuder framför allt våra fruktbrännerier en trygghet och ger dem möjlighet att planera för framtiden efter 2010.

Detta är viktigt eftersom det ger dem möjlighet att förbereda sig inför övergången till den fria marknaden och samtidigt bibehålla ett av Tysklands unika kulturella landskap. Nu

måste emellertid tiden utnyttjas för att vidta nödvändiga anpassningsåtgärder eftersom monopolet inte kommer att förlängas ytterligare. Det är budskapet i dagens betänkande.

Jarosław Kalinowski (PPE), *skriftlig*. – (PL) Jag vill uttrycka mitt stöd för betänkandet, framför allt med tanke på att det tyska statliga stödet till alkoholmonopolet i huvudsak går till jordbrukare och små brännerier. Det finns inga bevis för att stödet överträder konkurrensprinciperna och det är en form av stöd för de minsta företagen. Trots att stödet tilldelas på lämpligt sätt stöder jag förslaget om att information om alla händelser som är kopplade till stödet ska göras tillgänglig. Det får inte förekomma några former av överträdelser eftersom detta vore orättvist mot andra producenter som ofta är mycket svagare och fattigare. Jag befärar emellertid att ett sådant stöd till en medlemsstats ekonomi kan leda till minskad stabilitet på EU-marknaden. Denna typ av instrument bör utökas till att omfatta andra medlemsstater så att även de kan stödja sina ekonomier.

Elisabeth Köstinger (PPE), *skriftlig*. – (DE) Det tyska alkoholmonopolet som begrepp är på väg att avvecklas. De jordbrukare som påverkas av detta har förberett sig inför öppnandet av marknaden. Därmed utnyttjas stödet inte längre fullt ut och åtgärder såsom upprättandet av kooperativ och förändringar i metoder för direkt saluföring har genomförts inför detta. Det krävs emellertid tillräckligt med tid för att dessa åtgärder ska vidtas. I slutändan är det inte de stora företagen som drabbas av dessa åtgärder, utan många små jordbrukare i landsbygdsområden. Av detta skäl stöder jag en förlängning av undantaget.

David Martin (S&D), *skriftlig*. – (EN) Jag röstade för betänkandet. För närvarande får de tyska myndigheterna genom ett undantag från reglerna om statligt stöd bevilja statligt stöd inom ramen för det tyska alkoholmonopolet för produkter som saluförs som alkohol som framställs av jordbruksprodukter. Det nuvarande undantaget upphör den 31 december 2010 och genom förslaget till förordning förlängs tillämpningen av undantaget samtidigt som det föreslås att produktions- och försäljningsmonopolet gradvis ska minska så att monopolet slutgiltigt avskaffas den 1 januari 2018. Jag välkomnar denna avveckling.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig*. – (PT) Den ständiga strävan efter en fungerande inre marknad är oförenlig med förekomsten av monopol inom alla slags sektorer. I det särskilda fallet med det tyska alkoholmonopolet finns vissa förmildrande omständigheter och det är tack vare dessa som monopolet fortfarande existerar. I enlighet med rekommendationerna i detta betänkande måste vi emellertid röra oss mot ett fullständigt avskaffande av tullplomberade jordbruksbrännerier från 2013 och småskaliga icke tullplomberade brännerier från 2017.

Andreas Mølzer (NI), *skriftlig*. – (DE) Huruvida det tyska alkoholmonopolet kommer att bibehållas, vilken form det i så fall kommer att anta och vilka ändringar av det som kommer är ske, är faktorer som främst kommer att påverka de små och medelstora företagen. EU hävdar ständigt att man vill ge mer stöd till de små och medelstora företagen som är ekonomins motor och som skapar flest arbetstillfällen. När det gäller detta krävs rättslig säkerhet och därmed en förlängning av monopolet under en längre period. Det är det enda sättet för de små och medelstora företagen att få råd att göra de ändringar som krävs för att förbereda sig inför den kommande avregleringen, genom att t.ex. starta kooperativ, modernisera sin utrustning och öka sin direkta saluföring. Naturligtvis skulle monopolfrågan ha kunnat kombineras med avvecklingen av den gemensamma jordbrukspolitikerna och de nya bestämmelser som träder i kraft 2013.

Det fanns emellertid inte några tungt vägande skäl för att göra detta. Det viktigaste är att se till att anpassningsprocessen är utformad på ett sådant sätt att brännerierna kan överleva

efter det att monopolen har upphört. Jag instämmer med föredraganden när det gäller detta. Jag är emellertid inte positiv till det interna förfarandet eftersom det inte i tillräcklig utsträckning uppfyller kraven på insyn och demokrati. Av detta skäl har jag lagt ned min röst.

Alfredo Pallone (PPE), *skriftlig. – (IT)* Jag stöder förslaget, men anser att en mängd faktorer måste beaktas.

Först och främst anser jag att regelbundna konsekvensbedömningar borde ha genomförts och att monopolen inte borde ha förlängts utöver 2013 då den nya gemensamma jordbrukspolitiken träder i kraft.

Med tanke på hur viktigt det är för småskaliga brännerier att kunna delta i monopolen och att det behövs en ytterligare övergång till marknaden, och eftersom framlagda rapporter visar att konkurrensreglerna på den inre marknaden inte överträds, stöder jag förlängningen.

Jag hoppas emellertid att denna typ av information kommer att beaktas vid reformen av den nya jordbrukspolitiken och att en välavvägd lösning för att öppna upp marknaden kommer att fastställas samtidigt som traditionell lokal verksamhet skyddas.

Paulo Rangel (PPE), *skriftlig. – (PT)* Jag röstade för betänkandet eftersom jag anser att den tyska landsbygdsekonominns behov motiverar en förlängning av den ursprungliga giltighetsperioden för det undantag som fastställs i artikel 182.4 i förordningen om en samlad marknadsordning, så att små brännerier erbjuds bästa möjliga villkor för att på lämpligt sätt förbereda sig inför sitt inträde på den fria marknaden.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *skriftlig. – (EN)* Vår grupp stöder texten och föredragandens linje. Den är positiv till det förslag som lagts fram, men anser samtidigt att flera punkter bör beaktas när det gäller genomförandet av förordningen. Föredraganden anser att regelbundna konsekvensbedömningar borde ha genomförts, och att man inte borde förlänga monopolen utöver 2013, då den nya gemensamma jordbrukspolitiken träder i kraft. Men med tanke på hur viktigt det är för småskaliga brännerier att kunna delta i monopolen och att det behövs en ytterligare övergång till marknaden, och eftersom framlagda rapporter visar att konkurrensreglerna på den inre marknaden inte överträds, är föredraganden redo att ge sitt stöd till förslaget.

– Betänkande: Moreira (A7-0316/2010)

Luís Paulo Alves (S&D), *skriftlig. – (PT)* Jag röstade för betänkandet, där rådet och parlamentet uppmanas att godkänna ett tillägg på ytterligare 718 farmaceutiska och kemiska produkter till den befintliga förteckningen på 8 619 produkter som medges tullfri behandling vid import till EU. Det planerade datumet för genomförande är den 1 januari 2011. Jag anser att det är nödvändigt att tullfri behandling påbörjas direkt nästa år eftersom USA:s villkor för att genomföra uppdateringen är att genomförandet sker den 1 januari.

Jag vill gratulera föredraganden till ett utmärkt betänkande som visar hur viktig den fjärde genomgången (Pharma IV), som inleddes 2009, är för att beakta den snabbt föränderliga produktmiljön i läkemedelsbranschen. Med tanke på att förteckningarna utarbetas av branschen och fastställs gemensamt av de deltagande parterna välkomnar jag den överenskommelse som har nåtts av samtliga medlemsstater som även ställde sig bakom tidigare genomgångar och som stöder produkttäckningen i den fjärde genomgången.

Vito Bonsignore (PPE), *skriftlig. – (IT)* Jag gratulerar föredraganden Vital Moreira till att ha framhävt behovet av att regelbundet gå igenom farmaceutiska och kemiska produkter som förs in tullfritt i EU.

Jag stöder denna åtgärd och röstade för den. Situationen när det gäller tillverkning för läkemedelsbranschen utvecklas i en rasande takt och därför måste den förteckning som för närvarande innehåller fler än 8 000 produkter uppdateras kontinuerligt. Samtliga medlemsstater som ställde sig bakom tidigare anpassningar har godkänt förslaget om att utöka förteckningen med 718 nya produkter. Jag stöder den mekanism som genomförs och som skyddar de europeiska konsumenternas intressen och hälsa.

Lara Comi (PPE), *skriftlig. – (IT)* Jag stöder betänkandet på villkor att lämpliga vetenskapliga tester genomförs och att förteckningen över läkemedel, mellanprodukter och aktiva substanser som täcks av avtalet om tullfri behandling utökas.

Genom förslaget sänds en tydlig signal till marknaderna. Faktum är att dess viktigaste syfte är att bekräfta det åtagande som vissa viktiga medlemmar i Världshandelsorganisationen har gjort för att gynna den fria marknaden. Dessutom utökas gränserna för den potentiella marknaden när det gäller resultatet för vissa sektorer inom vetenskaplig forskning och därigenom främjas investeringar i dessa sektorer, och på så sätt även kampen mot sjukdomar som det fortfarande inte finns något effektivt botemedel mot. Avslutningsvis kan förslaget vara ett föredöme för de länder där farmaceutiska produkter utgör en nödvändig utgiftspost för att de yngre generationerna ska kunna garanteras en framtid. Det innebär även en uppmaning att ta ställning för en politik för utveckling och välfärdsskapande.

Edite Estrela (S&D), *skriftlig. – (PT)* Jag röstade för betänkandet eftersom jag förespråkar ett tillägg på ytterligare 718 farmaceutiska och kemiska produkter till den befintliga förteckningen över produkter som medges bunden tullfri behandling vid import till EU. Genomgångarna av detta avtal är nödvändiga för att beakta den snabbt föränderliga produktmiljön i läkemedelsbranschen.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig. – (PT)* Med tanke på den betydelse som handeln med farmaceutiska produkter har, inte bara för folkhälsan utan även för ekonomin, välkomnar jag beslutet om att inkludera 718 nya substanser i förteckningen över produkter som medges tullfri behandling. Läkemedelsbranschen står enhälligt bakom avtalet eftersom det undanröjer avgifter på insatsvaror och mellanprodukter som måste betalas även för handel inom bolag, och därigenom förenklar den internationella handeln med dessa produkter och gynnar läkemedelsbolagen. I slutändan kan avtalet komma att avspeglas i cirkapriset på de läkemedel som säljs till allmänheten.

José Manuel Fernandes (PPE), *skriftlig. – (PT)* Enligt detta förslag uppmanas rådet och parlamentet att godkänna ett tillägg på ytterligare 718 farmaceutiska och kemiska produkter till den befintliga förteckningen på 8 619 produkter som medges bunden tullfri behandling vid import till EU. Denna fråga är inte kontroversiell, eftersom det råder samförstånd bland intressenterna och tillägget stöds av medlemsstaterna.

Förteckningarna utarbetas av branschen och de deltagande parternas beslut grundas på samförstånd. Detta tillägg av produkter är nödvändigt för att beakta den snabbt föränderliga produktmiljön i läkemedelsbranschen. Det planerade datumet för genomförande är den 1 januari 2011. Detta datum var ett amerikanskt villkor för att genomföra uppdateringen. Övriga deltagande parter väntas följa detta exempel, med undantag för Japan, som har aviserat en beräknad försening på sex månader för genomförandet.

Ian Hudghton (Verts/ALE), *skriftlig. – (EN)* Världshandelsorganisationens regler för tullfri behandling av farmaceutiska ingredienser stöds enhälligt av läkemedelsbranschen. Denna bransch, som är mycket viktig för Skottland, har omkring 5 000 anställda över hela landet. EU som helhet är en mycket viktig producent och användare av farmaceutiska produkter och det var med glädje jag stödde betänkandet.

David Martin (S&D), *skriftlig. – (EN)* Enligt detta förslag uppmanas rådet och parlamentet att godkänna ett tillägg på ytterligare 718 farmaceutiska och kemiska produkter till den befintliga förteckningen på 8 619 produkter som medges bunden tullfri behandling vid import till EU. Jag röstade för förslaget.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig. – (PT)* Handeln med farmaceutiska produkter är en viktig del av den globala handeln. Tillägget av ytterligare 718 produkter till förteckningen över produkter som medges bunden tullfri behandling gynnar såväl ekonomin som folkhälsan. Beslutet att lägga till dessa produkter till de 8 619 produkter som redan finns i förteckningen kan även påverka slutpriset på läkemedel, vilket alla skulle gynnas av.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig. – (DE)* EU, USA, Japan, Kanada, Schweiz, Norge och Macao i Kina har till följd av att man beslutat sig för att sänka sina tullbindningar till noll på vissa läkemedelsprodukter och aktiva substanser ingått ett WTO-avtal. Förteckningen över produkter ändras och utökas naturligtvis ständigt för att spegla nya forskningsresultat och den senaste utvecklingen inom läkemedelsbranschen. Förteckningen över produkter som medges tullfri behandling innehöll ursprungligen 6 000 poster och upprättades av branschen. Genomgångar av förteckningen har genomförts av staterna i fråga och den kommer nu att utökas till att omfatta över 8 600 farmaceutiska och kemiska produkter.

Det är viktigt att försvara tullfri behandling av farmaceutiska och kemiska produkter och aktiva substanser. Hela systemet förefaller emellertid vara ytterst komplicerat och kommer att skapa ytterligare byråkrati för tullmyndigheterna. Den gradvisa utökningen av förteckningen, som denna gång innebär att den ökar med mer än en tredjedel, kommer till slut att leda till att tullsystemens datakapacitet inte räcker till. Därför efterlyser jag en förenkling av den grundläggande principen och har lagt ned min röst.

Aldo Patriciello (PPE), *skriftlig. – (IT)* Jag håller med föredraganden Vital Moreira om att det finns ett behov av regelbundna genomgångar för att uppdatera förteckningarna över farmaceutiska produkter som medges tullfri behandling och vill gratulera honom till betänkandet. Jag vill även påpeka att den nya mekanism som införs kommer att gynna konsumenterna.

Jag röstade för betänkandet eftersom jag anser att det är viktigt att förteckningen över farmaceutiska produkter som undantas från tullavgifter regelbundet går igenom med tanke på den snabbt föränderliga produktmiljön i läkemedelsbranschen. Samtliga medlemsstater har ställt sig bakom tidigare genomgångar och stöder produkttäckningen i den fjärde genomgången. Jag berömmar det arbete som utförts och bekräftar att jag röstat för betänkandet.

Paulo Rangel (PPE), *skriftlig. – (PT)* Läkemedelsbranschen och andra intressenter i genomgångsprocessen har enats om tillägget av ytterligare 718 substanser till den befintliga förteckningen på 8 619 produkter som medges bunden tullfri behandling vid import till EU. Förslaget förtjänar därför mitt stöd.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *skriftlig*. – (EN) Texten handlar i huvudsak om att rådet och parlamentet uppmanas att godkänna ett tillägg på ytterligare 718 farmaceutiska och kemiska produkter till den befintliga förteckningen på 8 619 produkter som medges bunden tullfri behandling vid import till EU. Det är en relativt teknisk text. Vår grupp har röstat för betänkandet.

Oreste Rossi (EFD), *skriftlig*. – (IT) Vi stöder förslaget till förordning om tullfri behandling av vissa aktiva ämnen eftersom det gäller farmaceutiska och kemiska produkter som är oumbärliga för läkemedelsbranschen. Genomgången var nödvändig, både för att vissa nya produkter skulle kunna läggas till och för att andra skulle kunna tas bort. Beslutet fattades genom ett avtal med de berörda parterna och godkändes av alla deltagande parter och samtliga medlemsstater.

– **Betänkande: Reul (A7-0306/2010)**

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), *skriftlig*. – (LT) Jag instämmer i att avtalet om vetenskapligt och tekniskt samarbete mellan Europeiska gemenskapen och Ukraina bör förlängas med ytterligare fem år. Beslutet innebär att gemenskapen och Ukraina får möjlighet att fortsätta sitt samarbete på områden av gemensamt vetenskapligt och tekniskt intresse, och att förbättra och stärka detta samarbete. Målet med samarbetet är att hjälpa Ukraina att bli mer aktivt engagerat i det europeiska området för forskningsverksamhet. Genom samarbetet får Ukraina stöd till sitt system för vetenskapsförvaltning och hjälp med att förbättra och omstrukturera sina forskningsinstitutioner. Därigenom skapas villkor för ett konkurrenskraftigt och ekonomiskt kunskapssamhälle.

Både Ukraina och EU bör gynnas av sina vetenskapliga och tekniska framsteg och genomföra särskilda forskningsprogram. Genom detta beslut kommer det att bli möjligt att utbyta särskilda kunskaper och vidarebefordra praktiska erfarenheter, vilket kommer att främja forskningssamfundet, branschen och medborgarna. Därför instämmer jag helhjärtat i att Ukraina och EU även fortsättningsvis bör ha ett nära samarbete på detta område.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), *skriftlig*. – (PT) Vetenskapligt och tekniskt samarbete mellan EU och andra länder är nödvändigt för den tekniska utvecklingen med alla dess fördelar, bl.a. när det gäller att förbättra människors livskvalitet. Av detta skäl röstade jag för en förlängning av avtalet mellan Europeiska gemenskapen och Ukraina.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig*. – (PT) Avtalet om vetenskapligt och tekniskt samarbete mellan Europeiska gemenskapen och Ukraina undertecknades i Köpenhamn den 4 juli 2002 och trädde i kraft den 11 februari 2003. Med tanke på den betydelse som vetenskap och teknik har för EU och med hänsyn till dess kapacitet på dessa områden och den viktiga roll man kan spela tillsammans med Ukraina, anser jag att en förlängning av avtalet ligger i unionens intresse. Avtalet främjar samarbetet med Ukraina på områdena vetenskap och teknik, som är gemensamma prioriteringar och gynnsamma för båda parter. Jag hoppas att det avtal som just har förlängts även fortsättningsvis kommer att vara fördelaktigt för båda parter.

José Manuel Fernandes (PPE), *skriftlig*. – (PT) Avtalet om vetenskapligt och tekniskt samarbete mellan Europeiska gemenskapen och Ukraina ingicks i Köpenhamn den 4 juli 2002 och trädde i kraft den 11 februari 2003. Syftet var att främja, utveckla och underlätta samarbetsaktiviteter på områden av gemensamt intresse, såsom forskning och utveckling inom vetenskap och teknik. Jag röstade för avtalet eftersom jag anser att en förlängning av det bidrar till stärkandet av det gemensamma europeiska området för forskningsverksamhet, genom att avtalet fungerar som en katalysator för det strategiska

partnerskapet mellan EU och Ukraina. För båda parter skall hoppas jag därför att förlängningen kommer att bli verklighet.

David Martin (S&D), *skriftlig. – (EN)* Jag röstade för betänkandet som handlar om det nya samrådet med parlamentet angående rådets tidigare beslut om förlängning av avtalet om vetenskapligt och tekniskt samarbete mellan EU och Ukraina. Vid ett toppmöte i Ukraina i november 2008 bekräftade båda parter sitt intresse för en förlängning av avtalet med ytterligare fem år, och jag välkomnar detta.

Iosif Matula (PPE), *skriftlig. – (RO)* Jag välkomnar Europaparlamentets godkännande av utkastet till beslut om förlängning av avtalet om vetenskapligt och tekniskt samarbete med Ukraina. Den betydelse som dessa områden har för den ekonomiska och sociala utvecklingen inom både EU och Ukraina erkänns genom samarbetet på flera områden av gemensamt intresse: miljön och klimatförändringarna, hälsa, grön energi, informationssamhället, industri och jordbruk osv. Den ekonomiska effektiviteten i de projekt som genomförs kan öka, inte bara genom tillgången till forskningsinfrastruktur, utan även genom utbyte av bilaterala och multilaterala erfarenheter mellan forskare i EU och Ukraina. Därmed kan onödigt dubbelarbete i fråga om insatser och utnyttjade resurser undvikas.

Ukrainas akademiska värld måste allvarligt överväga vilka konkurrensfördelar den vinner på att samarbeta med EU och utnyttja EU-medel till att utveckla sina starka sidor, och inte bara som en alternativ källa till finansiering. Vetenskapligt samarbete är utan tvekan avgörande för det europeiska området för forskningsverksamhet och kommer att ge tillgång till de globala nätverken inom denna sektor.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig. – (PT)* Avtalet om vetenskapligt och tekniskt samarbete mellan Europeiska gemenskapen och Ukraina, som trädde i kraft i februari 2003, har varit framgångsrikt och spelat en viktig roll för båda parter. Dess förlängning är en bekräftelse på denna framgång som vi hoppas kommer att fortsätta även i framtiden.

Alexander Mirsky (S&D), *skriftlig. – (LV)* Under många år har Ukraina befunnit sig i en situation som präglats av konstitutionell och politisk förvirring. Äntligen har landet fått en president som är kapabel att fatta beslut. Jag stöder Viktor Janukovitjs mål att skapa ordning i Ukraina. Vi måste utnyttja alla möjligheter som står till buds för att hjälpa den ukrainska industrin att integreras med EU så snart som möjligt. När det gäller detta är avtalet om vetenskapligt och tekniskt samarbete mellan Europeiska gemenskapen och Ukraina fördelaktigt för båda parter. Det sänder även en viktig politisk signal till alla politiska krafter i Ukraina om att vi stöder en politik som skapar ordning i fråga om lagar och förordningar.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig. – (DE)* I dagens moderna värld där tekniska framsteg har så kort livslängd kommer främjandet av samarbete på de vetenskapliga och tekniska områdena att gynna båda sidor. Förutom att en förlängning av avtalet uppenbarligen medför ekonomiska och sociala fördelar för båda sidor ligger det även i EU:s intresse. Kostnaderna för att genomföra avtalet, i form av seminarier, möten osv. kommer att debiteras relevanta budgetposter för de specifika programmen i EU:s budget.

För att främja tekniska framsteg i den konkurrens som råder i vår globaliserade värld och med tanke på de fördelar som teknisk utveckling innebär, inte bara i vår vardag utan även på det medicinska området, stöder jag förlängningen av avtalet om vetenskapligt och tekniskt samarbete med Ukraina.

Paulo Rangel (PPE), *skriftlig. – (PT)* Jag röstade för denna resolution eftersom jag anser att en förlängning av avtalet om vetenskapligt och tekniskt samarbete mellan Europeiska gemenskapen och Ukraina kommer att göra det möjligt för parterna att uppnå stora framsteg och ömsesidiga fördelar.

Teresa Riera Madurell (S&D), *skriftlig. – (ES)* Förlängningen av avtalet om vetenskapligt och tekniskt samarbete mellan Europeiska gemenskapen och Ukraina är ytterst viktig för att samarbetet inom de båda gemensamma prioriterade områdena vetenskap och teknik, som medför samhällsekonomiska fördelar för båda parterna, även fortsättningsvis ska kunna främjas. Vid plenarsammanträdet stödde jag därför parlamentets godkännande av förlängningen av avtalet, i enlighet med vårt beslut i utskottet för industrifrågor, forskning och energi.

Genom avtalet får både Ukraina och EU möjlighet att dra nytta av de vetenskapliga och tekniska framsteg som görs inom ramen för deras forskningsprogram samtidigt som kunskapsöverföring som gynnar forskningssamfundet, industrin och europeerna möjliggörs.

Förnyandet av avtalet kommer att möjliggöra fortsatt informationsutbyte mellan EU och Ukraina om politiken för vetenskap och teknik. Dessutom kommer Ukraina att kunna delta i vissa delar av det europeiska ramprogrammet för forskning och teknisk utveckling, och utbildning kommer att kunna genomföras genom bl.a. rörlighetsprogrammen för forskare och specialister från båda sidor.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *skriftlig. – (EN)* Detta var en mycket enkel omröstning. Allt vi behövde göra var att komma överens, och det gjorde vi.

– **Betänkande: Reul (A7-0303/2010)**

Maria Da Graça Carvalho (PPE), *skriftlig. – (PT)* Vetenskapligt och tekniskt samarbete mellan EU och andra länder är nödvändigt för den tekniska utvecklingen med alla dess fördelar, bl.a. när det gäller att förbättra människors livskvalitet. Av detta skäl röstade jag för en förlängning av avtalet mellan EU och Färöarna.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig. – (PT)* EU och Färöarna har avslutat de förhandlingar om ingående av ett avtal om vetenskapligt och tekniskt samarbete som inleddes den 13 juli 2009. Avtalet grundar sig på principerna om ömsesidig nytta, båda parter möjligheter att medverka i den andra partens program och verksamhet som ligger inom ramen för avtalet, icke-diskriminering samt ett välfungerande skydd och en rättvis fördelning av immateriella rättigheter. Detta avtal om vetenskapligt och tekniskt samarbete kommer att bidra till strukturering och förbättring av samarbetet mellan EU och Färöarna i dessa frågor genom regelbundna möten i en gemensam kommitté där specifika samarbetsaktiviteter kan planeras. Jag hoppas att det avtal som just har antagits kommer att vara fördelaktigt för båda parter.

José Manuel Fernandes (PPE), *skriftlig. – (PT)* EU och Färöarna har avslutat sina förhandlingar om ingående av ett avtal om vetenskapligt och tekniskt samarbete. Syftet är att främja den fria rörligheten och rätten att fritt uppehålla sig för forskare som är engagerade i verksamhet som omfattas av detta avtal och underlätta gränsöverskridande rörlighet för varor som används inom sådan verksamhet. Jag röstade för avtalet eftersom jag anser att dess förlängning bidrar till stärkandet av det gemensamma europeiska området

för forskningsverksamhet. Därför hoppas jag att denna förlängning kommer att gynna båda parter.

Elie Hoarau (GUE/NGL), *skriftlig.* – (FR) Jag röstade mot avtalet om vetenskapligt och tekniskt samarbete mellan EU och Färöarnas regering, inte för att jag är emot vetenskapligt samarbete mellan unionen och Färöarna, utan för att jag anser att påtryckningar bör utövas mot Färöarna för att en gång för alla få ett slut på den pågående slakten av pilotvalar där nästan 1 000 valar dödas varje år. Så länge som detta blodbad fortgår kommer jag att rösta mot varje form av avtal om ekonomiskt stöd mellan EU och Färöarna.

David Martin (S&D), *skriftlig.* – (EN) I juni 2010 förhandlade kommissionen på unionens vägnar fram ett avtal med Färöarnas regering om vetenskapligt och tekniskt samarbete. Jag röstade för betänkandet där detta förslag godkänns.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig.* – (PT) Avtalet mellan Europeiska unionen och Färöarnas regering om vetenskapligt och tekniskt samarbete, som trädde i kraft i juli 2009, har varit framgångsrikt och spelat en viktig roll för båda parter. Förlängningen av det är en bekräftelse på denna framgång som vi hoppas kommer att fortsätta även i framtiden.

Louis Michel (ALDE), *skriftlig.* – (FR) Genom ikraftträdandet av avtalet mellan Europeiska unionen och Färöarnas regering om vetenskapligt och tekniskt samarbete kommer det att bli möjligt för Färöarna att fullt ut delta i unionens sjunde ramprogram för forskning, teknisk utveckling och demonstration. Trots att Färöarnas forskningssamfund är litet har deras forskare redan med framgång deltagit i EU-finansierade projekt. De har sakkunskaper på forskningsområden som är kopplade till Färöarnas geografiska placering, framför allt när det gäller marina resurser och miljön. Genom avtalet kommer dessa forskare att kunna arbeta inom andra områden, såsom energi, livsmedel, jordbruk, fiske och bioteknik. Vid regelbundna möten kommer gemensamma forskningsprioriteringar att fastställas och beslut om gemensamma insatser som kan gynna båda parter att fattas. Dessutom kommer avtalet att främja rörligheten för studerande och forskare från högre utbildning.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig.* – (DE) EU har ställt upp ambitiösa mål på teknikområdet, och inte bara inom ramen för Lissabonstrategin. Dessa mål har stärkts i planeringen för den närmaste framtiden, Europa 2020-strategin. Detta innebär att vetenskapligt och tekniskt samarbete blir ännu viktigare. Mot denna bakgrund bör vi välkomna att en rad avtal har ingåtts med andra länder för att främja detta samarbete genom t.ex. seminarier och möten. Denna fråga är av så stor vikt för EU att ett bidragsalternativ har gjorts tillgängligt inom ramen för sjunde ramprogrammet för forskning, teknisk utveckling och demonstration.

Nu är vi på väg att förlänga vårt avtal med ögruppen Färöarna i Nordatlanten. Till skillnad från Danmark är Färöarna inte medlem i EU och ingår inte i tullunionen. I stället har de skapat ett gemensamt ekonomiskt område med Island. För att främja den tekniska utvecklingen har jag röstat för en förlängning av avtalet om vetenskapligt och tekniskt samarbete med Färöarna.

Paulo Rangel (PPE), *skriftlig.* – (PT) Jag röstade för ingåendet av avtalet mellan Europeiska unionen och Färöarnas regering om vetenskapligt och tekniskt samarbete eftersom jag är övertygad om att en ömsesidig anpassning av våra insatser på dessa strategiska områden kan gynna båda parter.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *skriftlig*. – (EN) Med beaktande av utkastet till rådets beslut (11365/2010) och utkastet till avtal mellan Europeiska unionen och Färöarnas regering om vetenskapligt och tekniskt samarbete, genom vilket Färöarna associeras med unionens sjunde ramprogram för forskning, teknisk utveckling och demonstration (2007–2013) (05475/2010), och den begäran om godkännande som rådet har lagt fram i enlighet med artikel 186 och artikel 218.6, andra stycket led a i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (C7-0184/2010),

med beaktande av artiklarna 81, 90.8 och 46.1 i arbetsordningen och med beaktande av rekommendationen från utskottet för industrifrågor, forskning och energi (A7-0303/2010) har Europaparlamentet enats om följande:

1. Europaparlamentet godkänner att avtalet ingås.
2. Europaparlamentet uppdrar åt talmannen att översända parlamentets ståndpunkt till rådet och kommissionen samt till regeringarna och parlamenten i medlemsstaterna och i Färöarna.

– **Betänkande: Reul (A7-0302/2010)**

Slavi Binev (NI), *skriftlig*. – (BG) Innovation och globalisering är de två viktigaste källorna till ekonomisk utveckling över hela världen. De har en direkt inverkan på produktivitet, sysselsättning och medborgarnas välfärd och skapar möjligheter att komma till rätta med några av de utmaningar som världen står inför, inom t.ex. hälso- och sjukvård och miljö. I takt med att deras roll blir synligare och deras egenskaper tydligare måste politiken anpassas till detta. Japan är ett land med traditioner på området vetenskap och teknik. Därför röstade jag för ett samarbete med dem.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), *skriftlig*. – (PT) Vetenskapligt och tekniskt samarbete mellan Europeiska unionen och andra länder är nödvändigt för den tekniska utvecklingen med alla dess fördelar, bl.a. när det gäller att förbättra människors livskvalitet. Av detta skäl röstade jag för ingåendet av avtalet om detta mellan EU och Japans regering.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig*. – (PT) Den betydelse som vetenskap och teknik har för utvecklingen i Europa och Japan och det faktum att de båda står inför liknande utmaningar när det gäller ekonomisk tillväxt, industriell konkurrenskraft, sysselsättning, hållbar utveckling och klimatförändringar, har lett till att både EU och Japan har uttryckt en önskan om att förbättra och utöka sitt samarbete på områden av gemensamt intresse, t.ex. vetenskap och teknik. År 2003 inleddes förhandlingar om ett framtida avtal om vetenskapligt och tekniskt samarbete, vilket resulterade i det förslag som vi just har röstat om. Vi får inte glömma bort att detta partnerskap kan vara ytterst gynnsamt för Europa eftersom Japan är ett av världens ledande länder när det gäller investeringar i forskning. År 2008 uppgick dessa investeringar till 3,61 procent av bruttonationalprodukten, och mer än 81,6 procent kom från den privata sektorn. Jag hoppas att det avtal som just har antagits kommer att vara fördelaktigt för båda parter.

José Manuel Fernandes (PPE), *skriftlig*. – (PT) EU och Japan står inför gemensamma utmaningar när det gäller ekonomisk tillväxt, industriell konkurrenskraft, sysselsättning, social och regional sammanhållning, hållbar utveckling, och kanske viktigast av allt, behovet av att anpassa sina ekonomier till de åldrande samhällena och den rådande finanskrisen.

Eftersom de delvis har samma prioriteringar på forskningsområdet, t.ex. biovetenskap och kommunikationsvetenskap, så kommer detta avtal att bidra till ett bättre samarbete på

områden av gemensamt intresse såsom biovetenskap, informations- och kommunikationsteknik och miljöteknik som är kopplad till klimatförändringar och förnybar energi. Jag röstade för avtalet eftersom jag anser att det bidrar till stärkandet av det gemensamma europeiska området för forskningsverksamhet, genom att det fungerar som en katalysator för det strategiska partnerskapet mellan EU och Japan. Redan nu är Japan ett av de ledande länderna när det gäller investeringar i forskning. År 2008 uppgick investeringarna till 3,61 procent av bruttonationalprodukten och mer än 81,6 procent kom från den privata sektorn.

David Martin (S&D), *skriftlig*. – (EN) Kommissionen har förhandlat fram ett avtal om vetenskapligt och tekniskt samarbete med Japan som undertecknades den 30 november 2009. Jag välkomnar betänkandet där avtalet godkänns, men anser att EU måste stärka sina förbindelser med Japan ytterligare.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig*. – (PT) Förhandlingarna om avtalet om vetenskapligt och tekniskt samarbete mellan Europeiska unionen och Japan har pågått sedan 2003, och har först nu slutförts. Med tanke på Japans avsevärda betydelse när det gäller vetenskaplig och teknisk forskning är det avtal som just har ingåtts mycket viktigt för båda parter.

Alexander Mirsky (S&D), *skriftlig*. – (LV) Genom detta avtal får EU grönt ljus för att utnyttja teknik från Japan, som är ett av de mest avancerade industriländerna. Detta är ett stort steg framåt för EU. Jag hoppas emellertid att samarbetet kommer att vara ömsesidigt eftersom erfarenheterna av att arbeta med japanska företag tyder på att den japanska sidan inte alltid följer denna princip. Jag röstar för avtalet med förhoppning om att inte bara Japan utan även EU kommer att gynnas av detta samarbete.

Andreas Mølzer (NI), *skriftlig*. – (DE) Japan är ett föredöme när det gäller teknisk utveckling. Den japanska tekniken är alltid toppmodern, oavsett om det handlar om hybriddriftsystem eller underhållningsprodukter. Landet är inte bara känt för sin export av högteknologiska produkter utan även för den stora betydelse som dessa produkter har för medborgarna. I Japan är det t.ex. redan nu möjligt att på ett säkert sätt betala för varor eller tjänster med en mobiltelefon. Bristen på s.k. sällsynta jordartsmetaller som är nödvändiga för de elektroniska komponenterna i de senaste tekniska produkterna är resultatet av den kinesiska strategi som går ut på att se till att dessa ämnen är svåra att få tag på och hålla priserna på en konstlat hög nivå. Sammantaget kommer detta att leda till att det blir alltmer angeläget att hitta alternativ.

Samarbete på områdena vetenskap och teknik och förlängningen av det aktuella avtalet förtjänar vårt stöd, inte bara av dessa skäl. Kraven i Lissabonstrategin och Europa 2020-strategin där EU har ställt upp ambitiösa mål på området teknik spelar också en roll här.

Paulo Rangel (PPE), *skriftlig*. – (PT) EU och Japan står inför gemensamma utmaningar när det gäller ekonomisk tillväxt och hållbar utveckling. Ingåendet av detta avtal är därför värt att fira eftersom det möjliggör ett stärkande av vårt samarbete på områdena vetenskap och teknik, med avsevärda fördelar för båda parter.

Teresa Riera Madurell (S&D), *skriftlig*. – (ES) EU och Japan står i stort sett inför samma utmaningar när det gäller ekonomisk tillväxt och industriell konkurrenskraft.

Dessutom innebär behovet av samhällsekonomiska anpassningar på grund av den åldrande befolkningen och den rådande ekonomiska krisen att båda parter befinner sig i liknande

situationer och har liknande prioriteringar när det gäller forskning, utveckling och innovation.

Jag röstar för denna rekommendation där parlamentet godkänner ingåendet av ett avtal mellan EU och Japan om vetenskapligt och tekniskt samarbete, på grund av behovet av att maximera potentialen för samarbetet mellan de två parterna på områdena vetenskap och teknik.

Avsikten är att avtalet ska gälla i fem år och gynna båda parter. Regelbundna möten mellan EU och Japan ska hållas i syfte att planera särskilda samarbetsaktiviteter, däribland samordnade anbudsinfordringar. På så sätt bör EU och Japan, som redan nu samarbetar i viktiga projekt såsom ITER (den internationella termonukleära experimentreaktorn), kunna stärka sitt samarbete ytterligare på områden av gemensamt intresse, t.ex. biovetenskap, informations- och kommunikationsvetenskap, tillverknings teknik och miljön, inklusive klimatförändringar och förnybara energikällor.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *skriftlig*. – (EN) Med beaktande av utkastet till rådets beslut (11 363/2010), med beaktande av utkastet till avtal mellan Europeiska gemenskapen och Japans regering om vetenskapligt och tekniskt samarbete (1 3753/2009), med beaktande av begäran om godkännande som rådet har lagt fram i enlighet med artiklarna 186 och 218.6 andra stycket led a i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (C7-0183/2010), med beaktande av artiklarna 81, 90.8 och 46.1 i arbetsordningen, med beaktande av rekommendationen från utskottet för industrifrågor, forskning och energi (A7-0302/2010), och i och med den här omröstningen har Europaparlamentet enats om följande: 1. Europaparlamentet godkänner att avtalet ingås. 2. Europaparlamentet uppdrar åt talmannen att översända parlamentets ståndpunkt till rådet och kommissionen samt till regeringarna och parlamenten i medlemsstaterna och Japan.

Thomas Ulmer (PPE), *skriftlig*. – (DE) Jag röstade för betänkandet eftersom jag anser att det är både rätt och nödvändigt att solidaritetsfonden utnyttjas till förmån för offren för de översvämningar som inträffat de senaste åren. I det här fallet kommer EU-medel att direkt gynna de drabbade.

– **Betänkande: Reul (A7-0304/2010)**

Maria Da Graça Carvalho (PPE), *skriftlig*. – (PT) Vetenskapligt och tekniskt samarbete mellan Europeiska gemenskapen och andra länder är nödvändigt för den tekniska utvecklingen med alla dess fördelar, bl.a. när det gäller att förbättra människors livskvalitet. Av detta skäl röstade jag för ingåendet av avtalet mellan Europeiska gemenskapen och Hashemitiska konungariket Jordanien.

Vasilica Viorica Dăncilă (S&D), *skriftlig*. – (RO) Vetenskapligt och tekniskt samarbete mellan EU och Jordanien är en av prioriteringarna i samarbetet mellan EU och Medelhavsländerna. Detta märks bl.a. i den europeiska grannskapspolitiken och i EU:s strategi för att stärka banden till grannländerna. Prioriteringen är även förenlig med den jordanska regeringens verksamhetsprogram för att främja en hållbar socioekonomisk reformprocess i landet. Jag anser att båda sidor gynnas av samarbete i form av gemensam forskning, teknisk utveckling och demonstration på olika områden av gemensamt intresse, och att resultatet av detta samarbete kan användas enligt gemensamma ekonomiska och sociala intressen.

Mário David (PPE), skriftlig. – (PT) EU har främjat ett nära partnerskap med Jordanien, ett land som strävar efter stabilitet och reformer i en politiskt turbulent region. EU:s målsättning har varit att stödja Jordanien i dess insatser genom förbindelser där nära samarbete i fråga om demokratiska reformer och ekonomisk modernisering betonas. Som ordförande för delegationen för förbindelserna med Mashreqländerna gläder det mig att rösta för detta betänkande, vars syfte är att stärka samarbetet inom vetenskap och teknik mellan EU och Jordanien.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Sedan 2008 har EU och Jordanien förhandlat om ett vetenskapligt och tekniskt samarbetsavtal som nu måste antas. Partnerskapet med Jordanien är av stort intresse när det gäller förhållandet mellan EU och Medelhavsländerna eftersom landet förutom att ha en stor potential i sig även kan fungera som en plattform för vetenskapligt samarbete med de andra länderna i regionen. Dessutom har Jordanien ett väl utvecklat nätverk av universitet och högskolor med välutrustade centrum för forskning och tekniska tillämpningar på områden som är mycket viktiga för EU, t.ex. jordbruk och agronomi. Landet är även väl integrerat i internationella och regionala forskningsnätverk. Jag hoppas att det avtal som just har antagits kommer att vara fördelaktigt för båda parter.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Vetenskapligt och tekniskt samarbete mellan EU och Jordanien har varit en av prioriteringarna i Europa-Medelhavsavtalet om associering som trädde i kraft 2002. Jag röstade för detta avtal eftersom jag anser att en förlängning av det bidrar till stärkandet av det gemensamma europeiska området för forskningsverksamhet. Avtalet fungerar som en katalysator för det strategiska partnerskapet mellan EU och Jordanien, som genom sin strategiska placering i Mellanöstern kan bidra till att främja vetenskapligt samarbete med andra länder i denna region.

David Martin (S&D), skriftlig. – (EN) Kommissionen har förhandlat fram ett avtal mellan EU och Jordanien om vetenskapligt och tekniskt samarbete. Det undertecknades den 30 november 2009. Jag röstade för betänkandet där avtalet godkänns.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Förhandlingar om avtalet om vetenskapligt och tekniskt samarbete mellan Europeiska gemenskapen och Hashemitiska konungariket Jordanien har pågått sedan 2008 och har först nyligen slutförts. Avtalet är viktigt med tanke på de möjligheter till utbyte mellan EU och det aktuella landet i Mellanöstern som det innebär. Det är även värt att påpeka att mycket sker på utvecklingsområdet i Jordanien när det gäller högre utbildning, vilket på ett påtagligt sätt kan bidra till att detta samarbete blir framgångsrikt.

Andreas Mølzer (NI), skriftlig. – (DE) Trots det faktum att miljöfrågorna överskuggas av konflikten i Mellanöstern kommer mer avancerade tekniska lösningar i dessa regioner sannolikt att behövas. Dricksvattenstrategierna i både Jordanien och Israel leder till en gradvis minskning av flödet i Jordanfloden och till en ökning av föroreningarna i vattnet. Detta kommer att leda till en stor efterfrågan på teknisk utveckling, bl.a. på områdena vatten och reningsverk.

Vetenskapligt och tekniskt samarbete är viktigt för att dela kunskap och lägga grunden till nya tekniska framsteg. Av detta skäl röstade jag för en förlängning av avtalet med Jordanien.

Paulo Rangel (PPE), skriftlig. – (PT) Samarbete om vetenskaplig och teknisk forskning mellan EU och Jordanien anges som en prioritering i Europa-Medelhavsavtalet om associering mellan Europeiska gemenskaperna och deras medlemsstater samt det Hashemitiska konungariket som trädde i kraft 2002. Jag anser att ingåendet av detta avtal

om vetenskapligt och tekniskt samarbete mellan EU och Jordanien bör välkomnas eftersom det är ytterligare ett steg mot stärkandet av detta partnerskap. Jag hoppas att en ömsesidig anpassning av våra insatser på dessa strategiska områden kommer att gynna båda parter.

Teresa Riera Madurell (S&D), *skriftlig*. – (ES) Vetenskapligt och tekniskt samarbete mellan EU och Jordanien anges som en prioritering i Europa-Medelhavsavtalet om associering mellan de två parterna som trädde i kraft 2002.

Till följd av detta inleddes förhandlingar 2007 för att upprätta ett avtal mellan EU och Jordanien. Parlamentets godkännande av ingåendet av avtalet är ett steg i rätt riktning. Mitt stöd för avtalet bygger på min övertygelse om att det kommer att föra EU närmare Jordanien, ett land med stora möjligheter på området vetenskap och teknik. Jordanien har ett stort nätverk av universitet och forskningscentrum.

Dessutom finns det förhoppningar om att Jordanien kommer att fungera som en katalysator för vetenskapligt samarbete i regionen. Landet har inte bara strategisk planering för forskning, utan även förutsättningar för att samarbeta internationellt inom sektorer som energi, hållbar utveckling, hälsa och jordbruk.

Dessa områden överensstämmer med EU:s prioriteringar i sjunde ramprogrammet. Det är viktigt att detta avtal godkänns eftersom det kommer att göra det möjligt för EU att komma närmare sin Medelhavspartner på området vetenskap och teknik, vilket kommer att leda till ömsesidiga fördelar.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *skriftlig*. – (EN) Med beaktande av rådets beslut (11 362/2010), med beaktande av utkastet till avtal mellan Europeiska gemenskapen och Hashemitiska konungariket Jordanien om vetenskapligt och tekniskt samarbete (11 790/2009), med beaktande av begäran om godkännande som rådet har lagt fram i enlighet med artiklarna 186 och 218.6 andra stycket led a i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (C7-0182/2010), med beaktande av artiklarna 81, 90.8 och 46.1 i arbetsordningen, med beaktande av rekommendationen från utskottet för industrifrågor, forskning och energi (A7-0304/2010), och i och med den här omröstningen har Europaparlamentet enats om följande: 1. Europaparlamentet godkänner att avtalet ingås. 2. Europaparlamentet uppdrar åt talmannen att översända parlamentets ståndpunkt till rådet och kommissionen samt till regeringarna och parlamenten i medlemsstaterna och Hashemitiska konungariket Jordanien.

– **Betänkande: do Céu Patrão Neves (A7-0292/2010)**

Luís Paulo Alves (S&D), *skriftlig*. – (PT) Jag röstade för denna resolution eftersom den handlar om Europaparlamentets resolution av den 25 februari och grönboken om reformen av den gemensamma fiskeripolitiken, där behovet av regionalt samarbete och hållbarhet utanför EU:s vatten understryks. Genom denna resolution hävs det partnerskapsavtal om fiske som trädde i kraft den 9 oktober 2006 under en treårsperiod. Dessutom säkras kontinuiteten i EU-fartygens verksamhet, som är av särskilt intresse för EU eftersom den bidrar till att förbättra lönsamheten för dess tonfiskesektor i Stilla havet. Dessutom möjliggörs en kraftig minskning av tonfiskemöjligheterna i östra Atlanten till följd av de åtgärder för bevarande och förvaltning som har antagits av Inter-amerikanska kommissionen för tropisk tonfisk (IATTC).

Det bör även påpekas att avtalet ger Salomonöarna en garanterad inkomst som kommer att användas för att stödja genomförandet av landets nationella fiskeripolitik, och därigenom bidra till principen om hållbarhet och god förvaltning av fiskbestånden.

Vito Bonsignore (PPE), *skriftlig*. – (IT) Jag gratulerar Maria do Céu Patrão Neves till att ha gjort kammaren uppmärksam på förnyandet av partnerskapsavtalet med Salomonöarna.

Genom det nya Lissabonfördraget har Europaparlamentet fått större inflytande över partnerskapsavtalen i fiskerisektorn, och tack vare reformeringen av den gemensamma fiskeripolitiken innebär de nya avtalen ett åtagande att främja ett ansvarsfullt och hållbart fiske i hela världen.

Jag röstade för eftersom detta avtal främjar ett samarbete på subregional nivå och därmed tar hänsyn till det europeiska målet att stärka ramverket av regionala organisationer för fiskeriförvaltning för att främja en styrning av fisket.

Jag är också övertygad om att EU:s relationer med Salomonöarna, vars vatten är fulla av tonfisk, också representerar ett betydande ekonomiskt intresse. På detta sätt är det möjligt att ge stöd för den ekonomiska effektiviteten i leveranskedjan för EU:s fiske efter tonfisk i Stilla havet, vilket garanterar tillgång till 4 000 ton fisk, en betydande mängd för branschen och den europeiska marknaden som delvis kompenserar den förutsedda minskningen av möjligheter till fiske efter tonfisk i östra Atlanten.

Ole Christensen, Dan Jørgensen, Christel Schaldemose och Britta Thomsen (S&D), *skriftlig*. – (DA) Vi fyra danska socialdemokrater i Europaparlamentet har valt att rösta mot partnerskapsavtalet om fiske mellan EU och Salomonöarna. Vårt beslut är baserat på allvarliga farhågor för att tonfisken kommer att exploateras och överfiskas. Det är särskilt två arter – den gulfenade och den storögda tonfisken – som är hotade, och därför bör fisket efter dessa arter så långt det är möjligt upphöra. Detta fiskeriavtal hotar tonfiskbestånden, eftersom det ger grönt ljus för allt fiske så länge de europeiska yrkesfiskarna ges ekonomisk ersättning för varje ton tonfisk som fångas. Det är mycket sannolikt att detta kommer att resultera i ett okontrollerbart överfiske, och i värsta fall kan det hota tonfiskens överlevnad i regionen.

Edite Estrela (S&D), *skriftlig*. – (PT) Lissabonfördraget stärker Europaparlamentets inflytande över partnerskapsavtal om fiske (FPA) genom att godkännande krävs i förväg från parlamentet. Därför röstade jag för betänkandet om FPA-avtalet mellan EU och Salomonöarna, eftersom jag anser att det främjar målet om att gynna ett ansvarsfullt och hållbart fiske och därmed tjänar båda parter legitima intressen.

Göran Färm, Anna Hedh, Olle Ludvigsson och Marita Ulvskog (S&D), *skriftlig*. – Vi socialdemokrater valde att rösta nej till fiskeavtalet med Salomonöarna. Vi anser att uppföljningen av avtalet är otillräcklig och att avtalet inte tar tillbörlig miljöhänsyn med avseende på de överfiskade bestånden.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig*. – (PT) EU har för närvarande 16 gällande partnerskapsavtal om fiske (FPA). Genom dessa har EU:s fiskeflotta tillgång till fiskbestånd som dess partners inte kan eller avser att fånga. Vi avser nu att förlänga FPA-avtalet med Salomonöarna med ytterligare tre år. Som föredraganden säger "föreslår EU samma ekonomiska stöd till Salomonöarna i det nya avtalet som i det tidigare, trots att färre fisketillstånd kommer att ges och de tillåtna fångsterna är mindre". Detta är särskilt relevant med tanke på att fyra portugisiska långrevsfartyg under det tidigare avtalets giltighetstid fiskade i Salomonöarnas exklusiva ekonomiska zon, något som nu inte längre är möjligt eftersom inga fiskemöjligheter förhandlades fram för långrevsfartyg. Dock har en klausul inkluderats som tillåter införandet av nya fiskemöjligheter då det är nödvändigt.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Vid 2002 års reform av den gemensamma fiskeripolitiken infördes begreppet partnerskap, med syftet att stödja de inhemska fiskerisektorernas utveckling i partnerländerna. Sedan 2004 har avtalen kallats partnerskapsavtal om fiske (FPA). Genom Lissabonfördraget har parlamentet fått ökade befogenheter i fråga om FPA-avtal. Enligt artikel 218.6 a i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (FEUF) måste parlamentet nu godkänna ett avtal i förväg.

I februari 2004 tecknade Salomonöarna och Europeiska unionen ett treårigt FPA-avtal, som trädde i kraft den 9 oktober 2006. Jag håller med om att detta avtal bör upphävas och ersättas av en ny version, som ingår i en grupp av tre avtal med centrala och västra Stillaohavsregionen som också innefattar partnerskapsavtal med Kiribati och Mikronesiska federationen. Enligt avtalen med de afrikanska länderna och länderna i Stillaohavsregionen syftar en del av EU:s ekonomiska bidrag till att stödja nationell fiskeripolitik som bygger på hållbarhetsprincipen.

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Tecknandet av bilaterala fiskeriavtal mellan EU och tredjeländer garanterar EU:s fiskeflottor tillgång till kvantitativt och kvalitativt betydande fiskbestånd, samtidigt som de aktuella länderna tillförs ekonomiska resurser som ofta blir en stor del av deras budget och kan användas för politiska åtgärder på många områden, inte bara fiskeriområdet. Så är det även med detta avtal. Vi röstade för det här betänkandet, men vi har ändå allvarliga invändningar mot det sätt på vilket avtalet har tillämpats hittills, och även föredraganden har mycket riktigt en del av dessa invändningar.

Jag syftar bland annat på att samarbetskommittén aldrig sammanträdde medan avtalet gällde, på att de villkor enligt vilka ansvarsfulla fiskemetoder skulle tillämpas i Salomonöarnas exklusiva ekonomiska zon inte har fastställts och på att man har misslyckats med att bestämma hur fångstvolymerna ska övervakas. Detta är misslyckanden som innebär en stor risk för att målen med avtalet inte nås, och de får inte upprepas när det förnyas. Kommissionen har lovat att göra allt för att förhindra att detta ska hända igen, och nu måste den hålla vad den har lovat.

David Martin (S&D), skriftlig. – (EN) Jag röstade för detta förslag till ett partnerskapsavtal om fiske mellan EU och Salomonöarna, dock med allvarliga invändningar. EU:s politik för utvecklingssamarbete och den gemensamma fiskeripolitiken måste bilda en sammanhängande, ömsesidigt kompletterande och samordnad helhet, så att de tillsammans kan bidra till att minska fattigdomen i länder som har utnyttjade fiskeriresurser som de vill ta i bruk på ett hållbart sätt samtidigt som de arbetar för att utveckla sina respektive lokala samhällen.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) EU har flera partnerskapsavtal om fiske, genom vilka det får tillgång till olika fiskezoner i utbyte mot ekonomiska bidrag, som tillförs ekonomierna i de länder som EU tecknar avtalen med. Detta är ett sätt för EU att hjälpa utvecklingsländer samtidigt som man gör högkvalitativa fiskezoner tillgängliga för EU:s fiskare och därmed förbättrar ekonomin i deras verksamhet, vilket är viktigt för EU:s ekonomi.

Alexander Mirsky (S&D), skriftlig. – (LV) Just nu finns det två problem som måste lösas metodiskt och målmedvetet. Det första är fiskekvoterna och det andra är utbytet av kunskap och erfarenheter om tekniken för behandling och konservering av fångsterna och Stillaohavsproduktionen. Jag hoppas att alla de aspekter som anges i avtalet kommer att ha en inriktning på att uppmuntra samarbete och ömsesidigt utbyte av erfarenheter.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig*. – (DE) Bilateral fiskeriavtal mellan EU och tredjeländer innebär en stor ekonomisk vinst för EU. Ett nytt avtal håller nu på att förhandlas fram mellan EU och Salomonöarna. Nackdelarna med det nya avtalet är en ökning av redarnas ekonomiska bidrag, lägre lönsamhet för EU än i andra avtal om fiske efter tonfisk och det oförändrade ekonomiska stödet från EU i utbyte mot mindre fångstkvoter.

Enligt föredraganden är fördelarna med avtalet att Salomonöarna behöver valutareserver för att bevara sin makroekonomiska stabilitet, att den överenskomna referensmängden på 4 000 ton fisk är relativt stor för EU och att det finns ett behov av att samarbeta regionalt för att skapa hållbarhet utanför EU:s vatten. Jag har lagt ned min röst, eftersom fördelarna för EU inte är tillräckligt tydliga i förhållande till kostnaderna.

Alfredo Pallone (PPE), *skriftlig*. – (IT) Jag röstade för förslaget till partnerskapsavtal mellan EU och Salomonöarna eftersom jag anser att avtalet i grund och botten tjänar båda parter intressen. Jag tror att regionalt samarbete är ett utmärkt sätt att skapa hållbarhet utanför EU:s vatten och främja en styrning av fisket.

Förutom att det ger båda parter en stabil rättslig ram kommer avtalet att ge Salomonöarna garanterade intäkter i minst tre år, och dessa kommer delvis att användas för att finansiera deras nationella fiskeripolitik. Det är av stort intresse för EU att upprätthålla fiskeriförbindelser med Salomonöarna, eftersom detta kommer att bidra till att stärka EU:s sektor för fiske efter tonfisk i Stilla havet genom att man får tillgång till stora mängder fisk.

Aldo Patriciello (PPE), *skriftlig*. – (IT) Jag tackar Maria do Céu Patrão Neves till att ha gjort kammaren uppmärksam på förnyandet av partnerskapsavtalet med Salomonöarna.

Jag röstade för, eftersom avtalet innebär att samarbete ska främjas på subregional nivå, vilket stämmer med det europeiska målet att stärka regionala fiskeriförvaltningsorganisationer och därmed främja en styrning av fisket. Slutligen stöder jag föredragandens rekommendationer till kommissionen, särskilt de om att se till att Europaparlamentet och rådet får likvärdig behandling när det gäller rätten att hållas informerad, så att de ordentligt kan övervaka och utvärdera tillämpningen av internationella fiskeavtal.

Paulo Rangel (PPE), *skriftlig*. – (PT) Jag röstade för detta partnerskapsavtal om fiske eftersom jag anser att det i grund och botten tjänar båda parter intressen, dels för att EU får tillgång till 4 000 ton tonfisk per år, vilket är ganska mycket för EU:s industri och marknad, dels för att Salomonöarna får betydande ekonomiska resurser som delvis kommer att användas för skapandet av en fiskeripolitik för den egna sektorn. Jag anser dock att allt måste göras för att åtgärda de problem som med rätta påpekats i betänkandet.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *skriftlig*. – (EN) Fiskeriavtalet mellan Europeiska unionen och Salomonöarna gick ut i oktober. Det nya avtalet gäller från den 9 oktober 2009 till den 8 oktober 2012 och tillämpas redan provisoriskt i väntan på Europaparlamentets tillståndsgivning. Enligt artikel 43.2 och artikel 218.6 a i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt kan Europaparlamentet antingen lämna sitt medgivande eller avstå från att lämna sitt medgivande. Även om majoriteten av Europaparlamentet har röstat för så har vår grupp, Verts/ALE, röstat emot.

– **Betänkande: Casa (A7-0325/2010)**

Luís Paulo Alves (S&D), *skriftlig*. – (PT) Jag delar föredragandens oro över att kommissionen kommer att undersöka inte bara den specifika frågan om

schablonskattesatsen och andra moms-kattesatser, utan också den mer allmänna frågan om en ny momsstrategi, inklusive dess omfattning och undantag. Med tanke på den ökande komplexiteten när det gäller skattesatserna så följer moms-systemet inte med i utvecklingen på den inre marknaden, vilket blir till nackdel för företagen, särskilt för små och medelstora företag. Det finns skäl att minnas att parlamentet har varnat kommissionen för att moms-systemet, som det nu är utformat och tillämpas av medlemsstaterna, har svaga punkter som utnyttjas av bedragare, vilket leder till ett skattebortfall på flera miljarder euro. Jag välkomnar kommissionens avsikt att utarbeta en grönbok för en revidering av moms-systemet med målet att skapa en miljö som är mer gynnsam för företagandet, och ett system som är enklare och mer robust för medlemsstaterna.

Zigmantas Balčytis (S&D), *skriftlig*. – (LT) Jag röstade för det här betänkandet. Genom det här förslaget vill kommissionen göra så att EU-länderna i ytterligare fem år ska vara tvungna att ha en lägsta standardmoms-sats på 15 procent. Därför kommer förslaget inte att få några konsekvenser för skattesatserna. Kommissionen föreslår att den förlängda tidsperioden för detta ska vara den 1 januari 2011 till den 31 december 2015. För att upprätthålla den grad av harmonisering av skattesatser som redan uppnåtts har kommissionen två gånger lagt fram förslag om en standard-skatteram med en lägsta skatt på 15 procent och en högsta skatt på 25 procent. Ramen härleddes ur de skattesatser som faktiskt tillämpades i medlemsstaterna, där standard-skattesatserna alltid hade varierat mellan 15 och 25 procent. I båda fallen ändrades förslagen om ungefärliga skattesatser av rådet, som endast behöll principen om den lägsta skattesatsen. Jag håller med kommissionen om att syftet med utökningen inte bara är att ge företagen den nödvändiga rättssäkerheten, utan också att möjliggöra en vidare utvärdering av den lämpliga nivån för standardmoms-satsen på EU-nivå. Jag anser att kommissionen i den framtida grönboken om revideringen av moms-systemet inte bara ska undersöka den specifika frågan om standardmoms-satsen och andra skattesatser, utan också den mer allmänna frågan om en ny momsstrategi, inklusive momsens omfattning och undantag.

Vito Bonsignore (PPE), *skriftlig*. – (IT) Jag gratulerar föredraganden, David Casa, till att ha utarbetat detta betänkande, som gör att vi kan se med nya ögon på ett ämne så grundläggande som moms och skatteharmonisering.

Jag stöder föredraganden när han hävdar att det nuvarande moms-systemet, delvis beroende på att det blivit mer komplext, inte har hållit jämna steg med tillväxten på den inre marknaden och i praktiken innebär en nackdel för bolag och små och medelstora företag eftersom det kraftigt påverkar deras konkurrenskraft. Den nuvarande skattelagstiftningen innehåller också många kryphål som olagligen kan utnyttjas av skattesmitare.

Jag stöder därför kommissionens förslag att senarelägga skapandet av ett gemensamt moms-system för att ge företagen den nödvändiga rättssäkerheten, men på samma gång uppmanar jag kommissionen att slutföra sin analys så snabbt som möjligt och utarbeta en grönbok om revideringen av moms-systemet i samarbete med parlamentet.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), *skriftlig*. – (PT) Jag röstade för resolutionen eftersom jag instämmer med kommissionens förslag och med de förslag till ändringar av det som godkänts av parlamentet. Jag instämmer med kommissionens förslag till en femårig förlängning av det nuvarande kravet på att EU:s medlemsstater ska ha en lägsta standardmoms-sats på 15 procent, baserat på artikel 113 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt.

I fråga om de ändringar som gjorts av parlamentet ser jag det som särskilt viktigt att målet med den nya momsstrategin blir att minska den administrativa bördan, undanröja skattemässiga hinder och förbättra företagsklimatet, särskilt för små och medelstora och arbetskraftsintensiva företag, och att samtidigt se till att systemet inte kan utnyttjas för bedrägerier.

Corina Crețu (S&D), skriftlig. – (RO) Jag anser att det behövs hård kontroll över den lägsta momssatsen då tidsperioden för övergångsbestämmelsen om nivån på 15 procent ska förlängas igen. Vidare anser jag att det finns skäl till större oro över att allt fler regeringar i EU-länderna höjer sina momssatser till den högsta gränsen för att hantera problemen som uppstår genom den ekonomiska krisen. Denna åtgärd visar att det finns en brist på hållbara lösningar, och den hämmar ekonomin och hindrar människor i deras liv. Därför menar jag att överdriven beskattning bör undvikas för att man ska kunna införa ett slutgiltigt skatteharmoniseringssystem.

George Sabin Cutaș (S&D), skriftlig. – (RO) Jag röstade för detta betänkande eftersom jag anser att EU behöver en ny momsstrategi. EU måste använda en sådan för att minska byråkratin och undanröja de ekonomiska hinder som blockerar möjligheterna till utveckling för små och medelstora företag. Jag anser också att en förlängning av tidsperioden för övergångsbestämmelserna för den lägsta momssatsen fram till den 31 december 2015 kan förhindra strukturella obalanser inom EU.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Den förnyelse av den lägsta standardmomssatsen på 15 procent i medlemsstaterna som föreslagits av kommissionen är grundad på rättssäkerhet. Jag är på inget sätt emot denna princip, så jag röstade för förslaget. Jag måste dock betona hur viktigt det är med mer genomgripande åtgärder när det gäller denna skatt. Dessa åtgärder måste vara inriktade på EU:s skattemässiga konkurrenskraft och på det nödvändiga skyddet för små och medelstora företag. Det blir alltmer tydligt att skattepolitiken inte är neutral. Det lyckade resultatet med momsen kan och får inte förhindra att den anpassas till nya tider.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) I detta förslag, som är baserat på artikel 113 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (FEUF), föreslår kommissionen en femårig förlängning av det nuvarande kravet på att EU:s medlemsstater ska ha en lägsta standardmomssats på 15 procent; det kommer därmed inte att påverka skattesatserna.

Kommissionen föreslår att den förlängda tidsperioden för detta ska vara den 1 januari 2011 till den 31 december 2015. Syftet med utökningen är inte bara att ge företagen den nödvändiga rättssäkerheten, utan också att möjliggöra en vidare utvärdering av den lämpliga nivån för standardmomssatsen på EU-nivå. Det nuvarande momssystemet, med dess ökande komplexitet inte bara när det gäller skattesatserna, följer inte med i utvecklingen på den inre marknaden, vilket blir till nackdel för företagen, särskilt för små och medelstora företag. Som parlamentet har påpekat har dessutom momssystemet, i den form det nu har och som det tillämpas av medlemsstaterna, svagheter som utnyttjas för bedrägerier, vilket leder till ett skattebortfall på flera miljarder euro.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Det här betänkandet gäller förslaget till rådets beslut om ändring av direktiv 2006/112/EG om den lägsta standardmomssatsen på 15 procent, som innebär en förlängning på fem år av den innevarande perioden – som skulle ha tagit slut vid årsskiftet – för att de inte kunde komma överens om att definitivt standardisera momssatserna.

Föredraganden har dock tagit tillfället i akt att ge rådet en del förslag, särskilt om den nya momsstrategin, vars mål han anser ska vara att "undanröja skattemässiga hinder och förbättra företagsklimatet, särskilt för små och medelstora och arbetskraftsintensiva företag, och att samtidigt se till att systemet inte kan utnyttjas för bedrägerier". Han insisterar också på att rådet bör gå i riktning mot ett slutgiltigt system före den 31 december 2015, medan kommissionen bör lägga fram lagstiftningsförslag som ersätter den nuvarande övergångsnivån före 2013.

Vi kommer att bevaka denna fråga mycket noggrant med tanke på de negativa konsekvenser som förslaget som läggs fram 2013 skulle kunna få.

David Martin (S&D), *skriftlig*. – (EN) Jag röstade för det här betänkandet, som behandlar ett förslag från kommissionen om en femårig förlängning fram till den 31 december 2015 av kravet på att EU-länder ska ha en lägsta standardmoms på 15 procent. Detta är önskvärt under normala omständigheter, men i den nuvarande ekonomiska krisen är det än mer nödvändigt. En skattekonkurrens som pressade ned momsatserna skulle vara förödande för länder som försöker hålla de offentliga tjänsterna på en acceptabel nivå.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig*. – (PT) Vi bör komma ihåg att det nuvarande momssystemet, med dess ökande komplexitet inte bara när det gäller skattesatserna, inte följer med i utvecklingen på den inre marknaden. Detta blir till nackdel för de europeiska företagen, särskilt för små och medelstora företag.

Som parlamentet tidigare har påpekat har dessutom momssystemet, i den form det nu har och som det tillämpas av medlemsstaterna, svagheter som utnyttjas för bedrägerier, vilket leder till ett skattebortfall på flera miljarder euro. Inriktningen i den nya momsstrategin bör därför vara att ändra momsreglerna på ett sätt som aktivt främjar målen för den inre marknaden. Målet med den nya momsstrategin bör vara att minska den administrativa bördan, undanröja skattemässiga hinder och förbättra företagsklimatet, särskilt för små och medelstora och arbetskraftsintensiva företag, och att samtidigt se till att systemet inte kan utnyttjas för bedrägerier.

Alexander Mirsky (S&D), *skriftlig*. – (LV) Detta är en extremt viktig fråga när det gäller den totala utvecklingen av ett europeiskt entreprenörskap. Det måste finnas ett enhetligt system av momsats för alla EU-länder. Det måste finnas ett begripligt, långsiktigt skattesystem för alla slags entreprenörskap och branscher. Bara då kan vi räkna med att få en framgångsrik skattepolitik. I Lettland finns nu vissa politiker som inte inser faran med ett instabilt skattesystem när de kompenserar budgetunderskottet genom att ständigt ändra skattelagstiftningen. Detta gör det betydligt svårare att minska skattetrycket i framtiden, och leder till att mängder av små och medelstora företag går i konkurs. Jag anser att kommissionens initiativ kommer i rätta tid.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig*. – (DE) Minimigränser för momsats är en del i arbetet med att harmonisera de europeiska skattesatserna. Vi måste dock motsätta oss dessa åtgärder i riktning mot harmonisering. Dels kan de leda till försök att indirekt införa skattemässig överhöghet för EU, dels innebär detta slags regler ett intrång i medlemsstaternas suveränitet. Medlemsstaterna måste få behålla rätten att bestämma sina egna skattesatser, eftersom vare land självt måste göra sina egna prioriteringar, då detta är beroende av hur mycket pengar staten spenderar på olika områden. Allt detta är också ett uttryck för Europas historiska utveckling. Vi måste avvisa alla förslag om minimiskattesatser, så att tvånget att anpassa sig, mängden EU-byråkrati och Bryssel-centraliseringen kan minskas.

Jag är starkt emot en förlängning av bestämmelsen om en lägsta standardmomssats på 15 procent i ytterligare fem år. EU bör inrikta sig på ett samarbete om skattebedrägerier, eftersom miljarder euro förloras i synnerhet i moms-systemen. Det finns vissa metoder på detta område som är värda att diskutera vidare.

Claudio Morganti (EFD), *skriftlig. – (IT)* I betänkandet förlängs det övergångssystem som infördes genom rådets direktiv 92/77/EEG, där man införde en lägsta momssats och fastställde att standardmomssatsen inte fick vara lägre än 15 procent.

Det är nu allmän praxis att fastställa minimigränser, eftersom vi ännu inte har fått ett permanent skatteharmoniseringssystem i unionen för indirekt beskattning. När det gäller momsens så gör detta att vi kan förhindra att de allt större skillnaderna mellan de standardskattesatser som används i medlemsstaterna orsakar strukturella obalanser och stör konkurrensen. De standardsatser som nu används ligger mellan 15 och 25 procent, och detta är tillräckligt för att den inre marknaden ska fungera korrekt.

Förlängningen kommer att göra det möjligt att ge företagen den nödvändiga rättssäkerheten, men också att göra vidare utvärderingar av vad som är en lämplig nivå för standardmomssatser inom EU. Kommissionen uppmanas också att publicera en grönbok om en ny momsstrategi så snart som möjligt, och att inleda ett samråd om den framtida skatteharmoniseringen. Jag röstade för, eftersom jag hoppas på ett skatteharmoniseringssystem som kommer att leda fram till en gemensam momssats för hela unionen.

Alfredo Pallone (PPE), *skriftlig. – (IT)* Jag röstade för betänkandet av David Casa, och jag gratulerar honom till arbetet och samarbetet i utskottet för ekonomi och valutafrågor.

Målet med betänkandet är att EU-länderna i ytterligare fem år ska vara tvungna att ha en lägsta standardmomssats på 15 procent. Utöver betoningen på hur viktigt det är med en lägsta standardmomssats påpekas i betänkandet att det finns ett behov av att utforma en ny momsstrategi, eftersom det nuvarande moms-systemet, med dess ökande komplexitet inte bara när det gäller skattesatserna, inte följer med i utvecklingen på den inre marknaden.

Som också Mario Monti påpekade i sitt betänkande om återlanseringen av den inre marknaden kan bristen på enhetliga skattesatser i kombination med de olika levnadsomkostnaderna i de olika medlemsstaterna leda till förhållanden som underminerar syftet med den inre marknaden. Detta blir till nackdel för de europeiska företagen, särskilt de små och medelstora.

Dessutom utnyttjas det europeiska moms-systemet, i den form det nu har och som det tillämpas av medlemsstaterna, för bedrägerier, vilket leder till ett skattebortfall på flera miljarder euro.

Aldo Patriciello (PPE), *skriftlig. – (IT)* Jag gratulerar föredraganden, David Casa, till att ha utarbetat detta betänkande, som gör det möjligt för oss att ännu en gång ta upp den grundläggande frågan om harmonisering av moms och skatter.

Jag instämmer i föredragandens slutsatser, nämligen att det nuvarande moms-systemet inte följer med i utvecklingen på den inre marknaden, utan tvärtom är till nackdel för bolag och små och medelstora företag genom att kraftigt påverka deras konkurrenskraft.

Jag stöder därför kommissionens förslag om en förlängning för att kunna skapa ett gemensamt moms-system och ge företagen den nödvändiga rättssäkerheten, men samtidigt

uppmantar jag kommissionen att slutföra sina analyser så snart som möjligt och att med hjälp från parlamentet utarbeta en grönbok om revideringen av moms-systemet.

Miguel Portas (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Jag röstar för det här betänkandet. Jag vill dock påpeka att det gradvisa senareläggandet av slutgiltiga momsregler är typiskt för det dödläge som den europeiska integrationen har hamnat i. Även om kommissionen snart skulle lägga fram ett förslag om revidering av moms-systemet så vet vi alla att de olika medlemsstaternas respektive intressen, som de kommer till uttryck i rådet, till slut skulle blockera ett förslag om att göra moms-satserna mer enhetliga. Vi bör komma ihåg att moms, trots att den är en regressiv skatt, hittills har varit och också fortsätter att vara den skattemässiga nödgärd som tas till i de åtstramningsprogram som införs av rådet och kommissionen.

Påtryckningarna om så kallad budgetkonsolidering för medlemsstaterna är nu ett stort hinder för införandet av enhetliga moms-satser. Förslaget om en "europeisk moms" som lades fram av kommissionen som en inkomstkälla för unionen, avvisades som bekant omedelbart av flera medlemsstater, så vi måste inse att det inte är särskilt meningsfullt att be kommissionen om "en ny moms-strategi".

Paulo Rangel (PPE), skriftlig. – (PT) Jag röstade för detta betänkande, som gäller kommissionens förslag om en femårig förlängning av det nuvarande kravet på att EU:s medlemsstater ska ha en lägsta standardmoms-sats på 15 procent. Som föredraganden säger är det viktigt att inse att moms-systemet måste revideras fullständigt för att det aktivt ska kunna främja målen med den inre marknaden, och på så sätt bidra till att skapa ett mer gynnsamt företagsklimat, särskilt för små och medelstora företag. Jag välkomnar därför helhjärtat kommissionens uttalade målsättning att utarbeta en grönbok om revideringen av moms-systemet.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Vi ingår i den majoritet i parlamentet som röstar för denna text, som säger att Europaparlamentet, med beaktande av kommissionens förslag till rådet (KOM(2010)0331), med beaktande av artikel 113 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt i enlighet med vilket rådet har hört parlamentet (C7-0173/2010), med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande, med beaktande av artikel 55 i arbetsordningen och med beaktande av betänkandet från utskottet för ekonomi och valutafrågor (A7-0325/2010) godkänner kommissionens förslag såsom ändrat av parlamentet, uppmantar kommissionen att ändra sitt förslag i överensstämmelse härmed, i enlighet med artikel 293.2 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, uppmantar rådet att underrätta Europaparlamentet om rådet har för avsikt att avvika från den text som parlamentet godkänt, uppmantar rådet att på nytt höra Europaparlamentet om rådet har för avsikt att väsentligt ändra kommissionens förslag samt uppdrar åt talmannen att delge rådet, kommissionen och de nationella parlamenten parlamentets ståndpunkt.

Vilja Savisaar-Toomast (ALDE), skriftlig. – (ET) Detta betänkande om det gemensamma systemet för moms och den tidsperiod under vilken den lägsta standardmoms-satsen måste tillämpas är välkommet. Det fixerar den lägsta standardmoms-satsen på 15 procent fram till slutet av 2015. Trots att kommissionen flera gånger föreslog att man skulle införa en högsta nivå på 25 procent så stödde inte rådet detta. Samtidigt är standardmoms-satsen för närvarande inte högre än 25 procent i någon medlemsstat. Estland, där standardmoms-satsen är 20 procent, är en av 19 medlemsstater där moms är 20 procent eller högre. När det gäller detta vill jag påpeka att jag starkt

stödde förlängningen av tidsperioden för 15 procent som lägsta momsats, något som kommer att ge varje enskild medlemsstat möjlighet att besluta hur hög dess moms ska vara. Dessutom säkerställer detta betänkande rättssäkerheten för våra entreprenörer, som nu vet att den europeiska lagstiftningen under de närmaste fem åren kommer att förhindra en höjning av standardmomsatsen.

Nuno Teixeira (PPE), *skriftlig*. – (PT) Kommissionens förslag innebär en förlängning med fem år av det nuvarande kravet på att EU:s medlemsstater ska ha en lägsta standardmomsats på 15 procent fram till den 15 december 2015. Tanken är att upprätthålla den harmoniserade skattstrukturen, med två obligatoriska momsatsar och harmonisering inom ett tioprocentsintervall: med andra ord mellan 15 och 25 procent. Medlemsstaterna åtar sig att undvika att utöka det aktuella intervallet utöver den lägsta standardmomsats som de för närvarande använder. Jag håller med föredraganden om att det nuvarande momssystemet med dess ökande komplexitet inte följer med i utvecklingen på den inre marknaden. Jag hoppas också att kommissionen i framtiden inte bara kommer att analysera denna fråga om standardmomsatsen, utan också den allmänna frågan om att revidera det nuvarande systemet, inklusive dess omfattning och undantag, och att den kommer att åta sig att skapa en ny strategi för denna skatt. Jag röstade för betänkandet av de skäl jag angett ovan.

Marianne Thyssen (PPE), *skriftlig*. – (NL) Jag har naturligtvis röstat för David Casas betänkande. Vidare är jag inte bara överens med föredraganden i hans hållning till direktivet, utan instämmer också i kommentarerna till hans betänkande. Ända sedan 1993 har EU använt ett övergångssystem för moms. Alla försök att övergå till ett slutgiltigt system har hittills misslyckats. Detta är dock inget skäl för oss att sluta försöka.

Momssystemet handlar inte bara om procentsatser och intervall, utan också om att ha ett enkelt och rättssäkert system som fungerar väl på den inre marknaden, som är anpassat efter de små och medelstora företagen och som är bedrägerisäkert. Det är goda nyheter att kommissionen planerar att börja arbeta med frågan. Jag skulle vilja uppmuntra den ansvarige kommissionsledamoten att ta itu med denna svåra utvärdering.

Viktor Uspaskich (ALDE), *skriftlig*. – (LT) Jag anser att man i den nya momsstrategin särskilt ska inrikta sig på reformeringen av momsreglerna, i enlighet med principer som aktivt bidrar till att man kan nå målen för den inre marknaden. Som föredraganden påpekar följer det nuvarande momssystemet, med dess ökande komplexitet inte bara när det gäller skattesatserna, inte med i utvecklingen på den inre marknaden. I januari 2009 höjdes momsen i Litauen från 18-19 procent till 21 procent i september. Det är viktigt att framtida ändringar inte försvagar utländska investerares intresse för Litauen. Vi måste föreslå förmånliga möjligheter till skatteplanering.

Enligt den nya momsstrategin bör vi sträva efter att minska den administrativa bördan, undanröja skattemässiga hinder och förbättra företagsklimatet, särskilt för små och medelstora företag. Innan det slutliga beslutet fattas bör kommissionen inhämta omfattande mängder synpunkter från den offentliga och den privata sektorn. Momsatserna bör diskuteras under dessa konsultationer, liksom mer allmänna frågor, till exempel målet att ange övre momsgränser och struktur för momssystemet samt alternativen för drifframverket. Därför ser jag fram emot kommissionens grönbok om revideringen av momssystemet.

– Betänkande: Balz (A7-0314/2010)

Luís Paulo Alves (S&D), *skriftlig. – (PT)* Jag röstade för Europeiska centralbankens (ECB) årsrapport eftersom jag anser att åtgärderna för att hålla inflationen låg, nära 2 procent, samtidigt som likviditeten på marknaderna ökades, förhindrade en kollaps för många finansinstitut. Jag inser dock att ECB:s åtgärder för återhämtningen inte blev så effektiva som de hade kunnat bli eftersom likviditeten i dem inte alltid nådde fram till realekonomin. Vi bör komma ihåg att krisen började som en finansiell kris och senare även blev en ekonomisk kris.

Medlemsstaternas regeringar och ECB har blivit tvungna att hantera den allvarligaste krisen sedan 1930-talet. Vi har sett en minskning av bruttonationalprodukten, en minskning av den ekonomiska aktiviteten och en ökning av budgetunderskotten, vilket har resulterat i minskade skatteintäkter och uppkomsten av en ohållbar offentlig skuld: Det har varit svårt att uppnå siffror som är jämförbara med dem som fanns före krisen. Denna situation är ett resultat av en brist på strukturella reformer inom EU, vilket blev mycket tydligt genom händelserna i Grekland och i andra länder i euroområdet. Jag anser därför att det är viktigt att ta itu med svagheterna i det finansiella systemet på en global nivå och att lära sig av krisen genom att förbättra riskhanteringen och insynen i finansmarknaderna.

Charalampos Angourakis (GUE/NGL), *skriftlig. – (EL)* Betänkandet om Europeiska centralbankens årsrapport visar att Europaparlamentet är den mest ihärdiga förespråkaren för och försvararen av kapitalets attacker mot arbetarna inom EU. I betänkandet upprepas i stort sett anti-gräsrotsbesluten från EU-toppmötet i oktober om att skapa en mekanism för kontrollerade konkurser, att införa och tillämpa hårdare villkor i stabilitetspakten och införa sanktioner mot medlemsstater som inte följer villkoren. I betänkandet välkomnas det pengapaket som gjorts tillgängligt på EU- och medlemsstatsnivå för börsen och andra kapitalsektorer för att säkerställa deras lönsamhet under den kapitalistiska krisen. Betänkandet stöder alla de barbariska åtgärder mot arbetar- och gräsrotsklasserna som vidtas av borgarregeringarna i alla EU:s medlemsstater. För att ta EU ut ur den kapitalistiska ekonomiska krisen föreslår kapitalets politiska representanter att takten i de kapitalistiska omstruktureringarna i alla medlemsstater ska ökas, för att man ska kunna bevara monopolgruppernas lönsamhet på bekostnad av arbetarna, som uppmanas att betala för krisen. Irland är det senaste men naturligtvis inte det sista exemplet på de tragiska konsekvenser som kommer att drabba arbetarna som ett resultat av att man främjar monopolens överhöghet och lönsamhet.

Jean-Pierre Audy (PPE), *skriftlig. – (FR)* Jag röstade för resolutionen om Europeiska centralbankens rapport på grundval av det utmärkta betänkandet av min tyska kollega Burkhard Balz. Efter att ha blivit en europeisk institution då Lissabonfördraget trätt i kraft kan ECB, även om den är oberoende, inte stå likgiltig inför önskemålen från det europeiska folket, som representeras av sina parlament, eller från medlemsstaternas regeringar. Jag stöder därför begäran om att det ska finnas insyn i ECB:s arbete och beslutsfattande. Under krisen justerade ECB ned räntorna till 1 procent och fortsatte med aldrig tidigare skådade undantagsåtgärder för att ge kreditlättnader under hela 2009. Dessa åtgärder har gett resultat. Jag stöder tanken att avslutandet av dessa åtgärder måste ske i rätt tid och i samråd med de nationella regeringarna. Det skulle underlätta särskilt mycket om ECB kunde göra en global snarare än en regional bedömning av inflationen i sin penningpolitik för att ange interventionskurser för att komma ur krisen.

Zigmantas Balčytis (S&D), *skriftlig . – (LT)* I Europaparlamentets resolution om ECB:s årsrapport för 2009 noteras att principerna i stabilitets- och tillväxtpakten tidigare inte alltid följts helt, och därför är det nödvändigt att se till att denna pakt i framtiden tillämpas på ett mer komplett och effektivt sätt i medlemsstaterna. Jag stödde den här resolutionen, och jag anser att det i en monetär union behövs en stark samordning av den ekonomiska politiken samt att den nuvarande luckan i makrotillsynen måste stängas genom inrättandet av en europeisk systemrisknämnd. Jag tror att modellen med en europeisk systemrisknämnd som bara varnar och rekommenderar men inte utövar någon makt gör det omöjligt att följa principerna om effektivt genomförande och ansvar, och nämnden kan inte ensam utlysa ett nödläge. Därför måste den europeiska systemrisknämnden få större befogenheter. Det är särskilt viktigt att uppmana Europeiska kommissionen att inte begränsa sig till att ändra förordningen om kreditvärderingsinstitut, vilket skulle öka ansvarsskyldigheten för dessa institut, utan att lägga fram ett förslag om inrättandet av ett europeiskt kreditvärderingsinstitut som skulle göra det lättare att objektivt bedöma medlemsstaternas ekonomiska och finansiella läge.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), *skriftlig. – (PT)* Jag röstade för parlamentets resolution eftersom jag håller med om att den finansiella krisen i vissa länder i euroområdet är en allvarlig fråga, som är ett tecken på vissa brister i euroområdets sätt att fungera, och eftersom jag anser att detta visar på behovet av reformer och bättre samordning mellan de olika politiska åtgärderna på det ekonomiska området. Jag instämmer också i efterlysningen av en obegränsad och mer sammanhållen tillämpning av stabilitets- och tillväxtpakten, eftersom jag anser att pakten bör kompletteras med ett varningssystem för upptäckt av möjliga inkonsekvenser, till exempel i form av en "europeisk planeringstermin", för att inte bara förbättra övervakningen och samordningen av den ekonomiska politiken för att säkerställa den finanspolitiska konsolideringen, utan också – utöver budgetdimensionen – för att hantera andra makroekonomiska obalanser och förstärka kontrollåtgärderna.

Den monetära unionen behöver en stark och utökad samordning av den ekonomiska politiken för att vara robust. Jag skulle vilja uppmana kommissionen att lägga fram förslag för att stärka stabilitets- och tillväxtpakten genom att definiera tydliga mål för att överbrygga klyftan i konkurrenskraft mellan de europeiska ekonomierna för att stimulera sysselsättningskapande tillväxt.

Lara Comi (PPE), *skriftlig. – (IT)* Jag uppskattar verkligen Europeiska centralbankens arbete. Jag anser att ECB har visat att den kan utföra sina uppgifter, och att dess tekniska expertkunskaper alltid har räckt till i uppkomna situationer, också i svåra kriser som denna.

Dock bör det blotta faktum att det finns oväntade variationer i de grundläggande makroekonomiska indikatorerna få oss att stanna upp och fundera på de mellanliggande mekanismer som är verksamma mellan penningpolitiken och realekonomin. Jag anser därför att det är nödvändigt att inte bara inrätta övervaknings- och kontrollmyndigheter för att stödja ECB, utan också och framför allt att inkludera de ansvarsområden som hittills inte har setts som viktiga.

I synnerhet är Estlands kommande anslutning till euroområdet en källa till oro. En utökad monetär union kräver när allt kommer omkring bättre inre sammanhållning. Bortsett från denna baltiska stats makroekonomiska status så måste, i enlighet med de standarder som EU kräver, bättre konvergens uppnås mellan länderna i euroområdet, inte minst för att öka möjligheterna till åtgärder från institutionerna, som varnar dess stabilitet och värde.

Corina Crețu (S&D), *skriftlig*. – (RO) Jag röstade för ECB:s årsrapport för 2009. ECB fortsatte med sin policy från 2008, och bestämde ett mål för inflationstakten på nära 2 procent, samtidigt som likviditeten ökades på marknaderna. ECB justerade därför ned räntorna till 1 procent och fortsatte med de undantagsåtgärder som införts 2008 under hela 2009. De fem viktigaste delarna i det utökade kreditstödet var fastränteanbud med full tilldelning, en utökning av säkerhetslistan, längre löptider för refinansieringstransaktioner, likviditetstillförsel i utländska valutor och finansmarknadsstöd genom ett avvägt men betydande inköpsprogram för säkerställda obligationer. En nära samordning krävs med nationella regeringar i EU-länderna i fråga om deras egna program, särskilt i ljuset av de kriser som har drabbat Grekland och nu Irland, och inför den dystra utsikten att de sprider sig.

George Sabin Cutaș (S&D), *skriftlig*. – (RO) Jag röstade för "ECB:s årsrapport 2009" eftersom jag anser att det i den föreslås ett antal åtgärder som kan vara till nytta för EU:s ekonomi. Dessa inbegriper att utarbeta en permanent mekanism för att skydda euroområdet mot spekulationsattacker, att övervaka de nuvarande kreditvärderingsinstitutens aktiviteter och att eventuellt skapa ett europeiskt kreditvärderingsinstitut. Som föredragande för min politiska grupp påpekade jag också begränsningarna i stabilitets- och tillväxtpakten i dess nuvarande form. Pakten bör kompletteras med ett varningssystem som kommer att öka samordningen av den ekonomiska politiken inom EU.

Edite Estrela (S&D), *skriftlig*. – (PT) Jag röstade för detta betänkande eftersom jag förespråkar reformer och en starkare samordning av den ekonomiska politiken inom euroområdet, mot bakgrund av de störningar som den finansiella krisen har orsakat i det nuvarande systemet. I de förslag där man syftar till att stärka stabilitets- och tillväxtpakten måste man ta hänsyn till den klyfta i konkurrenskraft som finns mellan de europeiska ekonomierna för att stimulera en tillväxt där man ägnar särskild uppmärksamhet åt att skapa sysselsättning.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig*. – (PT) Den kris vi just nu upplever ger tillfälle att ändra och förbättra sådant som tidigare har blivit fel. Det är mycket viktigt att stärka stabilitets- och tillväxtpakten och övervaka efterlevnaden av den för att förhindra framtida obalanser i euroområdet. Skapandet av en europeisk systemrisknämnd och ersättandet av övervakningskommittéerna med tre nya tillsynsmyndigheter är åtgärder som kommer att ge en bättre ekonomisk övervakning. Jag håller med föredraganden när han talar om behovet av försiktighet när det gäller initiativ för att reglera finansmarknaderna. Det är som vi har hävdat: Bättre reglering behöver inte vara synonymt med mer reglering.

José Manuel Fernandes (PPE), *skriftlig*. – (PT) Lissabonfördraget har gett Europeiska centralbanken (ECB) status som EU-institution, vilket ökar parlamentets ansvar som en EU-institution genom vilken ECB är ansvarig inför den europeiska allmänheten. ECB:s årsrapport för 2009 handlar främst om ECB:s reaktion på krisen, exitstrategin och styrningsfrågor. Den finanskris som inleddes för ungefär två år sedan med den amerikanska "sub prime"-lånekrisen spred sig snabbt till EU och blev också till en ekonomisk kris som drabbade realekonomin. Euroområdets real-BNP minskade med 4,1 procent 2009, det genomsnittliga offentliga underskottet ökade till cirka 6,3 procent och den offentliga skulden i förhållande till BNP ökade från 69,4 procent 2008 till 78,7 procent 2009.

ECB agerade korrekt genom att justera ned räntorna till 1 procent och fortsatte med kraftfulla och aldrig tidigare skådade undantagsåtgärder för att ge kreditlätnader. Detta förhindrade en kollaps för många finansinstitut. Likviditeten har dock inte alltid nått fram

till realekonomin. Denna kris har tydligt påvisat behovet av bättre insyn och riskhantering i finansmarknaderna och av sunda offentliga finanser, och har visat på ett akut behov att återskapa förtroendet.

Bruno Gollnisch (NI), *skriftlig*. – (FR) Det internationella finansiella systemet är verkligen amoraliskt och omoraliskt. Den senaste utvecklingen i den irländska krisen har gjort bankerna säkra på att de kommer att kunna fortsätta att frikostigt belöna sina aktieägare och ta långsiktiga risker, eftersom medlemsstaterna och de europeiska skattebetalarna alltid kommer att finnas där och rädda dem. Privatisering av vinster och offentligt ansvar för storskaliga förluster ... Krona så vinner jag, klave så förlorar du ... Det är paradoxalt och faktiskt skandalöst att den turbulens på aktiemarknaden som orsakades av Irlands utlandsskuld är en direkt följd av den hjälp som landet gav sina banker – en hjälp som har gjort dess underskott större än någonsin förut och fått dess skulder att skjuta i höjden. Dessutom är de banker landet räddade, eller deras systerbanker, de som i dag spekulerar mot det. Den viktigaste lärdomen av allt detta är dock att euron är en kvarnsten runt medlemsstaternas halsar och att Europeiska centralbankens policy, i likhet med eurokursen, är helt anpassad efter Tyskland. De medlemsstater som har klarat sig bäst är de som har behållit en viss flexibilitet för sin valuta och sina valutakurser. Med andra ord sin egen valuta! Det är hög tid för alla att lära sig något av detta.

Alan Kelly (S&D), *skriftlig*. – (EN) Detta initiativ från parlamentet är särskilt viktigt i år eftersom det ger parlamentsledamöterna en chans att säga vad de tycker om Europeiska centralbankens sätt att hantera bankkrisen. Vår omröstning om detta gav oss också en chans att säga vad vi tyckte om vissa andra aspekter av det nuvarande ekonomiska klimatet, till exempel orsakerna till krisen, styrningen och reformeringen av finansmarknaden. Det är viktigt att folkets representanters röster i EU hörs när det handlar om en så viktig fråga som denna.

Thomas Mann (PPE), *skriftlig*. – (DE) Jag har röstat till stöd för Europeiska centralbankens (ECB) årsrapport för 2009, eftersom den tydligt påvisar de konsekventa åtgärder som ECB vidtagit samt dess primära mål att bevara prisstabiliteten. Under krisen 2009 agerade och reagerade ECB effektivt. Med integritet och beslutsamhet lade den grunden för ett varaktigt förtroendefullt klimat. Vårt viktigaste förslag till förbättring måste tillämpas konsekvent. Med andra ord bör ECB ge större insyn i sin verksamhet för att ytterligare öka sin legitimitet. Genom Lissabonfördraget, som trädde i kraft den 1 december 2009, blev ECB en EU-institution. Jag välkomnar verkligen detta, eftersom ECB i första hand är ansvarig inför parlamentet, något som många inte känner till. Den måste kunna fortsätta att fatta sina finanspolitiska beslut oberoende av politisk påverkan, och rättfärdiga dem inför de medborgare som vi representerar.

ECB har varit och är fortfarande en pålitlig bundsförvant när det gäller att hitta en balans mellan sunda offentliga finanser och att åstadkomma den nödvändiga minskningen av skulderna i medlemsstaterna. Den har hela tiden understrukit det faktum att euroområdet behöver en stabilitetspakt med auktoritet. Denna måste tillämpas till punkt och pricka och får inte kringgås eller undermineras.

David Martin (S&D), *skriftlig*. – (EN) Jag röstade för det här betänkandet, som innehåller en granskning av ECB:s årsrapport för 2009. Min grupp (S&D-gruppen) använde betänkandet för att arbeta för vår centrala makroekonomiska politik, med följande innehåll: en samordning av medlemsstaternas makroekonomiska politik, ett permanent ramverk för krishantering, en förstärkt tillväxt- och stabilitetspakt, möjligheten att skapa ett

europiskt kreditvärderingsinstitut, krediter för små och medelstora företag samt ett flexibelt avslutande av det offentliga stödet efter krisen.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig*. – (PT) Den allvarliga ekonomiska kris som har spritt sig över hela världen har märkts mycket tydligt inom EU. Europeiska centralbankens åtgärder mot krisen har varit effektiva, även om den ibland har reagerat sent eller utan beslutsamhet, särskilt när det gäller politiken för att sänka räntorna, som genomfördes mer radikalt och effektivt i Storbritannien och av USA:s centralbank.

Vi måste lära oss av de misstag som gjorts så att vi kan undvika dem i framtiden. Den finansiella krisen i vissa länder i euroområdet är en allvarlig fråga för hela euroområdet, och är ett tecken på brister i euroområdets sätt att fungera. Detta visar på behovet av reformer och starkare samordning av den ekonomiska politiken i euroområdet. Arbetet med att åstadkomma detta måste utföras av alla stater som tillhör euroområdet, så att det till slut kan konsolideras och snabbt slippa den belastning som det utsätts för just nu.

Alexander Mirsky (S&D), *skriftlig*. – (LV) Betänkandet från Burkhard Balz klargjorde inte frågan om hur Europeiska centralbanken (ECB) övervakade och reglerade transaktioner och monetär politik under krisen. Det är bara ett försök att hölja bankens verksamhet i en beskrivning av vaga och försiktiga fraser. Faktum är att det är mycket viktigt att inte bara definiera hur det förhåller sig utan också att förhindra alla symptom som hotar ekonomins utveckling. Bara då kan åtgärder vidtas i tid och skulder som Greklands budgetunderskott på 110 miljarder euro, Ungerns budgetunderskott på 28 miljarder euro och Lettlands budgetunderskott på 7,8 miljarder euro undvikas helt. Trots detta anser jag att betänkandet om ECB totalt sett är ett steg i positiv riktning.

Alfredo Pallone (PPE), *skriftlig*. – (IT) Jag röstade för betänkandet av Burkhard Balz, som jag har haft tillfälle att samarbeta med i denna fråga i utskottet för ekonomi och valutafrågor.

Europeiska centralbanken har spelat en viktig och grundläggande roll under de senaste årens ekonomiska kris, och dess representanter har ofta lämnat viktiga bidrag till identifierandet av problem i euroområdet. Medlemsstaterna har inte alltid lyssnat, men den samordning som den Frankfurt-baserade institutionen stått för kan bara ses som positiv. Utformningen av hjälppaketet för Grekland och de snabba åtgärderna skulle inte ha varit möjliga utan en myndighet som ECB.

Vidare kommer ECB efter godkännandet nyligen av paketet för Europas tillsynsmyndigheter att få fler befogenheter och möjligheter att övervaka och påpeka brister i systemet. Detta är mycket viktigt, och lika viktigt är det att ECB bevarar sitt oberoende och inte står under inflytande av någon medlemsstat.

Georgios Papanikolaou (PPE), *skriftlig*. – (EL) ECB:s årsrapport beskriver bankens reaktion på och exitstrategi från krisen under 2009. I detta betänkande, som jag har röstat för, lägger Europaparlamentet å andra sidan särskilt stor tonvikt vid den gradvisa avvecklingen av de nödatgärder som ECB vidtog 2008 beroende på den finansiella krisen (1 procents ränta, kvantitativa lättnader och en inflation under 2 procent).

Detta är särskilt viktigt för Grekland och de andra staterna i euroområdet, eftersom lågkonjunkturen i dessa fall inte tog slut 2009 utan tvärtom utvecklades till en allvarlig budgetkris. Därför måste ECB vid eventuella nya beslut hela tiden ta hänsyn till den nya situationen, och de måste fattas i nära samarbete med de medlemsstater som för närvarande är drabbade av skuldskrisen.

Miguel Portas (GUE/NGL), *skriftlig. – (PT)* Jag röstar emot det här betänkandet. I betänkandet ignoreras, eller underskattas i alla fall, den lågkonjunkturskapande effekten av att en politik för att minska de offentliga utgifterna genomförs på en och samma gång av de flesta av EU:s medlemsstater, just som EU började lämna den stora ekonomiska nedgång som började 2008 bakom sig. Att godkänna detta betänkande är detsamma som att rösta för att överge den politik av samordnade stimulansåtgärder som genomfördes 2009. Den nyliberala ideologi som är dominerande i Europeiska centralbanken (ECB), och som gör att det finns en ständig fara för inflation också när det finns en stor mängd outnyttjad produktionskapacitet, håller på att göra euroområdet till finansmarknadernas gisslan. Denna ideologi har kommit tillbaka för att påminna oss om att det inte räcker med åtstramningar, och att det måste till en nominell sänkning av lönerna och ytterligare avregleringar av arbetsmarknaden.

Eftersom minskningen av den samlade efterfrågan kommer att påverka Grekland och Irlands budgetar för 2011 kommer ECB sedan att berätta för oss att åtstramningspolitiken var riktig men inte tillräckligt genomgripande. Detta betänkande är en sannskyldig intellektuell bluff.

Paulo Rangel (PPE), *skriftlig. – (PT)* Den nuvarande ekonomiska och finansiella krisen har gjort det tydligt att det finns ett behov av att genomföra EU-reformer som kan stärka övervakningen och samordningen av den ekonomiska politiken i euroområdet och återställa förtroendet för de europeiska offentliga finanserna.

Viktiga steg i denna riktning håller på att tas, särskilt genom inrättandet av en europeisk systemrisknämnd, vilket kommer att stänga den nuvarande luckan i makrotillsynen av EU:s finansiella system, men det är mycket viktigt att gå vidare framåt med förslag om att förstärka stabilitets- och tillväxtpakten för att säkerställa en budgetkonsolidering, och även att ta itu med andra makroekonomiska obalanser och förstärka kontrollåtgärderna. I detta betänkande, som jag har röstat för, uppmärksammas också det faktum att de åtstramningspaket som antagits av medlemsstaternas regeringar inte bör minska deras möjligheter att främja en ekonomisk återhämtning, med betoning på att säkerställa en balans mellan processen för att konsolidera de offentliga finanserna och tillgodose behovet av investeringar i sysselsättning och hållbar utveckling, och att använda åtgärder och instrument som kan ge en inriktning för vilka uppoffringar allmänheten tvingas göra samt ett skönjbart slut.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *skriftlig . – (EN)* I detta betänkande utvärderas årsrapporten för 2009 från Europeiska centralbanken (ECB) och det arbete som banken utfört under detta år. Eftersom Europaparlamentets yttrande om ECB:s årsrapport för år 2008 hade blivit försenat på grund av valet 2009 har det inte gått lång tid sedan Europaparlamentets senaste yttrande om ECB:s verksamhet. Rapporten för 2008 handlade mest om ECB:s arbete under den finansiella och ekonomiska krisen. Situationen har tyvärr inte förändrats sedan dess. De ekonomiska och finansiella och i allt högre utsträckning också de politiska verksamheterna dominerar fortfarande till stor del av krisen. ECB:s årsrapport för 2009 handlar därför fortfarande främst om ECB:s reaktion på krisen, exitstrategin och styrningsfrågor.

Czesław Adam Siekierski (PPE), *skriftlig. – (PL)* På senare tid har Europeiska centralbankens arbete varit inriktat på att bekämpa den finansiella krisen och återuppbygga stabiliteten i den ekonomiska och monetära unionen. För att hantera effekterna av en sådan allvarlig kris måste de enskilda länderna införa en ny modell för ekonomisk styrning.

Europeiska centralbanken bör stödja åtgärder som leder till en återställning av budgetbalansen genom att uppmuntra återbetalningen av befintliga lån i stället för att ge nya lån till ekonomier som har stora skulder.

Den finansiella krisen i enskilda medlemsstater inom EU innebär ett betydande hot mot eurons stabilitet. Detta visar också på bristerna i euroområdet sätt att fungera och på behovet av reformer och en effektivare ekonomisk konsolidering i unionens länder. Åtgärder bör också vidtas för att utveckla förebyggande mekanismer om den nuvarande krisen skulle förvärras eller gå in i en ny fas. Europeiska unionen och euroområdet kan komma ut ur krisen till och med starkare än tidigare, men vi måste dra rätt slutsatser av de senaste månadernas erfarenheter. Jag är övertygad om att Europeiska centralbanken och regeringarna i EU:s enskilda medlemsstater kommer att spela en mycket viktig roll i denna process.

Angelika Werthmann (NI), *skriftlig. – (DE)* Europeiska centralbankens (ECB) årsrapport är främst en redogörelse för hur ECB har hanterat den finansiella och ekonomiska krisen. ECB reagerade snabbt och ingrep framgångsrikt. Genom att vidta ett antal extraordinära åtgärder kunde den minska likviditetsbristerna på marknaderna. Dessa åtgärder måste dock avvecklas försiktigt och gradvis, eftersom "extraordinära åtgärder" som namnet antyder inte kan vara regel. De banker och samtidigt också medlemsstater som på grund av förlorat förtroende bland aktörerna på finansmarknaden kom att förlita sig på ECB:s ingripande som mellanhand för att få tillgång till finansiering måste återfå sitt oberoende. Centralbanken betonar alltid att den är oberoende, men under den kris vi nyligen sett verkar detta inte längre ha varit tillräckligt viktigt för att vi ska kunna kalla det för oberoende. Som ett resultat av den enorma kapitalöverföringen till Irland i form av nödlån till det irländska banksystemet och köpet av statspapper förlitar sig nu ECB självt på att Irland ska acceptera EU:s krispaket så att landet återigen kan betala ränta på sina lån från ECB. ECB måste motsätta sig alla försök att göra den till politisk instans.

– **Betänkande: Ehler (A7-0308/2010)**

Charalampos Angourakis (GUE/NGL), *skriftlig. – (EL)* Europaparlamentets betänkande om utvecklingen av EU:s civil-militära kapacitet avslöjar det avskyvärda imperialistiska ansikte som tillhör EU och kapitalets politiska representanter. Det är en makaber handledning i att praktisera EU-imperialism och begå brott mot mänskligheten. I betänkandet ges öppet stöd till Natos "nya doktrin" att "kombinera inre och yttre säkerhet", och EU uppmanas att organisera och planera sina civila och militära styrkor så att man med en kombination av civila och militära medel snabbt kan ingripa överallt i världen, för att, som det heter, utöva "krishantering" och "upprätthålla freden". Utan att skräda orden föreslår monopolens politiska representanter ett antal åtgärder för att öka EU:s militära styrkors effektivitet, för att stärka deras position i kampen mellan imperialisterna, som fortgår med aldrig tidigare skådad intensitet både på global nivå och inom EU. Bland förslagen finns ett permanent EU-operationscenter i form av ett "gemensamt krishanteringshögkvarter", nya "integrerade polisenheter", ett bättre utnyttjande av den europeiska gendarmeristyrkan, nya "civila insatsgrupper", ett närmare samarbete med Nato, ett säkerställande av att Nato kan förlita sig på "EU:s civila kapacitet" och en harmonisering av EU:s "utvecklingsresurser" med Natos standarder.

Sebastian Valentin Bodu (PPE), *skriftlig. – (RO)* Den allt starkare kopplingen mellan inre och yttre säkerhet håller på att bli tydlig. Under dessa omständigheter är utvecklandet av en politik och kapacitet för krishantering i själva verket en investering i EU-medborgarnas

säkerhet. Den europeiska avdelningen för yttre åtgärder bör bli en ledande aktör när det gäller att skapa ett europeiskt helhetskoncept för civil och militär krishantering på europeisk nivå och för förhindrandet av konflikter, så att EU får de nödvändiga strukturerna och mänskliga och ekonomiska resurserna för att fullgöra sitt globala ansvar. När man skapar den europeiska avdelningen för yttre åtgärder måste en överföring göras av strukturerna i den gemensamma säkerhets- och försvarspolitik, inräknat direktoratet för krishantering och planering, den civila planerings- och ledningskapaciteten och EU:s militära stab och kriscenter, till den europeiska avdelningen för yttre åtgärder, under direkt ledning av unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik.

Det är den höga representantens direkta ansvar att se till att dessa strukturer integreras med varandra och fungerar samordnat. Den europeiska avdelningen för yttre åtgärder måste samarbeta nära med alla andra relevanta enheter inom kommissionen för att främja utvecklandet av en samlad EU-hållning, särskilt med dem som arbetar med utveckling, humanitärt bistånd, civilskydd och folkhälsa.

Vito Bonsignore (PPE), *skriftlig. – (IT)* Jag gratulerar föredraganden, Christian Ehler, till att ha gjort parlamentet uppmärksam på en fråga som är grundläggande för Europeiska unionen, nämligen det civil-militära samarbetet.

Jag röstade för det här betänkandet eftersom jag anser att det behövs ett närmare samarbete mellan civila och militära funktioner för att bättre kunna hantera nutidens kriser och säkerhetshot, naturkatastrofer inräknade.

Jag står också bakom idén om att skapa en EU-vitbok om säkerheten och försvaret, baserat på systematiska och noggranna utvärderingar av säkerhet och försvar utförda av staterna enligt gemensamma kriterier och en gemensam tidsplan, en som skulle definiera unionens säkerhets- och försvarsmål och dess intressen och behov tydligare i relation till de tillgängliga resurserna.

Katastrofen nyligen i Haiti påvisade också behovet av möjligheter för EU att samordna militära resurser och snabbare ta dem i bruk vid katastrofhjälp, särskilt när det gäller möjligheten till lufttransporter. Med tanke på hur viktiga dessa uppdrag är anser jag att finansiering måste kunna möjliggöras snabbare samt för tydlighetens skull att en budgetpost ska skapas för varje uppdrag.

Alain Cadec (PPE), *skriftlig. – (FR)* Föredraganden argumenterar framgångsrikt för behovet av bättre samordning av och arbetsfördelning mellan civila och militära styrkor vid krishantering. Distinktionen mellan de strategiska och operativa dimensionerna är fortfarande otydlig. Jag stöder därför föredragandens förslag om inrättandet av ett permanent högkvarter ansvarigt för operativ planering och genomförandet av militära operationer. När det gäller utvecklandet av civil-militära resurser bör medlemsstaterna ange mål som står i proportion till deras personalresurser. Det skulle också vara en bra idé att etablera en verklig finansiell solidaritet mellan medlemsstaterna. Slutligen skulle en bättre samordning av civil och militär forskning vara en stor fördel, eftersom detta skulle förebygga upprepning, dubbelarbete och därmed onödiga kostnader.

Lara Comi (PPE), *skriftlig. – (IT)* "Si vis pacem, para bellum" ("Om du vill ha fred, rusta för krig") hette det under antiken. Lyckligtvis är kapprustningens tid nu förbi. Men den princip som ligger bakom den latinska frasen är fortfarande relevant. Det kan inte finnas någon allvarligt menad och trovärdig vilja till fred om det inte finns några förutsättningar för att genomdriva den, i enlighet med seriösa och objektiva regler.

I synnerhet bör EU, utan att försöka blanda sig i alla konflikter som kan uppstå, i egenskap av en betydelsefull ekonomisk och politisk maktfaktor manifesteras sin närvaro i sådana fall där det finns intressen av olika slag, om nödvändigt också genom att använda militära medel för att återställa ordning och fredliga förhållanden, som en förutsättning för att lösa konflikter. Av detta följer att en större självständighet tillsammans med en närmare koppling till Nato och de andra befintliga instanserna bara kan öka Europas auktoritet, trovärdighet och sammanhållning.

Corina Crețu (S&D), *skriftlig. – (RO)* Vi vill att inrättandet av den europeiska avdelningen för yttre åtgärder ska bidra till att skapa ett europeiskt helhetskoncept för civil och militär krishantering på europeisk nivå och för fredsbyggande och förhindrande av konflikter, så att EU får de nödvändiga strukturerna och mänskliga och ekonomiska resurserna för att fullgöra sitt globala ansvar enligt FN-stadgan. Med tanke på att FN:s säkerhetsråd har det största ansvaret för att upprätthålla den internationella freden och säkerheten måste ett nära samarbete etableras mellan EU och FN på området civil och militär krishantering, särskilt när det gäller insatser för katastrofbistånd där FN:s kontor för samordning av humanitärt bistånd (Unocha) har en ledande roll. Samtidigt är det viktigt att detta samarbete stärks, särskilt på de områden där en organisation ska ta över från den andra, särskilt med tanke på de blandade erfarenheterna från Kosovo.

Edite Estrela (S&D), *skriftlig. – (PT)* Jag röstade för det här betänkandet eftersom jag anser att det för en effektiv hantering av nutida kriser och säkerhetshot, även naturkatastrofer, ofta krävs både civila och militära instanser och ett närmare samarbete mellan dem.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig. – (PT)* Vi lever i en värld där det för det första finns en allt lägre sannolikhet för en konventionell attack mot EU eller någon av dess medlemsstater, och där hoten för det andra blir alltmer spridda över världen, oavsett om det handlar om internationell terrorism, IT-attacker mot viktiga system, attacker med långdistansrobotar mot europeiska mål eller piratattacker på internationellt vatten. Som en organisation som arbetar för fredsbevarande, förebyggande av konflikter, återuppbyggnad efter konflikter och en förstärkning av den internationella säkerheten är det därför mycket viktigt för EU att kunna agera som en global aktör på detta område, och att kunna garantera säkerheten för sina medborgare på sitt territorium. Jag anser därför att det är av grundläggande betydelse för EU att engagera sig i samarbetet med FN och, i det euro-atlantiska området, med Nato, som den här helgen godkände sitt nya strategiska koncept med syftet att förbättra sin förmåga att hantera icke-konventionella hot och stärka sina band med EU; detta innebär "praktiskt samarbete i operationer vid alla slags kriser, från samordnad planering till ömsesidigt stöd på fältet".

José Manuel Fernandes (PPE), *skriftlig. – (PT)* EU har förbundit sig att definiera och föra en gemensam politik samt vidta gemensamma åtgärder för att bevara freden, förebygga konflikter, konsolidera återställning efter konflikter och förstärka den internationella säkerheten i enlighet med principerna i FN-stadgan. Genom sin civila krishantering bidrar EU redan starkt till den globala säkerheten, vilket är ett uttryck för dess grundläggande värderingar och principer. Inrättandet av den europeiska avdelningen för yttre åtgärder bör bidra ytterligare till utvecklandet av ett europeiskt helhetskoncept för civil och militär krishantering samt för fredsbyggande och förhindrande av konflikter, så att EU får de nödvändiga strukturerna och personella och ekonomiska resurserna för att fullgöra sitt globala ansvar. I fråga om detta vill jag särskilt peka på behovet av att påskynda finansieringen av civila uppdrag och förenkla beslutsfattandet och genomförandet. Detta

betyder att rådet snabbt måste fatta lämpliga beslut för att inrätta startfonden enligt beskrivningen i artikel 41 i EU-fördraget (FEU) efter att ha samrått med parlamentet.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Detta betänkande är en bra återspeglning av kapitalismens kris och den kanonbåtsdiplomati som EU vill använda för att hantera den, i samarbete med Nato och USA.

Från första början har språkrören för storkapitalets intressen – majoriteten av ledamöterna i detta parlament – försökt skylla över EU:s historiska och nuvarande ansvar för världens aktuella säkerhetsproblem. I denna resolution vidmakthålls därför tesen om förebyggande krig med det missvisande argumentet att "säkerheten" för medborgarna i EU-länderna garanteras genom en politik av ingripanden där man kränker suveräniteten hos folk och länder och startar krig överallt där EU:s ekonomiska gruppers intressen står på spel; detta slags agerande kommer bara att förstärkas genom inrättandet av den europeiska avdelningen för yttre åtgärder.

I själva verket står det alltmer klart att EU nu är en del av det hot som hänger över människorna. I en tid då viktiga rättigheter berövas arbetarna och drakoniska åtgärder vidtas mot människor under förevändning av brist på resurser måste tilldelningen av pengar till vapeninköp och förstärkning av krigsindustrin fördömas.

Richard Howitt (S&D), skriftlig. – (EN) Vid omröstningen om resolutionen om Ehler-betänkandet var Labour-ledamöterna glada att kunna ge det sitt stöd. Jag och mina Labour-kolleger är glada att kunna stödja ett positivt civil-militärt samarbete och uppbyggnaden av en större kapacitet för att bidra till att bevara freden, förebygga konflikter och konsolidera återställning efter konflikter. I denna finansiellt svåra tid för hela Europa ifrågasätter vi dock behovet av att inrätta ett permanent operativt EU-högkvarter och det mervärde det skulle innebära för det positiva arbete som redan utförs.

David Martin (S&D), skriftlig. – (EN) Jag välkomnar vissa aspekter av detta betänkande som behandlar civil-militärt samarbete och utvecklandet av civil-militära resurser. Jag välkomnar särskilt samarbetet vid humanitära kriser och naturkatastrofer.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Det är nödvändigt att hantera nutida kriser och säkerhetshot effektivt, även naturkatastrofer, och därför behöver vi ofta både civila och militära resurser och ett närmare samarbete mellan dem. Utvecklingen av EU:s övergripande strategi och dess kombinerade militära och civila krishanteringsfunktioner har varit viktiga delar i den gemensamma säkerhets- och försvarspolitikerna och utgör dess största mervärde. Inrättandet av den europeiska avdelningen för yttre åtgärder bidrar ytterligare till utvecklandet av ett europeiskt helhetskoncept för civil och militär krishantering samt för fredsbyggande och förhindrande av konflikter, så att EU får de nödvändiga strukturerna och personella och ekonomiska resurserna för att fullgöra sitt globala ansvar.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Jag har röstat mot detta betänkande om civil-militärt samarbete och utvecklandet av civil-militära resurser. I detta betänkande beskrivs mycket detaljerat den nuvarande utvecklingen i säkerhetspolitiken. Det ger dock enligt min åsikt inga tydliga, definitiva och positiva svar på de viktiga frågorna, till exempel om EU kommer att kunna stå på egna ben på lång sikt eller om man kommer att fortsätta att ha de mycket nära kopplingarna till Nato och därmed överlåta ansvaret för sin utrikespolitik på USA.

Justas Vincas Paleckis (S&D), skriftlig. – (EN) Då inbördeskrig och etniska krig gradvis håller på att ersätta mellanstatliga krig för att komma att dominera tjugohundratalets

konfliktscen blir gränsdragningen mellan fredsbevarande och fredsbyggande alltmer flytande. Förändringen i typen av konflikter gör att det behövs ett mer omfattande samarbete mellan civila och militära funktioner. Det mycket framgångsrika EU-ledda övervakningsuppdraget i Aceh (AMM) mellan 2005 och 2006 är ett viktigt exempel på och en påminnelse om hur civil-militära synergieffekter kan befästa freden och bygga upp förtroendet i en instabil miljö effektivt och i tid. Medan avrustningsgruppen, som dominerades av militära experter, övervakade den snabba och framgångsrika avrustningsprocessen arbetade den civila AMM-gruppen med att göra processen till en plattform för vidare politisk dialog och för att båda parterna på ett trovärdigt sätt skulle förbinda sig att hålla permanent fred. Användningen av civila och militära experter bör inte hindras av ett tekniskt betecknande av operationens natur, utan bör i stället bestämmas på grundval av lämplighet och kostnadseffektivitet. Jag röstade för detta betänkande eftersom jag anser att det spelar en viktig roll för att möjliggöra en vidare utveckling av en icke-aggressiv men ändå sammanhållen och kompetent EU-utrikespolitik.

Alfredo Pallone (PPE), *skriftlig.* – (IT) Jag röstade för Christian Ehlers betänkande eftersom jag anser att detta är en viktig fråga som i betänkandet hanteras seriöst med hänsyn till en rad aspekter.

Det samarbete som beskrivs i betänkandet är typiska fredsbevarande insatser som bygger på militärt-civilt samarbete (lokala myndigheter, nationella, internationella och icke-statliga organisationer och byråer) med målet att återupprätta acceptabla levnadsförhållanden och påbörja en återuppbyggnad. Sådana fredsbevarande insatser bidrar till att garantera och upprätthålla ett fullständigt samarbete mellan de militära styrkorna, civilbefolkningarna och de lokala institutionerna i syfte att skapa de nödvändiga förutsättningarna för att kunna nå de fastställda målen. Det är därför viktigt att Europeiska unionen stöder och främjar denna typ av samarbete.

Paulo Rangel (PPE), *skriftlig.* – (PT) Jag röstade för detta betänkande eftersom jag håller med om att det är mycket viktigt att främja en bättre samordning mellan civila och militära resurser och se till att de nödvändiga resurserna tillgängliggörs för att stärka dessa resursers globala krishanteringsförmåga för att EU ska kunna uppfylla sina skyldigheter att bevara freden, förhindra konflikter, stärka den internationella säkerheten och bistå befolkningar i katastrofsituationer.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *skriftlig.* – (EN) Vi avstod från att rösta om detta betänkande, eftersom vi kontinuerligt ser att alltför stora insatser görs när det gäller militär kapacitet och alltför små insatser görs i fråga om civil och förebyggande verksamhet.

Rafał Trzaskowski (PPE), *skriftlig.* – (PL) Parlamentet har återigen framfört sitt starka stöd för utvecklingen av EU:s gemensamma säkerhets- och försvarspolitik, trots att det konsekvent nekas en aktiv roll i utformningen av denna politik. Vi känner alla till mervärdet hos denna politik, som framför allt ger möjlighet att kombinera militär och civil kapacitet, trots att det i praktiken finns en hel del kvar att göra, vilket påpekas i betänkandet. Jag stöder införlivandet av de institutionella strukturerna för denna politik i Europeiska utrikestjänsten, även om jag liksom föredraganden skulle vilja betona att utrikestjänsten måste bedriva ett nära samarbete med de strukturer som blir kvar inom kommissionen.

Geoffrey Van Orden (ECR), *skriftlig.* – (EN) Trots att vi ger vårt tydliga stöd för principen om ett förstärkt civilt och militärt samarbete inom vissa verksamheter har detta betänkande en helt annan inriktning. Betänkandet handlar i grunden om att vidareutveckla EU:s ambitioner på försvarsområdet för att främja EU:s integration. Vi stöder inte den

målsättningen. Vi motsätter oss särskilt förslaget om en EU-vitbok om försvar som "uttryckligen bör kartlägga möjligheterna till sammanslagning av resurser på EU-nivå"; kravet på mer personal för att bemanna överlappande militära EU-strukturer; inrättandet av ett permanent "operativt högkvarter för EU med ansvar för den operativa planeringen och genomförandet av EU:s militära insatser"; och förslaget om en ledande grupp med nationer som ska fördjupa försvarsintegrationen med användning av Lissabonfördragets mekanism med ett "permanent strukturerat samarbete". Exempelen är många fler. Vi röstade mot resolutionen av alla dessa skäl.

Angelika Werthmann (NI), *skriftlig. – (DE)* Genom Lissabonfördraget har inrättandet av en gemensam försvarspolitik blivit en av EU:s konkreta målsättningar. Syftet är att förbättra EU:s krishanteringsförmåga genom att tillåta att finansiella, civila och militära resurser kan sättas in och användas effektivare. Den militära kapaciteten kommer att utvecklas på EU-nivå i de medlemsstater som vill ha en sådan genom ett permanent strukturerat samarbete. Christian Ehler begär i sitt betänkande att villkor för det militära samarbetet ska fastställas och att det permanenta strukturerade samarbetet ska definieras tydligt. För mig som österrikare är tydliga definitioner av stort intresse, särskilt när det gäller genomförandet av solidaritetsklausulen i artikel 222 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt och bestämmelsen om ömsesidigt stöd i artikel 42.7 i EU-fördraget, vilket också krävs i betänkandet. I bestämmelsen om ömsesidigt stöd anges specifikt att den inte ska påverka den särskilda karaktären hos vissa medlemsstaters säkerhets- och försvarspolitik, vilket garanterar att neutraliteten kommer att bevaras.

Liksom tidigare är det enligt solidaritetsklausulen upp till de nationella myndigheterna att besluta om och i vilken form EU-stöd ska begäras. De österrikiska medborgarna har dock blivit mycket oroad över en rad olika rapporter i medierna och vi behöver därför vederhäftig information om dessa nya militära EU-inslag.

– **Betänkande: Bilbao Barandica (A7-0299/2010)**

Edite Estrela (S&D), *skriftlig. – (PT)* Jag röstade för betänkandet om förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om fastställande av en långsiktig plan för ansjovisbeståndet i Biscayabukten och det fiske som utnyttjar det beståndet, eftersom det torde bidra till att bevara beståndens biomassa på nivåer som kan garantera ett hållbart utnyttjande mot bakgrund av vetenskapliga rekommendationer.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig. – (PT)* Med tanke på betydelsen av ansjovisfisket i Biscayabukten, de skador som orsakas av stängningen av fisket för grupper som är beroende av det (fiskare, nätbindare, konservindustrin etc.), och att det kompensationsstöd som medlemsstaterna beviljat inte har täckt inkomstförlusterna, är det av grundläggande betydelse att inrätta en långsiktig plan för ansjovisbeståndets återhämtning så att fiskarna kan börja använda dessa resurser utan att hota denna art som är mycket viktig för EU:s fiske- och konservindustri. Med tanke på att fiskekvoterna har minskats med 10 procent och på hur utnyttjandet beräknas anser jag att dessa åtgärder är överdrivna eftersom de inte tar hänsyn till de eventuella ekonomiska och sociala följderna för de berörda industrierna och befolkningarna.

José Manuel Fernandes (PPE), *skriftlig. – (PT)* Syftet med detta förslag till förordning är ett inrätta en långsiktig plan för ansjovisbeståndet i Biscayabukten och det fiske som utnyttjar dessa bestånd. Ansjovisfisket i Biscayabukten har varit stängt sedan 2005 på grund av ansjovisbeståndets bräckliga tillstånd. För att öka ansjovisbeståndet i Biscayabukten till en nivå som gör det möjligt att utnyttja det på ett hållbart sätt måste långsiktiga

förvaltningsåtgärder införs för att se till att utnyttjandet av detta bestånd är förenligt med ett hållbart utnyttjande, och därmed i så hög grad som möjligt garantera fiskets stabilitet och samtidigt se till att risken för att beståndet kollapsar är låg. Jag välkomnar godkännandet av en långsiktig plan i detta betänkande snarare än årliga ad hoc-åtgärder för fördelning av fiskemöjligheter, så att fiskesektorns stabilitet garanteras och övervakningen och genomförandet stärks. Jag instämmer i att de behöriga regionala förvaltningarna bör stödjas i sitt kontroll-, inspektions- och övervakningsarbete, eftersom de följer situationen på nära håll, och i att en rapport måste utarbetas och offentliggöras innan fiskesäsongen inleds.

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Det oroväckande läget för bevarandet av ansjovisbeståndet i Biscayabukten ledde till att detta fiske stängdes 2005. Resultatet av denna stängning, som fått oundvikliga tragiska ekonomiska och sociala konsekvenser, som man i sådana här och andra fall alltid måste skydda sig mot och lindra så mycket som möjligt, är att ansjovisbestånden har återhämtat sig, vilket har gjort det möjligt att börja utnyttja dem igen. Vi anser att beslut om att stänga fisket, åter öppna fisket och fastställa villkor för utnyttjandet av fiskeresurser alltid först och främst måste fattas mot bakgrund av vetenskapliga kunskaper och rekommendationer om resursernas tillstånd. Det är därför av grundläggande betydelse att denna kunskap är så noggrann och aktuell som möjligt, vilket innebär att tillräckliga medel måste avsättas i detta syfte, särskilt genom de finansiella instrumenten inom ramen för den gemensamma fiskeripolitiken.

Långsiktiga planer är ett viktigt instrument inom fiskeförvaltningen. På så sätt kan fiskeresurserna bevaras på hållbara nivåer, samtidigt som man garanterar möjligheten att utnyttja dessa bestånd på medellång sikt, vilket är oundgängligt för att skapa en ekonomisk och social stabilitet för fisket och de lokala samhällen som är beroende av det.

David Martin (S&D), skriftlig. – (EN) Ansjoovisfisket i Biscayabukten har varit stängt sedan 2005 på grund av ansjovisbeståndets bräckliga tillstånd. I detta betänkande beskrivs målsättningarna för en plan för att bevara biomassan för ansjovisbeståndet i Biscayabukten på en nivå som tillåter ett hållbart utnyttjande av beståndet i enlighet med maximal hållbar avkastning och på grundval av vetenskapliga rekommendationer, samtidigt som så stor stabilitet och lönsamhet för fiskesektorn som möjligt garanteras. Planen liknar andra långsiktiga planer för pelagiskt fiske (till exempel den som nyligen antogs för västra Skottlands sillbestånd) på så vis att den innehåller en bestämmelse om fångstkontroll för utnyttjande med hög långsiktig avkastning samtidigt som den utgör ett skydd mot risken för att beståndet ska kollapsa.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Stängningen av ansjovisfisket i Biscayabukten sedan 2005 har medfört stora svårigheter för de ekonomiska aktörer vars uppehälle var beroende av denna ekonomiska verksamhet. Nu, fem år efter det att fisket stängdes, har beståndet för denna art i Biscayabukten återhämtat sig till godtagbara nivåer så att det nu är möjligt att återuppta fisket efter ansjovis, men utifrån en långsiktig plan för att bevara ansjovisbeståndet över den nivå där den riskerar att utrotas, så att detta fiske återigen kan bidra till den ekonomiska sektorn i detta område.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Även om fångstkvoter har införts för ansjovisfisket i Biscayabukten gäller dessa inte pelagiska arter och tonfisk. Antalet fiskefartyg i detta område har minskat från 391 fartyg år 2005 till 239 fartyg under 2009, vilket fått stora konsekvenser för ekonomin i området. Enligt föredraganden har dock ansjovisbeståndet ännu inte återhämtat sig. En ny förvaltningsplan som inte måste omförhandlas varje år behövs för att lösa detta problem med ansjovisbeståndet.

Föredraganden anser att det i den nya planen också borde fastställas vilka kontrollmekanismer som ska användas för att inspektera fångstnivåerna. Jag lade ned min röst i omröstningen eftersom föredraganden har förklarat att artiklarna i kontrollplanen sannolikt kommer att ändras genom en ny kontrollförordning från rådet vars innehåll hon inte exakt kan ange.

Claudio Morganti (EFD), *skriftlig. – (IT)* Ansjovisfisket i Biscayabukten har stor social och ekonomisk betydelse. Detta fiske har varit stängt sedan 2005 och flottan har minskat från 391 fartyg år 2005 till 239 fartyg under 2009, vilket direkt har påverkat mer än 2 500 familjer. Denna stängning har allvarligt drabbat den berörda gruppen (fiskare, nätbindare, konservindustrin etc.). Inkomstförlusten har ännu inte täckts av det kompensationsstöd som beviljats av medlemsstaterna.

Införandet av denna plan kommer att göra det möjligt att undanta förvaltningen av ansjovis från den politiska förhandlingen i december varje år, och inrikta den på att nå målen för förvaltningen av de europeiska resurserna på lång sikt, och därigenom garantera hållbarhet och maximal avkastning.

Fångstbestämmelserna fastställer TAC (eller högsta tillåtna fångstmängd) för varje fiskeperiod (från juli till juni följande år) direkt efter den utvärdering av beståndet som görs i maj varje år för att på detta sätt omedelbart dra största möjliga fördel av denna information. Alla berörda produktionsföretag och lokala företag inväntar att detta fiske åter ska öppnas och har i hög grad bidragit till dokumentets utarbetande. Jag har därför tänkt rösta för bestämmelsen i sin helhet.

Alfredo Pallone (PPE), *skriftlig. – (IT)* Ansjovisfisket i Biscayabukten har stor social och ekonomisk betydelse. Detta fiske har dock varit stängt i fem år, vilket direkt har påverkat fiskarna och deras familjer samt inkomsterna inom denna verksamhetssektor, som omfattar nätbindare och konservindustrin. Medlemsstaternas stöd har tyvärr inte kompenserat för den allvarliga inkomstförlusten. Denna stängning borde därför ses över och en långsiktig plan inrättas för att hitta en lösning som beaktar de olika kraven.

Av det skälet röstade jag för Izaskun Bilbao Barandicas betänkande. Det beror främst på att det i betänkandet har införts en fångstbestämmelse som kommer att maximera fångsterna, med utgångspunkt i försiktighetsprincipen, och som kommer att göra det möjligt att nå de förväntade maximala ekonomiska nivåerna för detta fiske.

Paulo Rangel (PPE), *skriftlig. – (PT)* Ansjovisfisket i Biscayabukten har stor social och ekonomisk betydelse, och dess stängning 2005 drabbade allvarligt de grupper som var beroende av det (fiskare, nätbindare, konservindustrin etc.) Jag röstade för detta betänkande, eftersom jag anser att inrättandet av en långsiktig plan kommer att tillgodose behovet av att rationalisera utnyttjandet av denna resurs, och därmed garantera fiskets långsiktiga hållbarhet och samtidigt minska risken för att ansjovisbeståndet ska kollapsa.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *skriftlig. – (ES)* Denna debatt om situationen för ansjovisbestånden och återhämtningsplanen är liksom har sagts en vändpunkt för såväl arten som förbindelserna mellan rådet, parlamentet och kommissionen.

Vår grupp har i denna fråga redan från början ställt sig bakom kommissionens förslag om försiktighetsprincipen, särskilt när det gäller: 1) fångstbestämmelsen, (som vi anser inte borde vara större än 0,3), 2) att den högsta tillåtna fångstmängden (TAC) borde beakta levande beten och agn, och 3) att alla minskningar av TAC, om det bedöms nödvändigt, borde vara minst 25 procent.

Dessa tre frågor godkändes slutligen av en majoritet av ledamöterna i fiskeriutskottet, och jag utgår från att så även kommer att vara fallet när vi röstar i kammaren. Denna fråga är tydligt paradigmatiserad, och jag utgår från att vi kommer att ha lärt oss en läxa och att vi för en gångs skull kommer att agera som botande holistiska läkare i stället för som rättsläkare.

– **Betänkande: Gallagher (A7-0296/2010)**

Luís Paulo Alves (S&D), *skriftlig.* – (PT) Jag röstade för denna resolution eftersom jag anser att kommissionens åtgärder för övervakning och inspektion av fiskeområden är nödvändiga. Denna resolution är ett försök att hantera bristen på information om bestånden av taggmakrill genom att inrätta en formel för fartyg som bedriver taggmakrillfiske. Denna formel hänför sig till ett årligt tak för maximala tillåtna landningar av taggmakrill som fångats i fastställda områden.

De delar av sektorn som främst omfattas av denna plan är ägare till, operatörer av och besättningar på fartyg för pelagiskt fiske, som bedriver fiske i distributionsområdet för det västra beståndet av taggmakrill, nämligen Nordsjön, områdena väster om de brittiska öarna, västra Engelska kanalen, vattnen väster om Bretagne, Biscayabukten och vattnen norr och nordväst om Spanien, med huvudsyftet att garantera att de levande akvatiska resurserna utnyttjas under ekonomiskt, miljömässigt och socialt hållbara förhållanden. Det är också viktigt att notera att Portugal har lyckats bevara sina fiskeintressen och utnyttja sin historiska rätt att fiska i dessa områden. Jag vill betona den positiva lösningen som gynnar det småskaliga kustfisket och som är helt förenlig med skyddet av resurserna.

Slavi Binev (NI), *skriftlig.* – (BG) De västra bestånden är de ekonomiskt viktigaste bestånden av taggmakrill i EU:s vatten. Därför måste vi diskutera frågan såväl när det gäller ett långsiktigt utnyttjande av levande akvatiska resurser som kommer att ge de nödvändiga förutsättningarna för hållbarhet och utveckling, som ur ett socialt perspektiv – för ägarna till, operatörerna av och besättningarna på fiskefartygen. Därför samtycker jag till kommissionens förslag om att inrätta en långsiktig plan för de västra bestånden av taggmakrill och för hur dessa bestånd ska fiskas.

Edite Estrela (S&D), *skriftlig.* – (PT) Jag röstade för betänkandet om förslaget om fastställande av en flerårig plan för det västra beståndet av taggmakrill och det fiske som utnyttjar det beståndet, eftersom det bidrar till att garantera att bestånden utnyttjas under ekonomiskt, miljömässigt och socialt hållbara förhållanden. Detta förslag, som är av intresse för Portugal, beaktar också de specifika särdragen hos och syftena med de berörda flottorna, inte minst den småskaliga flottan, för att trygga allmänhetens försörjning med färsk fisk av hög kvalitet.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig.* – (PT) Att skydda fisket samt de berörda ekonomiska och sociala intressena – förutom livsmedelsintressena – är inte detsamma som att skydda rätten att fiska utan regler eller gränser. Vi vet att fiskeresurserna är begränsade och att ett intensivt fiske gör att de utnyttjade populationerna inte kan återhämta sig tillräckligt. Det är därför viktigt att inrätta planer för att upprätthålla och bevara fiskbestånden, i syfte att förena de ekonomiska och sociala intressen som står på spel med bevarandet av arten, vilket är grundläggande för att bevara fiskemöjligheterna på lång sikt. Genom de ändringsförslag som lagts fram och antagits skyddar detta betänkande det traditionella fisket efter taggmakrill och gör det i synnerhet möjligt för 30 portugisiska fartyg att fortsätta fiska i Biscayabukten, vilket är av avgörande betydelse för det nationella intresset, liksom tydligt påpekas av Maria do Céu Patrão Neves, som är detta betänkandes skuggföredragande för gruppen Europeiska folkpartiet (kristdemokrater).

José Manuel Fernandes (PPE), *skriftlig*. – (PT) Detta förslag är ett försök att hantera bristen på information om bestånden av taggmakrill genom att inrätta en formel för fartyg som bedriver taggmakrillfiske. Denna formel hänför sig till ett årligt tak för maximala tillåtna landningar av taggmakrill som fångats i fastställda områden. Formeln bygger på de nu tillgängliga och mest trovärdiga vetenskapliga och biologiska indikatorerna för beståndets utveckling. Jag välkomnar införlivandet av respekten för den verksamhet som bedrivs av småskaliga flottor som traditionellt specialiserar sig på denna typ av fiske för försäljning av färsk fisk som livsmedel, så att områden inte kan fastställas som ligger alltför långt ut till havs. Jag vill betona den viktiga roll som parlamentet har spelat genom att upphäva och ändra kommissionens delegerade rättsakter i denna fråga.

João Ferreira (GUE/NGL), *skriftlig*. – (PT) De fleråriga planerna är viktiga instrument för fiskeförvaltningen och möjliggör det väsentliga bevarandet av fiskeresurserna på hållbara nivåer i kombination med garanterade möjligheter på medellång sikt att utnyttja dessa resurser, vilket är absolut nödvändigt för att skapa en ekonomisk och social stabilitet för fisket och de lokala samhällen som är beroende av det. Vi välkomnar därför antagandet av detta betänkande, samt antagandet av det ändringsförslag som lagts fram av vår grupp om fördelningen per zon av de högsta tillåtna fångstmängderna (TAC), som vi anser är avgörande för en ekonomiskt och socialt rättvis strategi för beståndens förvaltning. När begränsningar för fiskeverksamheten fastställs bör kustfisket och det småskaliga fisket, vars syfte är att trygga allmänhetens försörjning med färsk fisk avsedd som livsmedel, inte behandlas på samma sätt som det industriella fisket, som är inriktat på industriell bearbetning och export.

För att förvaltningen av fiskeresurserna tydligt ska beakta biologiska och miljömässiga frågor samt ekonomiska och sociala frågor, måste flottornas särdrag och fiskens bestämmelseort erkännas som aspekter som ska beaktas vid fastställandet av de högsta tillåtna fångstmängderna.

Pat the Cope Gallagher (ALDE), *skriftlig*. – (GA) Detta betänkande innehåller en långsiktig förvaltningsplan för ett av de viktigaste fiskbestånden i Europa. Den långsiktiga planen för taggmakrill kommer att garantera att bestånden i framtiden kan nå den maximala hållbara nivån. Förslaget lades ursprungligen fram av regionala rådgivande nämnden för pelagiska bestånd, och redogör för betydelsen av EU:s pelagiska sektor när det gäller hållbar förvaltning av fiskbestånd.

De spanska och portugisiska ledamöterna ville skapa två områden för de högsta tillåtna fångsterna, men den rekommendationen är inte förnuftig och skulle få negativa konsekvenser för den irländska pelagiska flottan. Jag lyckades ändra dessa ändringsförslag i den slutliga omröstningen.

Betänkandet är ett av de första lagstiftningsinitiativ om fiske som antagits inom ramen för Lissabonfördraget, och därför skedde en viss förfarandemässig försening.

Ian Hudghton (Verts/ALE), *skriftlig*. – (EN) Taggmakrillen har ökat i omfattning i min valkrets och förra året landades fisk i de skotska hamnarna till ett värde av omkring 2 miljarder brittiska pund enbart av utländska fartyg. Denna siffra visar att taggmakrillen är viktig för ett antal nationer och att det är viktigt att beståndet förvaltas korrekt. Jag håller fullständigt med Pat the Cope Gallagher om att det västra beståndet bör hanteras som ett enda bestånd, och jag anser att de berörda fiskerikationerna borde ha rätt att samarbeta om förvaltningen av denna viktiga resurs.

Alan Kelly (S&D), *skriftlig*. – (EN) Syftet med detta förslag är att garantera att de levande akvatiska resurserna utnyttjas under ekonomiskt, miljömässigt och socialt hållbara förhållanden. Eftersom förslaget fortfarande befinner sig i första behandlingen kan ändringsförslag läggas fram under senare skeden. Förslagets allmänna inriktning är positiv och andra borde därför ges tid att yttra sig om det.

David Martin (S&D), *skriftlig*. – (EN) I förslaget fastställs en långsiktig plan för det västra beståndet av taggmakrill och det fiske som utnyttjar det beståndet. Kommissionen har inrättat ett rättsligt förvaltningsinstrument för bestånd av taggmakrill i enlighet med tillgängliga referenspunkter för bevarande av bestånd och med beaktande av beståndens hållbarhet på lång sikt. Förslaget syftar till att garantera att de levande akvatiska resurserna utnyttjas under ekonomiskt, miljömässigt och socialt hållbara förhållanden.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig*. – (PT) Fastställandet av en långsiktig plan för det västra beståndet av taggmakrill och det fiske som utnyttjar det beståndet är avgörande för att fiskeresurserna ska användas effektivt och korrekt. Därmed, och under förutsättning att reglerna följs, kommer fiskbestånden inte att kollapsa och resurserna kommer att kunna utnyttjas på ett hållbart sätt. I detta betänkande är det också viktigt att Portugal får möjlighet att bevara sina tidigare fångstnivåer, eftersom det är avgörande för att bevara en sund fiskeindustri med tanke på att denna industri har drabbats av många bakslag på senare tid.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig*. – (DE) I en tid då överfiske av bestånden blir allt vanligare behöver vi fler diskussioner om att införa fångstkvoter och därmed även om hur dessa kan följas och övervakas. Forskarna har dock ännu inte lyckats fastställa en korrekt nivå för fiskbestånden, i detta fall av taggmakrill. Därför bygger alla åtgärder som vidtas på uppskattningar. Dessa uppskattningar måste dock användas för att fastställa de högsta tillåtna fångstmängderna. Jag lade ned min röst i omröstningen eftersom man i betänkandet inte i tillräcklig utsträckning fokuserar på de ekonomiska aspekterna av fiske efter taggmakrill.

Alfredo Pallone (PPE), *skriftlig*. – (IT) Jag röstade för Pat the Cope Gallaghers betänkande eftersom jag stöder dess innehåll och budskap.

Jag tror faktiskt att de värden som nu används för att fastställa det biologiska tillståndet i takt med att vetenskapen utvecklas kan komma att ändras till följd av nya och andra vetenskapliga rekommendationer. Mot den bakgrunden är det uppenbart att planen bör innehålla en möjlighet att anpassa referensfaktorerna.

Jag håller med föredraganden när det gäller tillträde till vissa områden för fartyg som fiskar efter taggmakrill. Det vore faktiskt lämpligt att skapa en mer flexibel regel än kommissionen föreslagit. Fartyg som fiskar i ett område måste kunna landa fångsten i en hamn i ett annat område. Jag anser därför att ett system som gör fiskefartygets befälhavare skyldig att föra bok över fångster och fångstplatser är genomförbart och rättvist.

Paulo Rangel (PPE), *skriftlig*. – (PT) Fleråriga planer är ett grundläggande instrument för att se till att fiskeresurserna utnyttjas under ekonomiskt, miljömässigt och socialt hållbara förhållanden. Jag har därför gett mitt stöd till detta betänkande om förslaget att inrätta en flerårig förvaltningsplan för det västra beståndet av taggmakrill, och jag välkomnar att ändringsförslaget från Maria do Céu Patrão Neves har godkänts, eftersom det är grundläggande för att se till att det småskaliga fisket skyddas tillsammans med Portugals intressen på detta område.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Tvisten mellan institutionerna gäller vilken del av fiskeförvaltningsplanen som avser fastställandet av den högsta tillåtna fångstmängden och som därmed är rådets exklusiva ansvar. Ett fåtal medlemsstater anser att rådet ensamt borde besluta om hela planen, men den åsikten har inget brett stöd, inte ens av rådets rättstjänst. De flesta medlemsstater anser att den matematiska regel som används för att fastställa den högsta tillåtna fångstmängden bör beslutas av rådet, snarare än genom medbeslutandeförfarandet. Den 1 december 2009, dvs. den dag då Lissabonfördraget trädde i kraft, höll fiskeriutskottet en "vägledande omröstning" om ändringsförslaget från Pat the Cope Gallagher och andra, men vi höll aldrig någon slutlig omröstning om det ändrade förslaget till betänkande. Syftet var att ge föredragandena (Pat the Cope Gallagher för taggmakrill och Izaskun Bilbao Barandica för ansjovis) ett politiskt mandat att förhandla med rådet. Slutligen, efter nästan ett års tvekan från rådets sida, beslutade fiskeriutskottet att hålla en fullständig omröstning i utskottet för att pressa rådet att agera.

Nuno Teixeira (PPE), skriftlig. – (PT) Ekonomiskt sett är det västra beståndet av taggmakrill det viktigaste i EU:s vatten. Kommissionen föreslår att en långsiktig plan ska fastställas för detta bestånd och det fiske som utnyttjar det. Det bör garanteras att de levande akvatiska resurserna utnyttjas under ekonomiskt, miljömässigt och socialt hållbara förhållanden. Detta förslag skulle till och med kunna fungera som en modell för fleråriga planer för att reglera fiskemöjligheterna i EU:s vatten. Jag stöder de ändringsförslag som lagts fram i parlamentets fiskeriutskott för att skapa en större flexibilitet vid fastställandet av de biologiska referensfaktorerna och vid beräkningen av det totala uttaget genom att fastställa övre och undre gränser samt öka samordningen med lagstiftningen om införande av ett kontrollsystem i EU för att se till att bestämmelserna i den gemensamma fiskeripolitiken efterlevs. Jag har därför röstat för detta betänkande.

– **Betänkande: Gróbarczyk (A7-0295/2010)**

Zigmantas Balčytis (S&D), skriftlig. – (LT) Östersjön är klassat som särskilt känsligt havsområde (PSSA) av Internationella sjöfartsorganisationens kommitté för skydd av den marina miljön. Östersjön är alltså ett av de allra värdefullaste och känsligaste marina ekosystemen på vår jord. Jag röstade för de bestämmelser i dokumentet enligt vilka vi måste möjliggöra ett hållbart utnyttjande av fiskbestånden utan att försäljningsstandarderna behöver sänkas. För att effektivt begränsa att alltför stora mängder yngel från både målarter och icke-målarter kastas överbord, inbegripet sådana som inte uppfyller storlekskraven, är det oerhört viktigt att uppmuntra fiskebranschen att använda de mest selektiva fiskeredskapen, och att inte fiska i områden med stor förekomst av fisk som inte uppfyller storlekskraven och annan fisk än målarten. Vi måste inleda en översyn av systemet med att kasta fisk överbord och jag tror att detta kommer att bli en av de viktigaste frågorna under 2011 när vi diskuterar reformen av EU:s gemensamma fiskeripolitik.

Slavi Binev (NI), skriftlig. – (BG) Vi följer alla de effekter på miljön som orsakats av människan och massfisket med stor oro, vilket även gäller de minskande bestånden och det okontrollerade industrifisket. Därför röstar jag för införandet av ett hållbart utnyttjande av levande akvatiska resurser och en översyn av de skyddade områdena i Östersjön.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), skriftlig. – (LT) Jag röstade för detta betänkande eftersom det innehåller ett krav på restriktioner för fisket efter skrubbskädda och piggvar i Östersjön. Det är mycket viktigt att industrifisket i Östersjön avbryts. På grund av bristen på trovärdiga vetenskapliga uppgifter som skulle kunna möjliggöra en utvärdering av fiskefångsterna

inom industrifisket är det nödvändigt att utan dröjsmål införa full fångstdokumentation och full övervakning av fartyg som bedriver denna typ av fiske. Jag instämmer i Europaparlamentets ståndpunkt att omedelbara åtgärder måste vidtas inom ramen för den gemensamma fiskeripolitiken för att reglera frågan om industrifiske i Östersjön, samtidigt som man måste komma ihåg att detta fiske ur miljösynpunkt är skadligt för Östersjöns ekosystem.

Vi måste ta hänsyn till att Östersjön är ett av de allra värdefullaste och känsligaste marina ekosystemen på vår jord och har klassats som "särskilt känsligt havsområde" (PSSA). Vidare håller klimatet i Östersjön på att förändras, och de olika fiskarterna anpassar sig till denna förändring, vilket också innebär att de flyttar och skaffar nya lekområden. Därför instämmer jag i parlamentets uppmaning till kommissionen att se över Östersjöns skyddsområden.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig*. – (PT) För Europeiska unionen, och särskilt för ett land som Portugal där havet och fisket är ett yrke, samt för industrifisket och konservindustrin, är det grundläggande att bevara fisket som en livskraftig och hållbar ekonomisk verksamhet. Portugal behöver fisket och därmed havet för att kunna fortsätta att tillhandahålla fisk och för att arterna ska kunna fortsätta att reproducera sig. Av just det skälet håller jag med föredraganden när han säger att "för att effektivt förebygga bifångster och begränsa att alltför stora mängder yngel från både målarter och icke-målarter kastas överbord, inbegripet sådana som inte uppfyller storlekskraven, är det oerhört viktigt att uppmuntra fiskebranschen att använda de mest selektiva fiskeredskapen, och att inte fiska i områden med stor förekomst av fisk som inte uppfyller storlekskraven och annan fisk än målarten".

José Manuel Fernandes (PPE), *skriftlig*. – (PT) För att förhindra utsortering och begränsa att alltför stora mängder yngel från både målarter och icke-målarter kastas överbord, inbegripet sådana som inte uppfyller storlekskraven, är det oerhört viktigt att uppmuntra fiskebranschen att använda de mest selektiva fiskeredskapen, och att inte fiska i områden med stor förekomst av fisk som inte uppfyller storlekskraven och annan fisk än målarten.

Jag anser inte att ett totalt förbud mot att kasta skrubbskäddor eller andra flundrefiskar överbord bör införas, eftersom detta skulle ha negativ inverkan på beståndet av skrubbskädda. Detta förbud mot att kasta fisk överbord kan komma att utnyttjas för att legalisera industrifiske av Östersjötorsk som inte uppfyller storlekskraven. Man bör komma ihåg att Östersjön är klassat som "särskilt känsligt havsområde" (PSSA) av Internationella sjöfartsorganisationens kommitté för skydd av den marina miljön.

David Martin (S&D), *skriftlig*. – (EN) Jag röstade för detta betänkande, som innehåller ett förslag om att förenkla förvaltningen men som inte i betydande utsträckning ändrar begränsningarna av fisket efter skrubbskädda och piggvar i Östersjön.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig*. – (PT) Fiske måste vara en långsiktigt hållbar ekonomisk verksamhet, och detta är endast möjligt genom en noggrann förvaltning av fiskeresurserna. Föredragandens farhågor är därför berättigade och tar hänsyn till behovet av att skydda arten och bevara den biologiska mångfalden. Jag instämmer därför med de förbud och begränsningar som införs genom betänkandet.

Alexander Mirsky (S&D), *skriftlig*. – (LV) Med tanke på de begränsade fiskbestånden i Östersjön måste vi noga reglera fångsten av värdefulla fiskarter. Det är därför viktigt att tydligt definiera de behöriga EU-organisationernas uppdrag, så att övervakning kan ske och begränsningar införas för ett ologiskt utnyttjande av de marina resurserna. Det är viktigt att införa kvoter för att fiskeresurserna i Östersjön ska kunna återhämta sig. En tydlig

signal borde sändas till alla berörda parter inom fisket om att ett irrationellt utnyttjande av fiskeresurserna skulle få ödesdigra konsekvenser.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig. – (DE)* Allt fler fiskarter i Östersjön är direkt hotade. Allt mindre torsk fångas till exempel i Östersjön jämfört med för 15 år sedan och fisken är mindre och av sämre kvalitet. En av de största bidragande faktorerna till denna nedgång är industrifisket och hanteringen av bifångster. Det traditionella småskaliga kustfisket kan under vissa förhållanden garantera en hållbar förvaltning av fiskbestånden. Jag lade ned min röst eftersom det i betänkandet tydligt sägs att det saknas trovärdiga vetenskapliga uppgifter om detta ämne.

Alfredo Pallone (PPE), *skriftlig. – (IT)* Jag röstade för resolutionen.

Erfarenheterna av systemet med att kasta fisk överbord i Östersjön visar att detta system fungerar väl och är användbart för vissa fiskarter. De arter som utgör bifångster kan ha lågt marknadsvärde, kanske inte alls lämpar sig som livsmedel, eller så kan det vara förbjudet i lag att föra dem i land. Ett hållbart utnyttjande av fiskbestånden möjliggörs därför, utan att försäljningsstandarderna behöver sänkas. För att effektivt förhindra bifångster och begränsa att alltför stora mängder yngel, inbegripet sådana som inte uppfyller storlekskraven, kastas överbord är det oerhört viktigt att uppmuntra fiskebranschen att använda de mest selektiva fiskeredskapen, och att inte fiska i områden med stor förekomst av fisk som inte uppfyller storlekskraven och annan fisk än målarten.

Rörliga skyddsperioder bör införas som tar hänsyn till om fisken är redo för romläggning. Klimatet i Östersjön håller på att förändras, och de olika fiskarterna anpassar sig till denna förändring, vilket också innebär att de flyttar och skaffar nya lekområden. Mot bakgrund av detta tycks en översyn av skyddsområdena vara nödvändig.

Paulo Rangel (PPE), *skriftlig. – (PT)* Jag röstade för detta betänkande eftersom jag anser att det är mycket viktigt att främja en hållbar förvaltning av de marina resurserna som är förenlig med målet att bevara fiskbestånden i Östersjön, vilket är ett av de mest värdefulla och känsliga ekosystemen på vår jord.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *skriftlig. – (EN)* Rådets förordning (EG) nr 2187/2005 innehåller detaljerade tekniska bestämmelser om fisket i Östersjön (maskstorlek, stängda områden etc.). I rådets förordning (EG) nr 1226/2009 om fastställande av kvoter för 2010 finns bestämmelser om tekniska åtgärder, närmare bestämt i artikel 7 om förbud mot utsortering, och i bilaga III om begränsningar av fisket efter skrubbskädda och piggvar. Efter Lissabonfördraget är dessa rättsakter inte längre giltiga, och rådets förordning (EG) nr 2187/2005 måste därför ändras. Det är det enda syftet med detta förslag som antogs enhälligt i fiskeriutskottet.

Viktor Uspaskich (ALDE), *skriftlig. – (LT)* Nästa år kommer Europaparlamentet att diskutera reformen av den gemensamma fiskeripolitiken. Jag håller med om att denna process måste innefatta åtgärder för att skapa ett mer hållbart utnyttjande av fiskeresurserna och en effektiv förvaltning av de marina resurserna. Liksom Internationella sjöfartsorganisationen har angett är Östersjön ett "särskilt känsligt havsområde". Östersjön är alltså ett av de känsligaste marina ekosystemen i världen, men vi får heller inte glömma den mänskliga sidan av denna fråga, som inte tas upp i betänkandet. Fiskeindustrin har djupt rotade traditioner i Litauen. Även om fiskerisektorn står för en relativt liten andel av Litauens BNP, är den särskilt viktig för landets ekonomi. De litauiska regioner som är

beroende av fisket har upplevt betydande ekonomiska och sociala svårigheter under senare år på grund av de minskade fiskenivåerna och politiken för bevarande av bestånden.

I Litauen blir det nu allt svårare att leva av fiske, och fiskets låga löner lockar inte heller unga människor. Följaktligen måste Litauen och de övriga EU-medlemsstaterna fortsätta att genomföra merparten av politiken inom ramen för Fonden för fiskets utveckling. Detta stöd kommer bland annat att bidra till att skapa nya arbetstillfällen, öka fiskeriprodukternas värde och främja ekoturism.

– **Betänkanden: Bilbao Barandica (A7-0299/010), Gallagher (A7-0296/2010), Gróbarczyk (A7-0295/2010), Ferreira (A7-0184/2010)**

Andrew Henry William Brons och Nick Griffin (NI), *skriftlig*. – (EN) Vi lade ned våra röster om betänkandena från Izaskun Bilbao Barandica, Pat the Cope Gallagher och João Ferreira, eftersom de innehåller gynnsamma och skadliga förslag i samma instrument. Vi röstade dock för Gróbarczyk-betänkandet, trots farhågorna om en del av dess innehåll (till exempel påståendet att systemet med att kasta fisk överbord kan ha fungerat bra för vissa fiskarter – vi motsätter oss helt detta system). Vi röstade för betänkandet eftersom det utlovar en översyn av systemet med att kasta fisk överbord. Det är allt vi kan hoppas på inom ramen för den gemensamma fiskeripolitiken.

– **Betänkande: Ferreira (A7-0184/2010)**

Luís Paulo Alves (S&D), *skriftlig*. – (PT) Jag samtycker på det stora hela till de föreslagna ändringarna, eftersom införandet av främmande arter är ett av skälen till att ekosystemen är ur balans. Tillsammans med förstörandet av naturliga livsmiljöer är detta en av de största bidragande faktorerna till den globala förlusten av biologisk mångfald, liksom kommissionen medger. Jag stöder därför förslagen om att fastställa villkor för införandet av främmande och lokalt frånvarande arter genom en strikt definition av de krav som slutna vattenbruksanläggningar ska uppfylla, samt nödvändigheten att övervaka anläggningarna för att garantera att de tekniska krav som ställs av specialister uppfylls.

Särskilt vid en tidpunkt då en ny EU-strategi inleds på detta område krävs ett betydande stöd till vattenbruket för vetenskaplig forskning och teknisk utveckling när det gäller odling av inhemska arter för att kunna åstadkomma en bättre diversifiering. Jag samtycker till ändringsförslagen om att garantera parlamentets deltagande på detta område genom att anpassa de gamla bestämmelserna om kommittéförfarandet till fördraget om Europeiska unionens funktionssätt.

Vito Bonsignore (PPE), *skriftlig*. – (IT) Jag vill börja med att gratulera föredraganden João Ferreira som har utarbetat detta betänkande, som jag har röstat för.

Färska undersökningar visar att EU:s vattenbrukssektor måste utvecklas och att den vetenskapliga forskningen om odling av inhemska arter måste intensifieras. Det skulle göra det möjligt att garantera en ökad säkerhet, kvalitet och diversifiering av de produkter som erbjuds konsumenterna och därmed ett bättre miljöskydd.

När det gäller införandet av exotiska arter i slutna vattenbrukssystem, vilket enligt kommissionen främst rör "vattenbruks- och återinsättningsmetoder", anser jag att denna metod måste kompletteras genom sträng övervakning av dessa anläggningar och av transportsystemen och transporterna för dessa arter för att förhindra att eventuella utsläpp orsakar störningar i de inhemska ekosystemen och de naturliga livsmiljöerna, vilket är en

av de största bidragande faktorerna när det gäller förlusten av biologisk mångfald på global nivå.

Edite Estrela (S&D), *skriftlig.* – (PT) Jag röstade för betänkandet om användning av främmande och lokalt frånvarande arter i vattenbruk, eftersom det kommer att göra det möjligt att stärka de krav som slutna vattenbruksanläggningar och transport av arter måste uppfylla för att minimera inverkan på ekosystemen och den biologiska mångfalden.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig.* – (PT) EU:s vattenbrukssektor omfattar över 16 500 företag, har en total årlig omsättning på över 3,5 miljarder euro och sysselsätter omkring 64 000 personer, såväl direkt som indirekt. När fiskbestånden blir allt mindre skapar vattenbruket dessutom otaliga möjligheter för EU-industrin. Den föreslagna förenklingen av förfarandet för införande av främmande och lokalt frånvarande arter i vattenbruk måste balanseras av en strikt definition av de krav som slutna vattenbruksanläggningar ska uppfylla, liksom av den nödvändiga övervakningen av anläggningarna, i syfte att garantera att alla de tekniska krav som ställs av specialister beaktas och uppfylls.

José Manuel Fernandes (PPE), *skriftlig.* – (PT) Kommissionens förslag till ändring av den nuvarande förordningen bygger på resultatet av Impasse-projektet, som är en gemensam åtgärd med fokus på främmande arters miljöeffekter i vattenbruket. Genom detta projekt föreslås en operativ definition av slutna vattenbruksanläggningar, som är mer detaljerad och striktare än den befintliga definitionen, enligt vilken "risken med främmande arter kan minskas avsevärt, möjligen till en godtagbar nivå, om målorganismers och icke-målorganismers möjlighet att slippa ut under transport undanröjs, och om det upprättas väl definierade rutiner vid den mottagande anläggningen". Jag röstade för betänkandet eftersom jag instämmer i behovet av att undanta introduktion i slutna vattenbruksanläggningar och flyttning mellan sådana anläggningar från tillståndsförfarandet så att aktörerna slipper denna administrativa rutin.

João Ferreira (GUE/NGL), *skriftlig.* – (PT) Angående betänkandets grundläggande fråga måste förenklingen av förfarandet för införande av främmande arter i vattenbruk i "slutna anläggningar", liksom sades under debatten, gå hand i hand med tydligast möjliga definition av de krav som dessa anläggningar ska uppfylla, i enlighet med den senaste tekniska och vetenskapliga informationen. Anläggningarna måste också kontrolleras innan de öppnar och medan de är i drift. För att vattenbruket ska utvecklas på ett hållbart sätt krävs ett betydande stöd till vetenskaplig forskning och teknisk utveckling på området för odling av inhemska arter. Dessa arter måste få företräde framför främmande arter, så att livsmedelsproduktionen och livsmedelsförsörjningen kan diversifieras och dess kvalitet förbättras, och så att en bättre miljösäkerhet samtidigt skapas.

När det gäller betänkandets utarbetande välkomnar jag att kommissionen har införlivat de förslag som antagits av fiskeriutskottet i sitt förslag till förordning. Det enda jag beklagar är att det har ansetts outhärligt att formellt lägga fram ett nytt förslag, vilket leder till att formaliseringen av överenskommelsen vid första behandlingen försenas.

Ian Hudghton (Verts/ALE), *skriftlig.* – (EN) Vattenbruket är en viktig källa till såväl arbetstillfällen som livsmedel, men det är också viktigt att miljön i stort skyddas från potentiella hot. Den befintliga lagstiftningen syftar till detta och dagens förslag kommer inte att undergräva denna strävan. Jag stöder därför detta betänkande.

Elisabeth Köstinger (PPE), *skriftlig.* – (DE) Samtidigt som fiskbestånden i världshaven sakta utarmas och fångstresultaten når gränsen, har odlingen av fisk och skaldjur inom

vattenbruket ökat i omfattning under senare år. Vattenbruksproduktionen är följaktligen en tillväxtsektor, vilket vederbörligen uppmärksammas i detta betänkande. Andelen vattenbruksanläggningar i inlandet, till exempel dammodling eller system med genomströmning, uppvisar en högre tillväxttakt än andra sektorer för livsmedelsproduktion och produktionen i dessa anläggningar överskrider redan produktionen i maritima anläggningar. Dammodling har en särskilt lång tradition: fisk och kräftdjur har odlats i hundratals år, oftast i artificiella dammar. Slutna vattenbrukssystem uppvisar enorma miljöfördelar samt fördelar när det gäller problemet med antibiotika. Jag stöder betänkandet, där man efterfrågar viktiga ramvillkor för slutna vattenbruksanläggningar och strikt definierar förutsättningarna för att införa exotiska fiskarter. För att undvika störning av de inhemska ekosystemen genom ett optimalt införande av exotiska arter är det viktigt att stödja slutna odlingssystem.

David Martin (S&D), *skriftlig. – (EN)* I Ferreirabetänkandet behandlas ändringen av rådets förordning (EG) nr 708/2007 om inrättande av en ram för vattenbruksmetoder för främmande och lokalt frånvarande arter. Denna ram ses nu över efter slutförandet av det så kallade Impasse-projektet, vars syfte var att utforma riktlinjer för en miljömässigt sund praxis för introduktion och flyttning inom vattenbruket. Jag röstade för betänkandet.

Marisa Matias (GUE/NGL), *skriftlig. – (PT)* Införandet av främmande arter är ett av de stora skälen till den globala förlusten av biologisk mångfald och till störningen av jordens ekosystem. Införandet av främmande arter i vattenbruket måste därför omfattas av en exakt definition av de krav som slutna vattenbruksanläggningar ska uppfylla och av kontroller av anläggningarna. Transporten av mål- och icke-målarter bör också vara föremål för stränga regler och kontroller. Därför röstade jag för betänkandet. Jag anser dock att forskningen om och utvecklingen av odlingen av inhemska arter bör stärkas så att riskerna med införandet av främmande arter minskas och en mer hållbar produktion främjas.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig. – (PT)* Införandet av främmande arter är en av de största orsakerna till störningen av ekosystemen, tillsammans med förstörelsen av naturliga livsmiljöer, samt en av de främsta anledningarna till den globala förlusten av biologisk mångfald. Förenklingen av förfarandet för införande av främmande arter i vattenbruk måste balanseras av en strikt definition av de regler som slutna vattenbruksanläggningar ska uppfylla, i enlighet med resultatet av Impasse-projektet, samt vara föremål för kontroller så att alla de tekniska krav som ställs av specialister beaktas och uppfylls korrekt.

En hållbar utveckling av EU:s vattenbruk förutsätter ett betydande stöd till vetenskaplig forskning och teknisk utveckling på området för odling av inhemska arter, så att livsmedelsproduktionen och livsmedelsförsörjningen kan diversifieras och dess kvalitet förbättras, samtidigt som en större miljösäkerhet garanteras.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig. – (DE)* Utöver förstörelsen av naturliga livsmiljöer är införandet av främmande arter i våra ekosystem ett skäl till den globala förlusten av biologisk mångfald. Allt fler arter dör ut inom vattenbruket, vilket leder till långsiktiga skador på hela ekosystemet. Jag lade ned min röst eftersom betänkandet inte i tillräcklig utsträckning hanterar de faktiska problemen.

Alfredo Pallone (PPE), *skriftlig. – (IT)* Införandet av främmande arter är ett av de främsta skälen till att ekosystemen är ur balans och är tillsammans med förstörelsen av naturliga livsmiljöer en av de största bidragande faktorerna till den globala förlusten av biologisk mångfald. Införandet av främmande arter i Europas kusthav och inlandsvatten beror i många fall på "vattenbruks- och utsättningsmetoder".

Förenklingen av förfarandet för införande av främmande arter i vattenbruk måste följas upp av en exakt definition av de krav som slutna vattenbruksanläggningar ska uppfylla och omfattas av en nödvändig övervakning av anläggningarna så att de tekniska krav som ställs av specialister beaktas och uppfylls korrekt.

En hållbar utveckling av EU:s vattenbruk förutsätter ett betydande stöd till vetenskaplig forskning och teknisk utveckling på området för odling av inhemska arter, så att livsmedelsproduktionen och livsmedelsförsörjningen kan diversifieras och dess kvalitet förbättras, samtidigt som en större miljösäkerhet garanteras. Jag hoppas därför att det kommer att finnas ett starkt stöd för att genomföra detta.

Paulo Rangel (PPE), skriftlig. – (PT) Jag röstade för detta betänkande eftersom resultaten av Impasse-projektet har visat att "risken med främmande arter kan minskas avsevärt, möjligen till en godtagbar nivå, om målorganismers och icke-målorganismers möjlighet att slippa ut under transport undanröjs, och om det upprättas väl definierade rutiner vid den mottagande anläggningen". Det vore därför helt logiskt att avskaffa tillståndskravet för införande av främmande arter i slutna vattenbruksanläggningar.

Att minska denna administrativa börda och kostnaden för tillståndsansökningar är ett viktigt incitament för vattenbrukssektorn. Under förutsättning att detta åtföljs av en strikt definition av de krav som slutna vattenbruksanläggningar ska uppfylla samt av lämplig övervakning av förenligheten med kraven, kommer det inte att äventyra det nödvändiga skyddet av den biologiska mångfalden och miljön.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Kommissionens förslag avser ändringar till en förordning om användning av främmande arter i vattenbruk på grundval av Impasse-projektet, som var inriktat på miljöeffekterna av främmande arter. I detta projekt föreslås en operativ definition av slutna vattenbruksanläggningar, som är mer detaljerad och striktare än den befintliga definitionen, enligt vilken risken med främmande arter kan minskas avsevärt. Mot bakgrund av ovanstående resultat föreslår kommissionen att introduktion och flyttning inom ramen för användning av slutna vattenbruksanläggningar bör undantas från tillståndskravet, vilket därmed skulle undanta aktörerna från denna administrativa rutin. Införandet av främmande arter är, liksom föredraganden konstaterar, ett av de främsta skälen till att ekosystemen är ur balans och tillsammans med förstörelsen av naturliga livsmiljöer en av de största bidragande faktorerna till den globala förlusten av biologisk mångfald. Många av dessa införanden i Europas kusthav och inlandshav beror på "vattenbruks- och utsättningsmetoder". Med detta i åtanke lade föredraganden fram ett ändringsförslag för att specificera att "slutna vattenbruksanläggningar" endast avser anläggningar på land, för att minska risken för att organismer som sluppit ut ska överleva. Andra ändringar avser bestämmelserna om kommittéförfarandet.

Nuno Teixeira (PPE), skriftlig. – (PT) Användningen av främmande och lokalt frånvarande arter i vattenbruk skadar de naturliga ekosystem som måste skyddas av EU, vilket framför allt orsakar globala förluster av biologisk mångfald. Impasse-projektet är ett gemensamt projekt om miljöeffekterna av främmande arter i vattenbruk, som har betonat behovet av att förhindra att dessa arter och biologiskt material slipper ut under transport. Jag välkomnar detta betänkande från Europaparlamentet om att skapa biosäkerhet och samtidigt påskynda de administrativa rutinerna för tillståndskravet för introduktion och flyttning inom slutna vattenbruksanläggningar. En tydlig och strikt definition av begreppet "sluten vattenbruksanläggning" samt en regelbundet uppdaterad förteckning över alla sådana

anläggningar i medlemsstaterna kommer att leda till en hållbar utveckling av denna sektor. Medlemsstaterna ska själva övervaka anläggningarna och de transportmedel som används. Jag stöder också åtagandet om vetenskaplig forskning och teknisk utveckling som ett sätt att minska denna sektors skadliga effekter på de naturliga ekosystemen. Jag vill slutligen betona att denna förordning ändrats genom det ordinarie lagstiftningsförfarandet med medbeslutande, liksom föreskrivs i Lissabonfördraget.

– **Betänkande: Rapkay (A7-0324/2010)**

William (The Earl of) Dartmouth (EFD), *skriftlig*. – (EN) UKIP motsätter sig all EU-förvaltning av våra industrier, eftersom det bör vara de nationellt valda regeringarnas uppgift att besluta om framtiden och om eventuellt stöd till kolgruvor. I detta fall vidtar EU dock speciella åtgärder för regeringarna utöver de normala reglerna om statligt stöd för att göra hanteringen av stöd till kolgruvor mer flexibel. I ändringsförslagen 25 och 36 begärs en längre flexibilitetsperiod innan de normala lagarna om statligt stöd ska gälla, vilket UKIP delvis kan stödja. UKIP avstod från att rösta om dessa båda ändringsförslag och från att rösta i den slutliga omröstningen, för även om vi inte stöder EU-lagar om statligt stöd (eftersom det borde vara de nationella regeringarnas uppgift att besluta om stödnivåerna), är det bra och mycket mer demokratiskt ansvarigt att medlemsstaterna får större handlingsutrymme och att denna period förlängs, vilket åter skulle ge regeringarna makten att fatta dessa beslut.

Zigmantas Balčytis (S&D), *skriftlig*. – (LT) Jag röstade för detta betänkande. Även om kolindustrin fortfarande bara står för en liten del av EU:s energimarknad garanterar den arbetstillfällen för de EU-medborgare som arbetar inom denna industri och ekonomisk utveckling i de glesbefolkade och avlägset belägna regioner där merparten av kolföretagen finns. Jag samtycker till de ändringsförslag enligt vilka tidsfristen för nedläggning av kolgruvor som inte är konkurrenskraftiga kommer att förlängas till 2018 med en möjlighet att hålla gruvorna öppna om de inte blir konkurrenskraftiga inom den fastställda perioden. När gruvor som inte är konkurrenskraftiga läggs ned är det viktigt att se till att den nödvändiga långsiktiga finansieringen garanteras för att säkerställa miljöskyddet och återställa före detta gruvområden. I vissa regioner är gruvor den enda industrin och om de läggs ned skulle många människor bli arbetslösa. Det är därför mycket viktigt att se till att gruvindustrin får ett flerårigt stöd och att olika arbetsmarknadsåtgärder, som exempelvis omskolning, införs för att skapa förutsättningar för att dessa personer ska kunna återvända till arbetsmarknaden. Jag stöder därför kommissionens förslag om att tilldela sådant stöd till och med 2026.

Elena Băsescu (PPE), *skriftlig*. – (RO) Jag röstade för Bernhard Rapkays betänkande eftersom jag bland annat stöder åtgärden med en förlängd tidsfrist för nedläggning av kolgruvor som inte är konkurrenskraftiga. I det avseendet tror jag att detta kommer att bli ett försök att undvika massarbetslöshet, och att Rumänien, Spanien och Tyskland kommer att vara de EU-medlemsstater som drabbas hårdast av den nya förordningen. Jag anser att driften av gruvor som inte är konkurrenskraftiga bör upphöra i enlighet med nedläggningsplanen endast om de inte lyckas bli lönsamma före den angivna tidsfristen.

Jag förespråkar att stödet ska trappas ned successivt för att täcka produktionsförluster som en del av en väldefinierad nedläggningsplan för gruvor. Från och med den 1 januari 2011 kommer hälften av gruvorna i Rumänien att omfattas av en nedläggningsplan. Mot den bakgrunden anser jag att stödet i högre grad måste inriktas på att täcka de sociala och miljömässiga effekterna.

Gerard Batten, John Bufton, Derek Roland Clark, Trevor Colman och Nigel Farage (EFD), *skriftlig*. – (EN) UKIP motsätter sig all EU-förvaltning av våra industrier, eftersom det borde vara de nationellt valda regeringarnas uppgift att besluta om framtiden och om eventuellt stöd till kolgruvor. I detta fall vidtar EU dock speciella åtgärder för regeringarna utöver de normala reglerna om statligt stöd för att göra hanteringen av stöd till kolgruvor mer flexibel. I ändringsförslagen 25 och 36 begärs en längre flexibilitetsperiod innan de normala lagarna om statligt stöd ska gälla, vilket UKIP delvis kan stödja. UKIP avstod från att rösta om dessa båda ändringsförslag och från att rösta i den slutliga omröstningen, för även om vi inte stöder EU-lagar om statligt stöd eftersom det borde vara de nationella regeringarnas uppgift att besluta om stödnivåerna, är det bra och mycket mer demokratiskt ansvarigt att medlemsstaterna får större handlingsutrymme och att denna period förlängs, vilket åter skulle ge regeringarna makten att fatta dessa beslut.

Jean-Luc Bennahmias (ALDE), *skriftlig*. – (FR) Efter att ha hörts av kommissionen uppmanades Europaparlamentet att tisdagen den 23 november yttra sig om frågan om statligt stöd för att underlätta nedläggning av kolgruvor som inte är konkurrenskraftiga. Den stora stötestenen var datumet för upphörandet av detta statliga stöd. Kommissionen föreslog att tidsfristen skulle fastställas till den 1 oktober 2014. Av miljöskäl anser jag att det är viktigt att vi diversifierar våra energiproduktionskällor och främjar hållbara produktionsmetoder. År 2014 skulle därför kunna vara en rimlig tidsfrist. Med tanke på de sociala konsekvenserna av nedläggningen av gruvor och svårigheterna att omplacera gruvarbetare måste stöd ges under nedlägningsprocessen. En majoritet i Europaparlamentet har därför beslutat att förlänga beviljandet av statligt stöd till och med den 31 december 2018. Jag beslutade mig för att lägga ned min röst i den slutliga omröstningen eftersom jag anser att det viktigaste är att prioritera hållbara energikällor. Det är dock samtidigt viktigt att komma ihåg de ekonomiska och sociala konsekvenserna av nedläggningen av gruvor.

George Sabin Cutaș (S&D), *skriftlig*. – (RO) Jag beslutade att rösta för Bernhard Rapkays betänkande om ”statligt stöd för att underlätta nedläggning av kolgruvor som inte är konkurrenskraftiga”. I betänkandet föreslås att tidsfristen för att lägga ned kolgruvor som inte är konkurrenskraftiga ska skjutas fram i fyra år: från 2014, vilket ursprungligen föreskrevs i kommissionens förslag, till 2018. I betänkandet uppmanas också kommissionen att utforma en strategi för att omskola de arbetstagare som kommer att drabbas av dessa nedläggningar. Vi måste komma ihåg att vissa regioner i EU är helt beroende av gruvsektorn ekonomiskt och socialt, vilket också omfattar Valea Jiului i Rumänien. Gruvsektorn står för 100 000 arbetstillfällen inom EU.

Luigi Ciriaco De Mita (PPE), *skriftlig*. – (IT) Den pågående ekonomiska och finansiella krisen, som har slagit hårt mot ekonomierna i ”utvecklingsländerna” i väst, har visat att den ekonomiska paradigmen med effektivitet och kapacitet till självreglering på marknaderna inte längre är verklighetsbaserad, eftersom alla ekonomiska aktörer och marknadsaktörer, särskilt aktörerna på finansmarknaden, i verkligheten har uppmanats att agera ansvarigt och etiskt, vilket de har misslyckats fullständigt med på senare tid. Den finansiella störning som drabbat hela ekonomin visar att industrisektorn kräver ett enormt stöd, eftersom det fortfarande är en sektor av grundläggande betydelse för ekonomin, och särskilt realekonomin. När vi beaktar de konkurrensmässiga och komparativa för- och nackdelarna regionerna emellan, särskilt på internationell nivå, får vi inte glömma att gruvindustrin finns i områden där utvecklingen av sunda ekonomiska och sysselsättningsrelaterade alternativ bör främjas som en preliminär åtgärd och där

bestämmelserna om socialt stöd bör förbättras för att förhindra en allvarlig arbetslöshetsökning bland arbetstagare som det är svårt att omplacera. Betänkandet om statligt stöd för att underlätta nedläggningen av kolgruvor som inte är konkurrenskraftiga, som vi har röstat om, går enligt min åsikt åtminstone delvis i den riktningen.

Ioan Enciu (S&D), skriftlig. – (RO) Jag röstade för detta betänkande eftersom jag anser att kolgruvor som inte är konkurrenskraftiga måste kunna ha rätt till statligt stöd, eftersom gruvorna utan detta stöd skulle läggas ned vilket skulle leda till massuppsägningar och mycket allvarliga sociala problem. Den övergångsperiod som beviljats för att göra dessa gruvor lönsamma eller för att lägga ned dem är viktig. Denna period syftar å ena sidan till att garantera yrkesmässig omskolning för arbetstagarna inom kolindustrin, och å andra sidan till att garantera en gradvis övergång till renare energikällor.

Göran Färm, Anna Hedh, Olle Ludvigsson och Marita Ulvskog (S&D), skriftlig. – Vi svenska socialdemokrater anser att det av både miljö- och konkurrensskäl är orimligt att behålla subventionerna till icke konkurrenskraftiga kolgruvor. Samtidigt menar vi att det är nödvändigt att göra omfattande sysselsättnings- och miljöinsatser i de regioner som drabbas av de nedläggningar som sannolikt blir konsekvensen av att subventionerna tas bort. På det stora hela taget tycker vi att kommissionens förslag i detta ärende är balanserat och tar god hänsyn till båda dessa aspekter. Subventionerna fasas ut, men det sker under ordnade former och med hänsyn tagen till såväl sysselsättning som miljö. Därför har vi valt att genomgående rösta för kommissionens linje.

När det gäller frågan om att öppna upp för vidare drift av gruvor som under nedläggningsperioden blir lönsamma anser vi i likhet med kommissionen att det vore fel att inkludera den möjligheten. För att de stöd som ges ska användas på rätt sätt måste de bygga på en definitiv nedläggningsplan. Vad gäller det exakta slutåret för nedläggningsstödet har vi inga starka preferenser, men menar ändå att kommissionens 2014 är mer lämpligt än det av föredraganden föreslagna 2018.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) I avsaknad av en särskild förordning om beviljande av statligt stöd till kolindustrin med tanke på att den tillämpliga förordningen löper ut den 31 december 2010, måste regler fastställas för att göra det möjligt för vissa medlemsstater som har tvingats lägga ned sina kolgruvor att minimera de sociala och ekonomiska konsekvenserna av dessa nedläggningar. Eftersom kolgruvorna är koncentrerade till vissa regioner (Tyskland, Spanien och Rumänien) skulle de sociala konsekvenserna av samtidiga gruvnedläggningar kunna bli betydande. Sysselsättningsmässigt skulle omkring 100 000 gruvarbetares anställning kunna beröras. Dessa personer kanske inte skulle lyckas hitta ett jobb inom andra sektorer så snabbt som nödvändigt och riskerar att bli långtidsarbetslösa. Av just det skälet syftar detta förslag till att ge medlemsstaterna en rättslig ram som gör att de mer effektivt kan åtgärda de potentiella negativa effekter av gruvnedläggningar som skulle kunna uppstå till följd av det gradvisa avskaffandet av stöd, i synnerhet de sociala och miljörelaterade effekterna. Förslaget syftar också till att minimera snedvridningar av konkurrensen på den inre marknaden.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Stödet till EU:s kolindustri regleras genom rådets förordning (EG) nr 1407/2002 av den 23 juli 2002, som löper ut den 31 december 2010. Eftersom det inte finns någon ny rättslig ram som möjliggör beviljande av vissa typer av statligt stöd till kolindustrin efter detta datum, kommer medlemsstaterna endast att kunna bevilja stöd utifrån de allmänna regler för statligt stöd som gäller samtliga sektorer. Jämfört med reglerna för kol minskar de allmänna reglerna för statligt stöd avsevärt

kolindustrins möjligheter till beviljande av statligt stöd. Vissa medlemsstater kommer därför sannolikt att tvingas lägga ned sina kolgruvor och hantera de sociala och regionala konsekvenserna av dessa beslut. På grund av kolgruvornas regionala koncentration skulle de sociala konsekvenserna av samtidiga nedläggningar kunna bli allvarliga. Med tanke på de olika typerna av arbete inom de gruvrelaterade industrierna skulle detta kunna äventyra upp till 100 000 arbetstillfällen. Jag håller därför med om att nedläggningsplanen bör förlängas till och med den 31 december 2018, vilket även bör gälla den slutgiltiga nedläggningen av produktionsenheter, om de inte blir konkurrenskraftiga före detta datum och under förutsättning att de inte behövs för att tillgodose EU:s energibehov.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) I detta betänkande utvärderas och görs positiva ändringar av kommissionens förslag till ändring av denna förordning, som i sig ändrat perioden för beviljande av statligt stöd till kolindustrin. Utan denna ändring skulle perioden ha löpt ut den 31 december 2010.

Kommissionen föreslår nu i sitt nya förslag att stödet ska förlängas till 2014. Europaparlamentet har dock antagit ett förslag som vi röstat för om att förlänga stödet till 2018. Syftet med denna förlängning är att ta hänsyn till det sociala problemet – att förhindra uppsägningar av arbetstagare och svårigheten att integrera dessa personer på arbetsmarknaden – och miljöproblemet, samt det stöd som parlamentet förespråkar för att lösa dessa problem.

Åtagandet att skydda bevarandet av de kolindustrier som blivit konkurrenskraftiga under processens gång, samtidigt som man garanterar att miljö- och folkhälsofrågorna skyddas, är också positivt.

Behovet av att återställa tidigare gruvanläggningar betonas också, och särskilt att avlägsna gruvutrustning, säkra gruvan, sanera området och undanskaffa spillvatten.

Robert Goebbels (S&D), skriftlig. – (FR) Jag röstade för Rapkaybetänkandet och för statligt stöd till kolindustrin. Kol är fortfarande en väsentlig del av den globala energimixen. Om kol inte längre skulle kunna brytas i Europa skulle vi tvingas importera det från Förenta staterna eller Australien.

Peter Jahr (PPE), skriftlig. – (DE) Det krävs tid och en hel del tillförsikt för att anpassa sig till förändrade sociala strukturer. Därför avser Europeiska unionen och Tyskland att avskaffa stödet till kolgruvor som inte är konkurrenskraftiga. Perioden från och med nu och fram till 2018 kommer att användas för att införa de nödvändiga omstruktureringsåtgärderna. Detta är en framgångsrik kompromiss som visar på den framsynta inställningen hos alla berörda parter.

Med tanke på de många sysselsatta inom denna industri är det viktigt att EU och medlemsstaterna gör allt de kan för att dämpa de negativa sociala och regionala konsekvenserna av denna förändring och minska dessa så gott det går. Jag gläder mig därför verkligen över att Europaparlamentet har visat sitt stöd för den strategin i dag. Detta stöd kommer att göra det möjligt att genomföra de svåra men nödvändiga anpassningsprocesserna i Europa och framför allt i Tyskland, på ett välavvägt sätt och utifrån sunda politiska grunder.

Karin Kadenbach (S&D), skriftlig. – (DE) När det gäller frågan om att fortsätta att ge stöd till olönsamma kolgruvor har jag gått emot min grupps linje och lagt ned min röst. Jag anser att omröstningsresultatet i parlamentet bygger på nationalism och kortsiktigt tänkande. Jag motsätter mig stödet, eftersom jag anser att användningen av kol och de

därav följande koldioxidutsläppen i princip strider mot alla våra insatser för att bekämpa klimatförändringarna. De pengar som vi skulle kunna investera i förnybara energikällor kastas bokstavligen talat ned i avgrunden. Jag anser att vi borde eftersträva hållbara alternativ på energiproduktionsområdet.

Vi behöver också alternativa lösningar på arbetsmarknaden. Det är uppenbart att vi har misslyckats tidigare och att synen på sysselsättningspolitiken har varit kortsiktig. Eftersom många arbetstillfällen står på spel skulle jag föredra att medel avsätts för omskolning av de arbetstagare som drabbas, snarare än för ett fortsatt stöd till kolindustrin. Därför har jag beslutat att lägga ned min röst i stället för att rösta emot betänkandet.

Alan Kelly (S&D), *skriftlig*. – (EN) Jag röstade för detta betänkande eftersom jag instämmer i den grundläggande åsikten att det borde finnas en ”övergångsförordning” för denna sektor. Kol och brytning av kol orsakar stora föroreningar, men bidrar i vissa länder också i mycket hög grad till sysselsättningen. Upphörandet av en del av dessa stöd så plötsligt skulle därför kunna få allvarliga effekter för vissa EU-medlemsstater, men det är viktigt att sektorn inser att de inte bara bör förlita sig till dessa stöd i framtiden.

Giovanni La Via (PPE), *skriftlig*. – (IT) Eftersom EU har få inhemska energikällor anser jag att stödet till kolindustrin är berättigat inom ramen för EU:s politik för främjande av förnybara fossila bränslen med låga koldioxidutsläpp för kraftproduktion. Jag anser dock inte att detta motiverar ett oändligt stöd till kolgruvor som inte är konkurrenskraftiga. Mot bakgrund av de allvarliga sociala och ekonomiska konsekvenserna av gruvnedläggningar, särskilt i glesbefolkade regioner, bör man också beakta möjligheten att ge hjälp och stöd.

För att minimera konkurrenssnedvridningen på den inre marknaden på grund av stöd måste kommissionen dock se till att precisa och verkningfulla konkurrensvillkor upprättas, upprätthålls och följs. När det gäller miljöskyddet ska medlemsstaterna lägga fram ett åtgärdsprogram för att mildra miljökonsekvenserna av kolanvändning, till exempel på området energieffektivitet, förnybar energi eller avskiljning och lagring av koldioxid.

Jean-Marie Le Pen (NI), *skriftlig*. – (FR) EU-förespråkarna vill underlätta nedläggningen av de sista kvarvarande kolgruvorna i Europa genom ett kortsiktigt statligt stöd. Med tanke på att mer än 40 procent av Tysklands och Rumäniens el genereras genom kolförbränning innebär det att över 100 000 människor kommer att offras på ultraliberalismens altare under förevändningen att garantera rättvis konkurrens och ”grön” politisk korrekthet, vilket skulle leda till att vi måste producera el genom vindkraft. I sin jakt på ”förnybar” energi kommer dessa länder tveklöst att tvingas ersätta kol genom att köpa kärnkraftsel från sina grannländer.

Som före detta gruvarbetare blir jag tämligen känslös när jag tänker tillbaka på alla de franska och europeiska kolgruvor som lagts ned, vilket orsakat stort lidande och lämnat hela regioner i spillror – regioner som sedan blivit ekonomiska och sociala ödemarker och inte sällan misslyckats med att återhämta sig. Därför kan jag tyvärr inte dra någon annan slutsats än att Bryssels Europa, på detta område som på så många andra, inte har velat skydda våra industrier och därmed våra arbetstillfällen, utan i stället har valt att slösa bort enorma belopp på globalistiska projekt som inte har något samband med våra medborgares problem.

Thomas Mann (PPE), *skriftlig*. – (DE) Jag röstade för Bernhard Rapkays betänkande eftersom planen att fasa ut stödet till kolgruvor till 2018 som tur är har stöd av en bred majoritet inom alla grupper. Exemplet med Tyskland visar att en kolpakt mellan den

centrala regeringen, förbundsländerna, fackföreningarna och förvaltningen kan leda till en effektiv kolproduktion utan uppsägningar. Jobsäkerheten för över 100 000 arbetstillfällen inom EU är nu större. För att undvika missförstånd är det viktigt att inse att detta stöd inte är permanent och att syftet inte är att stödja företag som inte är konkurrenskraftiga. Det handlar helt och hållet om att inta ett ansvarsfullt förhållningssätt till en traditionell EU-industri. Användningen av kol kan lätt motiveras, antingen som bränsle för att generera el eller som råmaterial inom den kemiska industrin, särskilt i tider då tillgången till resurser som olja och gas blir allt knappare. Produktionen av en minsta mängd kol bidrar till vår energitrygghet och förhindrar att vi blir beroende av import. Det är fel att säga att ett upphörande av stödet till kolindustrin kommer att bidra till att skydda miljön.

Ur ett klimatperspektiv spelar det ingen roll om vi använder inhemska eller utländska råmaterial. Vi måste fortsätta att stödja miljövänlig kolteknik och en trygg energiförsörjning med användning av inhemska produkter. En aktiv industripolitik är inte något som hör det förflutna till utan är en uppgift för framtiden som bör utgå från en konsekvent konkurrensstrategi och en förnuftig socialpolitik som ger trygg sysselsättning.

Marian-Jean Marinescu (PPE), skriftlig. – (RO) I och med upphörandet av kolförordningen den 31 december 2010 kommer vissa länder att tvingas lägga ned sina stenkolsgruvor. Jag röstade för en förlängning av denna förordning till och med den 31 december 2030, och inte till den 31 december 2026 liksom kommissionen föreslagit. Denna ändring fick tyvärr inte den nödvändiga majoriteten. Punkten om att det totala nedläggningsstödet som en medlemsstat beviljar ett företag ska minska fortlöpande fick dock stöd. Driften av de berörda produktionsenheterna ska vidare ingå i en permanent nedläggningsplan med en tidsfrist som borde ha fastställts till den 31 december 2020, eftersom det är det år som anges för de projekt för koldioxidavskiljning, transport och lagring som nu utarbetas i ett flertal medlemsstater.

Den tidsfrist som en majoritet röstade för var den 31 december 2018. Jag vill påpeka att denna tidsfrist för stöd ändå är en bedrift för Europaparlamentet, och att den förlänger den ursprungliga tidsfristen 2014 som kommissionen föreslagit med fyra år.

David Martin (S&D), skriftlig. – (EN) Jag röstade för detta betänkande om statligt stöd för att underlätta nedläggningen av kolgruvor som inte är konkurrenskraftiga. Kol har undantagits från reglerna för statligt stöd i sammanlagt 35 år. Kommissionen har föreslagit att detta undantag ska upphöra, vilket endast skulle tillåta statligt stöd till kolgruvor vars nedläggning har fastställts till 2014. Alla kolgruvor som inte lagts ned till det datumet måste betala tillbaka det statliga stödet och alla länder som ger statligt stöd måste inlämna en plan för begränsning av klimatförändringarna. Tyskland planerar att lägga ned gruvor som inte är konkurrenskraftiga senast 2018 och föredraganden har föreslagit en ändring för att förlänga förslaget till 2018. Jag ansåg att det var rimligt att stödja hans förslag.

Marisa Matias (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Jag röstade för detta betänkande, för även om det rör viktiga miljöfrågor som exempelvis energikällor, klimatförändringar och ekonomiska frågor som varaktigheten för produktionsenheter som inte är konkurrenskraftiga i ekonomin, är det i en tid av ekonomisk och social kris viktigt att stå upp för de sociala frågorna. Åtgärder bör inte vidtas om de förvärrar krisen. Krisen kan lösas genom investeringar och genom att skydda allmänheten, vilket i detta fall innebär att villkor bör garanteras som gör det möjligt att lägga ned dessa gruvor under en tidsperiod

efter krisens förväntade lösning och därigenom skydda arbetstillfällena och bekämpa arbetslöshet.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig. – (PT)* Stödet i detta betänkande är avgörande när det gäller att bistå dem som kan komma att förlora sina arbeten inom denna industri. Arbetstagare som drabbas av gruvnedläggningar måste genast omskolas och alla möjligheter till finansiering med regionala och nationella medel samt EU-medel bör undersökas.

På lång sikt bör finansieringen av åtgärder som syftar till att skydda miljön och kostnaderna till följd av gruvnedläggningar fortsätta efter 2014. Ett tidigt upphörande av medlemsstaternas stöd till kolindustrin skulle orsaka stora miljöproblem och finansiella problem i de drabbade regionerna, och skulle kunna bli ännu mer kostsamt än en gradvis utfasning av detta stöd.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig. – (DE)* Det är mycket viktigt att vi fortsätter att stödja kolindustrin i Europa för att göra det möjligt att gradvis lägga ned gruvor som inte är konkurrenskraftiga. Kommissionens förslag går dock inte tillräckligt långt. Gruvor finns bara i ett fåtal regioner som kommer att tvingas att helt och hållet omstrukturera sina ekonomier under de kommande åren. Vi har ofta nog i det förflutna sett att gruvregioner som har förlorat sin konkurrenskraft har drabbats av en allvarlig social och ekonomisk nedgång inom en kort tidsperiod. Många av dessa regioner var tidigare EU-ekonomins "svarta pärlor".

Om vi ger dem tid att anpassa sig till de nya omständigheterna kan de förbli ekonomiska kraftstationer. Men om vi lämnar dem i sticket kommer vi att dra på oss avsevärda kostnader till följd av arbetslöshet och konkurser. De grönas argument att denna process är skadlig för miljön är rena fantasin. Det inhemska kolet är mycket miljövänligare än importerat kol. Därför röstade jag för betänkandet, som är mycket tydligt formulerat.

Rareş-Lucian Niculescu (PPE), *skriftlig. – (RO)* Jag röstade för detta betänkande eftersom dess åtgärder, om de godkänns av rådet, kommer att bidra till att undvika allvarliga sociala konsekvenser i många av EU:s medlemsstater. Den tidsfrist som kommissionen har föreslagit är alltför snäv och orealistisk. Därför måste stödet till stenkolsproduktion förlängas till 2018. Min medlemsstat Rumänien har erfarenheter av sådana enorma sociala utmaningar och förlängningen av tidsfristen är enligt min åsikt en nödvändig och välkommen åtgärd.

Ślawomir Witold Nitras (PPE), *skriftlig. – (PL)* Jag gläder mig över den ståndpunkt som i dag har intagits av Europaparlamentet när det gäller statligt stöd för att underlätta nedläggningen av gruvor som inte är konkurrenskraftiga.

Det bör noteras att det statliga stödet till sådana gruvor måste beviljas i undantagsfall och att det bör vara förenligt med förordningarna. I praktiken leder det stöd som kan beviljas enligt förordningarna till att gruvor inte behöver läggas ned, och förordningarna innehåller inga uttryckliga krav på att stödet ska återbetalas om gruvorna inte stängs. Detta får inte leda till en situation där medel från de statliga budgetarna används för att göra gruvor lönsamma. Vi har i dag föreslagit en mekanism som ska tvinga medlemsstaterna att tillämpa konsekventa gränser för statligt stöd samt genomföra en gradvis övergång till de allmänna regler som gäller samtliga ekonomiska sektorer.

Alfredo Pallone (PPE), *skriftlig. – (IT)* Jag röstade för Bernhard Rapkays betänkande eftersom jag håller med om att tidsfristen borde förlängas till 2018. Kommissionens förslag om att fastställa 2014 som tidsfrist är inte motiverat, inte ens mot bakgrund av kommissionens konsekvensbedömning.

Med utgångspunkt i kommissionens konsekvensbedömning och som logisk uppföljning till förordning (EG) nr 1407/2002, är 2018 en lämplig tidsfrist som skulle ge en socialt godtagbar lösning utan att medföra massuppsägningar i ett antal medlemsstater. I dessa kristider anser jag inte att gruvorna bör stängas, vilket skulle göra tusentals arbetstagare inom EU arbetslösa.

Dessutom bör problemet med föroreningar inte hanteras som en del av denna fråga. Att lägga ned dessa kolgruvor skulle inte lösa problemet, för i stället för att kolet tas från gruvorna skulle det importeras utifrån. Om vi vill hitta en lösning för att stoppa klimatförändringarna måste den bestå i anläggningar som använder kol. Endast genom att omvandla denna typ av anläggningar kommer utsläppen att minska.

Aldo Patriciello (PPE), *skriftlig*. – (IT) Jag vill tacka Bernhard Rapkay och stöder de ändringsförslag som har lagts fram. Jag röstade också för betänkandet, eftersom jag samtycker till de åtgärder som det kräver för att förhindra de oerhört allvarliga sociala och ekonomiska konsekvenserna av nedläggningen av gruvor, särskilt i glesbefolkade regioner.

Eftersom EU har få inhemska energikällor anser jag att stödet till kolindustrin är berättigat inom ramen för EU:s politik för främjande av förnybara fossila bränslen med låga koldioxidutsläpp för kraftproduktion. Jag stöder därför de insatser som gjorts eftersom de är förenliga med den bredare 20-20-20-strategin.

Rovana Plumb (S&D), *skriftlig*. – (RO) Med utgångspunkt i Europaparlamentets yttrande om förslaget till förordning förlängs tidsfristen för stöd till kolproduktion till den 31 december 2018 (fyra år längre än i kommissionens förslag) och avser endast stenkol. Kolsektorn sysselsätter omkring 100 000 personer. De gruvor vars drift är beroende av stöd finns särskilt i Ruhrområdet i Tyskland, i nordvästra Spanien och i Valea Jiului i Rumänien. Omkring 40 procent av Rumäniens elproduktion är baserad på kol, varav merparten är stenkol. Tidsfristen 2014 (som kommissionen föreslagit) för nedläggningsplanen för gruvor är godtycklig och är inte motiverad mot bakgrund av den konsekvensbedömning som EU:s verkställande organ själv genomfört. År 2018 som tidsfrist garanterar följaktligen en godtagbar situation med beaktande av denna konsekvensbedömning.

Föredraganden förespråkar en gradvis minskning av stödet. Den årliga minskningen får inte vara mindre än 10 procent av det stöd som beviljas under första året och ska följa en mycket noga övervakad nedläggningsplan. Jag röstade för detta betänkande eftersom tillämpningen av förordningen i den form som föreslagits av Europaparlamentet kommer att mildra de negativa sociala konsekvenserna av sådana gruvnedläggningar, vilka också kommer att drabba gruvorna i Valea Jiului.

Miguel Portas (GUE/NGL), *skriftlig*. – (PT) Jag röstade för detta betänkande, för även om det rör viktiga miljöfrågor som exempelvis energikällor, klimatförändringar och ekonomiska frågor som varaktigheten för produktionsenheter som inte är ekonomiskt konkurrenskraftiga, är det i en tid av ekonomisk och social kris viktigt att stå upp för de sociala frågorna. Åtgärder bör inte vidtas om de förvärrar krisen. Krisen kan lösas genom investeringar och genom att skydda allmänheten, vilket i detta fall innebär att garantera villkor som gör det möjligt att lägga ned dessa gruvor under en tidsperiod efter krisens förväntade lösning och därigenom skydda arbetstillfällena och bekämpa arbetslöshet.

Paulo Rangel (PPE), *skriftlig*. – (PT) Rådets förordning (EG) nr 1407/2002 av den 23 juli 2002 om statligt stöd till kolindustrin löper ut den 31 december 2010. Detta innebär att

vissa medlemsstater skulle tvingas lägga ned sina kolgruvor detta datum och hantera de avsevärda sociala och regionala effekterna av dessa samtidigt nedläggningar. Enligt kommissionens förslag skulle en rättslig ram införas som skulle innebära att medlemsstaterna skulle kunna förlänga stödet till den 31 december 2014. Parlamentet har dock förlängt denna tidsfrist till den 31 december 2018, vilket gör det möjligt att lösa detta problem på ett socialt och miljömässigt hållbart sätt.

Teresa Riera Madurell (S&D), skriftlig . – (ES) Att upphäva stödet till nedläggning av kolgruvor som inte är konkurrenskraftiga under 2014, vilket är det datum som kommissionen föreslagit, skulle få allvarliga sociala och ekonomiska konsekvenser för vissa EU-regioner där gruvindustrin fortfarande är en stor arbetsgivare. Därför är parlamentets ståndpunkt med en begäran om att förlänga tidsfristen till 2018 så viktig.

Min röst speglar min övertygelse att nedläggningen av dessa gruvor bör skjutas upp för att ge de berörda regionerna och medlemsstaterna – främst Spanien, Tyskland och Rumänien – den nödvändiga tiden för att kunna genomföra den omstrukturering som krävs under den nuvarande krisperioden.

Denna omstrukturering måste å ena sidan innebära en övergång till hållbar ekonomisk verksamhet som skapar arbetstillfällen av hög kvalitet, och å andra sidan, om möjligt, leda till att en mer konkurrenskraftig och hållbar kolindustri och en mindre förorenande kolanvändning införs.

För att klara detta måste utskottet för industrifrågor, forskning och energi stödja forskning och innovation på områden som exempelvis avskiljning och lagring av koldioxid och införa miljövänligare förbränningsmetoder.

Frédérique Ries (ALDE), skriftlig . – (FR) Borde Europeiska unionen fortsätta att stödja industrisektorer som i slutändan kommer att försvinna i Europa? Det är den svåra fråga som vi tvingats besvara genom antagandet av Rapkaybetänkandet om statligt stöd för att underlätta nedläggningen av kolgruvor som inte är konkurrenskraftiga. Kommissionen har föreslagit att stödet skulle upphävas i oktober 2014. Det är ett förnuftigt förslag som tar hänsyn till de negativa miljöeffekterna av stödet till kolindustrin och till nödvändigheten för medlemsstaterna att lägga fram en plan med lämpliga åtgärder, till exempel på området för energieffektivitet, förnybar energi eller avskiljning och lagring av koldioxid.

Fakta är nedslående: trots att 1 288 miljoner euro beviljats som stöd för produktionen, vilket motsvarat sammanlagt 2,9 miljarder euro i stöd till kolindustrin mellan 2003 och 2008, har det inte alls bidragit till att begränsa förlusten av marknadsandelar och har inte heller garanterat industrins 100 000 arbetstagare ett användbart stöd till omskolning. Jag beklagar därför att EU inte hade modet att vid lunch i dag säga nej till att förlänga stödet till kolgruvorna till slutet av 2018 eller att beslutsamt övergå till nya energikällor, vilket skulle skapa sysselsättning för EU-medborgarna.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), skriftlig . – (EN) Dagens omröstning strider mot EU:s intressen i fråga om ekonomi, energi och klimatförändringar. Att ge stöd till kolgruvor som inte är konkurrenskraftiga är ett slöseri med miljarder euro i statliga medel, särskilt med tanke på de nuvarande påfrestningarna på de offentliga finanserna. Genom att förlänga driftsstödet till kolgruvor underlåter man att ta itu med kolarbetarnas berättigade farhågor om sin framtid. I stället riskerar man att fördröja övergången till en grön ekonomi – med en framtida energisektor som bygger på energieffektivitet och förnybar energi – vilket

skulle garantera skapandet av tusentals nya och hållbara arbetstillfällen i före detta kolproducerande regioner.

Viktor Uspaskich (ALDE), *skriftlig*. – (LT) Även om kolindustrin inte har stor inverkan på den litauiska ekonomin är detta betänkande viktigt för mitt land. I och med utgången av förordning (EG) nr 1407/2002 kan vissa medlemsstater tvingas lägga ned sina kolgruvor omedelbart, vilket kan få mycket stora sociala och regionala konsekvenser. Litauen är alltför välbekant med den typ av problem som måste hanteras till följd av sådana nedläggningar. Nedläggningen av det litauiska kärnkraftverket i Ignalina ledde till förlorade affärsmöjligheter och arbetstillfällen. Den påverkade också vårt oberoende på energiområdet och därför får vi inte glömma att Europeiska unionen bygger på energisolidaritet. Litauen och de baltiska länderna är energiöar som är avskilda från Europas gas- och elnät. Det glädde mig verkligen att den här månaden få höra att kommissionen stöder planen för sammanlänkning på den baltiska energimarknaden.

Jag hoppas att projekt liknande dem för kärnkraftverket i Visaginas och sammanlänknigen av gasnätet mellan Litauen och Polen kommer att få finansiellt stöd från EU. Det skulle gynna hela Europa. Det är slutligen viktigt att vi tänker på säkerheten för kolgruvarbetarna och arbetstagarna inom andra grenar av energibranschen. De aktuella olyckorna i Chile och Nya Zeeland gör att vi inte får glömma detta.

Anna Záborská (PPE), *skriftlig*. – (SK) Kolbrytningen i Europa är inte effektiv och måste stödjas. Men de så kallade alternativa energikällorna är lika eller mer ineffektiva. Kolkraftverk har därför en sak gemensamt med solkraft- eller vindkraftverk. Den kraft de alstrar är helt enkelt för dyr. Staterna subventionerar därför kolindustrin eller köper den el som produceras till ett högre pris än det pris som slutanvändaren betalar. Alla elproduktionsmetoder har sina för- och nackdelar. Vi vet dock av erfarenhet att det inte är bra att förlita sig till en energikälla. Om EU:s energitrygghet är en prioritering för oss vore det ett misstag att överge en av de möjliga energikällorna. Staten borde inte använda skattebetalarnas pengar för att stödja företag som inte är konkurrenskraftiga. Alla gruvor som för närvarande inte lyckas överleva på marknaden utan stöd är oundvikligen dömda att misslyckas. Vissa av dem kan bli konkurrenskraftiga om de får tid till omstrukturering. Bernhard Rapkay vill genom sitt betänkande göra detta möjligt. Jag kommer från Prievidza-regionen där gruvtraditionen är stark. Jag vet hur många familjer som skulle drabbas av fattigdom om deras fäder förlorade sitt arbete i gruvan. Jag har också på deras vägnar röstat för betänkandet, som ger möjlighet att bevara tusentals arbetstillfällen i en traditionell slovakisk gruvregion.

– Betänkande: Joly (A7-0315/2010)

Luís Paulo Alves (S&D), *skriftlig*. – (PT) Jag röstade för betänkandet om den gemensamma parlamentariska AVS–EU-församlingens arbete under 2009 eftersom jag anser att det är grundläggande att den fortsätter att spela en övervakningsroll i förhandlingarna om avtal om ekonomiskt partnerskap (EPA) och att främja interaktionen mellan parlamentsledamöterna för att nå en större öppenhet för alla processer.

Mot bakgrund av detta anser jag att det är grundläggande att stärka samarbetets parlamentariska dimension, genom att erkänna att inrättandet av Afrikanska unionen och den gemensamma parlamentariska församlingens allt större makt utan tvekan är en utmaning för AVS–EU-samarbetet och följaktligen för den gemensamma parlamentariska AVS–EU-församlingen. Eftersom kommissionen och AVS-staterna under 2009 lade fram förslag till en andra översyn av Cotonouavtalet är det avgörande att den gemensamma parlamentariska församlingen följer händelseutvecklingen mycket noggrant för att trygga

sin fortlevnad och utveckling som institution. Detta samarbete mellan parlamentet och den gemensamma parlamentariska församlingen inleddes 2007 och resulterade förra året i inrättandet av en komplett delegation för förbindelserna med den gemensamma parlamentariska församlingen.

Zigmantas Balčytis (S&D), *skriftlig. – (LT)* Jag röstade för denna resolution där en utvärdering görs av den gemensamma parlamentariska AVS–EU-församlingens och EU:s arbete under 2009. Församlingens arbete är särskilt viktigt eftersom det stärker de demokratiska processerna i dessa länder, och därför instämmer jag i iakttagelserna i resolutionen om att vi måste göra parlamenten nära delaktiga i den demokratiska processen och de nationella utvecklingsstrategierna. Jag anser att översynen av Cotonouavtalet kommer att bidra till att hantera de nya ändringar som har införts under de tio år som förflutit sedan avtalet först undertecknades, och även kommer att öka de nationella parlamentens, det civila samhällets och den privata sektorns delaktighet i dessa länders politiska och ekonomiska liv. Jag instämmer också i förslaget om att Europeiska utvecklingsfonden (EUF) bör ingå i EU-budgeten för att förbättra konsekvensen, insynen och effektiviteten i utvecklingspolitiken och se till att den kontrolleras på lämpligt sätt.

Proinsias De Rossa (S&D), *skriftlig. – (EN)* Jag stöder detta betänkande om den gemensamma parlamentariska AVS–EU-församlingens arbete. Det positiva svaret från kommissionsledamoten med ansvar för handel på den begäran som AVS-länderna har gjort om att se över vissa tvistefrågor välkomnas. De framtida EPA-förhandlingarna samt det slutliga genomförandet bör vara föremål för en djupgående parlamentarisk kontroll. AVS-ländernas parlament bör trycka på för att bli delaktiga i antagandet och genomförandet av land- och regionstrategidokumentet, eftersom dessa är de viktigaste planeringsverktygen för utvecklingsbistånd. För att hjälpa till att hantera den parlamentariska församlingens oro över den nuvarande krisens följder för utvecklingsvärlden måste vi undersöka nya finansieringskällor, och särskilt en internationell skatt på finansiella transaktioner. AVS-regeringarna måste för sin del anstränga sig mer för att bekämpa skatteparadis, skatteflykt och olaglig kapitalflykt. Inrättandet i början av den nuvarande mandatperioden av en permanent delegation inom Europaparlamentet för förbindelserna med Panafrikanska parlamentet är ett mycket positivt steg som kommer att bidra till att befästa den gemensamma parlamentariska AVS–EU-församlingens allt större politiska engagemang.

Anne Delvaux (PPE) , *skriftlig. – (FR)* Jag välkomnar antagandet av detta betänkande eftersom den gemensamma parlamentariska församlingen tack vare kvaliteten på sitt arbete har lyckats etablera sig som en viktig aktör i nord-sydsamarbetet. Församlingen har exempelvis spelat och fortsätter att spela en betydelsefull roll i övervakningen av förhandlingarna om ekonomiska partnerskapsavtal (EPA). Vidare har ett antal viktiga ändringar antagits, bland annat för att uppmana den gemensamma parlamentariska församlingen att undersöka nya och innovativa finansieringskällor för utveckling, såsom en internationell skatt på finansiella transaktioner, och för att uppmana församlingen att diskutera frågan om att avskaffa skatteparadis.

Edite Estrela (S&D), *skriftlig. – (PT)* Jag röstade för betänkandet om den gemensamma parlamentariska AVS–EU-församlingens arbete under 2009, eftersom jag anser att denna församling fortfarande utgör en viktig ram för en öppen, demokratisk och djupgående dialog mellan Europeiska unionen och AVS-staterna. För att göra samarbetsprocessen effektivare och mer demokratisk måste AVS-ländernas parlament vara mer delaktiga i sammanställandet och utarbetandet av strategiska samarbetsplaner, samt delta mer aktivt i förhandlingen om ekonomiska partnerskapsavtal tillsammans med EU:s myndigheter.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig*. – (PT) Utan att ifrågasätta betydelsen av den gemensamma parlamentariska AVS-EU-församlingens arbete under 2009 eller dess obestridliga bidrag till utvecklingssamarbetet, kan jag inte låta bli att framföra mina farhågor om innehållet i punkt 6 i Jolybetänkandet: "Parlamentet uppmanar den gemensamma parlamentariska AVS-EU-församlingen att fortsätta att arbeta på detta område och att undersöka nya och innovativa finansieringskällor för utveckling, såsom en skatt på finansiella transaktioner". Jag anser inte att en internationell skatt på finansiella transaktioner skulle vara till särskilt stor nytta för AVS-staterna.

José Manuel Fernandes (PPE), *skriftlig*. – (PT) Den gemensamma parlamentariska församlingen höll två sessioner under 2009, då kommissionen och AVS-länderna lade fram förslag till en andra översyn av Cotonouavtalet, som man skulle förhandla om under 2010. Med tanke på den regionalisering av AVS-gruppen som EPA-processen innebär är det viktigt att den gemensamma parlamentariska AVS-EU-församlingen bevakar utvecklingen mycket noggrant för att trygga sin fortlevnad och utveckling som institution. Jag vill betona den gemensamma parlamentariska församlingens oro över följderna av den rådande finanskrisen, antagandet i Luanda av en resolution om finanskrisens följder för AVS-länderna och resolutionerna om krisens följder och hur de ska motverkas i AVS-staterna.

João Ferreira (GUE/NGL), *skriftlig*. – (PT) För att den gemensamma parlamentariska församlingen liksom föredraganden nämnt ska kunna utföra sitt uppdrag i nord-sydsamarbetet ordentligt och stärka den parlamentariska aspekten av detta samarbete måste ett antal av dess grundläggande karaktärsdrag skyddas. Vidden av församlingens representation är såväl dess största tillgång som en grundläggande förutsättning för att den ska kunna utföra sitt uppdrag korrekt. Därför måste alla försök att minska denna representativitet på grund av kostnadsnedskärningar förkastas, samtidigt som församlingens sammansatta karaktär skyddas, utan vilken ett antal av dess principer skulle snedvridas allvarligt och ett antal av dess grundläggande mål allvarligt äventyras. Alla medel som behövs för att nå ett effektivt och fördjupat deltagande för alla parlamentsledamöter måste garanteras, oavsett om de företräder EU eller i synnerhet AVS-staterna.

Vi har därför flera gånger oroligt konstaterat att man misslyckats med att garantera de villkor som är nödvändiga för att nå detta deltagande, särskilt när det gäller tolkningstjänster. EU:s och AVS-ländernas officiella språk överges ofta, vilket har varit fallet med portugisiskan vid mer än ett tillfälle. Detta är ett allvarligt misstag som det är viktigt att rätta till.

Nathalie Griesbeck (ALDE), *skriftlig*. – (FR) Som ledamot i den gemensamma parlamentariska AVS-EU-församlingen röstade jag beslutsamt för detta betänkande om församlingens arbete under 2009. Den gemensamma parlamentariska AVS-EU-församlingen är en unik institution som har lyckats etablera sig som en viktig aktör i nord-sydsamarbetet. Den har lyckats lyfta fram den höga kvaliteten på sitt arbete, som bygger på principerna om samarbete, samråd, öppenhet och demokratisk dialog samt på en fördjupad interaktion mellan Europaparlamentets ledamöter och ledamöterna i AVS-församlingen. När nu församlingens tjugonde session inleds i Kinshasa vill jag uppmuntra den gemensamma parlamentariska församlingen att fortsätta med sitt arbete och detta samarbete. Jag röstade naturligtvis särskilt för punkten om krav på insatser för att införa en internationell skatt på finansiella transaktioner och avskaffa skatteparadis.

Filip Kaczmarek (PPE), *skriftlig*. – (PL) Jag har gett mitt stöd till Jolybetänkandet om den gemensamma parlamentariska AVS-EU-församlingens arbete under 2009. Den fråga

vi borde analysera mer i detalj rör församlingens regionala sammanträden. Det råder inga tvivel om att dessa sammanträden är nödvändiga. Jag anser dock att vi borde utveckla och förtydliga formen för dessa sammanträden.

Vi borde tydligare ange vilka arbetsmetoder som ska användas vid de regionala sammanträdena. Dessa sammanträdens värde ligger i att de gör det möjligt att tydligare uppmärksamma regionala problem. Ett förtydligande av de formella förfarandena kommer att göra AVS–EU-församlingens regionala sammanträden mer inflytelserika. Det är just därför vi borde ta itu med denna fråga. Tack så mycket.

Alan Kelly (S&D), *skriftlig*. – (EN) Min grupp i Europaparlamentet har gjort avsevärda ändringar av det ursprungliga betänkandet. Det kräver nu att AVS-regeringarna ska införa hårdare klausuler mot diskriminering och bidra till kampen mot skatteflykt och skatteparadis. En större delaktighet för AVS-staternas nationella parlament och civila samhälle – genom finansiellt och tekniskt stöd – behövs för att stärka samarbetet mellan AVS och EU.

Giovanni La Via (PPE), *skriftlig*. – (IT) Jag röstade för att godkänna betänkandet om den gemensamma parlamentariska AVS–EU-församlingens arbete under 2009, eftersom jag anser att dess bidrag till nord-sydsamarbetet är grundläggande. Den gemensamma parlamentariska församlingen har faktiskt spelat och fortsätter att spela en viktig roll genom att göra de lokala myndigheterna och organen delaktiga i förhandlingarna om ekonomiska partnerskapsavtal.

Av dessa skäl instämmer jag i mina kollegers krav på att kommissionen ska göra allt den kan för att lämna lämplig information om förhandlingarna för att se till att parlamentet fullt ut kan delta i övervakningen av avtalen och för att hjälpa parlamentet med detta. Jag anser avslutningsvis att det är mycket viktigt att Europaparlamentet spelar en initierad roll, och det säger jag inte bara med hänvisning till förhandlingarna på detta område, eftersom det är en institution som kan garantera processens öppenhet och lyfta fram lokalsamhällets behov.

David Martin (S&D), *skriftlig*. – (EN) Jag röstade för detta betänkande om den gemensamma parlamentariska AVS–EU-församlingens arbete under 2009. Att stärka den parlamentariska kontrollen är avgörande för att se till att EU:s utvecklingsmedel används på bästa sätt och effektivt bidrar till att nå millennieutvecklingsmålen. Församlingen har spelat och fortsätter att spela en viktig roll för övervakningen av förhandlingarna om de ekonomiska partnerskapsavtalen, vilket har gjort att Europaparlamentets ledamöter själva kunnat få ta del av AVS-parlamentarikernas farhågor och därigenom bidra till att stärka Europaparlamentets kontroll av kommissionens förhandlingar och genomförandet av de ekonomiska partnerskapsavtalen.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig*. – (PT) Den gemensamma parlamentariska AVS–EU-församlingen höll två sessioner under 2009 där viktiga beslut fattades om olika frågor och i synnerhet om livsmedels- och finanskrisen, situationen i Somalia, klimatförändringarna och situationen i Madagaskar. Flera arbetsgrupper sammanträdde också för att diskutera en rad relevanta ämnen, däribland utbildning för bättre styrelseformer, byggprojekt och nya bostäder i städerna, landsbygdsturism och minoriteters rättigheter i Tjeckien. Dessa regelbundna sammanträden har blivit viktiga på grund av deras mångfald och diskussionen om viktiga frågor för båda parter som syftar till att hitta lösningar på de mest missgynnade regionernas problem.

Louis Michel (ALDE), *skriftlig. – (FR)* Jag röstade för Eva Jolys utmärkta betänkande om den gemensamma parlamentariska AVS–EU-församlingens arbete, som jag åter vill säga är en unik institution i världen tack vare sin sammansättning och sin samarbetsvilja när det gäller att främja det ömsesidiga beroendet mellan nord och syd, inte bara genom lagstiftning utan även genom demokratisk dialog och samarbete. Jag vill utnyttja detta betänkande för att argumentera för en internationell skatt på finansiella transaktioner i syfte att hjälpa vissa givare att uppfylla sina åtaganden i fråga om offentligt utvecklingsbistånd och för att hjälpa utvecklingsländerna att göra de nödvändiga förändringarna för att kunna hantera klimatförändringarna. Jag vill betona att samförståndet från Monterrey från 2002, uppföljningen av Dohakonferensen 2008 och högnivåmötet om millennieutvecklingsmålen i New York i september 2010 resulterade i en positiv ståndpunkt om nya och alternativa finansieringskällor för utveckling och lyfte fram behovet av ett balanserat tillvägagångssätt för de ekonomiska, sociala och miljömässiga utvecklingsaspekterna.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig. – (DE)* Jag röstade emot betänkandet om den gemensamma parlamentariska AVS–EU-församlingens arbete under 2009, eftersom det är mycket vagt och otydligt formulerat. Det innehåller inte heller några planer för ett mer effektivt utvecklings-samarbete med AVS-staterna i framtiden. Utvecklingsstödet är i sin nuvarande form ett misslyckande i 80 procent av fallen. Det har helt enkelt ökat de berörda staternas beroende av externt bistånd. Vi måste hjälpa dessa stater att hjälpa sig själva. De måste gradvis kunna utveckla en fungerande inhemsk ekonomi. Förmågan att vara självförsörjande har stor betydelse i detta sammanhang. I detta betänkande stöds dock ihärdigt en oförändrad situation, och därför har jag röstat emot det.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), *skriftlig. – (PL)* Samarbetet med AVS-länderna är en av de viktigaste aspekterna av EU:s utrikespolitik. Det är därför tråkigt att höra om de finansiella problemen i AVS-länderna. Oavsett dessa problem är den gemensamma parlamentariska AVS–EU-församlingen ett av de just nu viktigaste forumen för den nord-sydliga dialogen. Jag välkomnar utvecklingen av den regionala integrationen mellan de afrikanska länderna å ena sidan och de västindiska länderna å andra sidan, som underlättar en effektiv dialog mellan Europaparlamentet och det södra halvklotet. Mot bakgrund av dessa aspekter och eftersom jag helhjärtat stöder utvecklingen av dialogen mellan EU och länderna på södra halvklotet, beslutade jag mig för att rösta för betänkandet om den gemensamma parlamentariska AVS–EU-församlingens arbete under 2009.

Alfredo Pallone (PPE), *skriftlig. – (IT)* Jag röstade för betänkandet om den gemensamma parlamentariska AVS–EU-församlingens arbete, eftersom jag anser att församlingen har spelat en viktig roll och har försökt att hitta lösningar på vad som emellanåt kan vara komplicerade problem. Även om församlingen har en rådgivande roll är den ett viktigt forum och en mötespunkt för diskussioner och för försök att tillgodose de olika kraven.

Av alla viktiga betänkanden och resolutioner som antagits behöver man bara nämna de som rör situationen i Madagaskar, klimatförändringarna, situationen i Niger och den andra översynen av Cotonouavtalet. Resolutionen om finanskrisens följder för AVS-länderna är till sist värd att notera, där det påpekas att det tyvärr har slutat med att dessa länder, som inte på något sätt är ansvariga för det globala kaoset, har fått betala det högsta priset i form av ökade kostnader, minskat stöd från de rika länderna och dyrare råvaror.

Paulo Rangel (PPE), *skriftlig. – (PT)* Jag röstade för betänkandet om den gemensamma parlamentariska AVS–EU-församlingens arbete under 2009. Det är viktigt att betona den

gemensamma parlamentariska församlingens betydelse, eftersom den har lyckats etablera sig som en viktig aktör i det nord-sydliga samarbetet genom att bidra till att stärka den öppna och demokratiska dialogen mellan EU och AVS-staterna.

Crescenzo Rivellini (PPE), *skriftlig*. – (IT) Vi har i parlamentet i dag röstat om ett förslag till resolution om den gemensamma parlamentariska AVS-EU-församlingens arbete under 2009.

Den gemensamma parlamentariska församlingen höll två sessioner under 2009. Vid dessa tillfällen antogs 10 resolutioner samt Luandaförklaringen om den andra översynen av Cotonouavtalet. Under året hölls även två regionala sammanträden i Guyana (den västindiska regionen) och Burkina Faso (den västafrikanska regionen).

Trots detta överskuggades 2009 av AVS-ministerrådets beslut i december 2008 om att göra betydande nedskärningar i resebudgeten för AVS-sekretariatets personal. Detta beslut påverkade avsevärt möjligheten att garantera mötestjänster vid den gemensamma parlamentariska församlingens sessioner på andra platser än i Bryssel.

I december 2009 antog AVS-rådet de nödvändiga översynerna för att garantera att budgetfinansieringen för 2010 skulle räcka till två plenarsessioner, ett regionalt sammanträde och till två ytterligare resor. Det vore med tanke på sammanhanget lämpligt att fortsätta med arbetet inom denna sektor och att undersöka nya och innovativa finansieringskällor för utveckling, såsom en internationell skatt på finansiella transaktioner.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *skriftlig*. – (EN) Jag hyllar denna resolution som sammanställts av vår kollega Eva Joly, där man välkomnar att den gemensamma parlamentariska AVS-EU-församlingen även 2009 utgjorde ett forum för en öppen, demokratisk och djupgående dialog mellan EU och AVS-länderna och efterlyser en utvidgad politisk dialog, välkomnar det positiva svaret från den nya kommissionsledamoten med ansvar för handel på den begäran som flera AVS-länder och AVS-regioner har gjort under EPA-förhandlingarna om att se över tvistefrågor, i enlighet med uttalandena från kommissionens ordförande, och understryker behovet av noggrann parlamentarisk kontroll av förhandlingarna om och genomförandet av de ekonomiska partnerskapsavtalen.

Joanna Senyszyn (S&D), *skriftlig*. – (PL) Som ledamot av delegationen till den gemensamma parlamentariska AVS-EU-församlingen har jag ställt mig bakom betänkandet om församlingens arbete under 2009. Jag är positiv till församlingens arbete i år, bland annat när det gäller de resolutioner som antagits om den globala krisens följder för de sociala förhållandena och klimatförändringarna.

Vid församlingens 20:e session nästa vecka kommer vi bland annat att diskutera hur millennieutvecklingsmålen ska nås. Som ledamot i AVS-EU-församlingens utskott för sociala frågor och miljö anser jag att det är grundläggande att en djupgående analys görs och att en omfattande debatt inleds nästa år om situationen för miljön och de sociala förhållandena i AVS-staterna. En översyn av de befintliga åtgärderna kommer att göra det möjligt att planera de kommande årens målsättningar på ett effektivare sätt. I enlighet med yttrandet från Europeiska ekonomiska och sociala kommittén stöder också jag ett ökat stöd till och erkännande av Afrikas sociala ekonomi.

Integrationen av Afrikas sociala ekonomi i EU-programmet kan leda till ett fördjupat samarbete med internationella organisationer som Internationella arbetsorganisationen och Världsbanken, och även till ett starkare stöd hos den allmänna EU-opinionen för att stärka EU:s externa bistånd genom ett ökat deltagande av de stora aktörerna inom EU:s

sociala ekonomi. Jag anser att den gemensamma parlamentariska församlingen också bättre skulle kunna undersöka den roll som Afrikas sociala ekonomi spelar när det gäller att utrota fattigdomen. Jag hoppas att den gemensamma parlamentariska församlingen kommer att delta aktivt i genomförandet av EU–Afrika-strategin.

Marie-Christine Vergiat (GUE/NGL), skriftlig. – (FR) Jag röstade för detta betänkande, som syftar till att granska det arbete som har gjorts med staterna i Afrika, Västindien och Stillahavsområdet (AVS). Med denna text uppmärksammar Europaparlamentet det faktum att den gemensamma parlamentariska församlingens framgång kan kopplas till en öppen, demokratisk och djupgående dialog mellan Europeiska unionen och AVS-länderna.

I betänkandet betonas även principen om allmängiltighet för mänskliga rättigheter, och man påminner rådet om att Europaparlamentet har ställt uppprepade krav på införandet av en hårdare klausul om icke-diskriminering vid översynen av Cotonouavtalet.

Jag välkomnar särskilt omröstningen om ett ändringsförslag där man efterlyser en skatt på finansiella transaktioner som en eventuell lösning på krisen. Jag gör mig dock inga illusioner om Europaparlamentets motsägelsefulla omröstningar i denna fråga. Med detta ändringsförslag uppmanar Europaparlamentet till att nya och innovativa finansieringskällor för utveckling, såsom en skatt på finansiella transaktioner, ska undersökas. Dessutom ”uppmanas församlingen att diskutera frågan om att avskaffa skatteparadis”.

Låt oss hoppas att detta betänkande inte kommer att bli helt ouppmärksammat och att alla EU-institutioner kommer att kunna åberopa detta för att upprätta andra förbindelser med AVS-länderna.

– **Betänkande: Berlinguer (A7-0252/2010)**

Luís Paulo Alves (S&D), skriftlig. – (PT) Jag stöder detta betänkande, särskilt artikel 67 om de olika rättssystemen och rättsliga traditionerna samt tillgången till rättsväsendet, vilka är frågor där ömsesidigt erkännande bör bidra till bättre kännedom om de olika rättssystemen och rättsliga traditionerna. Jag anser att det redan har gjorts enorma framsteg på det civilrättsliga området i EU, och att denna ambitiösa plan om att inta en mer strategisk och mindre splittrad hållning på det civilrättsliga området bör återspegla medborgarnas och företagets verkliga behov. Den måste även beakta svårigheterna att lagstifta på ett gemensamt ansvarsområde, där det finns möjlighet till harmonisering i händelse av överlappningar.

Därför måste man hålla fast vid de olika lagstiftningsramarna och författningstraditionerna i medlemsstaterna och samtidigt tänka ut en EU-strategi för att lösa allmänna problem. Vi måste säkra att de åtgärder som redan har vidtagits fungerar och befästa de framsteg som redan har gjorts, så att vi på ett följdriktigt sätt kan gå i riktning mot ett korrekt och funktionellt genomförande av Stockholmsprogrammet.

Roberta Angelilli (PPE), skriftlig. – (IT) Stockholmsprogrammet fastställer en ambitiös EU-politik inom området för rättvisa och säkerhet för skapandet av ett Europa i medborgarnas tjänst.

Målen inbegriper ett lagstiftningsförslag om stärkt samarbete om tillämplig lag för äktenskapsskillnad. I EU handlar 20 procent av skilsmässorna om internationella par. Sådana skilsmässor förvärras ibland av oändlig byråkrati och brist på tydliga svar från de nationella systemen. I många fall är det barnen och den svagare av de äkta makarna som lider mest av den känslomässiga stress och den smärta som kan bli följderna av en rättegång.

Den bästa lösningen skulle vara att upprätta ett medlingssystem i möjliga fall, det vill säga en uppgörelse i godo mellan parterna. För detta ändamål skulle det vara lämpligt att hänvisa till Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/52/EG av den 21 maj 2008 om vissa aspekter av medling på privaträttens område och den europeiska uppförandekoden för medlare.

Det kommer även att vara viktigt för alla medborgare att få tillgång till uppdaterad, högkvalitativ information, som nu finns tillgänglig i en kommissionsdatabas, om väsentliga aspekter av medlemsstaternas och EU:s lagar och förfaranden, inte bara inom området för separation och äktenskapsskillnad utan även på medlingsområdet.

Zigmantas Balčytis (S&D), *skriftlig*. – (LT) Stockholmsprogrammet syftar till att skapa ett europeiskt område med frihet, säkerhet och rättvisa som garanterar medborgarna grundläggande rättigheter, inklusive rätt till fri företagsamhet, för att företagandean inom de olika sektorerna av ekonomin ska kunna utvecklas. Sedan unionen gavs behörighet i fråga om rättsliga och inrikes frågor och området med frihet, säkerhet och rättvisa därefter skapades har mycket stora framsteg gjorts på det civilrättsliga området, och harmoniseringen av internationella privaträttsliga bestämmelser har gått framåt i snabb takt. Detta är mycket viktigt eftersom detta rättsområde är det främsta verktyget för att uppnå ömsesidigt erkännande av och respekt för varandras rättssystem. Jag anser att den handlingsplan som kommissionen har föreslagit är ambitiös. Samtidigt måste man dock göra en riktig bedömning av effektiviteten och förenligheten med de fastställda målen när det gäller de åtgärder som redan har vidtagits, för att tillgodose individers, företags och yrkesutövares behov.

Slavi Binev (NI), *skriftlig*. – (BG) Jag stöder förslaget från utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd om att ta med texten om den europeiska inre marknaden i resolutionen om civilrättsliga, handelsrättsliga, familjerättsliga och internationella privaträttsliga aspekter. Jag anser att den inre marknaden utgör ett stöd för det europeiska området med frihet, säkerhet och rättvisa samt bidrar till att stärka den europeiska sociala marknadsekonomiska modellen, men att den samtidigt skyddar konsumenterna. Bulgarien, som befinner sig i utkanten av EU, hotas ofta av importen av farligt eller potentiellt farliga förfalskade varor. Helt nyligen påträffades 20 år gammalt lammkött på den bulgariska marknaden, och detta är bara ett exempel. Skapandet av ett europeiskt område med frihet, säkerhet och rättvisa kommer att stärka den inre marknaden, särskilt skyddet av konsumenternas rättigheter. Jag uppmanar er att stödja kommissionen vid beaktandet av detta och tillhandahållandet av lagstiftning som kommer att ge garantier för att den inre marknaden fungerar väl i konsumenternas intresse.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), *skriftlig*. – (LT) Jag röstade för detta betänkande, för Europaparlamentet uppmanar kommissionen att så effektivt och snabbt som möjligt se till att handlingsplanen för Stockholmsprogrammet verkligen återspeglar EU-medborgarnas behov, särskilt när det gäller fri rörlighet i hela Europeiska unionen, anställningsrättigheter, näringslivets behov och lika möjligheter för alla. Jag vill betona att unionens lagstiftning måste tjäna medborgarnas intressen, särskilt i familje- och civilrättsliga frågor. Jag är därför glad över att mycket stora framsteg har gjorts på det civilrättsliga området sedan unionen gavs behörighet i fråga om rättsliga och inrikes frågor och området med frihet, säkerhet och rättvisa därefter skapades.

Det bör påpekas att Stockholmsprogrammet syftar till att skapa ett europeiskt område med frihet, säkerhet och rättvisa som garanterar medborgarna grundläggande rättigheter,

inklusive rätt till fri företagsamhet, för att företagargrandan inom de olika sektorerna av ekonomin ska kunna utvecklas. Det är alltså dags att fundera över den framtida utvecklingen inom området med frihet, säkerhet och rättvisa. Europaparlamentet uppmanar därför kommissionen att initiera en ingående diskussion med alla berörda parter, däribland domare och andra yrkesutövare inom rättsväsendet.

Zuzana Brzobohatá (S&D), *skriftlig.* – (CS) Betänkandet innehåller många rekommendationer på det civilrättsliga, handelsrättsliga och familjerättsliga området liksom på det internationella privaträttsliga området. Det handlar främst om åtgärder för att förbättra efterlevnaden av lagstiftningen i gränsöverskridande tvister och, i Stockholmsprogrammets anda, åtgärder för att stärka samarbetat mellan medlemsstaternas rättsvårdande myndigheter. Handlingsplanen innehåller även ett förslag till lagstiftning om effektivare verkställighet av domstolsavgöranden angående insyn i gäldenärs verksamhet och liknande bestämmelser om kvarstad på bankmedel. Jag anser att frågan om en gemensam standard när det gäller den personliga information som ska finnas i EU-medborgarnas handlingar är ett naturligt steg, eftersom det kommer att främja rörligheten.

Betänkandet innehåller även en uppmaning till kommissionen, som har inrättat en arbetsgrupp om skiljedom, om att öppna samråd innan lagstiftningsförslag antas, eftersom skiljedomsfrågor har en betydande inverkan på den internationella handeln. De åtgärder som föreslås i betänkandet kommer att öka efterlevnaden av lagstiftningen i EU, och därför har jag röstat för betänkandet.

Carlo Casini (PPE), *skriftlig.* – (IT) Jag avstod från att rösta i den slutliga omröstningen om Berlinguerresolutionen eftersom ändringsförslag 2 förkastades. Detta var oerhört viktigt för att utesluta eventuella felaktiga tolkningar av punkt 40 som anger att parlamentet ”ger sitt fulla stöd till planerna för ömsesidigt erkännande av civilståndshandlingars verkan”. Man skulle till exempel kunna föreskriva ett EU-omfattande krav om erkännande av samkönade äktenskap som har registrerats i en medlemsstat där detta är tillåtet.

Det är faktiskt så att vi måste göra åtskillnad mellan verkan av en fullbordad rättslig handling (som är fallet med äktenskap) och verkan av en officiell registreringshandling. Den senare tjänar som fullständigt bevis på det som har dokumenterats (till exempel att ett samkönt äktenskap har ingåtts i Nederländerna), och detta statliga intygande är civilståndshandlingens verkan. De officiella registreringshandlingarnas verkan är dock något annorlunda, och dessa (till exempel en efterlevandepension) godtas inte i ett land som inte erkänner dem. Familjerättsliga ärenden är hur som helst en del av enskilda länders identitet och får inte omfattas av EU-lagstiftningen. Jag valde att avstå från att rösta på grund av att det kan tolkas på annat sätt.

Carlos Coelho (PPE), *skriftlig.* – (PT) Jag välkomnar de mycket stora framsteg som har gjorts på det civilrättsliga området sedan unionen gavs behörighet i fråga om rättsliga och inrikes frågor och området med frihet, säkerhet och rättvisa skapades. Dessutom vill jag gratulera kommissionen till en mycket ambitiös plan, som svarar på många av de krav som parlamentet har framfört under senare tid. Det är viktigt att inta en mer strategisk och mindre splittrad hållning som bygger på medborgarnas och företagens verkliga behov när de utövar sina rättigheter och friheter på den inre marknaden.

Handlingsplanen för Stockholmsprogrammet måste återspegla dessa behov, bland annat när det gäller rörlighet, anställningsrättigheter, näringslivets behov och lika möjligheter, och samtidigt främja rättssäkerhet och tillgång till snabb och effektiv rättslig prövning. Vi

måste beakta svårigheterna att lagstifta på ett gemensamt ansvarsområde där det bara sällan kan bli aktuellt med harmoniseringsåtgärder och där överlappningar bör undvikas. Skillnader mellan lagstiftningsramarna och författningstraditionerna i de olika rättssystemen kan tjäna som inspirationskälla för en europeisk rättskultur, men får inte utgöra hinder för en fortsatt europeisk rättsutveckling.

Lara Comi (PPE), *skriftlig. – (IT)* Än i dag finns det vissa civilrättsliga skillnader i de 27 medlemsstaterna och i de länder som snart kan komma att ansluta sig till EU. Den handlingsplan som har presenterats är ett steg i rätt riktning: Den framhåller likheterna och skillnaderna för att uppmärksamma behovet att minska skillnaderna.

När det gäller de frågor som har tagits upp av de utskott där jag är ledamot, anser jag i synnerhet att gemensamma regler måste skapas och att ett integrerat rättssystem måste inrättas för att garantera den inre marknadens överlevnad. Samtidigt som allas rättsliga traditioner och särskilda kännetecken bör respekteras, kräver faktiskt dagens utmaningar en gemensam ansträngning för att harmonisera europeiska rättsakter.

Jag välkomnar därför betänkandet, som uppmanar kommissionen att försöka undanröja de rättsliga hindren för utövandet av rättigheter i medlemsstaterna och minska den negativa effekten av dessa hinder för medborgare som är involverade i gränsöverskridande rättstvister. Båda dessa saker är nödvändiga förutsättningar för att man ska kunna bygga upp en "europeisk rättskultur", som i sig kan säkra skapandet av ett gemensamt område med frihet, säkerhet och rättvisa i Europa.

Anna Maria Corazza Bildt (PPE), *skriftlig. – Röstförklaring* Moderaterna har onsdagen den 23/11/2010 röstat för betänkandet om civilrättsliga, handelsrättsliga, familjerättsliga och internationella privaträttsliga aspekter av handlingsplanen för att genomföra Stockholmsprogrammet, A7-0252/2010. Vi vill dock framhålla att vi anser att stor försiktighet bör vidtas vad gäller harmonisering av de olika juristutbildningarna i medlemsstaterna samt betona att en sådan harmonisering inte ligger inom ramen för Stockholmsprogrammet. Dessutom anser vi inte att det bör ställas krav på dubbelspråkighet för att få utöva advokatyrket. Slutligen vill vi framhålla att partsautonomin är av yttersta vikt i den kommersiella avtalsrätten och att så även bör förbli.

Luigi Ciriaco De Mita (PPE), *skriftlig. – (IT)* Stockholmsprogrammet är ett viktigt nästa steg i utvecklingen av det europeiska området med frihet, säkerhet och rättvisa för att större fokus ska läggas på enskilda medborgare. Det handlar om en större fokus som ger ett mer omfattande perspektiv på medborgarskap, inklusive respekten för människor och människors värdighet. Den ger även ett perspektiv på lagstiftning och rättvisa som gör det hela tillgängligt i hela unionen, så att enskilda medborgare kan utöva sina rättigheter utan några som helst nationella gränser. Det handlar om ett fokus på enskilda medborgare som måste garanteras över hela linjen, inklusive när det gäller det växande fenomenet med invandring och asyl, om än i strikt förenlighet med bestämmelserna om samexistens, inbegripet säkerhet. Kommissionens handlingsplan ger konkret form åt Stockholmsprogrammet. Vid upprättandet av det europeiska området med frihet, säkerhet och rättvisa måste det dock alltid visas respekt för subsidiaritetsprincipen, som främjar respekten för enskilda medborgare och de traditioner som utgör en integrerad del av deras historia. Betänkandet om civilrättsliga, handelsrättsliga, familjerättsliga och internationella privaträttsliga aspekter av handlingsplanen för att genomföra Stockholmsprogrammet, som vi har röstat om, verkar i mina ögon ligga helt i linje med detta.

Ioan Enciu (S&D), *skriftlig*. – (RO) Jag röstade för detta betänkande, för jag anser att det är ytterst viktigt med ett korrekt genomförande av åtgärderna i Stockholmsprogrammet för ett stärkt område med frihet, säkerhet och rättvisa. Detta kan åstadkommas genom att förbättra det rättsliga samarbetet mellan medlemsstaterna, främja en europeisk rättskultur och lösa de olika problemen med den bristande överensstämelsen mellan de olika processrättsliga modeller som finns på medlemsstatsnivå. Kommissionens handlingsplan om genomförande av Stockholmsprogrammet måste beakta alla dessa aspekter i betänkandet.

Edite Estrela (S&D), *skriftlig*. – (PT) Jag röstade för betänkandet eftersom det förespråkar särskilda åtgärder för att främja rättssäkerhet samt tillgång snabb och effektiv prövning. Inom ramen för handlingsplanen för Stockholmsprogrammet måste man se till att man vid utbytet av bästa praxis mellan rättssystemen tar hänsyn till de olika behov som finns bland enskilda medborgare och företagare och främjar rörligheten inom EU, anställningsvillkor och lika möjligheter.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig*. – (PT) De civilrättsliga, handelsrättsliga, familjerättsliga och internationella privaträttsliga områdena utgör några av de känsligaste områdena i varje EU-medlemsstats gällande lag. Jag tror därför att alla ändringar av dessa måste göras med största försiktighet och med största hänsyn till subsidiaritetsprincipen. EU:s lagstiftare måste alltid respektera de olika rättssystemen, det samförstånd som har skapats kring dessa i respektive politisk gemenskap och de legitima valmöjligheterna i dessa. De kan inte och får inte ignorera det faktum att det handlar om människor och nationer med stabila, etablerade och fast förankrade rättssystem. Jag föreslår därför ändringar som är passande för och som står i proportion till människors faktiska behov samt hårda kontroller av de föreslagna planerna och initiativen. Samtidigt som jag noggrant övervakar antagandet av åtgärder i detta avseende är jag medveten om att det finns rättsliga förbindelser som, på grund av sin karaktär, mer sannolikt kan påverka rättsakterna i mer än ett land. Jag medger att mycket av det som förespråkas är positivt och syftar till utbyte av bästa praxis och förverkligande av ett riktigt område med frihet, säkerhet och rättvisa.

José Manuel Fernandes (PPE), *skriftlig*. – (PT) Stockholmsprogrammet, som rådet antog i december 2009, syftar till att fastställa prioriteringar för utvecklingen av ett europeiskt område med frihet, säkerhet och rättvisa under de närmaste fem åren. Unionslagstiftningen främjar rörlighet och gör det möjligt för allmänheten att utöva sin rätt till fri rörlighet. På så sätt stärker den förtroendet för det europeiska rättsområdet. Kommissionens handlingsplan för att genomföra Stockholmsprogrammet handlar om att involvera och dra nytta av de verktyg som finns efter Lissabonfördragets ikraftträdande, för att förenkla EU-medborgarnas vardag och verksamhet och samtidigt förena de behov som finns bland allmänheten och på den inre marknaden med alla de olika rättsliga traditionerna i medlemsstaterna. Jag stöder detta betänkande men vill notera att man bör prioritera vissa områden, till exempel civilrättsliga frågor och det ömsesidiga erkännandet av officiella handlingar.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *skriftlig*. – (PT) Detta initiativbetänkande tar upp flera svåra frågor som baseras på civilrättsliga, handelsrättsliga, familjerättsliga och internationella privaträttsliga aspekter i handlingsplanen för att genomföra Stockholmsprogrammet. Som en följd av detta har vi också delade uppfattningar om föredragandens förslag.

Vi tycker att några av dem är positiva, särskilt behovet att stimulera en diskussion om de sjörättsliga, handelsrättsliga och familjerättsliga problemen. Det är bara det att i Portugal

finns det också ett olöst problem, nämligen specialiseringen av domare på dessa områden. På grund av de ifrågavarande problemens natur behöver domarna naturligtvis särskild utbildning för att arbeta i familjedomstolar.

Det finns dock många problem på de handelsrättsliga områdena, och det skulle troligtvis vara viktigare att garantera varumärkesskydd genom förfaranden i tvistemålsdomstol än brottmålsdomstol. Även på detta område är dröjsmålen mycket långa i Portugal, och många domare finner det svårt att fatta ett sådant beslut i väldigt specifika frågor.

Christofer Fjellner, Gunnar Hökmark och Anna Ibrisagic (PPE), skriftlig. – Röstförklaring: Moderaterna har onsdagen den 23/11/2010 röstat för betänkandet om civilrättsliga, handelsrättsliga, familjerättsliga och internationella privaträttsliga aspekter av handlingsplanen för att genomföra Stockholmsprogrammet, A7-0252/2010. Vi vill dock framhålla att vi anser att stor försiktighet bör vidtas vad gäller harmonisering av de olika juristutbildningarna i medlemsstaterna samt betona att en sådan harmonisering inte ligger inom ramen för Stockholmsprogrammet. Dessutom anser vi inte att det bör ställas krav på dubbelspråkighet för att få utöva advokatycket. Slutligen vill vi framhålla att partsautonomin är av yttersta vikt i den kommersiella avtalsrätten och att så även bör förbli.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Vi röstade mot detta betänkande. Det är oacceptabelt att skapa en 28:e ordning på vissa civilrättsliga områden, även om den är valfri, för att kringgå nationella system. Vidare är det höjden av hyckleri att påstå att mångfalden av dessa system är en tillgång när "rättslig överensstämmelse" också rekommenderas för konvergens av dessa – eller, med andra ord, en eventuell standardisering av dessa. Det är framför allt oacceptabelt om den fria rörligheten för personer och den icke-diskriminerande tillgången till sociala förmåner i bosättningsländerna används som ett svepskäl för att kräva ömsesidigt erkännande av civilståndshandlingar. Det verkliga målet med detta förslag är nämligen inte att göra saker och ting lättare för europeiska familjer som har flyttat till ett annat EU-land. Det verkliga målet är att tvinga de medlemsstater där den nationella lagstiftningen inte tillåter samkönade äktenskap och adoption av homosexuella par att införa detta. Familjerätten är strikt och uteslutande medlemsstaternas ansvarsområde, och så måste det förbli. Vi måste dock sätta stopp för de ensidiga besluten inom det tyska rättsväsendet när det gäller vårdnaden om barnen vid skilsmässa mellan internationella par och de tyska barn- och ungdomsmyndigheternas (*Jugendamt*) överdrivna, absoluta makt, vilket har kritiserats i framställningar till oss.

Nathalie Griesbeck (ALDE), skriftlig. – (FR) Jag gläder mig över antagandet av detta betänkande, där man välkomnar handlingsplanen för Stockholmsprogrammet och i synnerhet delarna i denna på det civilrättsliga, handelsmässiga, familjerättsliga och internationella privaträttsliga området. Europeiska unionen arbetar för att skapa ett "europeiskt rättsområde", och detta område bygger på uppfattningen att avgöranden, liksom människor, måste kunna "förflytta sig" inom unionen för att EU-medborgare ska kunna få tillgång till rättsväsendet. Detta "gemensamma rättsområde" omfattar principen om ömsesidigt erkännande av domstolsavgöranden i medlemsstaterna. Detta ömsesidiga erkännande är mycket viktigt inom områden som familjerätt, avtal, arv och testamenten, förmögenhetsrätt och så vidare. Det här är områden som är mycket viktiga för alla. I vårt betänkande betonas bland annat vikten av juridisk utbildning, rättslig utbildning, skapandet av nätverk mellan domare och införandet av utbytesprogram. Jag stöder dessa mål fullt ut.

Martin Kastler (PPE), skriftlig. – (DE) Jag röstade för ändringsförslagen och mot Berlinguerbetänkandet, för jag är inte säker på att det ger tillräckligt stöd för subsidiaritet. Jag anser inte att vi ska kunna ta bort viktiga detaljer bara för att det här är ett omfattande direktivpaket. Detta är en strategi som kommer att misslyckas. Den springande punkten är enligt min mening punkt 40 som, i den form som den antogs i i dag, tillsammans med andra delar i Stockholmsprogrammet kommer att leda till tvister om domstolars behörighet. Rent konkret råder det tveksamheter om vi ska tillämpa familjerätten för ömsesidigt erkännande av civilståndshandlingar, med andra ord vigselbevis, och följaktligen om vi ska ta hänsyn till den beslutande myndigheten i medlemsstaterna när det gäller definitionen av äktenskap, i enlighet med det förfarande som anges i artikel 81.3 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt.

Så länge som detta är oklart finns det risk för konflikt mellan de enkla civilrättsliga förfarandena och de komplicerade förfarandena i gränsöverskridande familjerätt. En mening motsvarande ändringsförslag 3 skulle ha varit tillräckligt för att mildra denna konflikt. Det här är en detalj som tyvärr inte fick stöd av en majoritet i parlamentet i dag. Jag är fortfarande av den åsikten att äktenskap och familjeliv är områden som åtnjuter särskilt skydd av staten. De är områden där medlemsstaterna har exklusiv behörighet. Därför har jag röstat mot detta initiativbetänkande.

Alan Kelly (S&D), skriftlig. – (EN) Denna resolution uppmanar kommissionen och rådet att se till att parlamentet rådfrågas fullt ut i fråga om organisationen och anordnandet av juridisk utbildning. Detta initiativ kommer att främja konceptet med en europeisk rättskultur så att alla EU-medborgare kommer att behandlas rättvist och med värdighet.

Giovanni La Via (PPE), skriftlig. – (IT) Jag röstade för betänkandet om handlingsplanen för att genomföra Stockholmsprogrammet, för jag anser att de framsteg som har gjorts på området med frihet, säkerhet och rättvisa är mycket viktiga. Enorma framsteg har faktiskt gjorts på det rättsliga området, inklusive det civilrättsliga området, sedan det skapades.

Jag anser att de olika lagstiftningsramarna och författningstraditionerna i medlemsstaterna måste respekteras. Jag anser dock också att förekomsten av sådana skillnader bör ses som en styrka som man bör fokusera på för att nå målet att utveckla EU-lagstiftningen ytterligare. Man måste dra nytta av den europeiska domarkåren i detta avseende, eftersom man på så sätt skulle stärka uppfattningen om en riktig europeisk rättskultur, i form av kunskapsutbyte och studier i komparativ rätt.

Jag ger därför mitt fulla stöd till förslaget om att skapa ett forum där domare som ofta har hand om gränsöverskridande ärenden, till exempel sjö-, handels- och familjerättsliga mål samt mål som rör personskador, kan föra diskussioner och förbättra sina kunskaper. Avslutningsvis anser jag att handlingsplanen för Stockholmsprogrammet, utifrån dessa nödvändiga förutsättningar, bör inriktas på att fullt ut tillgodose det behov av ett europeiskt rättssystem som enskilda medborgare och företag har gett uttryck för vid utövandet av sina rättigheter och friheter.

Marine Le Pen (NI), skriftlig. – (FR) När man betraktar Stockholmsprogrammet (2010–2015) från ett perspektiv med samarbete inom området med frihet, säkerhet och rättvisa lägger det faktiskt den framtida grunden till EU:s ledarställning på många områden, i syfte att undanröja återstående hinder för ”den fria rörligheten” mellan EU:s medlemsstater. Oavsett om det rör sig om grundläggande rättigheter, privatliv, minoriteters rättigheter, medborgarskap i Europeiska unionen eller asyl- och invandringspolitik, används faktiskt detta sammelsurium som en förevändning för att stimulera de federalistiska ambitionerna

inom en europeisk byråkratisk superstat. Jag hävdar att lagstiftningen och samtliga vanor och sedvänjor utgör en grundläggande del av ett folks och en suverän nations anda och identitet. Att stödja idén om en otydlig EU-harmonisering, särskilt på det civil- och familjerättsliga området, skulle vara detsamma som att förneka de uppoffringar som har gjorts och det som har åstadkommits under århundradenas lopp. Eftersom Frankrike för närvarande fortfarande har bland de högsta standarderna i världen när det gäller rättsligt och socialt skydd, kommer Frankrike inte att vinna på eventuella framsteg som görs genom att förbli offer för en proeuropeisk, globalistisk och ultraliberal envishet.

David Martin (S&D), *skriftlig*. – (EN) Jag välkomnar antagandet av detta betänkande om Stockholmsprogrammet, vilket framhåller behovet av att garantera ömsesidigt erkännande av officiella handlingar från nationella förvaltningar. Detta kommer att inbegripa samkönade äktenskap, vilket innebär att en partner i ett samkönat partnerskap kan vara laglig arvinge i händelse av olycka utomlands och, i tillämpliga fall, har samma rätt till skatteförmåner när han eller hon bor eller arbetar i en annan medlemsstat.

Jiří Maštálka (GUE/NGL), *skriftlig*. – (CS) Syftena med Stockholmsprogrammet och genomförandeplanen för detta är positiva. Enligt min uppfattning är ett av de främsta skälen till detta att programmet syftar till att skapa en grund och villkor för att EU-medborgarna ska kunna utöva och upprätthålla sina rättigheter och friheter fullt ut. Genomförandet av Stockholmsprogrammet har, och kommer att fortsätta ha, vissa problem. Å ena sidan finns det ett objektivt behov att harmonisera lagstiftningen (till exempel när det gäller rätten till fri rörlighet). Å andra sidan finns det risk för missbruk genom skiljaktiga tolkningar av de harmoniserade rättsliga bestämmelserna. Det initiativ i Stockholmsprogrammet som syftar till att garantera erkännande av officiella handlingar i medlemsstaterna kan välkomnas. Denna mekanism får dock inte hamna i direkt konflikt med de grundläggande bestämmelserna i medlemsstaterna, särskilt på det familjerättsliga området. Med tanke på att familjerätten återspeglar en långtgående tradition och en svårvunnen konsensus i samhället är det inte acceptabelt att medlemsstaternas suveränitet på detta område kränks, även om det handlar om harmoniseringsplaner med goda avsikter. I den framtida utvecklingen bör man sträva efter att se till att den harmoniserade lagstiftningen inte leder till lägre standarder vad beträffar de rättigheter (medborgerliga och sociala rättigheter etc.) som finns i medlemsstaterna på olika nivåer. Man måste också se till att harmoniseringen av bestämmelserna inte ger utrymme för äganderättsanspråk och kränkning av den statliga integriteten. Vidare måste det tydligt fastställas hur och av vem efterlevnaden av de harmoniserade EU-bestämmelserna ska garanteras.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig*. – (PT) De civilrättsliga, handelsrättsliga, familjerättsliga och internationella privaträttsliga områdena utgör några av de känsligaste områdena i de olika EU-medlemsstaternas gällande lagstiftning. Jag avstod från att rösta om detta betänkande eftersom jag anser det vara väsentligt att subsidiaritetsprincipen alltid finns närvarande i dessa frågor, särskilt i familjerättsliga frågor och frågor som ömsesidigt erkännande av äktenskaps- och familjerätt.

Alajos Mészáros (PPE), *skriftlig*. – (HU) Vad är det som vi vill förbättra med det nuvarande europeiska rättsliga samarbetet? Det antagna dokumentet belyser de viktigaste delarna i kommissionens planer. Det betonar de uppgifter som vi har framför oss den närmaste tiden från ett medborgarperspektiv. Som politiker och lärare håller jag med om att kommunikationen mellan anstalter för högre utbildning måste förbättras, så att de nya generationerna jurister kan bekanta sig med den europeiska rättskulturens mångfald redan under universitetstiden. Det ligger i medlemsstaternas intresse att förbättra rättsområdet

ytterligare. Den kraft som läggs på utbildningsområdet inverkar på rättssystemets effektivitet. Vi måste anstränga oss för att se till att de resurser som krävs för utbildning finns till förfogande överallt. De som främst kan bidra till undanröjandet av hindren för gränsöverskridande samarbete är de yrkesutövare som har erfarenhet från andra länder och lämpliga språkkunskaper. Man kan stärka förtroendet för medlemsstaternas system genom att öka kunskaperna om dem. Studenter måste uppmuntras att delta i internationella utbytesprogram.

Det är av avgörande betydelse att stödja forum som syftar till att utveckla den professionella dialogen. Företrädare för de rättsliga yrkena måste ges möjlighet att kontinuerligt uttrycka sin åsikt om ett område som baseras på frihet, säkerhet och rättvisa. Det är de som möter de relevanta problemen i praktiken. Det är de som svarar på våra frågor om resultaten av de åtgärder som hittills har vidtagits. Som företrädare för medborgarnas intressen måste vi sträva efter att garantera att medborgarna inte skapar sig en bild av EU som en union med lagstiftningsmässigt stiltje. Lagstiftningen om konsumenter och företag bör verkligen vara till för dem och handla om dem.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig*. – (DE) Punkt 40 i betänkandet om civilrättsliga, handelsrättsliga, familjerättsliga och internationella privaträttsliga aspekter av handlingsplanen för att genomföra Stockholmsprogrammet är ett allvarligt intrång i den nationella lagstiftningen i och med kravet på att samkönade äktenskap och partnerskap som ingås i en viss medlemsstat ska erkännas i alla andra medlemsstater. Man formulerar sig på ett smart sätt för att smuggla in denna åtgärd bakvägen. I den tyska versionen av förslaget, och i många andra språkversioner misstänker jag, är det faktiska syftet med denna punkt långt ifrån så tydligt som det borde vara. Eftersom jag är motståndare till homosexuella äktenskap av principskäl och särskilt till denna vilseledande politik, har jag röstat mot denna punkt och detta betänkande. Betänkandet skulle kunna stimulera till partnerskapsturism, vilket redan har skett när det gäller adoption och konstgjord befruktning.

Genom att ingå partnerskap i ett land där äktenskapsliknande rättigheter och anspråk har laga kraft kan partnerna göra anspråk i ursprungslandet vilka endast är tillämpliga för äktenskap i detta land. Den yttersta konsekvensen av denna resolution skulle vara en orimlig situation med olika bestämmelser i olika länder.

Rareş-Lucian Niculescu (PPE), *skriftlig*. – (RO) Betänkandet tar upp en mycket viktig fråga, nämligen hur EU tillgodoser medborgarnas och de kommersiella företagens behov på lagstiftningsområdet, med särskild hänvisning till gränsöverskridande privat- och handelsrättsliga tvister. Jag beklagar dock att det såvitt jag kan se inte finns någon hänvisning i betänkandet till de åtgärder som krävs för att informera medborgare eller företagsledare om de möjligheter som de ges genom EU-lagstiftningen att försvara sina intressen i rättsliga förfaranden. Det finns inte tillräcklig kunskap om dessa möjligheter, och därför utnyttjas de inte i tillräcklig utsträckning. Det är viktigt att fokusera på domare och advokater, men det ges inga garantier för att medborgarna har fullständig tillgång till denna information.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), *skriftlig*. – (PL) Jag röstade för ett antagande av betänkandet om civilrättsliga, handelsrättsliga, familjerättsliga och internationella privaträttsliga aspekter av handlingsprogrammet för att genomföra Stockholmsprogrammet. Ända sedan EU gavs behörighet i fråga om rättsliga och inrikes frågor och sedan området med frihet, säkerhet och rättvisa skapades, för vilket EU och medlemsstaterna för närvarande har delade befogenheter, har mycket stora framsteg gjorts

på det civilrättsliga området. Kommissionens meddelande med titeln "Ett område med frihet, säkerhet och rättvisa i allmänhetens tjänst" (KOM(2009)0262) föreslog en ambitiös plan för att utveckla nämnda område under perioden 2010–2014.

Det kan inte råda någon tvekan om att ytterligare framsteg på detta område kommer att kräva en mer strategisk hållning som först och främst bygger på medborgarnas och företagens behov när de utövar sina rättigheter och friheter på den inre marknaden. En progressiv harmonisering, tillnärmning och standardisering krävs till exempel inom området för konsumentskydd. Det är självklart att de väldigt olika rättssystemen och rättsliga traditionerna måste respekteras och förenas när man säkrar att de åtgärder som redan har vidtagits fungerar. Jag anser dock att förekomsten av dessa bredvid varandra bör ses som en styrka och inspirationskälla snarare än ett hinder när man skapar gemensamma lösningar för EU-lagstiftningen. För att anta utmaningarna bör kommissionen föra en öppen diskussion med olika företrädare för rättssystemet, särskilt rättsutövare.

Alfredo Pallone (PPE), *skriftlig*. – (IT) Jag röstade för Berlinguerbetänkandet eftersom det handlar om aspekter av grundläggande betydelse för att möjliggöra en övergång till ett medborgarnas Europa och främja utvecklingen av en europeisk rättskultur.

I synnerhet behandlar betänkandet på ett balanserat och uttömmande sätt frågor som rör utbildning av domare, samarbete mellan rättsvårdande myndigheter, europeisk avtalsrätt, grundläggande rättigheter och rätten till fri företagsamhet, för att utveckla företagandan i alla ekonomiska sektorer. Betänkandet tar även upp det ömsesidiga erkännandet av officiella handlingar från nationella förvaltningar och civilståndshandlingars verkan.

Georgios Papanikolaou (PPE), *skriftlig*. – (EL) Stockholmsprogrammet syftar till att säkerställa medborgarnas grundläggande rättigheter inom ett område med frihet, säkerhet och rättvisa. Skillnaderna mellan medlemsstaternas olika rättssystem hindrar dock utvecklingen av EU-lagstiftningen. Därför röstade jag för Europaparlamentets resolution, där man föreslår konvergens och harmonisering av civilrätten, handelsrätten, familjerätten och den internationella privaträtten och där man fokuserar på samarbete mellan medlemsstaternas olika rättssystem genom att

- främja en europeisk rättskultur,
- utbilda och fortbilda domare, åklagare och andra domstolstjänstemän, i syfte att skapa ömsesidig förståelse för andra medlemsstaters rättssystem och lösa gränsöverskridande tvister,
- skapa ett regelrätt forum så att domare inom rättsområden där gränsöverskridande tvister uppstår kan diskutera områden som ur ett rättsperspektiv framstår som kontroversiella eller svåra, i syfte att skapa ett klimat som präglas av ömsesidig förståelse,
- införa en europeisk avtalsrätt, och
- inleda samarbete mellan medlemsstaternas domstolar i fråga om bevisupptagning i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur.

Paulo Rangel (PPE), *skriftlig*. – (PT) Stockholmsprogrammet som antogs i december 2009 fastställer prioriteringarna för ett europeiskt område med frihet, säkerhet och rättvisa för de fem kommande åren. I detta sammanhang är det viktigt att framhålla de betydande resultat som hittills har åstadkommit. Vidare är det viktigt att de rekommenderade åtgärderna kan hjälpa till att tillgodose allmänhetens och näringslivets verkliga behov och göra det lättare för dem att fritt röra sig och utöva sina rättigheter och friheter på den inre

marknaden, utan att äventyra kraven när det gäller subsidiaritetsprincipen och respekten av medlemsstaternas olika lagstiftningsramar och författningstraditioner.

Crescenzo Rivellini (PPE), *skriftlig. – (IT)* I dag röstade vi i plenum om ett förslag till en resolution om de positiva rättsliga aspekterna av handlingsplanen för att genomföra Stockholmsprogrammet, med andra ord Europeiska unionens prioriteringar för utvecklingen av ett område med frihet, säkerhet och rättvisa för perioden 2010–2014 med särskild hänsyn till civilrättsliga, handelsrättsliga, familjerättsliga och internationella privaträttsliga aspekter.

Dokumentet innehåller en uppmaning till kommissionen att förbättra det ingivna förslaget för att försöka övervinna vissa problem och kritiska områden som särskilt förekommer i internationell rättsutövning. Att bistå nationella domare med tekniska aspekter av de föreslagna åtgärderna under utarbetandet av lagstiftningen och skapandet av ett fristående europeiskt anspråksinstrument, som bland annat skulle göra det möjligt att åtminstone till viss del lösa de problem som har orsakats av olika uppfattningar i nationell processrätt, är konkreta exempel på den konstruktiva och förbättrande hållning som ett gemensamt och utförligt diskuterat resolutionsförslag kan ha i fråga om EU-lagstiftningen.

På ett så pass viktigt område för medborgarna som det civilrättsliga området måste man respektera väldigt olika lagstiftningsramar och författningstraditioner och göra dem förenliga med varandra. Man måste dock även ta itu med de negativa rättsliga följder som dessa skillnader får för medborgarna.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *skriftlig. – (EN)* Detta är en bra förordning som främst uppmanar till att utnyttja alla till buds stående medel för att främja en europeisk rättskultur, särskilt genom juridisk utbildning och fortbildning.

Marco Scurria (PPE), *skriftlig. – (IT)* Jag hoppas att åtgärderna i handlingsplanen kommer att vidtas inom den planerade tidsramen, eftersom de är viktiga för att göra livet bättre för EU-medborgarna. I synnerhet har Italien alltid stött behovet att utveckla ömsesidigt förtroende mellan unionens medlemsstater. Vidare är Italien för en fortsatt utveckling av EU-bestämmelserna inom området för rättsliga och inrikes frågor.

Från detta perspektiv ger vi starkt stöd till den genomgående hållningen i handlingsplanen, vilken kretsar kring principen om ömsesidigt erkännande av avgöranden, vilket ska åstadkommas genom att stärka det ömsesidiga förtroendet. Jag vill också understryka behovet att utnyttja alla till buds stående medel för att främja en europeisk rättskultur, särskilt genom juridisk utbildning och fortbildning.

Debora Serracchiani (S&D), *skriftlig. – (IT)* Jag vill säga att jag är nöjd med den vikt som fästs vid civilrättsliga frågor, till exempel lagstiftningsförslaget om stärkt samarbete inom området för skilsmässolagstiftning samt erkännandet och upprättandet av officiella handlingar på arvsområdet. Jag är särskilt nöjd med att tonvikt läggs vid behovet att introducera konkreta åtgärder och program för att främja en verklig europeisk rättskultur, genom tillhandahållandet av utbildningsåtgärder, inom ramen för Erasmusprogram för domare och alla rättstillämpare.

De åtgärder som fastställs i planen är mycket viktiga för att förbättra EU-medborgarnas rättsliga garantier. Det är dock nödvändigt att anta en mer strategisk och mindre splittrad hållning som bygger på medborgarnas och företagens verkliga behov när de utövar sina rättigheter. Samtidigt som vi å ena sidan måste beakta svårigheterna med att lagstifta på ett harmoniserat sätt inom ett gemensamt ansvarsområde, måste vi å andra sidan utöka

EU-bestämmelserna inom området för rättvisa och inrikes frågor. På så sätt kommer ramarna för rättssäkerhet att bli allt tydligare och få allt större stöd. Dessutom kommer vi att bana väg för en riktigt gemensam rättslig teori och praktik i Europeiska unionen.

Czesław Adam Siekierski (PPE), *skriftlig*. – (PL) Tack vare Stockholmsprogrammet kommer medlemsstaternas medborgare att kunna hävda sina rättigheter i hela Europeiska unionen på det civilrättsliga, handelsrättsliga och arbetsrättsliga området. Programmet ger fördelar och en större insyn för medborgarna. Det förbättrar också följdriktigheten i vårt system med rättsliga bestämmelser i Europeiska unionen.

För att skapa mer enhetliga system är det dock viktigt att vi samordnar vårt arbete i större utsträckning och att det finns ett erfarenhetsutbyte mellan länderna i unionen. Detta gäller i hög grad rättssystemet, inklusive den oerhört viktiga frågan om invandring och kampen mot organiserad brottslighet. En mycket viktig fråga, särskilt med tanke på de ekonomiska problem som nu råder, kommer att vara utvecklingen av effektiva handlingsmekanismer för att stärka den inre marknaden och den ekonomiska integrationen. Med det menar jag mer liberala principer när det gäller handelsutbytet mellan länderna i Europeiska unionen och införandet av en lagstiftning om handelsutbyte mellan tredjeländer. För dem som deltar i ekonomiska processer är det framför allt nödvändigt att specificera företagens och konsumenternas rätt till skydd och fortsätta övervaka genomförandet och efterlevnaden av rättsliga bestämmelser på den inre marknaden på ett effektivt sätt.

Angelika Werthmann (NI), *skriftlig*. – (DE) Sedan Europeiska unionen gavs delad behörighet i fråga om rättsliga och inrikes frågor har mycket stora framsteg gjorts på det civilrättsliga området. I artikel 67 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt fastställs vikten av att respektera de olika rättssystemen och rättsliga traditionerna i EU, och i Berlinguerbetänkandet betonas att dessa är en av EU:s styrkor. Subsidiaritetsprincipen är en av EU-lagstiftningens grundläggande principer och baseras på förutsättningen att den underordnade medlemmen kan lösa problem och utföra saker och ting på egen hand. Rättvisa och inrikes frågor har av tradition varit medlemsstaternas ansvarsområden. Varje medlemsstat har sina egna särdrag och traditioner som återspeglar den kulturella mångfalden i Europa. För att hålla jämna steg med den föränderliga verkligheten i dagens värld krävs dock gemensamt ansvar i Europeiska unionen.

Nuförtiden är fördrag med gränsöverskridande effekter regel, och partnerskap eller familjer där partnerna kommer från olika medlemsstater tillhör vanligheterna. De innebär dock problem för den nationella civillagstiftningen som vi måste lösa. Liksom föredraganden föreslår är det nu tid att bygga en europeisk rättskultur vid sidan av de nationella rättskulturerna.

Anna Záborská (PPE), *skriftlig*. – (SK) Det är synd att parlamentet har beslutat att helt enkelt stryka debatten om Stockholmsprogrammet från föredragningslistan. Om det inte finns någon möjlighet till debatt finns det ingen möjlighet att ställa frågor. Om vi dessutom inte tillåter en kritisk diskussion om integrationsprocessen kommer detta bara att stärka många EU-medborgares oro. En sak som ger upphov till oro är pratet om att skapa en civilrättslig äktenskapslag. Många familjeföreningar i samtliga medlemsstater påpekar att mekanismen i Stockholmsprogrammet därför kan utnyttjas av samkönade par. Denna fråga kan lösas, inte bara inom ramen för civilrättsliga förfaranden och internationell privaträtt, utan även genom det särskilda familjerättsliga förfarande som avses i artikel 81.3 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt. Om Stockholmsprogrammet utnyttjas för detta ändamål skulle detta innebära en indirekt lagstiftningsändring, vilket är

precis vad unionen länge har kämpat mot. Kommissionen och rådet måste därför förklara att varken de socialrättsliga mekanismerna eller Stockholmsprotokollet aldrig kommer att leda till införandet av en äktenskapslag för samkönade par. Om vi vill bygga en stark union får det inte ske på bekostnad av medlemsstaternas befogenheter eller det gemensamma bästa. Gruppen Europeiska konservativa och reformister har ingett ändringsförslag som betonar medlemsstaternas befogenheter. Jag kommer att rösta mot det ingivna betänkandet om inte dessa förslag antas.

10. Rättelser/avsiktsförklaringar till avgivna röster: se protokollet

(Sammanträdet avbröts kl. 13.05 och återupptogs kl. 15.05.)

ORDFÖRANDESKAP: BUZEK

Talman

11. Uttalande av talmannen

Talmannen. – Jag vill inleda med ett kort uttalande.

Det är med kraft som jag fördömer Demokratiska folkrepubliken Koreas attack mot den sydkoreanska ön Yeonpyeong. Jag är djupt oroad över dagens händelser på den koreanska halvön. Rätt och militärt våld kommer inte att lösa några problem, och ytterligare förluster av människoliv måste undvikas.

För den koreanska halvöns och dess närområdes skull bör Nord- och Sydkorea anstränga sig för att återskapa förtroendet på ett hållbart sätt. Därför välkomnar jag president Lee Myung-baks uttalande att den sydkoreanska regeringen tänker förhindra att situationen förvärras ytterligare.

Jag uppmanar regeringen i Demokratiska folkrepubliken Korea att omedelbart stoppa alla fientliga åtgärder och avstå från all verksamhet som kan förvärra situationen ytterligare. Demokratiska folkrepubliken Korea måste respektera den koreanska överenskommelsen om vapenstillestånd fullt ut.

12. Justering av protokollet från föregående sammanträde: se protokollet

13. Budget för 2011 (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är debatten om budgeten för 2011 (2010/2972(RSP)).

Jag vill inleda vår debatt. Herr Barroso, herr Wathelet och herr Chastel! Under samrådssammanträdena lyckades inte Europaparlamentet och rådet nå en överenskommelse om budgeten för 2011. Vi beklagar detta. Det hade varit möjligt att nå en överenskommelse.

Europaparlamentet är medvetet om besparingsbehovet. Vi var beredda att gå med på att begränsa betalningsbemyndigandena i budgeten för 2011 till ett belopp som innebär en ökning på 2,91 procent jämfört med 2010. I gengäld ville vi fastställa en strategi för att genomföra Lissabonfördraget, och i synnerhet ville vi fastställa de förfaranden som ska följas i framtida budgetförhandlingar. Detta är viktigt eftersom Lissabonfördraget har trätt i kraft. Vi ville inte på något sätt överskrida fördraget. Vi vet att de flesta medlemsstater ville ha denna överenskommelse.

Nu måste vi så snabbt som möjligt besluta hur vi ska lösa problemet med att vi inte har någon budget. Detta ansvar vilar på alla tre EU-institutioner. Vi har sagt att parlamentet kan tänka sig en snabb lösning, men bara om våra förväntningar infrias när det gäller förfarandena för kommande budgetförhandlingar.

De senaste dagarna har vi sett betydande framgång i förhandlingarna med rådet. Jag är säker på att en överenskommelse är inom räckhåll. Europaparlamentet är berett att göra mycket för att nå denna överenskommelse så snart som möjligt. Vi avslutade förhandlingarna strax före midnatt den 15 november. Parlamentet förväntade sig då att vi ville finna bra lösningar på två viktiga frågor, nämligen flexibilitetsmekanismer för att säkerställa finansiering av politiska åtgärder till följd av Lissabonfördraget och även lösningar i fråga om parlamentets deltagande i processen med att förhandla fram kommande fleråriga budgetramar.

Vi har också sådana förväntningar när det gäller de förslag som rör våra egna medel till Europeiska unionen. Vi anser att kommissionen skulle kunna ha en avgörande roll i denna fråga. Jag är säker på att vi, tack vare en ömsesidig vilja att föra förhandlingar, kommer att nå en överenskommelse. Jag vill än en gång betona att kommissionen enligt min mening har en avgörande roll. Därför är det med intresse som vi väntar på José Manuel Barrosos tal, där han kommer att presentera både förslaget om den nya budgeten, vilket ska gå till omröstning den 1 december, och ett svar på parlamentets främsta förväntningar. Ordförandeskapets och Melchior Wathelets uttalande kommer, precis som Olivier Chastels uttalande, självklart också att vara av särskild vikt för oss.

Joseph Daul, för PPE-gruppen. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Debatten om budgeten äger rum i en tid då våra medborgare hyser tvivel på grund av att deras valuta är svag och då EU med rätta samfällt stöder den irländska ekonomin.

I motsats till vad som kan ha sagts om Europaparlamentets mål i dessa förhandlingar, handlar detta varken om någon maktkamp eller institutionella dispyter. Inte heller handlar det om att ignorera de svårigheter som våra medlemsstater möter eller den allmänna skuldskris som vi alla genomgår. Nej, det handlar om att se till att EU kan fullgöra sina åtaganden, dvs. sina åtaganden på det sociala området, och här tänker jag på utbildning och livslångt lärande, sina åtaganden gentemot dem som blir offer för naturkatastrofer, och här tänker jag på stöd till länder som drabbas av hungeruppror, och sina åtaganden när det gäller program som skapar jobb och tillväxt, till exempel Galileo och Iter.

Verkligheten är den att när man ser på saker och ting från ett budgetperspektiv snarare än från ett politiskt perspektiv skadar de få medlemsstater som fortsätter att blockera förhandlingarna de 500 miljoner EU-medborgarnas intressen. De avleder uppmärksamheten från de verkliga problemen genom att låta påskina att Europaparlamentet är boven i dramat och att parlamentet vill spendera pengar när medlemsstaterna drar åt svängremmen och vill utöva de befogenheter som parlamentet har tilldelats genom Lissabonfördraget på sparandets och EU-medborgarnas bekostnad.

Hur är det egentligen? Jo, de senaste ekonomiska prognoserna ger inget hopp om att det före 2020 kommer att bli en återgång till den starka och hållbara tillväxt för alla som Europeiska unionen hade som mål.

Det är också ett faktum att det nya budgetförslaget inte tillåter någon finansiering av de nya befogenheter som unionen har tilldelats genom Lissabonfördraget. Vidare tillgodoser

det inte våra krav om att gå vidare med halvtidsöversynen av den ekonomiska cykeln i enlighet med överenskommelsen för perioden 2007–2013.

Sist men inte minst är det ett faktum att budgetförslaget inte ger något – och jag menar inte något – finansiellt utrymme för Europa 2020-strategin.

Kort sagt antar rådet program utan att avsätta några medel för dem. När Europaparlamentets talman påminner rådet om dess skyldigheter tar rådet illa upp, men när en lokal, regional eller nationell myndighet godkänner projekt utan att finansiera dem fördöms denna myndighet. Varför skulle något som är oacceptabelt på lokal eller nationell nivå accepteras på EU-nivå?

Är det så här man kan försona våra medborgare med EU? Jag tror inte det. Jag vill göra en sak klar för kommissionen och framför allt rådet: Räkna inte med att min grupp och parlamentet röstar för program som inte har någon finansiering säkrad. Min grupp vill att det sunda förnuftet återigen ska råda och att en balanserad överenskommelse nås. Det måste vara en omfattande överenskommelse som rör budgeten för 2011 och samtidigt 2010 års ändringsbudget och ändringsskrivelserna till denna, flexibilitetsförfarandet och slutligen garantierna för finansieringen av framtida politiska åtgärder, vilket vi kallar för det politiska området.

Jag vill betona att våra förslag på detta politiska område inte medför några ändringar i de nuvarande fördragen. De förekommer inte heller på något sätt beloppen, ursprunget eller fördelningen av framtida EU-medel. Jag vill också betona att det inte är något nytt förslag från parlamentets sida att inleda debatten om egna medel på nytt. Det är nämligen ett beslut som rådet självt fattade i maj 2006, till följd av den överenskommelse som nåddes i december 2005 under det brittiska ordförandeskapet.

Min grupp ger sitt fulla stöd för målet att sätta ett tak för, men även minska medlemsstaternas avgifter till budgeten. Den extremt allvarliga skuldskrisen måste faktiskt leda till en fullständig översyn av EU:s offentliga finanser. Detta handlar inte bara om att fördela uppgifter mellan medlemsstaternas och EU:s budgetar. Det handlar också om att leta reda på alla möjliga former av ömsesidighet för att kunna göra besparingar.

Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) stöder de två krav som rådet ställde den 15 oktober, nämligen att EU:s budget ska bidra till en gemensam finansiell ordning och att finansieringen av EU:s mål ska säkras. Det är allt vi strävar efter i förhandlingarna om budgeten för 2011, och vi tror att en överenskommelse kan nås om rådets ordförandeskap förhandlar på ett effektivt sätt med sina kolleger i Bryssel.

(Applåder)

Martin Schulz, för S&D-gruppen. – (DE) Herr talman! Jag tror att den kris som vi nu befinner oss i utlöstes av händelserna i Deauville. Jag tror att Frankrikes president och Tysklands förbundskansler gjorde en deal med David Cameron i Deauville. Dealen var att han skulle godkänna översynen av fördraget om stabilitets- och tillväxtpakten i utbyte mot att Storbritanniens budgetkrav skulle tillgodoses. Jag kan ha fel, men jag misstänker att det är så. Detta skulle vara en deal på tredje parts bekostnad, med andra ord på bekostnad av Europaparlamentets rättigheter. Därför borde det inte vara någon överraskning att tredje part, som i det här fallet är parlamentet, inte är beredd att gå med på detta.

För övrigt borde det inte heller vara någon överraskning att EU:s öde ligger i EU-skeptiska regeringars händer. I en situation av detta slag kommer sådana regeringar att testa hur

långt de kan gå. Den brittiska regeringen undersöker nu om övriga EU kommer att godta landets privilegier eller inte. Därför är denna budget eller budgetdebatt också en debatt om i vilken riktning Europeiska unionen bör utvecklas. Det handlar inte om pengar. Vi har kommit överens om pengarna. Jag anser att detta är ett viktigt budskap till EU:s väljare och medborgare. Vi har kommit överens om pengarna och, från parlamentets sida, har vi tillgodosett Storbritanniens krav i pengafrågan: en ökning på 2,91 procent i utgifterna – inte åtagandebemyndigandena utan utgifterna.

Om det inte handlar om pengar, vad handlar det då om? Det handlar om Europaparlamentets rättigheter. Det handlar om de rättigheter som fastställs i fördraget. Allt som parlamentet begär finns med i fördraget. Frågan om egna medel tas upp i artikel 311 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt. Finansiell planering på medellång sikt är ett förfarande som fastställs i fördraget och som kräver antagande av en förordning. Flexibilitet i budgeten inbegriper ett ömsesidigt intresse från regeringarnas, kommissionens och parlamentets sida och deras förmåga, inom ramen för budgetbestämmelser, att svara på ett flexibelt sätt på kortsiktiga krav. Det handlar inte om extrautgifter utan om hur effektivt EU styrs (så är åtminstone fallet när det gäller flexibiliteten) och om parlamentets grundläggande rättigheter.

Jag är ganska förvånad. Europeiska unionens regeringschefer är alla parlamentsledamöter. De är alla män och kvinnor som har växt upp i den parlamentariska traditionen. Liksom Joseph Daul redan har sagt kan man undra vilket nationellt parlament som skulle tillåta att dess centrala rätt, nämligen rätten att upprätta en budget, inskränks av den verkställande maktens vilja? De 27 regeringarna i Europeiska unionen är verkställande myndigheter. Vi får dock inte tillåta att demokratin i EU vänds upp och ned. Parlamentet godkänner budgeten, och parlamentet kontrollerar det verkställande organet. Vad den brittiska regeringen vill i det här fallet är att de 27 regeringarna ska kontrollera parlamentet, vilket är motsatsen till parlamentarisk demokrati. Därför skulle detta beslut kunna bli prejudicerande. Parlamentet får inte tillåta att dess rättigheter inskränks.

Vad händer sedan? När pengarna från EU:s skattebetalare har överförts till Bryssel från medlemsstaternas penningkistor är det inte längre medlemsstaternas pengar. Det är EU:s pengar. Det är sedan parlamentet inom unionen som måste bestämma över dessa. Sedan är det parlamentet som måste anta budgeten, för EU-budgeten antas inte av 27 nationella parlament eller av 27 nationella regeringar utan av ett fritt valt parlament, med andra ord det här parlamentet.

Den finansiella planeringen på medellång sikt, flexibilitetsklausulen och de egna medlen är de tre saker som vi måste diskutera med rådet – inte pengarna. Vi har talat om detta de senaste fem timmarna. Jag vill än en gång klargöra att Alain Lamassoure och gruppordförandena verkligen har ansträngt sig för att vi ska kunna inta en, i mina ögon, relativt konsekvent hållning. Vi får dock inte inta en annan hållning nu. Vi måste göra det klart för rådet att dessa saker rör våra rättigheter och inte ytterligare utgifter. Alla parlament som låter sina rättigheter inskränkas av en regering av vilket slag det än må vara skulle inte längre fungera som parlament.

Därför har min grupp enhälligt beslutat att antingen går vi med på dessa krav, vilket inte är något annat än ett försök att stärka parlamentets rättigheter, eller så blir det ingen budget. Om det inte finns någon budget blir det inget Iter-projekt och ingen kärnfusionsreaktor. Det blir inget Galileo-projekt och ingen utrikestjänst.

Regeringscheferna har en valmöjlighet. De kan antingen erkänna parlamentets rättigheter och projekt eller förödmjuka parlamentet. I det senare fallet kommer det inte att bli någon budget. Det är den enhälliga hållning som min grupp har intagit.

(Applåder)

(Talaren godtog att besvara en fråga (blått kort) i enlighet med artikel 149.8 i arbetsordningen.)

Krisztina Morvai (NI). – (EN) Herr talman! Jag undrar om parlamentet håller med om att det, konstitutionellt sett, finns en annan tolkning av hela idén med maktfördelning samt kontroll och maktbalans. På den internationella och den europeiska politiska arenan kan vi inte bara överföra den nationella modellen med maktfördelning samt kontroll och maktbalans.

Såsom jag ser det – och jag undrar om mina kolleger skulle göra detsamma – är det faktiskt rådet som, i ett system med maktfördelning samt kontroll och maktbalans, företräder nationalstaterna och allt det som återstår efter Lissabonfördraget av nationalstaternas suveränitet och självständighet.

I europeiska demokratier väljs regeringarna via demokratiska valsystem. De kontrollerar och bildar motvikt mot parlamentets makt, på nationernas och folkens vägnar. Håller inte parlamentet med om att det finns en annan tolkning av begreppen kontroll och maktbalans?

Martin Schulz, för S&D-gruppen. – (DE) Herr talman! Det finns många tolkningar, Krisztina Morvai. Så långt är det helt klart. Det kan hända att din tolkning av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt skiljer sig från min. Det hela handlar dock inte om hur fördraget tolkas utan om hur det tillämpas, och detta inbegriper ett tydligt budgetförfarande. För övrigt är du, såvitt jag, medlem i det ungerska partiet Jobbik. I annat fall är du medlem i något annat. Var snäll och förklara för väljarna i ditt land att om vi antar EU-budgeten kommer det faktiskt att bli möjligt att betala ut sammanhållningsstöden i Europeiska unionen på lång sikt. Om det inte fanns någon budget hade man inte kunnat ställa detta stöd till förfogande.

Guy Verhofstadt, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! I december 2005 fanns det en premiärminister här i parlamentet. En sak som vi enligt min mening alla lärde oss var att vi verkligen behöver en kraftigt reformerad budget i framtiden. Låt oss alla – kommissionen, rådet, medlemsstaterna och Europaparlamentet – tillsammans komma på hur vi under de närmaste åren kan nå samförstånd om ett nytt och reformerat EU där budgeten är en rationell del av framtiden och inte blir ett tragiskt kapitel som man köpslår om.

Nåväl, denna premiärminister var Tony Blair, dvs. samma man som gjorde den sista dealen i fråga om budgetramen. Här är vi nu fem år senare. Det som Blair sade är den viktiga sak som parlamentet vill åstadkomma, nämligen att EU-institutionerna och alla berörda parter engagerar sig för att förändra finansieringen av unionen och basera denna finansiering på rationella grunder och inte på en konkurrens som kan liknas vid kohandel, vilket är fallet i dag.

Låt oss vara mycket tydliga när det gäller siffrorna. Det är ingen hemlighet att parlamentet skulle kunna vara berett att godta rådets siffror, i en större uppgörelse givetvis. Men vi behöver också komma överens om en annan punkt, nämligen den om flexibilitet. Låt oss vara mycket tydliga här. Flexibilitet handlar inte om något tillmötesgående från rådets sida. Flexibilitet är nödvändigt och oundgängligt, för annars kan vi inte finansiera ett antal viktiga områden. Dessutom är flexibilitet ett "regelverk". Det ingår i det interinstitutionella avtal

som vi redan har. Rådet har faktiskt brutit sitt löfte genom att vägra detta nu i den här budgeten. Avslutningsvis måste vi framför allt komma överens om den framtida finansieringen av unionen.

Därför måste frågan om egna medel tas upp på nytt. Det råder ingen tvekan om detta. Låt mig klargöra att egna medel inte handlar om att ändra fördragen. Egna medel handlar inte heller om nya befogenheter. Det handlar om att tillämpa de befintliga fördragen och att finansiera befintliga befogenheter, för tanken har alltid varit att unionen ska ha en egen inkomst. Angela Merkel, Nicolas Sarkozy och David Cameron vet inte detta, men unionen skapades med hjälp av unionens egen inkomst. Detta utgjorde grunden för hur unionen skulle finansieras enligt grundarna.

Vi vet dock alla att unionen med tiden och med hjälp av en viss järnlady förlorade kontakten med sina egna medel, så nu har vi i stället absurda diskussioner om vem som får mest respektive minst från unionen. Att inte sträva efter att tjäna EU:s intresse utan att fokusera på varje enskild medlemsstats nettobetälningsposition är vad budgeten handlar om i dag i Europeiska unionen.

Detta kallas nu för ärenden inom ramen för unionens budget. Detta tillvägagångssätt tar död på unionen – det förstör andan av enighet och solidariteten i unionen. Jag upprepar att vi bara kan kräva verkligt egna medel som också kan leda till vad några länder önskar, nämligen mindre nationella bidrag. Om vi inte ändrar på systemet kommer det att vara regeringarna och inte medborgarna som bestämmer. Om vi däremot går i riktning mot egna medel kommer det att vara medborgarna och inte regeringarna som bestämmer. Kort sagt skulle man kunna säga att egna medel för europeiska kolleger betyder mer demokrati i EU, och det är grunden för en modern europeisk demokrati.

Jag begär alltså en mycket enkel sak av dig, José Manuel Barroso. Oavsett vilket format det handlar om – en konvention, en konferens eller en regeringskonferens med eller utan de nationella parlamenten – se inte till det som har varit. Blicka framåt, använd din initiativrätt och lägg fram ett formellt förslag så fort som möjligt. Den EU-vänliga majoriteten här i parlamentet står bakom dig och ett sådant initiativ.

Daniel Cohn-Bendit, för Verts/ALE-gruppen. – (FR) Herr talman, mina herrar ordförande! Jag tror att vi, om vi noggrant lyssnar på vad alla har att säga, befinner oss vid en vändpunkt i Europeiska unionens historia. Liksom alla har sagt på sitt sätt har dagens budgetproblem något att göra med idén med att utveckla den europeiska idén. Det handlar inte bara om en budget. Dessutom finns det något galet i idén med Europeiska unionen, och detta framgår alltid tydligt i allmänna debatter.

Vi är med om en åternationalisering – en fullständigt absurd åternationalisering – av EU:s verksamhet. Varför? Liksom vi alla säger är skälet att man vill att Europeiska unionen på ett framgångsrikt sätt ska lösa de problem som man inte längre kan lösa på nationell nivå, men att man samtidigt vill ge medlen för uppgiften i fråga till Europeiska unionen och inte till Europaparlamentet.

Därför säger vi att vi inte försvarar parlamentets utan Europeiska unionens rättigheter och behovet av Europeiska unionen. Det är därför som vi, samtidigt som vi i dag kommer överens om tre punkter, faktiskt behöver komma överens om en sak här tillsammans. Det är allt eller inget. Även om det tar två, tre eller fyra månader – och det kommer att bli tufft för alla – ska vi dessutom bara godkänna EU:s budget om det finns en överenskommelse om de punkter som vi tar upp.

Vi får alltså inte bli rädda om det tar lång tid och om vi inte röstar om budgeten i december eller inte förrän i januari eller februari, vilket kan bli fallet. Om vi påbörjar denna debatt men avbryter den när vi har kommit halvvägs kommer vi att misslyckas de närmaste fyra åren.

Jag uppmanar därför alla att ta sitt ansvar när det gäller de egna medlen, och Guy Verhofstadt har redogjort för detta. Det är när allt kommer omkring ganska enkelt, och det är därför som Alain Lamassoures förslag om en överenskommelse är intressant. Debatterna måste nämligen hållas i ett offentligt europeiskt forum med de nationella parlamenten, regeringsföreträdare och kommissionsledamöter. Frågan om de egna medlen är ett tillfälle att minska – och jag säger det tre gånger – att minska – och denna gång säger jag det till alla konservativa – att minska de nationella bidragen och samtidigt stärka EU:s budget. När allt kommer omkring är det inte komplicerat!

Om vi kan sprida detta budskap i det europeiska forumet kommer folket i EU följaktligen att hålla med oss. Jag upprepar: Vi måste minska de nationella bidragen och stärka EU:s budget. Ja, det kommer att finnas EU-skatter, men hur som helst kommer de besparingsåtgärder som ni för närvarande inför på nationell nivå att vara förödande för er i alla fall. Vi har nämligen i flera års tid känt till att besparingar tar död på dynamiken i ekonomin och i slutändan inte leder till något positivt. Jag vädjar därför om att vi inte får lamslå EU, för regeringarna lamslår redan den egna ekonomin på hemmaplan.

Min sista kommentar rör Irland. Irland symboliserar nyliberalismens misslyckande. Det symboliserar avregleringens misslyckande. Under flera års tid, med Griffith, har ni gjort oss galna med ert "avreglera, avreglera, minska bolagsskatten". Har ni förstått nu? Det här är en ekonomisk katastrof, och vad gör den irländska regeringen nu? Den skriker "Mamma, mamma, Europa, hjälp oss!"

(Talmannen avbröt talaren.)

Lajos Bokros, för ECR-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag vill försäkra Daniel Cohn-Bendit om att vi vet vad det innebär att inte ha någon budget. I motsats till vad många tror skulle gruppen Europeiska konservativa och reformister gärna se en överenskommelse mellan budgetmyndighetens två parter. Vi tycker att det är en skam att vi inte har någon budget efter alla dessa mödosamma medlingsförfaranden. De 500 miljonerna skattebetalare i EU förstår nämligen inte varför budgetmyndighetens två olika parter inte kan nå en överenskommelse under Lissabonfördragets allra första tillämpningsår.

Jag anser att ansvaret vilar på båda sidor. Parlamentet behöver inte tvinga regeringarna att ingå politiska åtaganden som de olyckligtvis inte kan eller – av vilket skäl det än må vara – inte vill göra just nu mitt i krisen. Parlamentet behöver inte heller upprätthålla respekten för dessa åtaganden under en längre tidsperiod.

Å andra sidan kan jag också säga att rådet har sin beskärda del av ansvaret, för när vi förhandlade inom ramen för medlingsförfarandet för en vecka sedan var det inte en enda företrädare som gjorde sig besvär att uttala sig och redogöra för var hans eller hennes regering stod i frågan. Därför var det en slags dialog mellan två sidor som inte ens presenterade sina egna förslag.

Kommissionen utarbetar nu ett nytt förslag baserat på tillväxtsiffran 2,91 procent. Jag vill här erkänna och uttrycka min uppskattning för det oerhörda arbete som kommissionsledamot Janusz Lewandowski gör i detta avseende. Vi kan nå en kompromiss om vi kan komma överens om att tillämpa flexibilitet – som förresten inte är något bra

ord, eftersom vi borde använda ordet "reservation" – som en del i det interinstitutionella avtalet för de återstående tre åren för att finansiera Iter och några andra centrala projekt.

Samtidigt skulle parlamentet kunna besluta att inte tvinga fram något politiskt uttalande om rådet, vilket är oacceptabelt för flera viktiga regeringar just nu. Det är så vi kan nå en kompromiss. Jag tycker att Melchior Wathelet arbetar mycket hårt med detta. Jag kan bara uppmantra dig att fortsätta med detta, för det kommer att vara en ännu större skam om vi inte kan nå en överenskommelse före årets slut.

Mairead McGuinness (PPE). – (EN) (Fråga (blått kort) till Daniel Cohn-Bendit i enlighet med artikel 149.8 i arbetsordningen) Herr talman! Jag trodde verkligen inte att jag skulle få ordet. Jag har en kommentar och en fråga till Daniel Cohn-Bendit, så att du inte tror att irländska öron inte lyssnar på dig.

Erkänner du att dina kommentarer när det gäller bolagsskatten kommer att förvärra, snarare än förbättra, denna situation? I stället för att fälla nedsättande kommentarer om att Irland behöver hjälp, erkänner inte du att Europeiska unionen hjälper sig själv genom att hjälpa Irland? Jag säger detta i egenskap av irländare som ropar efter mamma, för jag har för mig att du formulerade dig så. Låt oss bete oss som vuxna här i parlamentet och tala om andra nationalstater med respekt.

Daniel Cohn-Bendit (Verts/ALE). – (EN) (Svar på en fråga (blått kort) i enlighet med artikel 149.8 i arbetsordningen) Herr talman! EU är ett politiskt organ. Vi har nationalstater med en egen politik, och vi diskuterar politik. Jag kommer att fortsätta hävda att ett av skälen till katastrofen i Irland var att den ekonomiska politiken var fel. Gruppen De gröna bidrog också till denna felaktiga politik. Jag vet det. Jag kan säga det klart och tydligt. Jag är inte blind, och jag kommer att fortsätta hävda att politiken var felaktig. Om man för en felaktig politik och den leder till en katastrof är det ingen överdrift att säga att politiken är felaktig. Om det hade varit rätt politik hade ni inte varit i denna katastrofala situation.

De andra som bär ansvaret för detta är de europeiska bankerna. De spelade kasino, men om man som vanlig människa förlorar pengar på ett kasino har man förlorat pengar. Nu säger bankerna att de också vill ha tillbaka sina pengar, och vi befinner oss i en besvärlig situation eftersom vi vill hjälpa det irländska folket. Vi måste dock säga att det är på grund av systemet som vi riktar kritik mot att vi nu är där vi är i Irland.

Lothar Bisky, för GUE/NGL-gruppen. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Anhängarna av Lissabonfördraget har betonat att fördraget åtgärdar den demokratiska bristen i EU. Det första året har i själva verket visat att Europaparlamentet har varit tvunget att slåss mot rådet och kommissionen bara för att få parlamentariskt medbeslutande och demokratisk kontroll.

Parlamentets medbeslutande i alla budgetfrågor är ett demokratiskt minimikrav. Jag upprepar: ett minimikrav. Parlamentet valdes för att väcka det europeiska idealet till liv och motverka nationell egoism. Det är vår plikt att inte kompromissa när det gäller Europaparlamentets delaktighet i förhandlingarna om budgetramen för perioden 2013–2020.

Nya uppgifter kan inte, eller kan åtminstone bara i en mycket begränsad omfattning, finansieras av omfördelningar av budgetmedel. Det är helt obegripligt att rådet vägrar diskutera frågan om egna medel med parlamentet, med tanke på de strama budgetarna i medlemsstaterna.

EU:s budget måste vara ett konkret exempel på solidariteten mellan medlemsstaterna, annars kommer vi att gå ifrån den grundläggande tanken med den europeiska integrationen och förlora respekten för EU-medborgarna. Nettobetallarna verkar ha glömt detta. Samtidigt som företagen i Tyskland och andra länder gör vinster på EU:s inre marknad är de i grund och botten giriga när det gäller att övervinna de gemensamma problem som EU står inför. Solidaritet har fått en ny innebörd, och en medlemsstat kommer bara att hjälpa de andra när detta är till egen fördel.

De tyska bankerna är så djupt involverade i krisen i den irländska finanssektorn att livlinan är lika stor för dem som kommer till undsättning som för dem som blir undsatta. De senaste åren har min grupp förkastat EU:s budget. Vi anser att man prioriterar fel saker och att man har ägnat för lite uppmärksamhet åt att åtgärda det minskade sociala och miljömässiga välståndet. Detta har ökat den sociala klyftan inom EU och i medlemsstaterna.

Det är fullständigt oacceptabelt att stora projekt som Iker finansieras på bekostnad av projekt som ger direktstöd till studenter, arbetslösa, landsbygdsområden och lokala samfund. Sammanfattningsvis är det hög tid, och jag medger att detta är ett något förenklat sätt att se på saken, att vi ser på EU-medborgarna i ett europeiskt och inte i ett egoistiskt nationellt perspektiv.

(Talaren godtog att besvara en fråga (blått kort) i enlighet med artikel 149.8 i arbetsordningen.)

Paul Rübig (PPE). – (DE) Herr talman! Jag har en fråga till Lothar Bisky. Företag gör en vinst när de tillverkar produkter eller tillhandahåller tjänster som medborgarna köper. Är alternativet enligt din mening att företag ska gå med förlust och tillverka produkter som ingen behöver?

Lothar Bisky (GUE/NGL). – (DE) Herr talman! Jag förstår dina ekonomiska frågor, Paul Rübig, och de är mycket ingående frågor i ekonomiska termer, vilket jag respekterar. Jag anser dock att detta handlar om förhållandet mellan budgeten och Europaparlament och dess rättigheter. Det är en annan fråga. Det har att göra med produkter, men i en helt annan mening.

Marta Andreasen, för EFD-gruppen. – (EN) Herr talman! Låt oss vara uppriktiga. Förhandlingarna om nästa års budget misslyckades på grund av parlamentets ambition att få större befogenheter i fråga om finansieringen av Europeiska unionen, även om sådana befogenheter inte föreskrivs i Lissabonfördraget. Ett sådant krav – som har omvandlats till förslaget om en EU-skatt – är, och har alltid varit, oacceptabelt för oss.

Det har förekommit hot om att stoppa stödet till de medlemsstater som vägrar gå med på parlamentets krav. Tro mig, detta skulle vara den bästa nyhet som vi skulle kunna ge till brittiska och alla europeiska skattebetalare, det vill säga dem som i slutändan finansierar både nationella bidrag och en EU-skatt. Revisorerna har vägrat att godkänna 92 procent av Europeiska unionens utgifter för 2009, och de uppskattar att minst 6 miljarder brittiska pund inte skulle ha betalats ut – ett liknande belopp som föregående år, vilket ännu inte har återbetalats. Om Europeiska unionen skulle stoppa stödet till dem som har använt EU-pengar på ett felaktigt sätt skulle EU få tillräckligt med medel för att täcka de nobla frågor som EU säger sig vilja stödja. Samtidigt skulle den europeiska byråkratin även få en viss trovärdighet. Men jag är rädd för att detta aldrig kommer att hända.

Angelika Werthmann (NI). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Tre jämbördiga parter sitter vid förhandlingsbordet för att förhandla om budgeten för 2011: rådet, kommissionen och parlamentet. Europaparlamentet har gått med på den budgetökning

på 2,9 procent som rådet har föreslagit, men bara i kombination med ett politiskt paket. Inom ramen för Lissabonfördraget är detta ett högst motiverat krav. När det gäller ökningens omfattning är det enligt min mening viktigt att klargöra att vi fortfarande arbetar med en EU-budget vars omfattning är densamma som när det fanns 15 medlemsstater och att den därför är anpassad efter en union av denna storlek. Nu finns det dock 27 länder i unionen och flera nya uppgifter som måste beaktas.

Mot bakgrund av den ekonomiska krisen verkar det obegripligt att vi ökar EU-budgeten. Vi måste dock ta hänsyn till att nästan 95 procent av pengarna går tillbaka till EU-medborgarna till exempel i form av direktstöd via Europeiska fonden för justering av globaliseringseffekter. Alla måste i slutändan förstå att den nuvarande budgetsituationen i vissa medlemsstater är självförvållad. Faktum är att utan en budget för 2011 kan inte de tre budgetkontrollorganen finansieras. Med tanke på de nuvarande dramatiska händelserna i Irland hade det varit bra om dessa organisationer hade börjat arbeta i går.

Melchior Wathelet, *rådets ordförande*. – (FR) Herr talman! Jag vill börja med att säga att ingen kan glädjas åt den uteblivna förlikningen den 15 november. Det är sant att vi hellre hade haft en helt annan debatt i dag och ett förlikningsförfarande som hade kunnat sluta med en överenskommelse och ett eventuellt godkännande av budgeten även i Europaparlamentet.

Det är sant att vi alla verkligen blev besvikna över att förlikningsförfarandet inte blev någon framgång. Samtidigt har jag dock förstått att det både inom kommissionen, som har fungerat som medhjälpare och som verkligen har gjort detta under hela förfarandet, och särskilt inom parlamentet finns en önskan och en påminnelse om denna starka önskan att lyckas och försöka lyckas snarare än att misslyckas. Jag har även förstått att denna önskan finns inom rådet.

Det stämmer därför att det belgiska ordförandeskapet den 15 november, omedelbart efter misslyckandet som vi helt klart måste betrakta det som, försökte återupprätta kontakterna och göra framsteg för att se till att detta första budgetförfarande med utgångspunkt i Lissabonfördraget skulle bli en framgång snarare än ett misslyckande. Jag vill dock påminna er om att var och en av oss alltid kommer att kunna finna skäl till att inte lyckas, och det är så förlikningsförfarandet misslyckades. Parlamentet kommer alltid att kunna hitta förslag från rådet som parlamentet inte håller med om, och rådet kommer alltid att kunna hitta förslag från parlamentet som inte är tillfredsställande.

Man kommer alltid att kunna misslyckas. Jag har dock hört båda institutioner uttrycka en önskan om att lyckas. Det är nu viktigt att vi alla tar vårt ansvar och når denna överenskommelse i stället för att stanna kvar i detta dödläge.

Återigen undrar jag vad vi skulle ge för signaler om vi inte lyckas avsluta denna förlikning med en överenskommelse. Vilken bild skulle EU-projektet ge till övriga världen, i denna särskilt instabila och svåra ekonomiska situation, om vi inte i denna svåra tid kan hålla ihop som förr i tiden och göra de kompromisser som krävs mellan institutionerna för att fastställa en budget och nå en överenskommelse mellan våra olika institutioner?

Låt oss inte begå ett misstag: Förutom bilden, förutom ett inledande misstag i samband med detta budgetförfarande med utgångspunkt i Lissabonfördraget, skulle det även leda till mycket påtagliga konsekvenser – och de skulle särskilt drabba folket i EU. Några av dessa konsekvenser har redan nämnts, för en budget med tillfälliga tolfedelar innebär en budget med nolltillväxt, för att inte nämna inflation. Det finns också en europeisk

utrikestjänst som skulle kunna få svårigheter, och budgetkontrollorgan som skulle kunna hamna i en svår situation. Det finns en sammanhållningspolitik – och jag vill påminna er om att den föreslagna budgeten tillät en ökning av betalningsbemyndigandena med 14 procent – och därmed medel från sammanhållningspolitiken som kanske inte frigörs. Det finns ännu större problem i samband med Europa 2020-strategin och politiska prioriteringar som ligger parlamentet varmt om hjärtat och som hade införlivats i detta budgetförslag för 2011, främst under rubrik 1a, som rörlighet, ungdomar och utbildning – dvs. en politik som mycket väl kanske inte heller genomförs.

Förutom den negativa bild som avsaknaden av en överenskommelse skulle kunna ge skulle det därför också ge mycket påtagliga, mycket konkreta och mycket specifika konsekvenser som verkligen inte skulle hjälpa till att förbättra medborgarnas bild av Europeiska unionen. Om vi vill vända denna utveckling, om vi vill förbli trovärdiga och om vi vill åta oss detta ansvar måste vi följaktligen utnyttja de veckor som återstår för att nå en överenskommelse och komma ur denna konflikt.

Låt oss vara tydliga: För att göra detta behöver vi komma ihåg tre saker. För det första är det 2011 års budget som sådan, med sina siffror, nämligen en budget som man kan nå en överenskommelse om när det gäller de ökade betalningsbemyndigandena på 2,91 procent. Jag har hört flera gruppordförande säga detta här. Vi skulle kunna nå en överenskommelse om siffrorna som sådana i fråga om 2011 års budget, vilket faktiskt står på föredragningslistan i dag. Jag vill upprepa att vi vet att detta medför ett antal eftergifter för Europaparlamentet. Vi vet att parlamentet, när det gäller 2011 års budget, har gjort ett antal eftergifter med avseende på sina inledande krav.

Den andra fråga som ni nästan alla har nämnt är den fleråriga budgetramen för finansieringen av Iter, vilken har att göra med frågan om flexibilitet. Än en gång har det belgiska ordförandeskapet, som strävar efter denna logiska överenskommelse, genast tagit upp de flexibilitetsrelaterade förslagen på nytt. Det är inom denna ram som vi arbetar för närvarande. Jag vill dock påminna er om att vi måste vara enhälliga om vi ska kunna gå vidare med flexibilitetsfrågan, att detta måste gälla inom ett visst antal områden och i synnerhet att det måste bevara neutraliteten i budgeten under den period då den fleråriga budgetramen är gällande.

Vi måste också utnyttja varje möjlighet till omstrukturering och överflyttning innan vi använder oss av begreppet flexibilitet. Vi kan dock göra framsteg. Om alla gör vad som krävs tror jag att vi kan göra framsteg i fråga om denna flexibilitet, denna uppgift och detta mål att finansiera Iter 2012–2013, vid sidan av frågan om budgeten för 2011 i egentlig mening.

Det återstår en tredje fråga som också har tagits upp, nämligen politiska uttalanden. Här måste jag säga att rådet inte kan säga något mer än vad som sades i måndags under förlikningen, men jag vet att parlamentet inte kunde gå med på detta då. Jag vet att de åtaganden som nämndes var för svaga i parlamentets ögon, men återigen kommer vi att få en ny möjlighet att ta upp dessa frågor och diskutera dem sinsemellan. Vi måste ha dessa diskussioner, för artiklarna 311, 312 och 324 i fördraget tar upp ett antal samråd som måste ske mellan våra olika institutioner, och vi ska se till att de faktiskt sker eftersom de föreskrivs i fördraget.

Uttalandet hänvisade till artiklarna 312 och 324, enligt vilka dessa diskussioner måste föras i framtiden mellan våra olika institutioner. Än en gång kommer vi dock att höra en massa argument mot en överenskommelse.

Jag har dock uppfattat att det finns en vilja att lyckas bland medlemmarna i rådet och inom parlamentet. Vill vi verkligen vara panikspridare genom att säga till varandra att vi föredrar att inte ha någon budget, att inte genomföra den politik som föreskrivs för 2011 års budget och att inte göra den första budgeten med utgångspunkt i Lissabonfördraget till en framgång? Eller vill vi faktiskt inta en positiv attityd genom vilken vi når den ena överenskommelsen efter den andra för att Europeiska unionen ska kunna utvecklas och för att möjliggöra genomförandet, via budgeten för 2011, av en rad politiska åtgärder som vi har beslutat främja? Jag hoppas att det verkligen är med detta mål i sikte som vi utnyttjar de närmaste veckorna för att se till att detta första förfarande inom ramen för Lissabonfördraget blir en framgång snarare än ett misslyckande.

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande*. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Ledamöterna av kommissionen har, genom att utnyttja sin initiativrätt till fullo, just beslutat under ett sammanträde här i Strasbourg att kommissionen kommer att lägga fram ett nytt budgetförslag de närmaste dagarna och senast den 1 december. Vi hoppas att parlamentet och rådet kommer att godkänna detta inom de närmaste två veckorna.

Detta förslag kommer att inbegripa alla de punkter som vi kom överens om före den förlikning som avslutades förra veckan. Vi var faktiskt mycket nära en överenskommelse, och jag vill tacka alla som har arbetat i denna andra, det vill säga en sann europeisk kompromissanda. Det är en skam att ingen överenskommelse blev möjlig i slutändan. Jag vill dock understryka kommissionsledamot Janusz Lewandowskis roll, med tanke på all den energi och expertis som han har bidragit med. Jag vill även understryka den roll som många här i parlamentet har haft och även det belgiska ordförandeskapets mycket konstruktiva roll. Jag tackar ordförandeskapet för att det har gjort och för att det fortsätter att göra allt som står i dess makt för att nå en överenskommelse. Jag anser att det förslag som vi kommer att lägga fram förtjänar ert och rådets stöd, och att det kommer att göra det möjligt för oss att presentera en budget före årets slut, så att unionen kan ha en budget den 1 januari 2011. Dessutom anser jag att det vore mycket svårt att förklara för EU:s medborgare att vi, i en sådan kris som vi för närvarande går igenom i EU, inte kan nå en överenskommelse om budgeten, som verkligen symboliserar EU:s förmåga att lösa problem, det vill säga sådana problem som Irland eller EU:s ekonomi nu måste ta itu med.

Vårt förslag kommer att ta full hänsyn till parlamentets förslag om att öka åtagandena under rubrikerna "Konkurrenskraft för tillväxt och sysselsättning" och "Yttre förbindelser", genom att utnyttja flexibilitetsmekanismen. Det kommer att fastställa betalningsnivåerna med en ökning på 2,91 procent. Jag är övertygad om att vi genom detta förslag kan finna en medelväg som kan accepteras.

Det är självklart att överenskommelsen måste vara tydlig i frågor som rör den framtida finansieringen. Vi måste visa att alla berörda parter är fullständigt medvetna om vad fördraget innebär och att nära samarbete mellan institutionerna på högsta politiska nivå är en naturlig följd av vårt ömsesidiga åtagande att anta den bästa budgetramen för framtiden. Kommissionen kommer att ta alla de initiativ som krävs för en fortgående och givande dialog på alla nivåer, inklusive mellan institutionernas ordförande, för att upprätta en gemensam plan som kommer att göra det möjligt att fatta de beslut som krävs. Låt mig få påminna er om talman Jerzy Buzeks viktiga tal till Europeiska rådet den 27 oktober, vilket syftade till att understryka Europaparlamentets stärkta roll, inklusive i budgetfrågor, som fastställs i Lissabonfördraget, en roll som jag också hade möjlighet att uppmärksamma, genom att stödja er talmans tal inför de 27 stats- och regeringscheferna.

Jag vill vara mycket tydlig när det kommissionens ståndpunkt i ett antal centrala frågor.

För det första kommer vi, liksom framgår av den nyliga översynen av budgeten, att utnyttja vår initiativrätt för att lägga fram formella förslag om egna medel före slutet av juni. Naturligtvis måste Europaparlamentet, i enlighet med fördraget, rådfrågas om dessa förslag, vilket är i linje med förväntningarna till följd av det interinstitutionella avtal som ingicks 2006.

För det andra kommer vi att understryka behovet av att ta full hänsyn till de ändringar som föreskrivs i Lissabonfördraget när vi lägger fram förslag om såväl framtida budgetar som den fleråriga budgetramen som helhet. Budgeten måste återspegla unionens nya prioriteringar till följd av detta fördrag.

Jag måste också klargöra att flexibiliteten i våra budgetar betyder att de medel som vi har är koncentrerade till unionens politiska målsättningar, vilket översynen av budgeten har visat. Därför måste flexibiliteten naturligtvis upprätthållas för att revideringar på mindre än 0,03 procent av bruttonationalinkomsten ska kunna antas med kvalificerad majoritet.

Med anledning av detta hoppas jag verkligen att vi mycket snart kommer att få ett positivt besked från rådet, så att vi har de rätta politiska förutsättningarna för att garantera att 2011 års budgetförfarande lyckas.

Den nyliga översynen av unionens budget, som kommissionen har presenterat, har tydligt visat den vikt som vi fäster vid att optimera EU-utgifternas mervärde. Vi kan inte försitta den möjlighet som vi har fått för att säkerställa att unionens budget faktiskt gör en skillnad genom att främja våra ambitioner och genomföra målen i fördraget. Kommissionen kommer att ta fram en metod som syftar till att visa budgetens mervärde, och vi är också beredda att börja räkna på vad avsaknaden av ett EU skulle kosta. Vi måste mycket tydligt slå fast att fördelarna med ett medlemskap i unionen inte bara kan handla om siffror. Samtidigt som vi fokuserar på kostnaderna i budgeten måste vi också lägga större fokus på de verkliga vinnarna i unionens politik och inte bara på de årliga budgetkostnaderna.

Dessa är tydliga åtaganden som jag gör gentemot er i dag, på kommissionens vägnar. Jag kommer att bekräfta dem skriftligen till parlamentets talman och rådets ordförande. Om detta bidrar till att nå överenskommelsen är vi också beredda att upprepa dem i form av uttalanden som bifogas en överenskommelse mellan rådet och parlamentet.

Jag vet att många människor, på båda sidor, har känt under denna diskussion att nästa fleråriga budgetram kommer att vara ett avgörande test för EU, och jag håller med dem om detta. Det kommer att testa vår förmåga att få till stånd en verklig förändring för miljontals EU-medborgare, att använda detta kraftfulla verktyg för att främja vårt mål med ett Europa som är fokuserat på tillväxt och hållbara arbetstillfällen för framtiden, ett starkt Europa på den internationella arenan och ett Europa som grundas på de värden som vi stöder.

Det kommer också att testa vår förmåga att ta fram en smart budget, som fokuserar på de områden där medel kommer till bäst nytta och som leder till påtagliga resultat. Det får inte visa att vi bara lyckas ta fram en felriktad budget, eftersom vi väljer politisk kompromiss framför kvalitet och effektivitet i våra utgifter.

Liksom de senaste veckorna har visat kan det dock framför allt bli ett test av vårt sätt att styra EU, vår förmåga att inte bara anföra hållbara argument utan även erkänna att styrkan i vår union och Lissabonfördraget är att hitta de bästa lösningarna för att nå våra

gemensamma mål. De förslag som kommissionen kommer att lägga fram i juni kräver stora ansträngningar för att nå det samförstånd som behövs. Kommissionen kommer att vara öppen för förslag om hur man ska strukturera diskussionen om våra förslag om Lissabonfördragets solida grund.

Det är omfattande frågor som nu diskuteras. De förtjänar vår fulla uppmärksamhet. Jag är övertygad om att alla parter kommer att vara fast beslutna att nå en överenskommelse. Vi har de allmänna ramarna för en lösning utifrån de möjligheter som de nuvarande förutsättningarna ger. Jag vill betona att dessa är mycket, mycket känsliga förutsättningar som kräver att vi alla – parlamentet, rådet och kommissionen – tar större ansvar än vad vi redan gör.

Vi får inte glömma att vi diskuterar budgeten och inte någon sekundär fråga. Vi diskuterar ett av de viktigaste verktyg som unionen har till sitt förfogande. Detta verktyg är långt ifrån en lyx som vi kan klara oss utan i svåra tider utan något som är absolut nödvändigt om vi vill återskapa tillväxt i EU och skapa sysselsättning samt välgång.

EU:s budget är annorlunda än de nationella budgetarna. Jag vill betona detta, för folk är ibland mycket snabba att göra liknelser. För det första har EU:s budget inget underskott: Den är alltid i balans. Den skiljer sig från medlemsstaternas budgetar i det att den främst är en investeringsbudget som främjar tillväxten, och vi vet hur mycket vi behöver denna investering just nu.

Detta verktyg är således alldeles för viktigt för att äventyras. Europa kräver att Europeiska unionen har en budget. Budgeten är inte till för Bryssel utan för EU-medborgarna. Budgeten är till för arbetslösa som för närvarande letar efter ett nytt jobb. Budgeten är till för EU:s regioner. Budgeten är till för innovation i EU. Vi måste därför göra det klart att budgeten inte är till för byråkrati och byråkrater. Budgeten är till för människorna i EU.

Vi måste förhindra den splittring som ytterligare tvister skulle leda till och eventuella tveksamheter när det gäller de provisoriska tolfteledarna. Det finns helt enkelt inte några tveksamheter: De är riktiga förluster för riktiga medborgare. Om bara provisoriska tolfteledar tillämpades skulle inte våra medborgare förstå hur dessa frågor, även mycket viktiga sådana, skulle kunna sätta käppar i hjulet för en budget som har en direkt inverkan på medborgarnas levebröd och framtidsutsikter i hela unionen.

Därför är jag säker på att det, med ett ytterligare åtagande – och jag vädjar till den europeiska andan, särskilt bland dem som inte lyckades visa den senast – kommer att vara möjligt att ha en budget för 2011 och skapa förutsättningar för en riktigt seriös diskussion om hur Europeiska unionen ska finansieras framöver.

Martin Schulz (S&D). – (DE) Herr talman! Talmanskonferensen sammanträder klockan 17.00 på er inbjudan. Jag skulle inte ha tagit till orda nu igen om Melchior Wathelet inte hade fällt dessa yttranden. Mot bakgrund av att talmanskonferensen kommer att diskutera och besluta om parlamentets nästa steg klockan 17.00 vore jag tacksam om vi kunde få Melchior Wathelets tal. Jag måste säga att det som har sagts utgör ett steg bakåt. Det är mindre än vad vi hittills har hört från rådet. Om det är rådets linje måste jag säga dig, Melchior Wathelet, och detta är inte en anklagelse riktad mot det belgiska ordförandeskapet, att vi har tider med hårda konfrontationer framför oss. Jag vill tacka dig, José Manuel Barroso. Dina uttalanden visar att de två gemenskapsinstitutionerna, parlamentet och kommissionen, arbetar i precis samma riktning.

Talmannen. – Mina kolleger! Om vi ser till att det blir en smidig debatt kan vi mot slutet av debatten före klockan 17.00 lämna ordet jämte vårt beslut till rådets ordförande Melchior Wathelet, och han kan förklara allt. Låt oss ha tålamod. Detta är en mycket viktig debatt.

Salvador Garriga Polledo (PPE). – (ES) Herr talman, herr Wathelet, herr Barroso, kommissionsledamot Lewandowski, mina damer och herrar! Min politiska grupp vill ha en normal budget för 2011. Mina kolleger, Joanna Katarzyna Skrzydlewska och Helga Trüpel, har arbetat ytterst hårt för att lägga fram en fungerande plan som alla politiska grupper stöder och som är förenlig med den åtstramning som medlemsstaterna kräver.

Europaparlamentets ledamöter kommer inte från Mars. Vi är från Tyskland, Storbritannien, Sverige, Ungern, Spanien, och vi är medvetna om och upplever effekterna av den ytterst allvarliga ekonomiska och finansiella krisen i våra egna länder. Trots det anser vi att en stark och välfinansierad EU-budget är ett värdefullt och viktigt verktyg för att få igång EU:s ekonomi.

Att blockera, skära ner eller urvattna EU-budgeten strider paradoxalt nog mot de 27 medlemsstaternas och 500 miljoner europeers intressen. Om vi inte är flexibla under de kommande tre åren kommer vi inte att kunna genomföra politiken efter Lissabon. Utan en politisk överenskommelse mellan parlamentet och rådet om våra egna tillgångar eller samarbete om nästa fleråriga budgetram kommer det inte att bli någon politisk eller finansiell stabilitet. Det är inte bara frågan om rättigheter, utan en fråga av gemensamt intresse. Gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater i Europaparlamentet och gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen har rätt att komma till denna institution som politiska motståndare, men ingen vet vem de gör motstånd mot. Detta gagnar dock inte någon, och det gagnar inte heller "sammanhållningsländerna".

Även om många politiska ledare för närvarande är intresserade av budgeten för 2011 vill jag påminna er om att jag har 14 års politisk erfarenhet av budgetförlikning. Inget av det som har uppnåtts under alla dessa år i fråga om budgetar har uppnåtts genom konfrontation. Vi har alltid uppnått saker genom samarbete. Ställningskrig, oavsett om det är här i kammaren eller i Justus Lipsius-byggnaden, där det också förekommer, har överhuvudtaget inget praktiskt värde.

Gianni Pittella (S&D). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag anser att Europaparlamentet måste befästa sin hållning, en hållning för ansvar, visioner och enighet.

När det gäller ansvar vill vi ge Europa en värdig budget. Europeiska medborgare, ungdomar, företag, jordbrukare, kommuner och regioner, arbetstagare och arbetslösa behöver en budget med en måttlig, hållbar och realistisk ökning.

Om vi inte får denna budget är det inte ett slösaktigt parlaments fel som glömmer att vi genomlever kristider. Det är istället några själviska, falskt moralistiska nationella regeringars fel, lika snara till demagogi som de, som i Storbritanniens fall, är ovilliga att ge upp sina anspråk på nästan 30 års orättvisa privilegier. Herr talman, herr Wathelet! Om tre regeringar är själviska och omoraliska kan de andra 24 inte underkasta sig deras vilja utan måste reagera. De måste visa vad de går för!

När det gäller vår vision för framtiden är vi mycket angelägna om våra medborgares framtid. Lissabonfördraget och Europa 2020-strategin innebär nya uppgifter för oss, nya skyldigheter, nya ambitioner att skapa en bättre morgondag. Hur ska vi klara dessa uppgifter? Hur ska vi omsätta våra gemensamma ambitioner i handling? Vilka medel kan

vi använda för att ge oss in i ytterligare en härva, som Lissabonstrategin, som aldrig fullföljdes, men definitivt inte på grund av att Europaparlamentet inte försökte?

När vi till sist talar om enighet menar vi enighet mellan parlamentets ledamöter och enighet med kommissionen. Ordförande José Manuel Barroso tal nu under kvällen var bra. Vi behöver inte lindring, utan vi måste spänna våra muskler med förnuft men med beslutsamhet. Vi är eniga i den här frågan, och det är en värdefull tillgång, en utomordentlig styrka som representerar 500 miljoner medborgare.

Anne E. Jensen (ALDE). – (DA) Herr talman! Jag vill säga både Melchior Wathelet och José Manuel Barroso att jag absolut håller med om att vi måste komma fram till en överenskommelse. Naturligtvis måste vi det. Det är även parlamentets uppfattning, och därför är vi så villiga att acceptera den kompromiss som rådet lade fram, eftersom rådet inte heller är överens om hur stor budgeten bör vara. Vi accepterade en ökning av betalningsbemyndigandena med 2,91 procent. I gengäld måste vi kräva att vi har möjlighet att få en riktig budget under kommande år. Det är en fråga om flexibilitet. Det är också en fråga om att inleda en dialog om budgeten för kommande år.

Detta med flexibilitet är en mycket konkret fråga. Tack vare flexibilitet har vi kunnat uppfylla nya önskemål. Vi hade inte kunnat starta energiprojekt som en del av återhämtningsplanen – till exempel genom att koppla samman elnät från de baltiska länderna med dem från de nordiska länderna, eller koppla samman gasnätet i Bulgarien med dem i Västeuropa, så att Ryssland inte längre kan stänga av vår uppvärmning – om vi inte hade hittat medel till detta i jordbruksbudgeten. Vi måste ha sådana möjligheter att flytta medel i EU-budgeten. Därför måste vi ha flexibilitet.

Det är också viktigt att vi får en konstruktiv dialog mellan rådet, kommissionen och parlamentet, och även med de nationella parlamenten, om EU:s budget efter 2013. Europaparlamentet får inte hamna i en situation där vi bara kan säga ”ja” eller ”nej” till en budgettram på medellång sikt. Risken är vi säger ”nej”; risken är att det går som med Swift-avtalet.

EU:s egna medel ska reformeras igen. Det är inte frågan om att skapa ett EU-skattetryck, utan det handlar om att skapa ett öppet och begripligt system, utan specialbestämmelser och utan rabatter, så att vi får ett system som medborgarna kan förstå. Vi behöver en debatt nu, och därför gläder det mig att kommissionen har lovat att ta ett initiativ och lägga fram ett förslag före sommaren nästa år.

Helga Trüpel (Verts/ALE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill än en gång betona att för denna institution, för detta självmedvetna Europaparlament, är det viktigt att infria Lissabonfördraget. Det handlar inte om att gå utöver avtalsvillkoren, som José Manuel Barroso mycket riktigt redan har framhållit, utan det handlar om att hålla sig till andan i Lissabonfördraget när det gäller parlamentets utökade befogenheter, att se till att rådet inte vrider klockan tillbaka, och att hålla sig till uppgörelsen om hur vi samarbetar och om hur parlamentet och rådet kommer fram till en överenskommelse. Detta fastställdes 2006 i det interinstitutionella avtalet. Allt vi vill är att det åter ska bekräftas. Tack så mycket, José Manuel Barroso, för att du åter med rätta framhöll det.

Melchior Wathelet har nu försökt övertala parlamentet att inte gå så snabbt mot en sant proeuropeisk framtid, utan att istället hålla igen. Om vi gör det kommer vi redan att ha erkänt oss besegrade. Som Martin Schulz sade är det faktiskt frågan om en politisk strid. Hur ska vi hantera Europaparlamentets ökade befogenheter och medlemsstaterna som

uppträder mer och mer euroskeptiskt? Om vi vill ha en lovande framtid för Europeiska unionen och medborgarna, och även på global nivå, måste parlamentet och rådet komma fram till ett proeuropeiskt samförstånd. Därför får vi inte ge med oss för tidigt. Vi måste istället kämpa för ett europeiskt mervärde eftersom det ligger både i nationella regeringars och i våra medborgares intresse.

Jan Zahradil (ECR). – (CS) Herr talman! Som Martin Schulz påpekade handlar denna debatt inte bara om budgeten utan även om EU:s framtida form, och detta är ett faktum. Man hör tydligt att det bakom budgetdebatten bland annat också ligger en dold debatt om hur man på bästa sätt ska driva igenom egna finansiella resurser för EU, och därigenom större autonomi, samt hur man egentligen ska komma framåt på vägen mot federalism i EU.

Enligt min uppfattning är detta naturligtvis något helt oacceptabelt som varken kan eller får hända. Dessutom måste jag säga att det börjar bli tröttsamt att höra det ständigt ovänliga tonfallet gentemot rådet, och att det är barnsligt att lyssna till de olika ultimatumerna och hoten. Om Europaparlamentet väljer denna väg, och om man fortsätter med det konfrontativa tonfall som vi har hört från ett antal ledamöter, kommer bara en sak att ske, nämligen att Europaparlamentet blir förloraren, både i mediernas och allmänhetens ögon.

Miguel Portas (GUE/NGL). – (PT) Herr talman, mina damer och herrar! I morgon går miljoner portugisiska arbetare i strejk. De ska strejka för ett mycket enkelt budskap: Det är inte de arbetande, inte pensionärerna, inte de unga och inte de arbetslösa som ska betala för en kris som de inte är ansvariga för. För att förstå det nuvarande dödläget när det gäller EU:s budget måste man analysera sammanhanget, och detta präglas av social tragedi och sparåtgärder som påtvingas våra länder. Sparåtgärder är inte bara orättvisa, utan de är också ett kolossalt ekonomiskt misstag som garanterat drar tillbaka EU i en recession, leder till arbetslöshet i framtiden och framför allt förstärker skillnaderna mellan länder med budgetöverskott och länder med budgetunderskott.

I detta sammanhang måste vi vara tydliga när det gäller budgetdebatten. Vi anser att bakom en valuta måste det finnas en stabil budget. Men den budget för 2011 som nu diskuteras är i själva verket inte bara återhållsam. Det är en medioker budget, en budget som inte är ett svar på krisen utan en del av krisen. Det är just därför som detta inte får upprepas, vare sig 2012, 2013 eller efter 2014.

Det är följande fråga som vi diskuterar, framtidens fråga: Vill vi ha ett Europa som styrs av regeringar eller ett Europa som fortsätter att vara en trojansk häst för det finansiella systemets intressen? Den europeiska vänstern är faktiskt intresserad av att diskutera egna resurser. Vi vill inte alls införa nya skatter för allmänheten i EU, men vi vill absolut diskutera hur man ska få finanssektorn att betala det den hittills inte gjort, betala sin skuld. Detta är det budskap som allmänheten – såväl arbetande som arbetslösa – kräver från parlamentet och från EU. Antingen får vi ett europeiskt projekt med så liten ambition att flyga att det knappt orkar lyfta från marken, eller så måste vi klargöra att vi inte nöjer oss med det scenario som Storbritannien och ett antal regeringar presenterar med budskapet ”gör mer för mindre pengar, eftersom detta är det EU vi har att erbjuda”.

Timo Soini (EFD). – (FI) Herr talman! Det här är egentligen ett utmärkt läge. EU är i kris. Alla EU-institutioner är i kris. Detta är det läge vi har väntat på, och det är sant. Nu finns det tillfälle att växa.

Centraliserad makt och penningpolitik fungerade inte i Sovjetunionen och kommer inte heller att fungera i väst. Det finns ingen gemensam valuta. Det finns bara skattepengar i olika delar av Europa. Samtidigt som man skär i de nationella budgetarna – i Finland kunde man inte ens få fram en miljon euro till ett sjukhus för reumatiska sjukdomar – vill åtminstone inte mina väljare, ungefär 1 30 000 personer, att jag ska företräda EU i Finland, utan de vill i stället att jag ska företräda de finska skattebetalarna i EU, och detta är vad jag tänker göra.

Centraliserad politik leder ingenvart. Först föll Grekland och nu faller Irland, och därefter kommer Portugal och Spanien. Snart är det slut på övningen.

Lucas Hartong (NI). – (NL) Herr talman! Jag är mycket nöjd med särskilt den brittiska och den nederländska regeringens ståndpunkt hittills! Med utmärkta argument har de lyckats förhindra en utökning av EU:s budget för 2011 och har vägrat att gå med på införandet av egna resurser, vilket i praktiken betyder skatter på EU-nivå. Bra gjort, tycker jag.

Samtidigt måste jag beklaga att Europaparlamentet inte är villigt att ta till sig den läxa som medlemsstaterna lär ut. Euroklubben, som är fjärran från verkligheten, tänkte att de bara skulle få lite mer pengar till sina egna hobbyer. Nu har de fullständigt förlorat kontakten med de egna väljarnas tankegångar. De fortsätter att be om mer och mer, trots att parlamentet och kommissionen borde ligga kvar på samma nivå eller till och med minska sina utgifter. Men inte ett spår av detta.

Nederländerna och de andra medlemsstaterna har mycket goda skäl att motsätta sig en ökad budget för EU och införandet av skatter på EU-nivå. Vi gör detta av demokratiska skäl och tycker att det är helt och hållet olämpligt att vissa i parlamentet, till exempel Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater), verkar tycka att Nederländerna borde straffas för detta. Nederländerna var med och grundade EU och har nästan alltid varit den största nettobidragsgivaren i EU:s budget. Vi talar nu om de nederländska skattebetalarnas pengar. Ska Joseph Daul nu uppmana till sanktioner mot andra medlemsstater? Är det här slutet på EU? Man skulle nästan önska att det vore så, med tanke på hur våra medborgares intressen slumpas bort.

Det är verkligen sorgligt, men det är vi som sedan kommer att bli anklagade för att vara populistiska. Om ordet populist betyder att vi lyssnar noga till vad människor säger, att vi företräder dem och framför verkligt vattentäta argument för hur vi ska ta oss ur den ekonomiska krisen, som EU också har påtvingat oss, då ska jag gärna bära det epitetet med stolthet. Det står klart att vi fortsätter att motsätta oss en utökad budget för 2011 och skatter på EU-nivå. Och för övrigt, Martin Schulz, innan du börjar, jag är inte blond.

László Surján (PPE). – (HU) Herr talman, mina damer och herrar! Handlar den här debatten om pengar och makt? Nej, det gör den inte. Motorn i den europeiska utvecklingen hackar. Skatteintäktssidan av budgeten har i årtal varit i behov av reform. Enligt Lissabonfördraget ska intäkterna komma från våra egna resurser. Så varför inte? Varför kan vi inte överväga detta? I årtal har experterna sagt att EU:s budget är stelbent, att den gör EU till en halt anka. Så varför skapar vi inte en flexibel budget?

Vi kan inte möta utmaningarna i en värld som förändras snabbt om vi hindras av en budget för sju år framåt. Samtidigt bör vi inte bortse från de europeiska grundprinciper som innebär att åsiktsskillnader måste tas upp i en öppen debatt och jämkas genom kompromiss. Det är oacceptabelt att det finns medlemsstater som inte ens vill delta i debatten. Det betyder

slutet för den europeiska andan. Vi fortsätter att vara öppna för diskussion, och ansvaret ligger hos dem som inte vill engagera sig.

Vissa påstår att politiska frågor inte får knytas ihop med budgetfrågor. Raka motsatsen! Hela EU:s historia har handlat om detta. Det kan ni själva ta reda på. Här företräder vi folket och kan inte se dem i ögonen samtidigt som vi om och om igen lägger fram magnifika fintar, såsom Europa 2020-programmet och Lissabonprogrammet, utan att vi har medel till att genomföra dem. Det kan inte få fortsätta så här längre! Det är inte rådet som grälar med parlamentet. Det är de som inte förstår tidsandan som grälar med dem som önskar sig ett fungerande EU.

Göran Färm (S&D). – (EN) Herr talman! Först och främst vill jag tacka det belgiska ordförandeskapet som verkligen försöker, men det behövs ännu lite mer. Europaparlamentet har visat mycket god vilja genom att godta siffrorna för 2011, eftersom vi förstår den ekonomiska situationen i medlemsstaterna.

När det gäller åtagandena är det till och med i praktiken fråga om en minskning av budgeten. Vi har också föreslagit lösningar för ett antal praktiska frågor som till exempel Iter-institutionerna, de finansiella tillsynsmyndigheterna och Europeiska utrikestjänsten. Vi har varit konstruktiva. Men vi godtar inte att den ekonomiska krisen ska vara för alltid och att krisen ska sätta gränserna för Europas framtid. Vi godtar inte enkelspårig åtstrammingspolitik som lösning. Vi godtar inte minskad Europaanda eller en antieuropeisk agenda på grund av krisen. Mer konkret har vi i flera år kritiserat bristen på flexibilitet i EU:s budget, och kommissionen håller med oss. Hur kan då lösningen på budgetproblemen plötsligt vara att minska flexibiliteten?

Hur kan Europas framtid bestå i att minska finansieringen av gemensamt överenskomna prioriterade program och varken finansiera nya program – Iter är inte det enda som har prioritet – eller ens de allra viktigaste? Utan rimlig flexibilitet riskerar vi att bygga upp ett berg av problem inför 2012 och 2013. Låt oss försöka undvika detta.

Hur kan det vara ett problem att låta Europaparlamentet delta i en konstruktiv dialog om framtidens budgetramar och nästa långsiktiga budget? Jag förstår inte. Låt oss försöka än en gång att nå en överenskommelse, men vi måste hitta en lösning på flexibiliteten som inte är mindre ambitiös än den vi redan har i det interinstitutionella avtalet. Vi måste skapa ett öppet och konstruktivt förfarande för nästa budgetram. Det är det viktigaste. Jag ber rådet att göra ett nytt försök.

Carl Haglund (ALDE). - Herr talman! Det är lätt att enas och hålla med om mycket av det som mina kolleger har sagt. För mig och för många andra har detta egentligen handlat om en genuin oro för framtiden, en oro för hur vi ska klara de kommande åren, det kommande decenniet. Det är viktigt att minnas att vi gemensamt har lyckats enas om en ganska, eller snarare mycket, ambitiös 2020-strategi för Europa, en strategi som ska föra Europa framåt. Det är emellertid naivt att tro att en sådan strategi finansierar sig själv eller genomför sig själv. Det är säkert givet också att denna strategi och dess framgångar inte bara handlar om pengar, men tyvärr handlar den delvis också om det.

Inom rådet, men också inom kommissionen, har man ännu inte lyckats presentera planer för de kommande åren som imponerar tillräckligt mycket på oss, vilket är en av anledningarna till att vi hamnade i den konflikt vi hade nu nyligen. Låt mig säga till rådet att ni tycker mycket bra om att stå på familjeporträttet när ni har godkänt Lissabonfördrag och när ni har lyckats enas om 2020-strategin. Då står alla höga herrar och damer gärna

och berättar hur mycket de tycker om Europa, men när det sedan gäller att göra någonting och faktiskt genomföra dessa saker, då har rådet plötsligt problem. Det är problem som nu tar sig uttryck i att vi plötsligt har en budgetkris. Det är dessa problem som rådet, vilket påpekades här, bör ta sig an och lösa. Faktum är nämligen att detta handlar om framtiden och inte bara om nästa års budget. Det är det politiska budskap som vi har till rådet i dag.

Vicky Ford (ECR). – (EN) Herr talman! Förra helgen reste en delegation från kommissionen och internationella valutafonden till Dublin för att ge råd om ekonomin. I ytterligare ett europeiskt land har man varit tvungen att lägga fram en ny nationell budget, och våra vänner på andra sidan Irländska sjön har det mycket svårt just nu.

Det ligger naturligtvis en djup ironi i att EU-tjänstemän yttrar sig om en nationell budget, när man ännu inte enats om EU:s egen budget. I flera månader har min grupp betonat hur viktigt det är att EU, nu när medlemsstaterna är tvungna att pressa sina budgetar, visar återhållsamhet när det gäller de egna utgifterna, så att varje eurocent av skattebetalarnas pengar används på lämpligt sätt. Den senaste omröstningen i parlamentet vittnade inte om någon sådan återhållsamhet, och det är naturligtvis ett gott tecken att man nu enats om beloppen mellan parlamentet och rådet, även om jag tycker att vi borde ha gått ned ytterligare. Men det är ledsamt att vi trots överenskommelsen om siffrorna ännu inte lyckats enas om budgeten.

Våra marknader är fortfarande långt ifrån stabila. Ovisshet gör marknaderna oroliga, och jag vill uppmana ledamöterna i parlamentet att lägga politiska ambitioner åt sidan och komma överens om en budget.

Bastiaan Belder (EFD). – (NL) Herr talman! Parlamentet försenar antagandet av budgeten för 2011, och i kravet på inflytande när det gäller den långsiktiga finansieringen av EU ingår en EU-skatt, även om det inte är så den brukar benämnas. På detta sätt lämnar parlamentet sig självt öppet för misstanken att det inte vill ha en konstruktiv roll i det årliga budgetförfarandet, i enlighet med artikel 234 i fördraget. Detta bådär inte gott för budgetarbetet inför perioden 2014–2020, som parlamentet så gärna vill delta i. I och med att budgeten utökas med 2,91 procent har parlamentet redan uppnått mer än vad som är bra för Europa, dess medborgare, dess företag och medlemsstaternas budgetar. Det är vi som ansvarar för att göra rimliga planer för 2011 års budget. På så vis skulle vi kunna få ett slut på dessa budgetrestriktioner som ändå skulle kunna vara lärorikt.

Philip Claeys (NI). – (NL) Herr talman! Det skulle inte skada om parlamentet föregick med gott exempel för en gångs skull och försvarade principen om att EU bör anpassa sin kostym efter det tyg som finns. I tider när alla måste spara och våra medborgare måste dra åt svängremmen ger det helt fel signal att argumentera för en omfattande utökning av EU:s budget. EU skaffar sig bara större inflytande och vill ha mer pengar till detta ändamål. Ja, det finns många möjligheter att göra stora besparingar. Enligt Europeiska revisionsrätten motsvarar budgetkonsekvenserna av felaktigheter i jordbrukspolitikerna 2–5 procent av utgifterna för jordbruket. Den finansiella felmarginalen för regionalfonderna är mer än 5 procent, vilket alltså överstiger de två viktigaste utgiftsposterna i budgeten. Därför behöver vi bättre kontroll över hur medlen används och strängare påföljder för felaktig, olaglig och bedräglig användning. I stället för att bara uppmana till att öka intäkterna hela tiden borde parlamentet minst lika ofta diskutera besparingar. Kommissionen vill ha en direkt EU-skatt, men detta är oacceptabelt av flera skäl. Det är ytterligare ett steg mot en europeisk superstat, det leder oundvikligen till ännu större utgifter och det medför också, som

kommissionsledamot Janusz Lewandowski medger, oundvikligen att den sammanlagda skattebördan ökar för nettobidragsgivarna, vilket helt enkelt inte går hem just nu.

Alain Lamassoure (PPE). – (FR) Herr talman, herr Wathelet, herr Barroso! Jag vill tacka kommissionen och det belgiska ordförandeskapet för deras öppna, samarbetsvilliga och genuint europeiska synsätt.

I dessa kristider får vi inte glömma bort att värna om framtiden. Förra året tävlade regeringarna om vem som kunde spendera mest. Alla hade öppna spjäll. I år är det tvärtom. Nu trampar alla på bromsen. Bra så. Parlamentet godtar de siffror som den mest sparsamma eller snåla medlemsstat lägger fram för rådet, men bara under förutsättning att vi är överens om att värna om framtiden.

Unionen har inte längre de resurser som behövs för att finansiera sin budget. I stället för att vara européernas främsta solidaritetsinstrument har unionens budget blivit ett slagfält för nationella intressen som motsäger varandra. Lissabonfördraget trädde i kraft för ett år sedan och ger unionen nya efterlängtade befogenheter. Ändå lyckades man inte tilldela ytterligare resurser i budgeten för 2010, och detsamma gäller 2011. Likadant är det också med handlingsplanen för Europa 2020-strategin.

Nu när alla medlemsstater ägnar sig åt åtgärder med syftet att kraftigt minska de offentliga utgifterna, är de mycket intresserade av att hitta och utnyttja möjliga besparingar genom att samordna vissa utgifter, antingen mellan flera medlemsstater eller mellan alla 27 medlemsstaterna. EU, den europeiska visionen och jämförelser mellan europeiska länder kan bidra till att vi spenderar mindre. För detta ändamål föreslår parlamentet att våra tre institutioner kommer överens om ett sätt att samarbeta om alla dessa förslag inför framtiden.

Personligen vill jag tillägga att vi sparar tid om vi involverar de nationella parlamenten, eftersom beskattning och budgetfrågor är medlemsstaternas behörighet.

Ivars Godmanis (ALDE). – (EN) Herr talman! Jag skulle vilja påpeka tre saker. För det första, om alla har det svårt måste vi samarbeta. Jag anser att lågvattenmärket i vår förlikning var när rådet vägrade att inleda diskussionerna, och det näst värsta som hände var när rådet vägrade att inleda diskussionerna på grundval av de dokument om den politiska delen av våra diskussioner som kommissionen hade lagt fram. Men diskussionerna ingår i fördraget, och de behandlas i minst två delar. För det första: när det gäller den fleråriga budgetramen i artikel 312, så står det helt klart att den nya fleråriga budgetramen inte kommer att bli framgångsrik om vi inte diskuterar innan vi enas.

När det gäller våra egna medel – en fråga som möjligen är mycket känslig för rådet – finns det inget större hot. Vi inför inte nya skatter, utan vi inleder en diskussion, något som föreskrivs i artikel 311. Jag är helt övertygad om att vi behöver en budget. Det finns ingen annan lösning. Men om vi verkligen vill uppnå något – att samarbeta och inleda diskussioner (vi vet inte vad dessa kommer att leda till) – ber vi rådet att delta i denna gemensamma uppgift. Jag tror att vi kommer att se till att det blir en framgång. I annat fall hoppas jag verkligen att ni inte kommer att agera på egen hand, i enlighet med artikel 315. Ni kan göra det, men jag tror att en gemensam arbetsuppgift rönner mer framgång än en separat arbetsuppgift.

Hynek Fajmon (ECR). – (CS) Herr talman! Jag skulle vilja säga att jag är besviken på förhandlingarna mellan rådet, kommissionen och parlamentet om EU:s budget för 2011. För närvarande påverkas hela EU av den ekonomiska och finansiella krisen. De europeiska

regeringarna påverkas av fallande intäkter och krav på att återbetala stora skulder. Europaparlamentet kan inte låtsas att det inte påverkas av detta. Det är inte rätt av parlamentet att begära att budgeten ska ökas med 6 procent i en så svår situation. Det är inte rätt att erbjuda sig att anta budgeten och i gengäld få ett löfte om att parlamentet ska ges egna medel. Enligt min mening borde Europaparlamentets förhandlare inte förvärpa situationen i samtalen. De borde tvärtom sträva mot att nå en överenskommelse.

Medborgarna, hushåll, företag, samhällen och stater i EU behöver stabilitet, och det kan bara uppnås genom vederbörligt godkända budgetar, inte preliminära budgetar. Jag uppmanar därför parlamentet, rådet och kommissionen att enas om EU:s budget för 2011 så snart som möjligt.

Diane Dodds (NI). – (EN) Herr talman! Jag välkomnar dagens debatt om budgeten. Det råder svåra tider i medlemsstaterna, och parlamentet kan inte bortse från detta faktum. Efter att ha talat med mina väljare står det klart att de anser att de som uttalar behovet av en ökad budget har förlorat kontakten med sin ekonomiska verklighet, och dessutom urholkar hela frågan förtroendet för EU-institutionerna.

Misslyckandet med att enas om en budget beror inte på omedgörlighet, utan huvudsakligen på den federalistiska dagordningen och jakten på det ouppnåeliga målet, konceptet egna medel. En EU-skatt är otänkbar, enligt min mening.

Som svar på ordförande José Manuel Barrosos förklaring i dag att han ska lägga fram förslag om en sådan skatt till juni nästa år, skulle jag vilja uppmana premiärminister David Cameron att tydligt framhålla att alla steg i denna riktning skulle utlösa en folkomröstning i Storbritannien.

Sidonia Elżbieta Jędrzejewska (PPE). – (PL) Herr talman! Jag talar som föredragande för Europeiska unionens budget för 2011, och jag skulle vilja betona den konstruktiva roll som det belgiska ordförandeskapet har spelat. Jag skulle också vilja tacka kommissionen för dess engagemang. Men vi måste anstränga oss mer. Vi borde faktiskt i stället skärpa våra insatser. Personligen anser jag att fiaskot för förhandlingarna om 2011 års budget är ett nederlag för oss alla. Jag skulle emellertid vilja låta er ta del av min tolkning av varför måndagens fiasko inträffade.

Vi bevittnade en beklaglig situation, där flera medlemsstater drog ut på förhandlingarna till midnatt för att låta dem sluta i ett misslyckande. Vi lyckades inte slutföra förhandlingarna, för flera medlemsstater saknade helt enkelt viljan att samtala. Det är för mig personligen en enormt irriterande och mycket överraskande situation att det sitter diplomater och biträdande finansministrar runt ett förhandlingsbord som inte vill tala om ekonomi eller Europeiska unionens framtida och nutida finansiering. Jag anser att det är fullkomligt obegripligt och oacceptabelt, för vad kommer att ske härnäst om politiker och diplomater inte vill samtala med varandra?

Mitt nästa påpekande är att spänningen i diskussionen om 2011 års budget uppstod för att Europaparlamentet vill fästa medlemsstaternas uppmärksamhet på ett problem som vi ser i framtiden och som vi kan se redan i dag: EU fortsätter att spela nya roller och inleda verksamhet på nya områden och det har växande ambitioner, men samtidigt vill inte medlemsstaterna, som stöder dessa ambitioner, finansiera dessa ambitioner, dessa planer, dessa åtgärder och dessa nya områden. Vi måste diskutera denna växande oförenlighet. I kristider är det ännu viktigare att tala om ekonomi och hur EU ska finansieras. Dessutom

blir Europaparlamentet allt mer outhärligt, och det är inte rätt tidpunkt att göra budgeten till ett tabubelagt ämne nu.

Janusz Wojciechowski (ECR). – (PL) Herr talman! Vi har faktiskt en allvarig budgetkris i Europeiska unionen, och, som föregående talare sade, åtskilliga parter bär ansvaret för detta. I det här fallet begick kanske parlamentet en del misstag när det gällde förväntningarna på förhandlingarna – vi ville behandla för många ärenden samtidigt. Detta är ett problem för bidragsmottagarna, men det är i själva verket också en allvarig politisk kris som, enligt min mening, bottnar i det faktum att andan av EU-entusiasm har gått förlorad någonstans. Denna anda kunde förnimmas i Europaparlamentet när vi diskuterade Lissabonfördraget, och de som inte var särskilt angelägna om Europa uppmanades att visa mer entusiasm. Men när förhandlingarna om fördraget var över och integreringen förbättrades inleddes diskussionerna om pengar och budgeten, och det visade sig att vi i stället för EU-entusiasm fick se prov på EU-egoism och en önskan att betala så lite som möjligt för denna ökade europeiska integrering. Jag skulle vilja se mer EU-entusiasm i fråga om budgeten.

Reimer Böge (PPE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Jag är orolig, men inte för budgeten, det interinstitutionella avtalet eller en eventuell budget med tolv delar. Jag känner en allmän oro för den politiska situationen i EU, som har uppdragats i dag i samband med diskussionen om budgeten. Jag är orolig för tendensen till mellanstatligt samarbete och för att parlamentets utökade befogenheter uppenbart kommer att inskränkas och att inte ens det avtal som ingicks 2006 respekteras. Jag oroar mig för att Lissabonfördraget inte kommer att genomföras.

(Applåder)

José Manuel Barroso! Jag välkomnar dina uttalanden. Men det skulle kanske ha varit till större hjälp om du hade kommit tio dagar tidigare för att förtydliga att kommissionen står på parlamentets sida.

När det gäller de tre centrala ämnena i våra förhandlingar skulle jag först vilja diskutera flexibilitetsmekanismen. Det har naturligtvis skett en viss utveckling på detta område. Men jag hörde nyligen att det har förekommit några bakslag under de parallella förhandlingarna i Bryssel. Vad händer där? Finns det en möjlighet, eller är detta för mycket begärt, att enas om samma flexibilitetsnivå som fanns före Lissabonfördraget, som var rätt lösning och som hade nåtts efter många års förhandlingar, med utgångspunkt i Agenda 2000? Är det för mycket begärt, i fallet med egna medel, att vi står fast vid att fullfölja det som vi – rådet, kommissionen och parlamentet – sade 2006 i vårt uttalande om det interinstitutionella avtalet? Är det för mycket begärt att be de som förkastar idén om en debatt om egna medel att försöka läsa fördraget? I fördraget står det att denna debatt ska hållas.

Slutligen, är det för mycket begärt av oss att ingå bindande politiska avtal om alla de frågor som hör samman med samtyckesförfaranden, så att vi kan förhindra kriser från att inträffa och så att vi inte sitter i samma sits beträffande andra frågor, däribland externa handelsavtal och nästa fleråriga budgetram? Om ni lägger fram dessa ärenden i den form som ni gjorde i dag kommer svaret från parlamentet att bli ett definitivt "nej".

Marian-Jean Marinescu (PPE). – (RO) Herr talman! Det är tydligt att medlemsstaterna går igenom en svår tid ur ett budgetperspektiv. Å andra sidan har det varit uppenbart att EU:s budget har varit en stor bidragande faktor till utvecklingen i varje medlemsstat, inbegripet de stater som är nettobetalare.

Det förvånar mig att misslyckandet med att förlikas inte berodde på en oenighet om siffror, utan en vägran att föra en ändamålsenlig diskussion om medlemsstaternas gemensamma framtid, med andra ord EU:s framtid. Parlamentet vill inte överskrida sina befogenheter. Det vill att fördraget ska följas, och det vill skydda sina väljares framtida intressen.

Vilka punkter har rådet vägrat att diskutera?

Europaparlamentets deltagande i utarbetandet av den fleråriga budgetramen är en fördragsbestämmelse. Denna uppgift utfördes 2006, och jag anser inte att budgeten för perioden 2007–2013 var negativ för unionen. Tvärtom.

Flexibilitet – denna mekanism har använts effektivt hittills, och alla medlemsstater har gynnats av den.

Egna medel – det är precis den budgetsituation som medlemsstaterna undergår och som borde sporra dem till att finna trygga metoder för att finansiera den europeiska budgeten, metoder som leder till att genomförandet av den europeiska politiken inte längre äventyras.

De nya ansvarsområdena enligt fördraget och Europa 2020-strategin kräver finansiering. Det är inte acceptabelt att samma institution, rådet, fastställer mål för 2020 och samtidigt inte antar de finansiella medel som krävs för att uppfylla kraven. Jag anser att det är vår plikt att nå en överenskommelse. Vi har ett ansvar inför våra medborgare. Vi måste se till att förtroendet för EU-institutionerna upprätthålls.

Giovanni La Via (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Den här veckan skulle vi ha godkänt Europeiska unionens allmänna budget för 2011. I stället har vi hamnat i en situation där EU på allvar riskerar att tvingas inleda det nya året med en preliminär budget och vara kraftigt förhindrad på grund av tillämpningen av systemet med tolfte delar.

Det är allmänt känt att parlamentet, kommissionen och de flesta medlemsstater var beredda att nå en överenskommelse, men den blockerades av ett mindre antal länder som vägrade att inleda en konstruktiv debatt med parlamentet om genomförandet av Lissabonfördraget.

Jag anser att parlamentets ståndpunkt under förhandlingarna var ansvarsfull och sansad. Parlamentet uppmanade till att Lissabonfördraget skulle tillämpas, och fortsätter att uppmana till detta med eftertryck.

Rådet å sin sida har visat sig oförmöget att nå en överenskommelse och är splittrat i grundläggande frågor, mot vilka en minoritet av länder har inlagt sitt veto, förkastat idén att inleda en debatt med parlamentet om de regler och förfaranden som borde vara vägledande för genomförandet av Lissabonfördraget.

Nu måste vi dock se framåt och bygga framtidens EU tillsammans – och då tänker jag på rådet, parlamentet och kommissionen – utan självskhet eller undanflykter. Genom att enas om de gränser som rådet ska införa för tillväxttalet, de 2,91 procenten som vi alla känner till, är parlamentets mål att sända ut en stark signal om att det är lyhört för den period som vi genomlever.

Vi är emellertid alla eniga om att vi borde uppmana till större flexibilitet för att uppfylla EU:s behov, något som även kommissionen bekräftade i dag. Jag instämmer i det som ordförande José Manuel Barroso sade i dag då han hänvisade till de förslag som kommissionen ska utarbeta för bruket av sina egna medel och anpassningen av EU:s budget till Lissabonfördraget, och jag hoppas på ett bättre samarbete från rådets sida när det gäller att bygga framtidens Europa.

José Manuel Fernandes (PPE). – (PT) Herr talman! I förhandlingarna med rådet om 2011 års budget gjorde Europaparlamentet allt i sin makt för att nå en överenskommelse. Det enda kravet är att fullfölja rådets åtaganden, som till exempel Europa 2020-strategin och behovet att finansiera den, samt att iaktta Lissabonfördraget.

Sanningen att säga, Europaparlamentet måste, enligt fördraget – genom omröstning, yttranden eller rådfrågning – delta i det nya interinstitutionella avtalet, i nästa fleråriga budgettram och vid fastställandet av nya egna medel. Dessa krav är logiska, rimliga, de ligger i allmänhetens intresse och motverkar interinstitutionella risker och konflikter: det är krav som rådet borde dela och upprätthålla.

När det gäller det interinstitutionella avtalet står det klart att ett iakttagande av EU-institutionernas, särskilt rådets åtaganden, beror på förekomsten av flexibilitet i den aktuella fleråriga budgetramen.

Europa 2020-strategin, programmet för en internationell termonukleär experimentreaktor, Europeiska utrikestjänsten och enheterna för finansiell tillsyn är några exempel på områden som kräver finansiering. Rådet måste ta sig an Lissabonfördraget, både utifrån områden som nyligen förts in under Europeiska unionens jurisdiktion, vilka återspeglas i budgeten, och utifrån Europaparlamentets utökade befogenheter, inte minst i fråga om budgeten. Dessa förändringar stärker i själva verket EU-institutionernas demokratiska legitimitet.

Om vi använder gemenskapsmetoden i stället för den mellanstatliga strategin blir vårt styrelsesätt mer demokratiskt. Jag hoppas inte att några få nationella egoister ska lyckas sätta käppar i hjulet för det europeiska projektet för fred, solidaritet och utveckling, eller äventyra det.

Mairead McGuinness (PPE). – (EN) Herr talman! Detta har varit en oerhört viktig debatt – särskilt de politiska aspekterna – men jag anser att det även är viktigt att diskutera några av debattens praktiska sidor. Jag är föredragande för jordbruket för 2011 års budget, och om vi inte når en överenskommelse om budgeten för medlemsstaternas kassaflöde kommer det att få faktiska följder, för medlemsstaterna har gjort förskottsbetalningar till sina jordbrukare under de senaste veckorna. Dessa jordbrukare befinner sig i ekonomiska svårigheter och har drabbats av inkomstbortfall. Så följderna är mycket påtagliga och konkreta, och detta är bara ett exempel.

Men jag vill tala om framtiden. Just nu diskuterar vi framtiden för den gemensamma jordbrukspolitik, och vi vill att denna politik ska ge EU något mer när de gäller miljöfrågor, livsmedelssäkerhet och den territoriella dimensionen. Trots detta har hela debatten hittills handlat om hur vi ska lyckas skära ned jordbruksbudgeten. Jag är mycket oroad över att vi i den här debatten om budgeten för 2011 målar upp en mycket negativ bild av budgeten för jordbruk och Europeiska unionen efter 2013. Dessa två är mycket nära förbundna, och jag anser att vi måste vara medvetna om det.

Edit Herczog (S&D). – (HU) Herr talman! Under de senaste tio åren har vi talat om för EU-medborgarna att det behövs ett fördrag om Europeiska unionen, och länderna har faktiskt ratificerat ett sådant. Under de senaste tio åren har vi talat om för medborgarna att forskning och utveckling kan utföras bättre och finansieras på EU-nivå. Vi har talat om för dem att den europeiska rymdpolitiken kan genomföras bättre på EU-nivå, och vi har talat om för dem att energiforskning och kampen mot klimatförändringarna kan utföras bättre i EU än i medlemsstaterna. När vi trodde på och kämpade för detta trodde vi att vi talade sanning. Den som ger sig in i leken får leken tåla. Om vi fortfarande i dag anser att

vi har talat sanning under de senaste tio åren, måste vi uppbåda de nödvändiga budgetresurserna och de grundläggande metoderna för att uppnå denna flexibilitet, samtidigt som de underordnade metoderna innebär ett upprättande av parlamentets egna medel, EU:s egna medel. För övrigt finns det ett behov av EU.

Niki Tzavela (EFD). – (EN) Herr talman! Det gemensamma uttalande som nyligen gjordes efter toppmötet mellan EU och USA var det första uttalandet på länge där kommissionen visade prov på allvar, optimism, makt och solidaritet samt koherens. Här har vi motsägelsen av att inte finna en gemensam ståndpunkt i frågan om budgeten. Om vi vill att EU ska vara inflytelserikt på internationell nivå, vilket vi faktiskt är, kan vi inte unna oss lyxen att inte ha en budget. Det var detta jag ville säga, och fortsatt i samma stil.

Giovanni Collino (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Det misslyckade trepartsmötet är ett viktigt politiskt tillfälle att fundera över den senare delen av EU:s historia.

Problemet är inte bara av politisk art utan även en kulturell fråga, och det berör många medlemsstater. Den aktuella ekonomiska och finansiella krisen är strukturell, inte ett övergående fenomenen. Det är i själva verket en förändring som påverkar ekonomin, sysselsättningen och samhället av vår tid. Utan en politisk och kulturell tillväxt med en global vision om Europa kommer vi inte att kunna vidta åtgärder för att övervinna problem som hör samman med det tredje millenniets början, såsom välfärd, forskning, energi samt miljöpolitik och säkerhet, problem som enbart kan hanteras genom att unionens samtliga stater möts politiskt.

Mitt budskap till kollegerna i parlamentet är att även om trepartsmötet har strandat gör parlamentet ett utmärkt arbete som till fullo uppfyller vår uppgift att företräda folket. Nu för tiden spelar parlamentet en större roll på grund av Lissabonfördraget, och rådet kan inte längre inta en dominerande roll gentemot den folksuveränitet som parlamentet företräder ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Franz Obermayr (NI). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Det står klart att de traditionella företrädarna för Europaparlamentet uppmanar till större flexibilitet i budgeten, men jag har noterat att ingen har nämnt nettobetalarnas eller medborgarnas intressen.

I slutändan är det nettobetalarna som bekostar EU, som ansvarar för att starta om den ekonomiska motorn efter krisen, som räddade länder med budgetunderskott och själva euron och som lägger en tung börda på medborgarna. Enligt min mening är det därför ganska förståeligt och motiverat att dessa länder och deras medborgare vill behålla budgetanslagen, se till att nettobalansen inte kan ändras retroaktivt genom en nyck och hindra pengar från att ledas in i olika kanaler. Nu åsyftar jag naturligtvis inte det stöd som tillhandahålls till följd av katastrofer. Det undantar jag.

På samma sätt har den kritiska inställningen mot EU:s beskattning inget att göra med en uppenbar avsaknad av solidaritet. Det beror helt enkelt på att medlemsstater huvudsakligen är emot detta förslag. Av denna anledning står det klart att vi måste behålla ratificering av nationella parlament för subsidiaritetsprincipens skull.

Monika Hohlmeier (PPE). – (DE) Herr talman! För det första skulle jag, till följd av upprepade krav i parlamentet, vilja klargöra att under budgetförhandlingarna har vi inte begärt ett enda öre utöver det som rådet hade erbjudit oss. Detta vill säga att vi låg helt i

linje med rådets önsknings. När det gäller flexibilitetsmekanismen behöver vi den, för rådet försätter oss regelbundet i svårigheter med sina beslut om stora projekt som man inte har ordnat finansiering för. Vi har då, tillsammans med medlemsstaterna, försökt att finna en lösning för dessa projekt, i syfte att kunna stödja dem finansiellt och göra praktiska planer. Vi har inte heller begärt mer än det som fastställs i Lissabonfördraget. I stället uppmanar vi till att fördraget ska efterlevas. Inget annat, inget mer och inget mindre.

När det gäller våra egna medel är det verkligen inte för mycket begärt att parlamentet påpekar att det åtminstone skulle vilja diskutera frågan, dess eventuella form och om egna medel finns tillgängliga. De kan helt enkelt inte vägra att tala om detta och sedan skylla på parlamentet.

Janusz Lewandowski, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Herr talman! Efter att ha lyssnat till ledamöternas kommentarer kommer här mitt korta tillägg till ordförande José Manuel Barrosos inledande ord.

Kommissionens strategi under dessa omständigheter är mycket enkel och bygger på det enkla antagandet att EU behöver enighet, inte splittring, för att ta itu med andra utmaningar. Jag anser att det belgiska ordförandeskapet agerar efter samma antagande.

Vår uppgift finns tydligt fastställd i fördragen i händelse en överenskommelse skulle nås – och i händelse av oenighet, något som inte var särskilt troligt, men det har hänt för första gången på 26 år. Vi upplever frustrationen hos miljoner bidragsmottagare i hela EU. Därför är det nödvändigt att vi agerar. Vi förstår att vi bör handla snabbt, och vi har tagit det första steget i dag för att enas om riktlinjerna. Sedan, förhoppningsvis den 1 december, kommer vi att lägga fram siffrorna, som inte längre är kontroversiella, att försvara flexibiliteten, som vi behöver, att fundera ut ett förslag om arrangemang för samarbete som bygger på Lissabonfördraget och att försvara – detta är också viktigt – kommissionens initiativrätt att lägga fram en vision för det kommande året.

Det är vårt gemensamma ansvar att tillhandahålla det som utlovats, det som bidragsmottagarna förväntar sig, det som har byggts upp, i form av en budget på inkomstsidan, samtidigt som man till fullo respekterar medlemsstaternas självbestämmande på skatteområdet. Detta handlar om en anspråkslös budget som motsvarar hälften av en nationell budget, trots en utvidgning med över tolv nya stater. Detta var tydliga bevis på disciplin och återhållsamhet. Låt oss därför utföra jobbet, samtidigt som vi arbetar för ett bättre scenario. Jag väddar till er ansvarskänsla. Tillsammans med ordförande José Manuel Barroso känner jag mig mycket inspirerad av dagens debatt i parlamentet.

Melchior Wathelet, *rådets ordförande*. – (FR) Herr talman! Det stämmer att denna typ av debatt borde kunna hjälpa oss att nå en överenskommelse snarare än att förvärra situationen. Jag hoppas kunna säga att det verkligen var i denna anda som vi höll debatten i eftermiddags.

Ja, det kommer att ske framsteg, och vi kommer att tvingas försöka nå en överenskommelse om flexibilitet och finansiering av den internationella termonukleära experimentreaktorn (Iter). Ja, vi måste komma överens om förväntningarna när det gäller 2012 och 2013 års budgetar, och vi måste verkligen sträva efter att visa att vi är i stånd att nå en överenskommelse om dessa förväntningar för 2012–2013, särskilt när det gäller den viktiga frågan om flexibilitet.

För det andra: ja, vi kommer att debattera inom ramen för artiklarna 312 och 324 för att se hur detta kan genomföras i praktiken och se till att dessa artiklar och nya förfaranden förverkligas. Vi måste finna en gemensam grund.

I dag hörde jag att kommissionen skulle utnyttja sin befogenhet att initiera lagstiftning, oavsett om det gällde frågan om egna medel eller den fleråriga budgetramen. På grundval av dessa inslag måste vi mötas, vi måste diskutera, se till att vi efterlever artiklarna 312 och 324 i fördraget, som inbegriper bestämmelser som syftar till att alla inslag ska genomföras för att en överenskommelse ska nås, vi måste hålla dessa möten och genomföra denna samordning som skulle möjliggöra att nya förfaranden fastställdes i fördraget för att i sin tur förverkligas.

När det gäller den flexibla delen för 2012–2013 kommer vi att tvingas tillämpa artiklarna 312 och 324 i fördraget, även om vi återigen – jag måste framhålla detta – måste se till att 2011 års budget antas. Det är Europeiska unionens trovärdighet som står på spel. Effektiviteten för den politik som kommer att genomföras först om 2011 års budget antas, står också på spel. Vi talar bara om sammanhållningspolitiken. Det är allt vi talar om. Det som verkligen står på spel här är vår trovärdighet och genomförandet av vår politik.

För det tredje ska vi inte försvara de som inte vill ha en budget, så att EU får ännu färre resurser till sitt förfogande för att genomföra sin politik. Men för att motbevisa dem måste vi utan tvivel stödja en försonande linje och utnyttja dessa sista veckor till fullo i syfte att uppnå denna strategi, så att vi alla gynnas av den, trots att vi har tvingats göra eftergifter. Men detta är åtminstone en logisk grund som innebär att vi går framåt och inte bakåt, vilket skulle bli fallet om vi inte antar 2011 års budget under de närmaste veckorna.

Talmannen. – Herr rådsordförande! Talmanskonferensen ska just inledas, så det krävs riktiga frågor och svar i kammaren, för det kommer att bli ett mycket viktigt möte. Vi måste se att rådet gör framsteg. Ni har förmodligen fört många diskussioner med rådets medlemmar, det vill säga medlemsstaterna. Hur kan ni förklara detta för oss? Är det möjligt att gå framåt i vår riktning? Vi har vissa förväntningar. Du känner till dem mycket väl, för detta var faktiskt ämnet som togs upp i våra senaste frågor – tre punkter alldeles i slutet den 15 november, några minuter före midnatt. Det är mycket viktigt för oss att få dessa svar från dig.

Melchior Wathelet, *rådets ordförande.* – (FR) Herr Schulz! Jag uppfattade din fråga. Jag tror inte att den har undgått någon.

Jag anser att vi antingen kan välja strategin att peka finger åt varandra – ert fel, vårt fel – eller så kan vi försöka övertyga oss själva om att inta en annan inställning, där båda sidor försöker att närma sig denna försonande strategi. Vi skulle också kunna ha kvar den inställning som tyvärr ledde till oenighet den 15 november.

Vem ska man klandra? Jag skulle ha kunnat tala om för er att från början skulle parlamentet säkert ha sagt att rådet var skyldigt, och rådet skulle säkert ha sagt att parlamentet var skyldigt, samtidigt som båda parter skulle tacka kommissionen för att ha ansträngt sig och medlat. Vi måste försöka undvika denna inställning och utnyttja de sista veckorna och dagarna till fullo för att börja tänka annorlunda.

För att svara på talmannens fråga, kan några framsteg göras? Ja, framsteg kan göras, för vi vet att om vi agerar på samma sätt som vi gjorde den 15 november upprepar vi bara den oenighet som uppstod den 15 november, särskilt om den viktiga frågan om flexibilitet. Varför är denna fråga viktig? Enligt min mening är den viktig för den tar upp en av

parlamentets största farhågor, det vill säga att ha ett antal framtidsutsikter, åtminstone för 2012–2013, med andra ord då den gällande fleråriga budgetramen löper ut.

Det är av denna anledning som det belgiska ordförandeskapet i denna fråga, och mot bakgrund av den 15 november, omedelbart återupptog kontakterna för att försöka göra framsteg inom dessa andra punkter också. Ja, det finns möjligheter till en överenskommelse mot denna bakgrund, men båda sidor måste ändra sin logiska grund och anta en försonande strategi för att uppnå resultat. I annat fall kommer vi tyvärr att bevittna ytterligare ett misslyckande, och jag berörde tidigare de ofördelaktiga konsekvenser som ett misslyckande skulle få, huvudsakligen för genomförandet av vår politik. Jag anser att EU-medborgarna förtjänar bättre än så.

Talmannen. – Herr ordförande! Tack för er energi under förhandlingarna och diskussionen. Vi hoppas att vi får ett positivt resultat så snart som möjligt.

Jag vill även tacka kommissionens ordförande José Manuel Barroso och kommissionsledamot Janusz Lewandowski för era bidrag till vår debatt.

Jag måste göra några viktiga påpekanden nu och går över till mitt modersmål.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Jag skulle vilja informera er om att tidsfristerna för att lägga fram skrivelser till denna punkt är följande: förslag till resolutioner – onsdagen den 24 november kl. 10.00, ändringsförslag – onsdagen den 24 november kl. 15.00.

Omröstningen kommer att äga rum torsdagen den 25 november 2010.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Cătălin Sorin Ivan (S&D), skriftlig. – (RO) För närvarande befinner vi oss i ett dödläge som i själva verket sträcker sig längre än budgetförslaget för 2011. Detta är en känslig situation som kommer att vara avgörande för unionens framtid och sätta ett exempel för framtida budgetförslagen och den roll som Europaparlamentet kommer att få spela.

Parlamentets klagomål är inte löjliga. Allt vi vill, rent praktiskt, är att den roll som parlamentet har tillskrivits genom fördraget ska respekteras. Parlamentet har gjort många eftergifter under dessa förhandlingar, och man ber oss fortfarande att göra ännu många fler. Jag hoppas emellertid att vi kommer att ta oss igenom denna period och kunna rösta om den nya budgeten under sammanträdet i december.

Marie-Thérèse Sanchez-Schmid (PPE), skriftlig. – (FR) Inte sedan 1988 har EU upplevt en sådan djup oenighet mellan parlamentet och dess institutionella partner när det gäller den europeiska budgeten. Detta är ett historiskt ögonblick: kommer rådet, och särskilt Storbritannien, Nederländerna och Danmark, att tillåta sig förstå att EU handlar om att samla resurser för att agera bättre tillsammans? Vissa medlemsstater intar en ologisk inställning: de skär ned sina nationella budgetar i återhållsamhetens namn och uppmanar EU att lösa deras problem genom att ge unionen ambitiösa uppgifter att utföra. Då, just när dessa ambitioner är på väg att förverkligas, protesterar de mot de omätliga budgetkraven. Galileo, Iter, Europa 2020-strategin, Europeiska utrikestjänsten – de kostar alla pengar! Kommer vi att behöva kämpa varje år för att få en symbolisk avgift från envisa medlemsstater som därefter anklagar EU för att vara ineffektivt och onödigt? Jag är av den orsaken för en debatt om egna medel, av respekt för Lissabonfördraget samt ett ambitiöst och realistiskt EU.

Georgios Stavrakakis (S&D), *skriftlig. – (EL)* Den omedgörliga inställning som en liten minoritet av medlemsstaterna har intagit är i grund och botten ett uttryck för deras tydliga vägran att lägga grunden till snabba och meningsfulla lösningar på EU-medborgarnas basala behov nu eller närhelst de uppstår i den omedelbara framtiden. Vi måste på ett ansvarsfullt sätt ta itu med frågor som rör EU-medborgarna. Vi får inte glömma att, utöver EU:s nya ansvarsområden efter Lissabonagendan, medlemsstaterna ständigt föreslår och antar nya politiska åtgärder och strategier, såsom Europa 2020-strategin, som EU uppmanas genomföra. Å andra sidan säger de sig vara ovilliga att tillhandahålla pengar till deras genomförande och dömer dem därmed till att misslyckas innan de ens har inletts. Även jag skulle vilja betona att Europaparlamentet inte begär ökade utgifter eller mer makt utöver det som föreskrivs i Lissabonfördraget. Parlamentet argumenterar tydligt för att EU måste ha tillräckliga resurser till sitt förfogande för att smidigt kunna genomföra politik som kompletterar medlemsstaternas ansträngningar att främja sysselsättning, investeringar och övergripande ekonomisk tillväxt. Parlamentets ståndpunkt är att EU:s budget inte är en del av krisen. Den är – genom investeringar i kritiska sektorer – svaret på krisen.

Róża Gräfin von Thun und Hohenstein (PPE), *skriftlig. – (PL)* Jag är mycket oroad över den förvirring som råder runt 2011 års EU-budget, eftersom vi, å ena sidan, inte kan överge våra ambitiösa planer på att bygga ett starkt EU, samtidigt som Polen å andra sidan kommer att ta över rådets ordförandeskap under andra halvåret 2011. Om Europeiska unionen inte har antagit en budget till dess och fortfarande måste fastställa den varje månad kommer det att bli mycket svårt för vårt ordförandeskap att fullgöra sina plikter. Vi måste fråga oss själva vad som är viktigt: en enkel kortsiktig lösning, som innebär att vi ger efter för ett antal länder och ordförandeskapet, eller en mer ambitiös plan, som kanske är svårare, men som på lång sikt kommer att göra EU starkare och som vi alla verkligen kommer att tjäna på? Enligt min mening är det viktigare för oss att bygga ett starkt EU tillsammans. En europeisk union av detta slag behöver sina egna medel och en starkt budget som bygger på solidaritetsprincipen för att finansiera det som krävs. Det finns åtskilliga EU-länder, först och främst Storbritannien, som inte ens vill diskutera det här. Vi har inte råd att ge efter för nationell egoism.

ORDFÖRANDESKAP: PITTELLA

Vice talman

14. Presentation av kommissionens arbetsprogram för 2011 (debatt)

Talmannen. – Jag skulle vilja påminna er om att för 30 år sedan drabbades några områden i Italien, Irpinia och Basilicata, av en förskräcklig jordbävning, som dödade tusentals människor. Jag anser att vi alla måste uttrycka vår medkänsla, vårt uppriktiga deltagande och vår solidaritet med både de familjer och de områden som drabbades.

Nästa punkt är ett uttalande av kommissionens ordförande José Manuel Barroso om en presentation av kommissionens arbetsprogram för 2011.

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande. – (EN)* Herr talman! I dag har jag äran att presentera kommissionens arbetsprogram för 2011. Presentationen markerar en början och ett slut. Å ena sidan har vi arbetsprograminsatserna som är början på en ny fas av mycket viktigt politiskt arbete. Å andra sidan är antagandet av programmet slutet på den förstärkta strukturerade dialogen, som inleddes med en debatt om läget i unionen här i parlamentet i september.

Förberedelserna som resulterade i kommissionens arbetsprogram för detta år har verkligen varit en premiär, och, enligt min mening, en mycket framgångsrik sådan. Genom att främja genomförandet av vårt omarbetade ramavtal har vi lyckats föra djupgående diskussioner om de politiska prioriteringarna för de närmaste åren.

Under hela denna givande process har jag inspirerats av att vi i så hög grad haft en gemensam syn på vägen framåt och på konkreta initiativ. Det är en process som har syftat till att befästa det som jag har kallat "ett särskilt partnerskap".

Europeiska åtgärder måste inriktas på de utmaningar där EU kan tillföra ett konkret mervärde. De 40 strategiska initiativ som kommissionen åtar sig att lägga fram under 2011 återspeglar de centrala politiska prioriteringar som vi har fastställt gemensamt. För öppenhetens skull inbegriper programmet dessutom ytterligare 150 förslag som kommissionen håller på att utarbeta.

De främsta prioriteringarna för 2011 förblir att stödja den ekonomiska återhämtningen och trygga våra samhällen inför framtiden. Vi kommer fortsatt att låta våra ansträngningar följa tre huvudspår: förstärkning av styrelsesätt, slutförande av reformen av finanssektorn och påskyndande av vårt genomförande av Europa 2020-strategin för smart och hållbar tillväxt för alla.

En långsiktig tillväxt måste vila på en sund makroekonomisk grund. Genom att inleda den så kallade "europeiska terminen" och följa upp av våra förslag från den 29 september, kommer vi att stärka den europeiska finanspolitiska ramen och utvidga den makroekonomiska övervakningen för att hindra obalans.

En ambitiös reform av finanssektorn är på gång, och viktig lagstiftning har genomförts. Under 2011 kommer kommissionen att lägga fram de resterande delarna av regelverket. Nyckelprioriteringar, som öppenhet och konsumentskydd, kommer att eftersträvas, samtidigt som en ram för bankkriser ska syfta till att förhindra och hantera framtida kriser. Kommissionen kommer att försöka stödja parlamentet och rådet när det gäller att nå en överenskommelse om en fullständig reform före slutet av 2011.

EU måste hänga med genom att fokusera på våra relativa fördelar i 2000-talets globalisering. När konkurrenterna är billigare måste vi vara smartare. Ett exempel på åtgärder som vi kommer att vidta på EU-nivå är utvecklingen av ett mer integrerat europeiskt standardiseringssystem i form av en viktig plattform för att vässa våra företags konkurrensfördelar, särskilt för små och medelstora företag.

För att EU ska förbli konkurrenskraftigt och säkra fler och bättre arbeten, måste övergången till ett resurseffektivt samhälle som utnyttjar mindre kol planeras noggrant. Därför kommer förenandet av politik om klimatförändringar, energi, transport och miljö att prioriteras. Under 2011 kommer man särskilt att fokusera på energieffektivitet.

Att anpassa sig till en dynamisk ekonomisk verklighet innebär också att man tryggar en hög skyddsnivå för arbetstagarnas rättigheter i nära samarbete med arbetsmarknadsparter. Centrala förslag om utstationering av arbetstagare och arbetstid kommer att utarbetas och läggas fram under 2011. Samtidigt kommer granskningen av de bestämmelser om statligt stöd som gäller för tjänster i allmänhetens intresse att utgöra ett konkret framsteg mot inrättandet av en kvalitetsram, där man tar hänsyn till dessa tjänsters särskilda natur.

Med antagandet av inre marknadsakten har kommissionen inlett en ambitiös process för att den inre marknaden ska kunna utnyttja sin fullständiga potential. Våra företag borde

fokusera på affärer, inte byråkrati. Särskilt små och medelstora företag överbelastas ofta eller avskräcks till och med från att driva annars lovande, gränsöverskridande projekt. Ett konkret exempel är att vi, genom att förtydliga bestämmelserna om kollektivt förvaltade upphovsrätter, kan förenkla de gällande ramvillkoren, uppmuntra till ytterligare gränsöverskridande verksamhet och frigöra en viktig potential för att skapa arbetstillfällen – inte minst inom den löftesrika digitala sektorn.

När det gäller efterfrågan kommer det att vara prioriterat att stärka konsumenternas förtroende genom vårt förslag om alternativa tvistlösningar som ett viktigt instrument för att påskynda den ofta alltför långsamma processen med att lösa konsumentproblem.

Oavsett om vi agerar som konsumenter, arbetstagare, studenter, resenärer eller någon av de övriga mångahanda roller som vi spelar i det moderna vardagslivet, är det när vi ser nya möjligheter, en riskminskning eller förbättrad livskvalitet som EU blir meningsfullt. Detta är en europeisk union som gagnar medborgarna.

Ambitionen att göra EU till en konkret verklighet för medborgarna måste gå längre än till den inre marknaden. Att stärka säkerheten borde alltid vara ett sätt att hjälpa medborgare att dra nytta av Europeiska unionens möjligheter, aldrig ett mål i sig. Vårt förslag om "smarta gränser" kommer att underlätta resandet in i och ut ur EU samtidigt som det hindrar olaglig invandring. Genom att hålla EU öppet kommer vi också att vidta åtgärder mot de personer som försöker att utnyttja vårt ekonomiska system i illegala syften, samtidigt som ramen för dataskydd kommer att bemöta medborgarnas mycket påtagliga oro i Interneteran. Unionen måste spela en roll i världen som svarar mot dess ekonomiska tyngd, så vi måste garantera följdriktighet i våra externa åtgärder.

Därför kungör vi konkreta åtgärder i arbetsprogrammet för att uppnå våra 2020-mål för sysselsättning och internationell tillväxt. Vi kommer också att modernisera vår utvecklingspolitik och vårt humanitära bistånd. Världens behovande är verkligen i behov av ett starkare EU i världen.

Innan jag avslutar skulle jag kort vilja förklara för er vad ni inte kommer att finna i kommissionens arbetsprogram och varför.

Som vi har meddelat kommer vi att lägga fram förslaget om nästa fleråriga budgetram före halvårsskiftet 2011. De särskilda finansiella instrumenten och programmen kommer att läggas fram under det andra halvåret 2011 i samband med den övergripande ramen. För att behålla arbetsprogrammets politiska natur har genomförandearbetet som regel inte innefattats. Detsamma gäller internationella förhandlingar, eftersom slutsatserna beror på tredjeparter. Under tiden förblir dessa aktiviteter en viktig del av vår kärnverksamhet. Vi kommer att fortsätta prestera och fullfölja vår dialog med er om dessa.

I min inledning konstaterade jag att arbetsprogrammet inte bara var slutet på vår givande dialog, utan också början på ett kommande skede i våra konkreta ansträngningar att lotsa Europeiska unionen ut ur krisen och även därefter. Nu är tiden inne för att bibehålla drivkraften. Vi måste finna metoder för att gemensamt påskynda vårt arbete.

Jag tar därför detta tillfälle i akt att uppmuntra parlamentet och rådet att delta i trilaterala diskussioner om hur fördragsbestämmelserna ska tillämpas i unionens programplanering. Enligt kommissionens åsikt skulle detta kunna omvandlas till avtal för att gå framåt snabbare i förhandlingar om utvalda initiativ som är av särskild vikt för att vi ska nå våra politiska mål. En sådan gemensam ansträngning skulle visa vår beslutsamhet att på ett konkret sätt,

och i tid, bemöta den kris som har skakat oss alla. EU-medborgarna skulle förvänta sig detta. Jag anser att EU-institutionerna borde bemöta medborgarnas oro.

Tack för er uppmärksamhet.

József Szájer, för PPE-gruppen. – (HU) Herr talman, ordförande Barroso, mina damer och herrar! EU måste övervinna denna kris. Grunden för EU:s ekonomi måste vara arbete. Vår prioritering måste vara att lotsa EU-länderna ut ur den rådande allvarliga krisen genom att koncentrera oss på att ge så många EU-medborgare som möjligt möjligheter till sysselsättning. Av denna anledning stöder Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) helhjärtat att skapandet av arbetstillfällen är det viktigaste målet i kommissionens arbetsprogram för nästa år.

EU har dragit stora lärdomar av denna kris. I år har vi börjat utveckla ett nytt ekonomiskt förvaltningssystem genom ett påskyndat förfarande och hoppas att parlamentet kan debattera de nya förslagen om finansiell reglering och ekonomisk styrning nästa år på ett sätt som garanterar att förslagen antas så snart som möjligt.

Mina kolleger i PPE-gruppen kommer att ta upp viktiga frågor på varje område, och jag skulle bara vilja nämna några: konkurrenskraft måste bygga på innovation och forskning. Vi anser inte att det finns tillräckligt många initiativ på detta område i kommissionens arbetsprogram. Det behövs ett utökat immaterialrättsligt skydd samt ett funktionsdugligt och konkurrenskraftigt europeiskt patentsystem. Vi anser att den utökade kontrollen av europeisk livsmedelsimport är viktig, och att Europeiska unionen åtminstone borde ställa samma kvalitetskrav på importen som man gör på sina egna producenter. Vi skulle också ha velat se fler förslag om vattenfrågan, som det ungerska ordförandeskapet har utsett till ett av sina viktigaste mål.

Baserat på Lissabonfördraget inleddes ett nytt system för EU:s lagstiftnings- och arbetsprogram i september i år i och med José Manuel Barrosos tal om tillståndet för unionen. Eftersom parlamentet garanteras kraftfulla befogenheter att ingripa i EU:s program genom det nya fördraget anser vi att det är viktigt med ytterligare åtgärder. Tyvärr har tidigare erfarenheter inte varit goda. Kommissionens tidigare arbetsprogram genomfördes bara delvis planligt. Som jag redan har nämnt flera gånger ifrågasätter jag, tillsammans med flera av mina kolleger, meningen med att slösa enorma mängder energi och tid flera gånger per år på att analysera och anta ett dokument som i alla händelser bara delvis täcker verkligheten. Av denna anledning skulle jag vilja föreslå att parlamentets behöriga utskott regelbundet granskar genomförandet av kommissionens arbetsprogram, även under årets lopp. På så sätt får de medborgare som vi företräder ett förstärkt inflytande på EU:s gemensamma angelägenheter.

Hannes Swoboda, för S&D-gruppen. – (DE) Herr talman, herr Barroso, herr Šeřcovič! Jag tror att vi kan stödja en stor del av innehållet i detta program, José Manuel Barroso. Men jag är säker på att du kommer att förstå om vi granskar de mer kritiska punkterna i dag, där vi vill att det ska hända mer. Vi bor i ett Europa som i allt högre grad påverkas av antieuropeiska krafter som motarbetar EU-institutionerna. Vi måste noggrant överväga vilka material och metoder som vi kan använda för att bekämpa dem. Jag återkommer till denna punkt senare.

Den första frågan är tillväxtpolitik. José Manuel Barroso, det stämmer att vi måste reglera finansmarknaderna och införa skyddsnet. Men på ett eller annat sätt måste vi också återvända till den situation som du ofta och så tydligt har beskrivit, med andra ord till vad

vi menar med miljövänlig tillväxt eller miljövänlig sysselsättning och en omstrukturering av ekonomin. Günther Oettinger offentliggjorde nyligen en rad energipolitiska dokument som innehöll stora investeringar. Tyvärr finns det ingen förklaring i dessa dokument av hur dessa investeringar ska finansieras. Vi måste komma ut ur denna kris med en aktiv tillväxtpolitik. Jag undrar var i till exempel energisektorn eller transportsektorn som investeringar av detta slag kan genomföras i syfte att bidra till miljövänlig tillväxt och skapa miljövänliga arbetstillfällen. Vi har helt enkelt inte tillräckligt.

Min andra punkt gäller den inre marknaden. José Manuel Barroso, du har rätt. Begreppet inre marknad måste göras tillgängligt. Du har lagt fram flera rapporter på grundval av professor Mario Montis arbete. Han var i synnerhet mycket kritisk mot den inre marknadens sociala dimension. Det måste hända mer på detta område. Det viktigaste av allt är att vi väntar på konkreta förslag från dig om utstationeringsdirektivet. Vi måste i arbetstagarnas intresse klargöra att detta direktiv inte får användas för att skapa billig arbetskraft. Syftet är att förbättra den sociala välfärden.

Min tredje punkt handlar om skattepolitik. Vi anser att de förslag som har lagts fram på detta område är för svaga. Som vi just har sett i debatten om Irland får vi inte tillåta vissa länder att fastställa lägre skattesatser för att locka till sig företag och sedan, när de hamnar i ekonomiska svårigheter, uppmana andra länder att finansiera deras budgetunderskott, om jag får uttrycka det så här förenklat. Det krävs en viss skatteharmonisering, minimisatser för bolagsskatt till exempel. Jag menar att vi måste göra framsteg på detta område. Jag vet att ni upplever svårigheter med många medlemsstater, men jag anser att det är särskilt nödvändigt när det kommer till sociala frågor. Klyftan mellan fattiga och rika är oacceptabel, och vi måste lägga fram nya förslag, särskilt sådana som gynnar kvinnor, vilka drabbas särskilt hårt av fattigdom.

Slutligen talade du om medborgarnas oro, José Manuel Barroso. Detta är en mycket viktig fråga. Men det är också viktigt hur vi presenterar vårt arbete – och detta gäller både kommissionen och parlamentet. Många inser inte att det enda som vi gör, när det kommer till ett stort antal frågor, är att utfärda obegripliga pressmeddelanden om vårt arbete. Vi måste samarbeta för att mer effektivt förklara vad vi gör. Snart införs medborgarinitiativet. Dess motståndare kommer att utnyttja det och använda det mot EU. Vi måste se till att medborgarinitiativet bidrar till att stödja och utveckla EU.

Adina-Ioana Vălean, för ALDE-gruppen . – (EN) Herr talman! Det är svåra tider för den europeiska ekonomin och för det europeiska projektet som helhet. Vi har utarbetat stora strategier, som klimatpaketet, energipaketet och Europa 2020-strategin: system efter system. Vi verkar fortfarande inte veta vart vi vill komma och vad vi vill bli.

Varför säger jag detta? För att det inte räcker att vilja vara bäst för att bli bäst. Sanningen är att vi antar strategier som vi inte alls tror på. Ingen – eller knappt någon – genomför dem, och ingen är villig att finansiera dem.

Vi verkar ha för många strategier och ett bristande intresse för att förverkliga dem. Och det är därför som jag anser att det är dags att återgå till det som ursprungligen möjliggjorde EU-projektet och sammanförde oss: enkla, naturliga saker. Den inre marknaden borde vara vårt stora system, och vi borde lägga ned alla våra ansträngningar på att genomföra den, för om vi vill vara konkurrenskraftiga på världsarenan behöver vi ytterligare ekonomisk integrering. Det enda förnuftiga sättet att åstadkomma detta är genom den inre marknaden.

Jag välkomnar kommissionens arbetsprogram och särskilt förslagen om inre marknadsakten. Men detta räcker inte. Ni har den monetära rapporten. Ni vet vad som krävs – vi måste främja investering, dra till oss kapital och oförskräckt skära ned byråkratiska utgifter. Vi borde fokusera på enkla saker som ger tydliga effekter på EU:s konkurrenskraft, såsom resurseffektivitet, sänkta energikostnader, reform av jordbrukspolitiken och transportens framtid.

Kommissionen och parlamentet måste samarbeta och se till att dessa medel passar vår vilja. Vi ser därför fram emot ett ambitiöst förslag om den fleråriga budgetramen 2011.

Behöver vi fler regelverk för att ta itu med finanskrisen? Ja, men bara om syftet är att främja EU:s konkurrenskraft. Vi borde i alla händelser undvika att bemöta krisen utan kontakt med omgivningen, i förhoppning om att resten av världen ska följa efter.

Om det i det budskap som vi sänder ut till våra medborgare och till världen inte sägs att EU är en pragmatisk sammanslutning av idéer, kapital och värderingar, kommer vi inte att bli den globala aktör som vi önskar. I stället för att påverka världspolitiken kommer vi att påverkas.

Nu några ord om den europeiska terminen. Kommissionen är bäst lämpad för att fastställa våra styrkor och svagheter vid planeringsarbete. Men ni ska vara försiktiga, för ni tycker att EU-medborgarna och medlemsstaterna borde anse att Bryssel vet bättre, och att en politiker i Bryssel står närmare medborgarnas intressen än en parlamentsledamot från deras valkrets. Det är ett svårt arbete, och ni kommer att åta er det genom en politisk samordning 2011.

Jag hoppas att ni lyckas bevisa detta, genom att stimulera tillväxt och sysselsättning – och inte för vissa, utan för alla. Annars kommer vi att få bevittna en verklig antieuropeisk kraft som reser sig.

Jag önskar er lycka till.

Rebecca Harms, för *Verts/ALE-gruppen*. – (DE) Herr talman, herr Barroso! Det är viktigt att klargöra att vi inte kan diskutera detta arbetsprogram utan att ta hänsyn till den aktuella budgetdebatten och utan att beakta Grekland, Irland och andra länder som kan få det svårt.

För det första skulle jag vilja säga att jag i slutet av budgetdebatten hörde att du, José Manuel Barroso, intog en mycket öppen inställning till parlamentets ståndpunkter. Jag anser att det är oerhört viktigt att vi är ärliga när vi antar ett arbetsprogram av detta slag och inte beter oss som om vi skulle kunna nå och genomföra dessa fantastiska mål utan en pålitlig budget som kräver ständiga omförhandlingar.

För det andra har diskussionerna om Irland visat hur långt från en verklig lösning, och från en väg ut ur den krisen som vi har försatt oss i, vi befinner oss, och detta på grund av att vi är för liberala gentemot finansmarknaderna. På min grupps vägnar skulle jag vilja säga att era förslag om hur vi ska övervinna finanskrisen och finna flyktvägar innehåller några bra utgångspunkter, men vi anser inte att det mål som ni har fastställt för er själva är tillräckligt sporrande.

Om vi ser tillbaka på den tid som vi redan lagt ned på att diskutera en lyckad, fungerande valutaunion inom Europeiska unionen och om vi vill se till att vi verkligen vidtar åtgärder för ekonomisk styrning för EU, blir det tydligt att vi inte får överge detta nu.

Vi anser att det saknas ett positivt fokus på att upprätta en gemensam ekonomisk politik efter krisens slut i era förslag. I stället vill ni bara ta itu med symtomen, och vi kommer att fortsätta arbetet på detta område.

Hannes Swoboda har redan nämnt miljöfrågor. Jag är inte nöjd med beskrivningen i detta arbetsprogram av en av hållbar, rättvis och miljövänlig tillväxt utifrån Europa 2020-strategin. Det var inte detta som vi diskuterade i samband med Europa 2020, och det är relevant att Günther Oettinger är en av de kommissionsledamöter som avlägsnar sig alltmer från idén om att återuppbygga ett hållbart EU.

Oldřich Vlasák, för ECR-gruppen. – (CS) Herr talman! Nästa år kommer att bli en prövning för EU-institutionerna, som kommer att visa om de kan stödja den aktuella ekonomiska återhämtningen och möjliggöra en långsiktig tillväxt i sin politik. Kommissionens arbetsprogram är ett nyckeldokument i detta avseende.

I detta skede skulle jag emellertid vilja säga att mindre lagstiftning ibland betyder mer. Jag oroar mig därför till exempel för kommissionens planerade lagstiftningsverksamhet på området tjänstekoncessioner. I just detta fall ska det nämnas att området koncessioner nu uttryckligen utesluts från ramen för anbudsförfaranden, något som också har bekräftats av Europeiska unionens domstol. Detta område skulle definitivt inte gynnas av radikala förändringar. Personer som är engagerade i ekonomin, däribland personer från den offentliga förvaltningen, drabbas hårdast när deras arbetsvillkor ständigt ändras, och de saknar därför visshet om sitt beslutsfattande. All politik måste därför antas en ansevärd tid i förväg, så att vi kan ge alla tillräckligt med tid att förbereda sig under genomförandefasen.

Patrick Le Hyaric, för GUE/NGL-gruppen. – (FR) Herr talman, herr Barroso! I kommissionens resonemang verkar man alltid glömma bort den allvarliga krisen i Europa. Ni skriver till och med i ert dokument, och jag citerar: ”Tecknen på återhämtning är tydliga.” Var är dessa tecken på återhämtning för dem som för närvarande är arbetslösa, lever i fattigdom eller är hemlösa?

Är ni medvetna om att vi lånar ut över 400 miljarder euro av allmänna medel för att rädda banker och att denna siffra är exakt den summa som folket i de åtta länder som återfinns i åtstramningsplanen har tvingats spara? Era alternativ är därför ineffektiva.

Jag föreslår att man i kommissionens program ska utföra en bedömning av hur genomförandet av Maastricht- och Lissabonfördragen har påverkat europeiska arbetstagare och medborgare. Enligt min mening är lösningen inte att minska löner eller budgetar. I stället borde svaret struktureras runt ökad ersättning för arbete, förbättrat socialt skydd och solidaritetsbaserade pensionssystem som bygger på fördelningsprincipen, liksom bidrag från kapitalinkomst till offentliga finanser, som därmed skulle skapa en ny rättvis beskattning. Varför inte i själva verket inleda undersökningar direkt om inrättandet av en skatt på kapitalrörelser genom att fastställa en annan kredit med en ny uppgift för Europeiska centralbanken, som genom att öka penningmängden och annan kredit skulle hjälpa medlemsstaterna att refinansiera banker i syfte att skydda sysselsättning, utbildning, fortbildning, alla gemensamma offentliga tillgångar med nya offentliga tjänster för forskning och nyskapande.

Det som i dagsläget kommer att göra EU trovärdigt är ett annorlunda fördelat välstånd, inte tvångströjan av åtstramning och arbetslöshet.

Niki Tzavela, för EFD-gruppen. – (EN) Herr talman! Eftersom skapandet av arbetstillfällen är en av de prioriterade punkterna i vårt program, skulle jag vilja uppmärksamma

kommissionen på en ny emigrationsera från södra EU. Men jag befarar att ingen i kommissionen lyssnar på mig. I Grekland ser vi redan ett stort antal unga, kvalificerade och högkvalificerade arbetstagare som utvandrar till Australien, Kanada och Förenade Arabemiraten. Samma sak händer på Irland.

Å ena sidan har Tyskland tillkännagett att landet saknar kvalificerad arbetskraft. Det jag skulle vilja påpeka är att Tyskland inte behöver importera kvalificerad arbetskraft från tredjeländer. Medlemsstaterna med ekonomiska problem skulle kunna tillhandahålla kvalificerad arbetskraft till Tyskland. Jag skulle verkligen vilja lägga fram ett initiativ, som borde tas upp med kommissionen, som syftar till att utveckla begreppet mervärde. Varför inte anta en arbetsmarknad med europeiskt mervärde? Inom medlemsstaterna måste vi hantera tillgång och efterfrågan. Vi måste stärka EU med europisk kvalificerad arbetskraft. Detta saknas i programmet, och jag förordar det med eftertryck.

Richard Seeber (PPE). – (DE) Herr talman! Jag skulle vilja gratulera kommissionen till dess ambitiösa arbetsprogram, men vi måste försöka bringa det mer i linje med EU:s strategiska mål och den långsiktiga strategin. Jag skulle vilja uppmana kommissionen att se framtiden an med större mod och mindre ängslan. Ni har det stöd som krävs från parlamentet, samtidigt som särskilt rådet spelar en mer återhållsam roll. De framstegsvänliga krafterna måste hålla samman i detta fall. Konkurrenskraften är en av de centrala frågor som vi måste behandla för att se till att EU förblir konkurrenskraftigt och att vi lyckas nå våra mål, som till exempel hållbar tillväxt och social tillväxt. Det är också viktigt att vi förmedlar detta budskap korrekt. Tyvärr har de antieuropeiska krafterna mycket mer pondus, särskilt i medierna, än de europavänliga krafterna. Alla är dock medvetna om att EU bara kan utvecklas gemensamt i rätt riktning.

Vi måste uppmana kommissionen att under de närmaste åren fokusera på ökad energieffektivitet vid bruket av resurser och råmaterial samt inom utbildning i sitt övergripande program. Universitet och skolor måste bidra till att skapa ett smart EU. Området forskning och utveckling står inför särskilt svåra utmaningar i detta avseende. Vi måste vara medvetna om att resten av världen inte sover. Vi får inte se framtiden an med ängslan och upprätthålla vår trångsynta inställning, såsom rådet i viss mån gör. Parlamentet och kommissionen måste möta framtiden tillsammans.

Monika Flašíková Beňová (S&D). – (SK) Herr talman! Jag misstänker att det inte kan ha varit lätt för kommissionen att utarbeta en så ambitiös plan i denna turbulenta period som vi genomgår, och jag vill därför börja med att gratulera er. Trots detta har jag några påpekanden.

Nyckelordet i programmet är ekonomisk återhämtning efter krisen samt en smart och hållbar återhämtning för alla. Herr vice ordförande! Jag skulle vilja säga att jag ställer mig ganska skeptisk till detta. För det första är det mycket tidigt att tala om återhämtning, för även om det finns vissa tecken på det är det inte alls säkert om det kommer att ske en återhämtning, och jag tror inte att vi får tillåta oss att tvivla ytterligare.

Dessutom anser jag att kommissionen stöder en politik i många stater som gör en återhämtning högst osannolik. Exempel på detta kan inbegripa Lettland, Grekland och nyligen även Irland. Samtidigt som det stämmer att skuldbördan är alltför tung på grund restriktiv ekonomisk politik, kommer vi snarare att upptäcka att det inte finns någon återvändo till tillväxt och att den faktiska bördan har ökat ytterligare.

Jag ser försöket att kräva budgetdisciplin genom att införa strängare Europaomfattande bestämmelser mot samma bakgrund. Dessa åtgärder är kontraproduktiva i en kristid. Dessutom kommer inte budgetdisciplin att lösa den strukturella obalansen i EU:s ekonomi, som exempelvis handelsöverskott och underskott. Jag anser emellertid att detta tillhör en längre diskussion.

En av kommissionens ansträngningar som jag verkligen stöder är regleringen av finanssektorn. Jag är inte helt säker på huruvida de föreslagna och godkända åtgärderna är tillräckliga, men i princip utgör de ett tydligt steg i rätt riktning. Ansträngningen att skapa en smart och hållbar tillväxt är också berömvärd, och jag förstår att man i programmet inte kan gå in på detaljer på djupet, men vi behöver nu mycket mer ambitiösa formuleringar och åtgärder i kampen mot fattigdom och för social integrering.

Ian Hudghton (Verts/ALE). – (EN) Herr talman! Kommissionens program innehåller vissa prioriteringar som förtjänar att nämnas: stöd till ekonomisk tillväxt, bevarande och skapande av arbetstillfällen, förbättrad energieffektivitet och utveckling av förnybara energikällor.

Den skotska regeringen, vår europavänliga nationalistiska regering, som leds av Skotska nationalistpartiet (SNP), delar dessa mål och utnyttjar sin tilldelade, begränsade makt till fullo och gör framsteg när det gäller andra utmaningar också.

Gruppen Europeiska fria alliansen här, som inbegriper SNP och andra europavänliga nationalisterna från Wales, Katalonien och Flandern, arbetar för ett gott styre i våra egna länder, men vår ambition är att fullständigt få delta i EU:s beslutfattande också, genom att ta vår plats som en normal oberoende medlemsstat, så att vi kan utöva hela spännvidden av statliga befogenheter på hemmaplan och även arbeta konstruktivt här med kollegerna mot ett bättre EU.

Pilar del Castillo Vera (PPE). – (ES) Herr talman! I kristider finns det två typer av politik och åtgärder: förebyggande politik och åtgärder eller stimulerande politik och åtgärder.

Förebyggande politik är den som för närvarande gäller övervakning av finansiella tjänster, styrelsesätt och att stärka styrelsesätt. Med andra ord, allt som kommer att varna oss för att det finns problem innan problemen krossar de europeiska ekonomierna.

Den andra typen av politik – stimulerande politik – är dock av avgörande vikt. José Manuel Barroso, Melchior Wathelet, det finns tre grundläggande aspekter i dessa politiska åtgärder. Det finns naturligtvis fler, men jag ska betona tre: forskning och innovation, utveckling av ett digitalt samhälle – med andra ord, den digitala agendan – och den inre marknaden.

Den första aspekten, forskning och innovation, saknas, enligt min mening, i det arbetsprogram som kommissionen har lagt fram.

Ordförande José Manuel Barroso sade tidigare att de särskilda programmen kommer kring halvårsskiftet 2011, men jag tycker inte att det är tillräckligt. Jag kan försäkra er om att jag och min grupp verkligen skulle vilja se en hänvisning till det åttonde ramprogrammet för forskning och teknisk utveckling, något som saknas i ert förslag.

Kristian Vigenin (S&D). – (BG) Herr talman, herr Šeřčovič, mina damer och herrar! Att diskutera kommissionens arbetsprogram är inte en ren formalitet. Det är ett sätt att dra EU-medborgarnas uppmärksamhet till sig och visa vägen till kommissionens områden där den kan få stöd av ledamöterna i kammaren.

Jag kommer att uppehålla mig vid några få ämnen. Nästa år kommer det att vara särskilt viktigt att EU närvarar på den internationella arenan. Utåt borde vi se en allt mer effektiv utrikestjänst, som inte kan vinna stryka utan stöd från kommissionen som helhet.

När det gäller utvidgningspolitiken skulle vi vilja att kommissionen utnyttjar den nya energi som genererades 2010. Vi uppmanar kommissionen att hjälpa Kroatien att uppfylla de resterande kraven för att föra anslutningsförhandlingarna till ett så snabbt och framgångsrikt resultat som möjligt under 2011. Eftersom framstegen med kapitel 23 är av särskild vikt för oss förväntar vi oss att kommissionen ska rapportera till parlamentet om hur samtalen har utvecklats under det första kvartalet 2011.

Den andra kandidatstat som kommissionen måste kartlägga särskilt uppmärksam är Turkiet. Vi förväntar oss att Turkiet ska uppmanas att påskynda fullföljandet av sina åtaganden i förhandlingsprocessen efter valet 2011 och börja utarbeta en ny konstitution med särskild betoning på grundläggande medborgerliga fri- och rättigheter.

Vi uppmanar också kommissionen att regelbundet informera Europaparlamentet om arbetet med att utarbeta ett förslag till ståndpunkt i frågan om Serbiens ansökan om EU-medlemskap.

Vi hoppas att granskningen av den europeiska grannskapspolitiken avslutas med ett förslag om lämpliga korrigeringar som ska se till att de politiska målen överensstämmer med de finansiella instrument som ska garantera dessa mål. I detta sammanhang kommer kommissionen att kunna räkna med Europaparlamentets stöd. Våra mål inom ramen för Europa 2020-strategin måste återspegla vår politik för grannländer i Medelhavet och i öster. Tack, och jag önskar er lycka till med ert arbete nästa år.

Andreas Schwab (PPE). – (DE) Herr talman, herr Barroso, mina damer och herrar! Vi vill att kommissionens lagstiftningsprogram ska ligga i linje med EU:s långsiktiga mål, och även om vi verkligen välkomnar grundstrategin i detta lagstiftningsprogram anser vi att det finns utrymme för förbättringar på många områden.

När det gäller den inre marknaden, ett område som jag ansvarar för, skulle jag särskilt vilja säga att vi vill se till, på grundval av det dokument som professor Mario Monti har utarbetat, att alla EU-medborgare kan tjäna mer på den inre marknaden. När vi diskuterar kommissionens arbetsprogram och när vi använder Montirapporten som underlag innebär detta naturligtvis för det första att kommissionen måste ta itu med kraven i detta dokument. Det innebär med andra ord att den måste se till att de överträdelseförfaranden som kommissionen har inlett mot medlemsstaterna stärks för att möjliggöra att det bristfälliga införlivandet minskas från 1 till 0,5 procent. Tyvärr står det inget om detta i arbetsprogrammet. Tillsammans med de enskilda åtgärderna som tas upp i denna rapport, som den digitala agendan, hypotekslån, koncessioner och mycket annat som jag inte ska hänvisa särskilt till, anser vi i alla händelser att det är viktigt att de åtgärder som tillkännages för 2011 verkligen läggs fram 2011. Den kompletterande informationen att kommissionen utvärderar vissa lagstiftningsplaner hjälper inte i detta avseende.

Slutligen anser jag att vi borde uppmana kommissionen att göra en konsekvensanalys av alla sina lagstiftningsförslag, så att vi får tillfälle att begripa varför de behövs.

Evelyne Gebhardt (S&D). – (DE) Herr talman, herr Barroso, mina damer och herrar! Jag anser att vi har gjort stora framsteg med Lissabonfördraget på EU-medborgarnas vägnar, eftersom vi har inbegripit den sociala marknadsekonomi i principerna om europeisk politik. Det står klart att vi som européer och som parlamentariker förväntar oss att den

sociala marknadsekonomin ska förverkligas. Nu granskar vi den inre marknaden i sig och de frågor som hör ihop med den inre marknaden som helhet, och vi kan se att några av de saker som skulle ha inbegripits har utelämnats.

Det räcker inte att göra sociala konsekvensanalyser av europeisk lagstiftning. Vi behöver förverkliga en social klausul, så att de löften som vi avgav om att medborgarna verkligen ska tjäna på EU uppfylls och inte bara förblir ord på papper. Detta handlar inte bara om den sociala klausulen, utan även om viktiga frågor som tjänster av allmänt ekonomiskt intresse, som kräver ett särskilt skydd. Det är mycket viktigt för mig att kommissionen äntligen tar itu med denna fråga och ser ännu närmare på frågor om arbetstagare än vad som krävdes, till exempel mot bakgrund av utstationeringsdirektivet, där vi fortfarande väntar på att få information om vad som ska ske härnäst.

Slutligen, och nu börjar jag så sakteliga att bli riktigt irriterad, har vi under en längre tid uppmanat kommissionen att införa ett system för grupptalan på EU-nivå. Kommissionen har redan gjort sex eller sju olika studier. Vad återfinner vi nu i detta arbetsprogram? Ytterligare en beställd studie. Vi kan inte fortsätta så här. Vi vill att kommissionen slutligen lägger fram några förslag och beslut på detta område.

Jean-Paul Gauzès (PPE). – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot! Som samordnare för Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) inom utskottet för ekonomi och valutafrågor skulle jag vilja understryka två punkter i ert program.

För det första handlar det om förstärkningen av ekonomiskt styre och den europeiska terminens början. Det glädde oss att välkomna paketet om ekonomiskt styre. Det är av avgörande vikt att detta mål uppnås. I detta avseende skulle min grupp vilja se effektiva och bindande åtgärder som sträcker sig längre än det föreslagna. Det är också nödvändigt att parlamentet verkligen deltar i fullbordandet av de processer som planerats och i genomförandet av dessa. Rättsliga grunder borde instiftas för att förhindra väsentliga förändringar av fördragen, något som bara saktar ned genomförandet av de åtgärder som måste vidtas.

Den andra punkten rör det fortsatta arbetet med finansiell reglering. Projekten har lagts fram, eller kommer snart. År 2011 kommer att bli ett avgörande år. Vi uppskattar kommissionsledamot Michel Barniers proaktivitet. Under 2010 visade parlamentet prov på sin beslutsamhet när det antog övervakningspaketet, direktivet om förvaltare av alternativa investeringsfonder och, med all sannolikhet mot slutet av året, den bestämmelse som kommer att leda till att den europeiska tillsynen över kreditvärderingsinstitut inrättas. Vi vill fortsätta på den inslagna vägen mot ett pragmatiskt, intelligent och effektivt regelverk. Vi förväntar oss detta av kommissionen i dag.

Proinsias De Rossa (S&D). – (EN) Herr talman! För det första talade ordförande José Manuel Barroso i inledningen om att införa vissa åtgärder när det gäller utstationering av arbetstagare. Han specificerade inte detta närmare, men jag skulle vilja påminna honom om att han gjorde ett mycket specifikt åtagande vid utfrågningarna, innan han åter utnämndes till ordförande, om att se över direktivet om utstationering av arbetstagare, så att social dumpning skulle förhindras till följd av direktivets verkan och de rättsfall som uppstod till följd av det. Jag skulle vilja påminna honom om detta.

Får jag också påpeka att det är oerhört viktigt att vi inför lagstiftning som ska sörja för rättssäkerhet för de som tillhandahåller sociala tjänster av allmänt intresse i medlemsstaterna? Kommissionen verkar helt blind för problemen på detta område. Jag

arbetar för tillfället med ett betänkande om detta ämne, och jag kommer att återkomma till detta i början av nästa år. Jag välkomnar också plattformen mot fattigdom, men jag ser inga tecken överhuvudtaget på att kommissionen använder den Europa 2020-strategi som plattformen grundar sig på, till exempel de aktuella förhandlingarna med den irländska regeringen om att lösa landets problem.

Om 2020-strategin inte är ramen för dessa förhandlingar, vad är det då? Vad bidrar EU med för att lösa svårigheterna på Irland, annat än en lösning på bankfrågan?

Får jag bara göra ett sista påpekande? Jag anser att det är helt bakvänt om en ledamot i parlamentet här talar om att upprätta en minimiskatt på bolagsvinster som ska gälla för hela Europeiska unionen utan att samtidigt tala om en gemensam skattepolitik, utan att samtidigt ha en tillräckligt stark budget för att tillhandahålla den sammanhållning som krävs i svaga och perifera stater, och en hel rad andra europeiska politiska åtgärder som måste vidtas innan vi på allvar kan tala om en bolagsskatt som är likvärdig inom i hela EU.

Csaba Óry (PPE). – (HU) Herr talman! Som samordnare för Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) inom utskottet för sysselsättning och sociala frågor anser jag att det arbetsprogram som har presenterats för oss är uppmuntrande, och jag välkomnar särskilt att vi snart kommer att kunna inleda en debatt om flaggskeppsinitiativet under täcknamnet ”ny kompetens för nya arbetstillfällen”.

Jag skulle vilja göra några politiska och några yrkesmässiga kommentarer. Jag anser att det är viktigt att vi inleder samråd i god tid och att kommissionen beaktar både den agenda som rådet föreslagit och de agendor som anpassats efter parlamentets behov. Jag anser att det är viktigt, som andra har sagt, att befintliga ekonomiska resurser backar upp projekt och prioriteringar. Samtidigt menar jag att det är viktigt att de antagna programmen även bör åtföljas av upptäckt och övervakning.

Några problem: utbildning. Vi är för höjda utbildnings- och fortbildningsnormer, men beklagar att det saknas lagstadgade förmåner när det gäller arbetsjukdomar. Jag vill betona och påminna kommissionen om att vi stöder ett mer effektivt genomförande av direktivet om utstationering av arbetstagare, men motsätter oss alla typer av nya direktiv.

Vi menar att medel från socialfonden, globaliseringsfonden och Europeiska regionala utvecklingsfonden måste användas på ett samverkande sätt, med särskild betoning på den huvudprioritering som krävs för att ena dessa program, nämligen skapande av arbetstillfällen och ökad sysselsättning. En sista kommentar: de administrativa bördor som är mycket betungande för ekonomiska aktörer, särskilt små och medelstora företag, måste undanröjas, och detta måste gälla europeiska program och europeiska finansieringsinitiativ.

Edit Herczog (S&D). – (HU) Herr talman! Jag ska försöka att fatta mig mycket kort. Jag vill tacka kommissionen för detta arbetsprogram som måste ha varit mycket svårt att utarbeta, eftersom vi inte har tillgång till budgeten. Även jag vill nämna de punkter som vi skulle ha velat ha med, men som saknades. Vi skulle ha velat se ett lagstiftningsförslag om den efterlängtrade industripolitiken, och därtill skulle vi ha velat se framsteg när det gäller råmaterialpolitiken.

Det skulle ha glatt oss att se mer konkreta förslag i kommissionens arbetsprogram om energieffektivitet och energiprojekt. Vi beklagar djupt att halvårsöversynen av ramprogrammet för forskning och utveckling inte kommer att äga rum och vill med största eftertryck betona att om en överenskommelse om programmen Galileo och Iter kan nås inom ramen för budgeten kan vi återkomma till denna fråga.

Vi skulle verkligen ha välkomnat ett mycket mer effektivt genomförande av politiken för småföretag, som snart firar sin tvåårsdag. Det skulle även glädja oss om sammanhållning och integrering inom EU kan fortsätta i år, när vi under två terminer i följd kommer att ha nya medlemsstater som ordförandeländer, nämligen Ungern och Polen.

Klyftan mellan den östra och västra delen av Europeiska unionen, som märks på exempelvis löner och i andra aspekter, är oacceptabel. Det skulle verkligen vara givande att göra framsteg i detta fall. Slutligen skulle det glädja oss mycket om vi kunde utveckla det östliga partnerskapet, som är mycket viktigt för energiförsörjningen. Detta är rätt, även om det till och med här i parlamentet finns personer som försöker hindra det, i samband med Euronest till exempel.

Catherine Trautmann (S&D). – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot! I detta arbetsprogram presenteras återhämtning i tillväxt och sysselsättning, liksom ekonomisk lagstiftning, som lösningen som ska återupprätta förtroendet. Detta är sant. Vår modell för ekonomisk utveckling kan inte längre klara sig genom att stärka upprätthållandeaspekten av en stabilitetspakt som gång på gång har visat sig begränsad. Återhämtningen i tillväxt måste inriktas på skapandet av arbetstillfällen i hela unionen. Vi måste se på sysselsättning och sociala normer som indikatorer på ekonomisk makt och, utifrån den synvinkeln, betona behovet att lägga mer energi på finansiella transaktioner och en bättre samordning mellan EU och de europeiska sysselsättningsministrarna, samt på unionens ekonomiska förslag. Jag stöder de ledamöter som tog till orda för att betona vikten av direktivet om utstationering av arbetstagare och tjänster i allmänhetens intresse.

Jag anser att EU:s digitala strategi är en avgörande faktor för denna nya ekonomi. Vi borde visa ett större erkännande av kommissionens ambition på denna punkt.

När det gäller medborgarskap borde unionen åter placera medborgarna i kärnan av det europeiska projektet, och de ökade anslagen borde inte bara inriktas på säkerhetsaspekter, och särskilt inte bara på hantering av migrationsströmmar.

Jag skulle vilja avsluta med att säga att detta arbetsprogram för 2011 i grund och botten borde vara det utmärkta exemplet på en politik som på ett positivt sätt tar itu med denna nationernas lockelse att ta tillbaka, vilket alla våra medlemsstater upplever. Jag anser att kommissionen har befogenhet att ändra saker. Den kan lita på parlamentet, som kommer att vara en proaktiv kraft och stödja kommissionen om den visar prov på större ambition.

Elmar Brok (PPE). – (DE) Herr talman, herr Barroso! Jag skulle vilja göra tre korta kommentarer. För det första anser jag, i fråga om yttre förbindelser, att kommissionen, som har ett särskilt ansvar på detta område, borde anta en mer begreppsbasead strategi i fråga om det östliga partnerskapet än den har gjort tidigare och uppmana till en multilateral förbindelse mellan partnerskapets medlemmar. Vi borde i synnerhet göra en mycket mer effektiv utvärdering av det östliga partnerskapet i vårt eget intresse, inte bara ur ett energiperspektiv, och vi borde göra detta till en av våra prioriteringar.

För det andra vet jag inte hur situationen med strukturfonderna ser ut på andra områden, men processen för ekonomisk förvaltning av programmen för yttre förbindelser är outhärdligt långsam. När pengarna finns tillgängliga har det politiska målet redan ett år på nacken. Vi har sett detta i fallet med Mellanösternprogrammen, det östliga partnerskapet och på många andra områden. Jag vet att detta även beror på parlamentet och Europeiska unionens budgetförordning och att de många problemen uppstått till följd av de förfaranden som vi genomförde under Santerkommissionen för 10 år sedan. Men om vi verkligen vill

använda alla dessa pengar på ett bra sätt och se till att de inte bara blir en börda eller alltid kommer för sent, för att tåget har redan avgått i fel riktning, samt främja våra egna politiska intressen, behöver vi bra idéer från kommissionen om hur beslut om inrättandet och genomförandet av program och utbetalning av pengar på dessa områden kan ske mycket snabbare.

José Manuel Barroso, min tredje punkt gäller att frågan om Transatlantiska ekonomiska rådet och den ekonomiska förbindelsen med USA, och inte bara dess ekonomiska utan även dess strategiska betydelse, inte verkar behandlas tillräckligt ingående i kommissionens dokument.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Herr talman! EU-medborgarna förväntar sig att EU-institutionerna ska fokusera på att skapa arbetstillfällen och ett socialt Europa 2011.

Som vice ordförande för utskottet för transport och turism vill jag uttrycka min bestörtning över att ni har bordlagt vitboken om framtiden för de europeiska transporterna till 2011. Detta dokument är absolut nödvändigt för både den framtida budgetramen och sammanhållningspolitikens framtid, som vi redan har börjat diskutera.

Ur arbetsprogrammet för 2011 vill jag belysa vikten av lagstiftningsinitiativ på följande områden: skydd av personuppgifter, förbättring av informations- och nätsäkerhet baserat på normer och rekommendationer för offentlig upphandling, elektroniska signaturer och ömsesidigt erkännande av elektronisk identifiering och autentiseringsmekanismer. Dessa initiativ är absolut nödvändiga för att genomföra den digitala agendan och fullborda den inre marknaden, däribland marknaden för tjänster.

Vi ser också med intresse fram emot lagstiftningsinitiativet om smarta energinät. Dessa nätverk är nödvändiga för att både göra det möjligt att generera elektricitet från förnybara energikällor, i vilka medlemsstaterna har gjort enorma investeringar under de senaste åren, och förbereda den nödvändiga infrastrukturen för elektriska fordon.

Som avslutning ska jag säga att den digitala agendan och energieffektivitet, områden som bidrar till att både skapa arbetstillfällen och stärka EU:s konkurrenskraft, tillsammans med det sociala Europa borde vara våra huvudprioriteringar 2011.

Daniel Caspary (PPE). – (DE) Herr talman, herr Barroso! Kommissionen har lagt fram ett otroligt vittomfattande program för 2011, och jag skulle vilja klargöra att jag anser att det skulle vara bra om man prioriterade bättre.

Vi har nu omkring 30 generaldirektorat och 26 kommissionsledamöter. Jag anser inte att varje generaldirektorat och varje kommissionsledamot borde tvingas rättfärdiga sin existens genom att framställa ett stort antal lagstiftningsförslag. Jag är övertygad om att det ibland skulle vara bra för EU om vi fastställde riktiga prioriteringar och begränsade oss själva till det väsentliga. EU:s styrka ligger inte i att befatta sig med så många frågor som möjligt, utan i att lägga mer tid på viktiga frågor.

Jag skulle framför allt vilja göra några påpekanden om utrikeshandel, eftersom jag är samordnare för min grupp på detta område. Det skulle glädja mig om vi åtminstone kunde göra några framsteg när det gällde den transatlantiska förbindelsen, som Elmar Brok redan har sagt. Transatlantiska ekonomiska rådet har stått på dagordningen i flera år, men har inte ännu haft någon riktig framgång. Om vi ser på hur världen har ändrats under denna period och hur den ekonomiska makten har växlat mellan världens olika regioner, kan vi se att det finns ett trängande behov av ett mycket närmare samarbete med amerikanerna.

Det skulle vara bra om kommissionen under arbetets gång skulle kunna komma ihåg att Europaparlamentet är medlagstiftare på området utrikeshandel sedan Lissabonfördraget trädde i kraft. Båda sidor, parlamentet och kommissionen, kommer att tvingas lära sig att ha att göra med varandra och hur de ska utarbeta lagstiftning gemensamt, särskilt i fråga om utrikeshandel. Det skulle glädja mig oerhört om kommissionen fäste särskild vikt vid detta område och, viktigast av allt, lade ned mycket tid på dialogen och öppna, gemensamma aktiviteter.

Gay Mitchell (PPE). – (GA) Herr talman! För det första välkomnar jag det arbete som kommissionen har gjort för att föra denna dagordning framåt. Europeiska unionen gör sitt yttersta för att få ett slut på denna ekonomiska kris. Men trots det oerhörda arbete som gjorts och den arbetsmängd som fortfarande kvarstår, får vi inte glömma folket i utvecklingsvärlden.

(EN) Herr talman! Som samordnare för PPE-gruppen inom utvecklingsutskottet kan jag säga att det är fullständigt skandalöst att inse att, efter att vi kom överens om att uppfylla ett åtagande på 0,7 procent av BNI för att stödja utvecklingsvärlden, denna budget är den första budgeten – eller att den med säkerhet ligger i frontlinjen – som kommer att stramas åt varje gång som det sker en finansiell nedskärning i våra medlemsstater. Jag förstår – vi alla förstår – att när BNI går ned kommer biståndet att minska, men det borde inte minskas med en procent av BNI och sedan sjunka ytterligare.

Jag ber kommissionen att göra allt i sin makt, så snart som möjligt efter utvärderingen av millennieutvecklingsmålen i New York, för att se till att medlemsstaterna uppfyller sitt åtagande. Vi ber dem inte att bibehålla sina biståndsnivåer. Vi ber dem att inte minska sina bistånd med en procent av sin minskade BNI.

Simon Busuttil (PPE). – (MT) Herr talman! Jag vill bara kort säga att det är enkelt och naturligt att helt enkelt fokusera på den ekonomiska aspekten, på grund av de ekonomiska tider som vi för närvarande upplever. Men EU består inte bara av den europeiska marknaden, utan av europeiska medborgare också. Vi måste därför driva på genomförandet av Stockholmsprogrammet, för det är detta Stockholmsprogram, som vi just har enats om, som kommer att hjälpa oss att skapa ett Europa för våra medborgare.

Det som vi mer konkret behöver nästa år är en ytterligare utveckling för att motarbeta terrorism och garantera allmän säkerhet för våra medborgare, för våra medborgare kräver mer säkerhet från EU:s sida. Vi måste också stärka vår kamp mot organiserad brottslighet, särskilt på området korruption. Dessutom måste vi stärka de medborgerliga rättigheterna, bland annat när det gäller skyddet av brottsoffer. Slutligen vill vi skapa en enda gemensam asyl- och invandringspolitik som ska bygga på solidaritetsprincipen. Tack så mycket.

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) Herr talman! Arbetsprogrammet för 2011 som kommissionen har lagt fram verkar onekligen mycket ambitiöst. Jag hoppas att detta dokument blir grunden för framtiden – en mer konkurrenskraftig, enad och välmående europeisk framtid.

Trots detta har det funnits många ambitiösa dokument och planer tidigare, varav många inte har genomförts. Jag minns väl hur dessa länder som nu upplever en stor finanskris för några år sedan framvisades som föredömen för hur finansiell och ekonomisk politik ska skötas. Men nu har livet lett till stora förändringar.

Jag ger därför mitt fulla stöd till en mer omfattande tillsyn av finansmarknaden, upprättandet av en gemensam energimarknad och utvecklingen av principer för att i högre grad integrera

länder i vår ekonomi. Först då kommer vi att kunna sörja för att EU blir mer konkurrenskraftigt i framtiden, och att våra befolkningar kommer att få större sysselsättningsmöjligheter och högre inkomster.

Andrew Henry William Brons (NI). – (EN) Herr talman! När jag läser kommissionens arbetsprogram för 2011 sticker en huvudpunkt ut: utnyttjande av krisen för att ge kommissionen makt. Samordning av ekonomisk och skattemässig politik, bredare och förstärkt övervakning av skattepolitik, bättre samordning av makroekonomisk politik och, mer nedslående, nya kontrollmekanismer. Vi har hört att detta kommer att skapa en smart och hållbar tillväxt för alla, men om vi granskar kommissionens Europa 2020-strategi är dokumentet avväpnande uppriktigt: 23 miljoner arbetslösa, och BNP föll med 4 procent 2009. Så länge vi anammar globaliseringen kommer vi inte att kunna arbeta oss upp ur krisen.

I Europa 2020-dokumentet hänvisar man till medlemsstaterna som de mest innovativa i världen, men om framväxande låglöneekonomier ostraffat kan stjäla uppfinningar kommer inte innovation att hjälpa oss. Vi måste skydda våra ekonomier från ekonomier med piratkopiering och slavarbete. I dokumentet omtalas EU:s befolkning som begåvad och kreativ. Vi kanske borde följa den demografiska politik som främjar dessa begåvningar och skyddar och bevarar denna kreativitet.

Lena Kolarska-Bobińska (PPE). – (PL) Herr talman! Kommissionens arbetsprogram är ambitiöst, men jag anser att det saknas en sak – jag skulle vilja att kommissionen fäste större vikt vid genomförandet av bestämmelser, lagar, strategier och politiska åtgärder som redan finns. Vi skapar mer strategier och utarbetar nya dokument, men väldigt mycket saker träder helt enkelt inte i kraft, särskilt inte på energiområdet. Jag anser därför att detta borde vara en separat, särskilt punkt i kommissionens arbete. Om kommissionen inte ser till att redan antagna lagar träder i kraft kommer den helt enkelt inte att vara särskilt trovärdig, och den kommer att förlora sin legitimitet. Det var på detta sätt som vi tillät stora finansiella problem drabba EU – vi beaktade inte Maastrichtkriterierna. Många länder började långsamt att bortse från eller bryta mot dem, och nu har vi mycket stora problem. Ja, detta kan verka föga imponerande, det kanske inte ser särskilt bra ut på papperet, men jag anser att det är avgörande för kommissionens arbete.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D). – (LT) Herr talman! Även om kommissionen planerade att återuppliva skapandet av arbetstillfällen så snart som möjligt, innehåller tyvärr inte kommissionens arbetsprogram för 2011 några särskilda förslag om skapandet av nya och riktiga kvalificerade arbetstillfällen på områdena sysselsättning och sociala frågor. Kommissionen lägger än en gång fram samma lagstiftningsinitiativ om utstationering av arbetstagare och arbetstid som den föreslog i arbetsprogrammet för föregående år, och lovar att förbättra rättigheterna för migrerande arbetstagare i hela EU.

Men det räcker inte riktigt till. Vi för en ingående debatt om framtidens pensioner i EU, och ett av förslagen är att höja pensionsåldern, men kommissionen har inte tillhandahållit särskilda förslag om äldres sysselsättning. För det andra, inom ramen för de förhållanden som den ekonomiska och finansiella krisen har gett upphov till har olagligt arbete och skuggekonomin växt avsevärt. Det saknas verkligen konkreta förslag om hur vi ska bekämpa denna sjukdom tillsammans.

För det tredje, för att övervinna fattigdomen och verkligen minska antalet personer som lever i fattigdom i Europeiska unionen hoppas jag verkligen att kommissionen kommer att införa ett direktiv om minimiinkomst så snart som möjligt.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Herr talman! När man utarbetar arbetsprogrammet tas alltid fortsättningen för givet å ena sidan, och förändringar å den andra. I vilken omfattning, och hur kommer förbindelsen mellan dem att se ut 2011? Arbete för att komma ur krisen, att förbättra den ekonomiska tillväxten och skapa arbetstillfällen måste utan tvivel fortsätta. Vårt mål för 2011 har därför fastställts. Vi har godkänt ett tillräckligt antal strategier.

Men vi måste ändra omfattningen på reformer som hör samman med ekonomiskt styrelsesätt. Detta kan ses i Montirapporten på området grundläggande åtgärder för den inre marknaden. Vi måste agera på liknande sätt vid reformeringen av finansinstitut och deras övervakning. År 2011 måste bli ett år av godkända genomförandeåtgärder och ett år då de nya byråerna tas i drift.

En bättre konkurrenskraft kan huvudsakligen uppstå genom ökad effektivitet, med hjälp av innovativa och moderna metoder. Slutligen, en ytterligare uppgift är arbetet med målen och de fleråriga budgetramarna för perioden 2014–2020. I detta fall är det nödvändigt att koncentrera sig på en förbättrad ekonomisk integrering i framtiden.

Monika Smolková (S&D). – (SK) Herr talman! Det är ett ambitiöst arbetsprogram. Det innefattar områden som kommer att bidra till att Europa 2020-strategin genomförs. Det sägs mycket i dokumentet, men jag skulle hellre utreda det som inte sägs, eller inte sägs fullt ut. Mer specifikt, hur vill kommissionen prioritera det påskyndade antagandet av brådskande förslag? Jag betonar påskyndat antagande. Vi känner alla till vilken långdragen affär europeisk lagstiftning är.

Jag skulle också vilja fråga – programmet avslutas med en betoning på samarbete mellan kommissionen, Europaparlamentet och rådet. Min fråga är: tror ni att konstruktivt samarbete med rådet är möjligt när Angela Merkel och Nicolas Sarkozy inte visar ett enda tecken på att vilja samarbeta?

Maroš Šefčovič, *ledamot av kommissionen.* – (EN) Herr talman! Jag skulle vilja tacka ledamöterna för deras positiva och vänliga ord om kommissionens arbetsprogram.

Om man granskar era inlägg kommer man att se att det finns en hög grad av konvergens när det gäller de mål som vi skulle vilja uppnå tillsammans. Jag anser att det beror på att kommissionens arbetsprogram, till stor del, var en gemensam ansträngning. Den strukturella dialogen som vi inledde i år, den intensiva kommunikationen mellan utskotten och kommissionsledamöterna, har definitivt lönat sig. I slutändan har vi ett arbetsprogram för kommissionen som innehåller parlamentets och kommissionens konvergerande mål.

Många av er betonade vikten av att fokusera på lämpligt genomförande, så att våra program och förslag inte bara förblir ord på papper. Jag har full förståelse för denna begäran, och av den anledningen inbegrep vi också kontroll av det pågående arbetet i kommissionens arbetsprogram. Det skulle glädja mig mycket att regelbundet komma till parlamentet och ge er en sammanfattning av de framsteg vi gör och hur vi genomför kommissionens arbetsprogram, så att vi kan diskutera, inte bara en gång om året, utan regelbundet, om hur fullbordandet av kommissionens arbetsprogram framskrider.

Som det ser ut i år kommer vi med säkerhet att ha genomfört 30 av de 34 initiativ som vi utlovade. Detta är en relativt bra utveckling, men vi kommer naturligtvis att vara beredda att diskutera denna fråga ytterligare med er och hålla er informerade under ordnade former.

Det gläder mig också att ni, med vissa undantag, uppmanar oss att göra mer, inte mindre. Detta är givetvis en mycket välkommen tendens från parlamentet gentemot kommissionen. Jag instämmer med alla er som säger att vi måste prestera bättre. Vi ska inte bara prestera väl för att uppfylla våra mål, utan vi måste visa att med högkvalitativt arbete kan vi utnyttja resultatet som det bästa motargumentet och bästa instrumentet för att hantera euroskepticism i EU och andarna från det förflutna, som alltid dyker upp när vi går in i hårda tider: protektionism, rasism, främlingsfientlighet och många av de företeelser som ni just har beskrivit här. Med ett gott arbete och bra samarbete kan vi hantera dessa andar från det förflutna.

Det stämmer att vi behöver investera mycket i infrastruktur, men vi är också övertygande om att vi behöver modern infrastruktur. Om vi vill konkurrera på global nivå och bevara vår konkurrensfördel måste vi helt klart uppgradera vår infrastruktur. Det är inte bara viktigt för våra ekonomiska mål, utan det är också viktigt för att göra våra ekonomier mer miljövänliga och för att utveckla resurseffektiva ekonomier. För att göra detta måste vi, mer än någonsin, använda de projektorienterade EU-obligationerna, vi måste samarbeta närmare med EIB och vi måste finna sätt att utnyttja offentligt-privata partnerskap mer i framtiden. Ni kommer också att finna detta i vårt program.

När det gäller den inre marknaden välkomnar jag alla kommentarer om och fokuseringen på den inre marknaden, för detta är verkligen EU:s största kronjuvel. Vi har uppnått mycket med den inre marknaden, och vi vet att vi kan uppnå mer om vi lyckas frigöra den inre marknads potential. Vi måste avlägsna de sista hindren som står i vägen för den inre marknaden, vi måste bli av med flaskhalsar och utnyttja nya ekonomiska områden. Vissa av er hänvisade till den digitala ekonomin och hur mycket vi skulle kunna förbättra livet i Europa om vi använde fler e-tjänster, e-förvaltning eller e-handel, och detta är nya områden som vi måste engagera oss mer i.

Mario Monti lade fram en utmärkt rapport, och Michel Barnier har använt denna rapport som underlag för våra förslag. Vi inledde debatten om hur EU:s inre marknad ska förbättras, bli mer öppen och mer konkurrenskraftig, så att den ska ge oss ännu bättre resultat än de vi ser i dag. Så låt oss delta och se över vilka av de förslag som Michel Barnier har lagt fram som skulle kunna vara viktigast och vilka förslag som borde ges hög prioritet. Jag tror att vi kommer att få en bättre och starkare inre marknad om vi samarbetar.

När det gäller den administrativa bördan införde Günter Verheugen, som ni vet, en minskning av den administrativa bördan med 25 procent fram till 2012 i programmet. Det gläder mig att kunna tala om för er att kommissionen arbetar mycket hårt för att denna gräns ska nås. Nu strävar vi efter att nå en nivå på 30 procent, men vi måste också vara mycket tydliga med att det inte bara är kommissionen som kan leverera resultat. Mycket ofta ökar den administrativa bördan på nationell nivå när länderna genomför EU-lagstiftning på olika villkor. Vi måste arbeta med denna fråga från båda sidor, på EU-nivå och på nationell nivå.

När det gäller vikten av den inre marknads sociala dimension instämmer jag helt med er. Vi har dragit lärdom av det förflutna, och vi kommer att lägga fram förslag om utstationerade arbetstagare, om ett arbetstidsdirektiv och om tjänster i allmänhetens intresse, något som borde återspegla denna mycket viktiga sociala dimension, eftersom vi vet att den inre marknaden bara kommer att fungera när medborgarna hyllar den. Av denna anledning måste vi inbegripa denna mycket vederhäftiga, sociala konsekvensanalys i de förslag som vi lägger fram, så att vi vet att de förslag som vi erbjuder medborgarna godtas och får deras stöd.

Niki Tzavela framförde en mycket stark vädjan när det gäller den potentiella kompetensflykten, att vi förlorar unga välutbildade européer som lämnar EU för att arbeta på annat håll. Ibland beror det på kvarvarande hinder på EU:s arbetsmarknader, ibland beror det på bristande information, men ofta beror det på att vår utbildning inte är anpassad efter de europeiska företagens behov. Det gläder mig därför att ni om en liten stund kommer att inleda diskussionen om det nya flaggskeppsinitiativet.

Jag ser att mina kolleger, kommissionsledamöterna Androulla Vassiliou och László Andor, är här. De kommer att förklara hur vi skulle vilja förbättra det, hur kunskaperna ska anpassas efter behoven på ett sådant sätt att ungdomar inte blir arbetslösa, utan för med sig sin potential till den europeiska ekonomin, och vi kommer alla att gynnas av detta.

Flera av er betonade vikten av att reglera finansmarknaderna och ett snabbt beslutsfattande samt hur vi ska uppnå det. Vi har redan belyst att i framtiden måste vi gå framåt med mer samordning mellan parlamentet, kommissionen och rådet. Vi skulle vilja göra det i en ny form av programplanering inom unionen, där vi kommer att besluta om prioriteringarna, tidsplaneringen och tidsfristerna, så att vi kan få snabbare resultat och påskynda lagstiftningsprocessen ytterligare jämfört med dagens takt.

Jag försäkrar er att vi kommer att göra vårt yttersta för att ge er ett ambitiöst projekt när det gäller den fleråriga budgetramen. Vi behöver er hjälp med att förklara på alla nivåer – för medierna, för nationella åhörare – denna debatts omfattning, hur mycket vi i EU kan uppnå med bara 1 procent av BNP, EU-budgetens struktur där närmare 95 procent av denna budget återgår till nationella ekonomier med högt mervärde från EU. Denna debatt måste också flyttas till de nationella huvudstäderna, och vi måste tala med medborgarna för att informera dem om denna budgets struktur, så att vi kan få stöd för våra ambitiösa förslag.

Elmar Brok hänvisade till mycket viktiga områden inom ramen för yttre förbindelser – det östliga partnerskapet, utvidgningsprocessen – områden där vi också måste arbeta för trovärdighet på båda sidor. Vi måste vara mycket trovärdiga när det gäller våra förhandlingsmetoder och övervakning av de kriterier som kandidatländerna uppfyller, men vi måste också vara trovärdiga i det som vi erbjuder kandidatländer, så att vi bygger upp förtroende på båda sidor.

USA är en mycket viktig partner, och om vi lyckas avlägsna vissa hinder för ömsesidig handel skulle det vara oerhört gynnsamt, och jag instämmer i att vi måste anstränga oss mer på detta område.

När det gäller handel vet ni att EU är redo att förhandla och redo att avancera, men vi behöver partner. Vi kan inte bara sluta avtal om vi inte är säkra på att den andra sidan kommer att motsvara villkoren. Men jag instämmer i att vi ständigt måste ta itu med denna fråga när vi lägger fram förslag och letar efter nya öppningar, för den globala handeln kommer med säkerhet att gynna den globala ekonomin, och detta är vad de flesta av världens ekonomier behöver just nu.

Till sist, i fråga om frihet, säkerhet och rättvisa är vi fullt medvetna om att detta är ett av de områden som våra medborgare intresserar sig och oroar sig mest för, och därför har vi avsatt en så pass stor del av vårt program till detta område. Jag är säker på att mina kolleger, Cecilia Malmström och Viviane Reding, kommer att rikta uppmärksamhet på hur denna oro ska behandlas, något som har tagits upp både i denna debatt och i den strukturella dialog som de förde med sina respektive utskott.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum under sammanträdesperioden i december.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

João Ferreira (GUE/NGL), *skriftlig.* – (PT) Kommissionens arbetsprogram för 2011 grundas tydligt på kontinuitet. Bland proklamationerna om ”smart och hållbar tillväxt för alla” utgör de dominerande riktlinjerna, som har gett upphov till en allvarlig obalans i EU, den verkliga skillnaden i EU:s ekonomier, den allvarliga krisen och de konjunkturutsikter som vissa medlemsstaterna står inför, med arbetslöshet och djupa sociala orättvisor. Programmet innefattar också riktlinjer såsom upprätthållandet av det irrationella kriteriet i stabilitets- och tillväxtpakten, avreglering och devalvering av arbetsstyrkan, och jag skulle vilja framhålla kravet på att lägga fram ett nytt förslag i syfte att ändra direktivet om arbetstidens förläggning. Det är också värt att notera uttalandet i programmet om budgetförordningen, som säger att de flesta åtgärder som ska överbrygga den klyfta som har uppstått på grund av krisen redan har lagts fram. Detta visar att löftena om att få ett slut på skatteparadis och finansiella derivat har åsidosatts. Detta visar att de finansiella spekulationerna fortsätter okontrollerat. Nya attacker på medborgerliga rättigheter, friheter och garantier lurar vid horisonten, däribland programmet för registrerade resenärer, och detta är ett ärende som kräver mycket uppmärksamhet och ett aktivt intresse.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (S&D), *skriftlig.* – (PL) I meddelandet från kommissionen där dess arbetsprogram för 2011 sammanfattas framhåller man utvägen ur krisen och stimulans av ekonomisk tillväxt. Ett betydande inslag är den virtuella marknaden, som fortfarande har stora utvecklingsmöjligheter – men på villkor att en verklig inre marknad upprättas på Internet. I förhållande till detta uppmuntrar jag med eftertryck kommissionen att fullborda ett grundligt genomförande av den digitala agendan, som det hänvisas till i meddelandet. Jag anser att om man utnyttjar den potential som informationstekniken har gett oss skulle det också ses som en väg ut ur den ekonomiska krisen. Utvecklingen av Internethandeln, åtgärder på området immaterialrätt och tillgängliggörandet av Europas kulturarv på nätet borde ses som ett prov på EU:s effektivitet.

Som föredragande för utskottet för rättsliga frågor på området bättre lagstiftning (2008 års betänkande), skulle jag vilja uttrycka min belåtenhet med att kommissionen har beslutat sig för att inbegripa förslag från mitt betänkande i arbetsplanen för året. Jag syftar på den större tonvikt som lades på en efterhandsutvärdering av europeisk lagstiftning och perioden för offentligt samråd om nya förslag som utökades från åtta till tolv veckor.

Kinga Göncz (S&D), *skriftlig.* – (HU) Jag välkomnar att kommissionen inleder nästa år med ett omfattande arbetsprogram. I dessa dagar bevittnar vi hur den snabba förändringen av ekonomiska, finansiella och internationella politiska omständigheter överskuggar våra planer nästan varje vecka. Jag anser därför att det är viktigt att se över kommissionens arbetsprogram flera gånger nästa år.

Det gläder mig att man i dokumentet nämner skapandet av arbetstillfällen som en av de viktigaste prioriteringarna för 2011, men samtidigt beklagar jag bristen på lagstiftningsinitiativ för sysselsättningsändamål och sociala syften. Kommissionen har äntligen beslutat att utarbeta den europeiska ramstrategin för romerna, men jag menar att det är grundläggande att detta åtföljs av lagstiftningsförslag som syftar till integration och till att förbjuda diskriminering. När Barrosokommissionen tillträdde lovade den att när man lade fram förslag skulle det i varje enskilt fall föregås av en utvärdering av deras sociala

effekter. Men jag ser inga tecken på detta i det aktuella arbetsprogrammet. Jag förväntar mig att kommissionen ska stå redo, från början av 2011, att acceptera och behandla de medborgarinitiativ som undertecknats av en miljon EU-medborgare. I en tid då vi, i vissa medlemsstater, ser öppna och förtäckta attacker på mediefriheten och brott mot grundläggande demokratiska rättigheter anser jag att det är särskilt viktigt att kommissionen, som väktare av fördragen, fäster större vikt än någonsin vid statliga beslut som hotar de nya mediernas oberoende, systemet för demokratiska kontroller och balans samt rättsstatsprincipen, och den borde, om så krävs, vidta nödvändiga åtgärder till försvar för grundläggande demokratiska värderingar.

Zita Gurmai (S&D), skriftlig . – (EN) Som kvinna och politiker som arbetar med jämställdhet mellan könen är jag besviken på kommissionens arbetsprogram för 2011. Kvinnorna har helt glömts bort i detta program. Jag var tvungen att anstränga mig för att hitta åtminstone ordet "kvinna" ... i bilagan. Och till och med där, och jag citerar: "Beroende på resultatet av samrådet kan kommissionen eventuellt anta ett lagstiftningsförslag om förlikning, som ska inbegripa pappaledighet och ledighet för vård av anhörig, under 2012." "Beroende på." "Kan eventuellt anta." "Under 2012." Denna mening kommer från en kommission som skyndade sig att framställa en ihålig så kallad kvinnostadga i mars, och som ignorerade parlamentet när man skulle förhandla om den nya jämställdhetsstrategin, som, kan jag tillägga, inte är mer konkret än kommissionens arbetsprogram i det här sammanhanget. I mars visste vi att Viviane Redings stadga bara var en fasad utan innehåll. Vi bad upprepade gånger om en stark lagstiftningstext, men Reding ville inte lyssna på det örat. Hur kan vi acceptera ett EU som godtar medlemsstater när de finansiellt sett inte ligger i linje med EU:s bestämmelser och avtal, samtidigt som vi inte kan acceptera ett EU som godtar medlemsstater som ignorerar jämställdhet mellan könen och bildar regeringar med få eller inga kvinnliga ministrar?

Jiří Havel (S&D), skriftlig. – (CS) Det är ingen överraskning att de tre länder som fick budgetförhandlingarna att kollapsa är nettobetalare och dessutom mottagare av rabatten. Det råder verkligen inga tvivel om att Storbritannien har inlett den ofrånkomliga striden för sin rabatt. De ursäkter som budgetsabotörerna har valt är rätt kraftlösa. Det är mycket oansvarigt att begränsa budgetens flexibilitet i kristider. Vi måste tvärtom öka flexibiliteten vid en kris. Denna vägran att diskutera nya ekonomiska resurser till EU:s budget med parlamentet i enlighet med Lissabonfördraget, och vägran att inleda en dialog om den fleråriga budgetramen, är en usel parodi på den en gång prisade brittiska humorn.

Joanna Senyszyn (S&D), skriftlig. – (PL) Kommissionens arbetsprogram för 2011 måste innehålla ett förslag till ett direktiv om att bekämpa våld mot kvinnor och ett EU-program för finansiering av idrott. Kommissionen har åtagit sig att göra detta. Det är dags att de genomförs. Våld mot kvinnor är för närvarande den allvarligaste formen av diskriminering av kvinnor och ett brott mot de mänskliga rättigheterna. I EU har så många som 45 procent av alla kvinnor – det innebär 100 miljoner – fallit offer för våld. Mellan en och två miljoner europeiska kvinnor utsätts dagligen för våld. Det finns ingen ursäkt för att utarbetandet av ett direktiv om denna fråga försenas.

Jag uppmärksammar också idrottsfrågan, en av Europeiska unionens befogenheter efter Lissabonfördragets ikraftträdande. Kommissionen har åter, genom att återropa budgetbegränsningar på nationell nivå och EU-nivå, skjutit upp framläggandet av ett EU-program på detta område. Jag befärar att om vi godtar denna ståndpunkt kommer det aldrig att bli något program, för det kommer alltid att finnas frågor som är viktigare än idrott. Men att främja fysisk aktivitet skapar obestridligen fördelar i form av förbättrad

hälsa och ett välbefinnande hos européer och höjer deras effektivitet på arbetet. Detta bidrar till att minska sjukdomar och därmed reduceras kostnaderna för hälso- och sjukvård, och det motverkar även social utslagning. Det är också mycket viktigt att utnyttja äldre människors potential på arbetsmarknaden. Jag hoppas att kommissionen kommer att beakta denna fråga, som har tagits upp många gånger, i sina framtida förslag om sysselsättning och skapandet av nya arbetstillfällen.

(Sammanträdet avbröts för några minuter.)

15. En agenda för ny kompetens och nya arbetstillfällen (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är kommissionens uttalande om en agenda för ny kompetens och nya arbetstillfällen.

László Andor, *ledamot av kommissionen* . – (EN) Herr talman! I dag finns det 23 miljoner arbetslösa inom hela EU, vilket motsvarar en arbetslöshetsnivå på cirka 10 procent.

Den här situationen uppstod som en konsekvens av den finansiella och ekonomiska krisen, och vi måste hantera de dramatiska konsekvenserna. Denna situation avskräckte dock inte EU-kommissionen från att presentera ambitiösa mål i Europa 2020-strategin, och EU har ställt upp ambitiösa mål som ska uppfyllas inom en inte alltför avlägsen framtid.

Vi har ett överordnat mål för sysselsättningen på 75 procent för män och kvinnor till 2020, och i dag antog kommissionen ännu ett flaggskeppsinitiativ inom ramen för Europa 2020-strategin: "en agenda för ny kompetens och nya arbetstillfällen" som beskriver hur vi har för avsikt att göra framsteg mot full sysselsättning.

Det är ett komplement till flaggskeppsinitiativet "Unga på väg", som antogs i september. Båda bör bidra till att uppfylla våra mål för 2020 om sysselsättning och utbildning. Ja, krisen har lett till att miljontals arbetstillfällen har försvunnit. Ja, vi möts av en hårdnande internationell konkurrens, men det är ingen ursäkt för att inte agera.

Det är tvärtom en uppmaning att agera och utforma vår framtid. Det är upp till oss att skapa fler och bättre arbetstillfällen. Sysselsättningspolitiken är till stor del ett ansvar för medlemsstaterna, men som beslutsfattare inom EU måste vi i kommissionen tillsammans med parlamentet och arbetsmarknadens parter dra vårt strå till stacken. Vi måste göra det möjligt för alla som kan arbeta att faktiskt göra det. Vi måste låta arbetskraften generera nya idéer och starta nya företag. Vi måste se till att den yngre generationen kan dra nytta av den sociala modell vi har utvecklat. Vi behöver arbetstillfällen med bättre kvalitet och bättre arbetsvillkor för alla anställda. En agenda för ny kompetens och nya arbetstillfällen omfattar förslag till åtgärder inom fyra områden: reformer på arbetsmarknaden, kompetens, arbetstillfällen med bättre kvalitet och bättre arbetsvillkor och att skapa nya arbetstillfällen.

I agendan föreslås 13 specifika åtgärder på EU-nivå som ska genomföras i partnerskap med regeringar, arbetsmarknadens parter och civilsamhället.

Först måste vi se till att våra arbetsmarknader fungerar bättre genom att genomföra reformer som ger den flexibilitet och trygghet som krävs. En av lärdomarna från de senaste två åren är att "flexicurity"-åtgärder har bidragit till att man kunnat rida ut krisen.

Vi har nu för avsikt att diskutera alla komponenter av "flexicurity" och hur de kan förbättras genom att bygga vidare på EU:s gemensamma principer om "flexicurity" med medlemsstaterna och arbetsmarknadens parter.

Agendan lyfter fram flexibla, men tillförlitliga, avtalsbestämmelser, livslångt lärande, aktiva arbetsmarknadsåtgärder och moderna sociala trygghetssystem.

Arbetsmarknaderna inom EU är mycket segmenterade, där anställda med trygga tillsvidareavtal ofta verkar bredvid och utför samma arbete på samma arbetsplats som anställda som har tillfälliga avtal med låg social trygghet och dåliga utsikter att få fast anställning.

För att förbättra situationen och minska befintliga skillnader kan man diskutera möjligheten att i större omfattning använda tillsvidareavtal, vilket finns med i den agenda som antogs i dag. Avtalen ska ha en tillräckligt lång provanställningstid som gradvis ger de anställda ett ökat anställningsskydd och bättre möjligheter till fortbildning och livslångt lärande samt rätt till yrkesvägledning.

På sikt skulle detta göra det möjligt för de anställda att få fullständiga rättigheter, medan företagen skulle få tillräcklig, men minskande flexibilitet under provanställningstiden. Det skulle också ta bort de hinder som ofta förhindrar arbetsgivaren från att nyanställa på lång sikt.

För det andra måste vi utrusta människor med rätt kompetens för de arbeten som finns på marknaden i dag och i morgon. Vi vet att vissa arbetsgivare redan i dag har problem med att tillsätta lediga tjänster, eftersom de inte kan hitta personer med rätt kompetens.

Detta visar inte bara att vi behöver ökad kompetens och rätt kompetens, utan också att den tillgängliga kompetensen på arbetsmarknaderna inom EU är dåligt anpassad till behoven.

Inom överskådlig framtid kan det bli en ännu allvarigare arbetskraftsbrist än i dag – IKT-personal, läkare, sjuksköterskor, forskare och personer med miljökompetens som gör att vi kan övergå till en grönare ekonomi.

”Ny kompetens och nya arbetstillfällen” kommer med förslag på praktiska verktyg i det här avseendet. Vi kommer att införa ökad öppenhet om kompetensbehoven och främja en bättre matchning genom kompetenskartan för EU för att göra det enklare för människor att se vilka kompetenser som behövs mest i dag och i morgon. Kommissionsledamot Androulla Vassiliou kan berätta mer om detta. Det är uppenbart att vi måste ha ett nära samarbete med alla relevanta intressenter för att överbrygga klyftan mellan utbildningsvärlden och arbetslivet.

För det tredje har vi för avsikt att förbättra arbetstillfallen och säkra bättre arbetsvillkor. EU har en mycket ambitiös lagstiftning på det här området, som nu måste ses över. Erfarenheter av införlivandet visar oss när och var det finns utrymme för förbättringar. Vi måste se till att lagstiftningen fungerar bättre, att den följer nya sätt att arbeta och ny teknik och att den är enklare att förstå och tillämpa för människor och företag.

I praktiken har vi för avsikt att genomföra en översyn av arbetstidsdirektivet och lägga fram ett lagstiftningsförslag som har som mål att förbättra införlivandet av direktivet om utstationering av arbetstagare, och vi kommer även att lägga fram förslag inom området arbetsmiljö och hälsa.

Förutom att granska EU-lagstiftningen innehåller agendan om ny kompetens och nya arbetstillfällen förslag till en integrerad metod som inkluderar så kallade mjuka instrument,

t.ex. uppförandekoder och rekommendationer för att införliva riktlinjerna, referensnivåer och utbyte av bästa praxis.

Jag ser fram emot att diskutera de här frågorna med er, och jag är övertygad om att vi tillsammans med Europaparlamentet, medlemsstaterna och arbetsmarknadens parter kan få dem att fungera bättre.

Sist, men absolut inte minst, måste vi skapa fler arbetstillfällen. Nya arbetstillfällen behövs för att skapa tillväxt, men det finns alltför många hinder i vägen. Vi föreslår att man förbättrar betingelserna för att skapa nya arbetstillfällen, framför allt inom snabbväxande och FoU-intensiva sektorer, genom att minska den administrativa belastningen och skatterna på arbete och genom att hjälpa entreprenörer.

Vi föreslår också stimulansåtgärder för företagande och stöd till personer som håller på att starta ett företag eller som nyligen gjort det.

I det här avseendet kan man inte tillräckligt ofta betona vikten av det nya europeiska instrumentet för mikrolån som ett verktyg för att hjälpa människor att starta egna företag. Inom EU finns många begåvningar. Låt oss se till att idéer och innovationer leder till att riktiga arbetstillfällen skapas.

I dag har kommissionen presenterat sina prioriteringar om hur man ska göra framsteg mot full sysselsättning. En dagordning för ny kompetens och nya arbetstillfällen kan göra verklig skillnad om vi alla arbetar tillsammans. Jag uppmanar er alla att göra vad ni kan för att gå vidare med vårt arbete för att nå full sysselsättning inom EU.

Androulla Vassiliou, ledamot av kommissionen . – (EN) Herr talman! Jag är särskilt glad över att tillsammans med kommissionsledamot László Andor kunna presentera det nya flaggskeppsinitiativet "En agenda för ny kompetens och nya arbetstillfällen". Bättre utbildning och fortbildning är grunden för att ge människor den kompetens de behöver för att hitta arbete, behålla arbetet och förbereda sig för framtidens arbeten.

Därför måste vi investera i människor och i deras förmåga att skapa innovationer, nya företag och nya arbetstillfällen. Utan betydande och kontinuerliga investeringar i hög kompetens och utbildning kommer våra ekonomier att få det svårt att snabbt ta sig ur krisen. Kompetens är grunden för Europa 2020 för en smart, hållbar och inkluderande tillväxt. Därför har de två flaggskeppsinitiativen "Unga på väg" och "En agenda för ny kompetens och nya arbetstillfällen" både viktiga utbildnings- och fortbildningsdimensioner och sysselsättningsdimensioner.

I dag vill vi genom det här projektet resonera kring hur utbildning kan bidra till att uppnå en sysselsättningsnivå på 75 procent till 2020. Tjänster som innehas av personer med hög kompetens förväntas öka med 16 miljoner från i dag och fram till 2020, medan tjänster som innehas av lågutbildade arbetare kommer att minska med cirka 12 miljoner under samma period. Det finns mer än 80 miljoner vuxna inom EU som hålls tillbaka för att de har allvarliga brister i sin grundläggande kompetens. Därför behövs omedelbara åtgärder, framför allt på utbildningssidan.

För det första måste vi vara medvetna om att livslångt lärande är en av huvudpelarna för flexibla trygghetsstrategier för att se till att våra arbetsmarknader fungerar bättre, som kommissionsledamot László Andor påpekade. Vi instämmer alla i denna diagnos. Kompetens kan säkra och förbättra rörligheten på arbetsmarknaden, men livslångt lärande är ännu inte en realitet inom EU. Kompetenshöjning ska inte vara en lyx för dem som redan

har hög kompetens. Det är en nödvändighet för alla. Personer med låg kompetens har mycket små möjligheter att delta i kontinuerlig fortbildning i alla medlemsstater. Detta bör förändras genom gemensamma insatser från alla partner, regeringar, arbetsgivare och medborgare.

För det andra måste vi se till att människor har rätt kompetens för arbetsmarknaden. EU måste inte bara höja kompetensen hos de personer som redan befinner sig på arbetsmarknaden, utan också se till att människor redan från början får rätt kombination av olika kompetenser för att anpassa sig till och utvecklas i ett snabbt föränderligt samhälle. Vi måste framför allt skapa bättre prognoser för vilken kompetens som behövs på arbetsmarknaden. Med det målet i åtanke kommer vi att presentera en kompetenskartan för EU, som inte bara visar vilken kompetens arbetsgivarna letar efter i dag, utan som också ger en prognos över vilken kompetens som kommer att behövas i framtiden. För att kunna förbereda ungdomar för att ta sig in på arbetsmarknaden och för att anpassa sig till och arbeta på tjänster som kanske inte finns i dag måste vi fokusera på att utbildningssystemen erbjuder rätt kombination av olika kompetenser. Särskild tyngd bör läggas på grundläggande kompetens inom läsning, matematik och naturvetenskap.

Det är mycket viktigt att framför allt motverka låg utbildningsnivå och att elever lämnar skolan i förtid. Därför beslutade jag att lansera en högnivågrupp om läs- och skrivfärdigheter i januari. För att vi ska kunna utveckla ett kunskapsbaserat samhälle måste dessutom våra barn bli bättre på naturvetenskap, matematik och teknik. Vi måste också fokusera våra insatser på att förvärva en övergripande kompetens, som krävs för att vara anställningsbar: exempelvis språkkunskaper, digital kompetens eller entreprenörskap och kompetens att ta initiativ. Jag menar att det är lika viktigt att vi agerar för att sörja för att vi utvecklar den kompetens som krävs för framtidens jobb, inom förnybar energi, grönt byggande, smarta transporter och e-hälsa, för att nämna några exempel.

Avslutningsvis uppger vissa arbetsgivare att de har rekryteringsproblem, trots att kris råder och arbetslösheten är hög. Agendan uppmanar därför till en bättre matchning mellan människors kompetens och arbetstillfällena och till att utnyttja EU:s potential. Mot bakgrund av detta vill jag föreslå ett Europeiskt färdighetspass, som gör att medborgarna kan dokumentera sin kompetens på ett tydligt och jämförbart sätt. Detta är en vidareutveckling av det populära Europass-CV. Min sista poäng är att varken utbildning eller sysselsättning på egen hand kan skapa rätt kombination av olika kompetenser.

Vi måste söka nya former av samarbete och partnerskap med utbildnings- och fortbildningsleverantörer, företag och andra intressenter, inklusive fackföreningar och offentliga arbetsförmedlingar.

Herr talman, parlamentsledamöter! Genom Europa 2020 ställer vi upp mål och anger ambitioner. Nu är det dags att göra framsteg i riktning mot våra ambitioner och att fastställa vår reformstrategi. Agendan för ny kompetens och nya arbetstillfällen beskriver hur EU kan bidra till att uppnå dessa mål. Vägen ut ur krisen är att utveckla en konkurrenskraftig, kunskapsbaserad ekonomi inom EU som ger fler och bättre arbetstillfällen.

Csaba Óry, för PPE-gruppen. – (HU) Herr talman, kommissionsledamöter! Parlamentets tradition är att vi tenderar att närma oss förslag på ett intresserat, men kritiskt sätt. I dag måste jag dock säga att jag helhjärtat välkomnar och stöder den fråga som just beskrivits. Jag är särskilt nöjd med den definition som kommissionsledamot László Andor använder med anledning av att full sysselsättning är målet: att alla som kan och vill ska ges medel och möjlighet att arbeta.

Jag stöder också de fyra huvudprioriteringarna: reformer på arbetsmarknaden, bättre arbetstillfällen, effektivare åtgärder för att skapa nya arbetstillfällen och bättre arbetsvillkor. Vi inser dock att det inte kommer att bli lätt att uppnå dem. Vi instämmer i det som sagts om "flexicurity", även om jag måste säga att det verkligen är hög tid att vi talar om detaljerna. Vi använder ofta termen och tolkar dess innebörd på många olika sätt.

I harmoni med de grundläggande principerna om bättre lagstiftning anser vi att det är nödvändigt att reagera på förändrade arbetsvillkor. Därmed är det motiverat att göra en översyn av arbetstidsdirektivet, även om jag vill påpeka att vi inte anser att det krävs ett nytt direktiv vad gäller utstationering av arbetstagare. Vi är dock redo att diskutera införlivandet och de erfarenheter som dras under införlivandet och om så krävs göra ändringar. Jag vill dock rikta uppmärksamhet på regleringen av atypiska anställningsformer. Detta innebär helt nya relationer mellan arbetstagare och arbetsgivare både vad gäller social trygghet och andra villkor, och det finns självfallet fortfarande många brister på det här området.

Rörligheten måste öka, och mer uppmärksamhet måste ägnas åt offentliga arbetsförmedlingar. Slutligen inser jag att talartiden håller på att ta slut. Jag instämmer helt i att låg kompetens i viss mening kostar mer än krisen. Därför måste vi se till att vi, till gagn för alla, fortsätter att tänka i termer av lämplig och flexibel fortbildning och vara medvetna om möjligheter till formell och informell fortbildning.

Sylvana Rapti, för S&D-gruppen. – (EL) Herr talman! Jag lyssnade med stort nöje på de två kommissionsledamöternas uttalanden. Under kristider – framför allt akuta kriser – behöver vi en vision. Dessa två uttalanden ger oss en vision. De är ambitiösa. De ställde upp fyra mål som jag tror att alla EU-medborgare vill stödja.

Men – oavsett hur bra det kan verka finns det alltid ett "men" – vill jag först och främst lyfta fram frågan om trygghet. Flexibilitet och trygghet måste kombineras, och vår uppfattning är att tryggheten måste prioriteras. Frågan om utbildning och fortbildning är oerhört grundläggande, eftersom – vilket kommissionsledamot László Andor helt riktigt påpekade – vi inte bara behöver ny kompetens, utan också måste påverka den gamla kompetensen i den riktning vi vill. Det finns olösta frågor kring entreprenörskap. Vi måste göra det enklare för ungdomar som vill starta ett eget företag. Vi måste göra det enklare för företag som vill anställa fler medarbetare.

Avslutningsvis vill jag hänvisa till kommissionsledamot Androulla Vassilious mycket goda idé: ett europeiskt färdighetspass. Det får mig genast att tänka på utstationerade arbetstagare, och jag tänker och frågar mig själv: om jag har ett färdighetspass som visar att jag har hög kompetens och jag kommer från land A och jag åker för att arbeta i land B, kommer frågan om mitt anställningskontrakt att vara löst? Vi står på er sida, och vi kommer att övervaka arbetet och kämpa tillsammans med er.

Marian Harkin, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman, herr kommissionsledamot! Jag kommer bara att ta upp en av era fyra huvudprioriteringar: kraftfullare stimulansåtgärder för att skapa nya arbetstillfällen och efterfrågan på arbetskraft.

Enligt det här dokumentet måste återhämtningen bygga på en tillväxt som skapar arbetstillfällen, men efter den ekonomiska krisen har tillväxten inom EU varit ojämn och svag. Som parlamentsledamot från Irland är jag oerhört medveten om hur vi uppmanas att införa åtstramningar, och den konkreta oron handlar om att detta kommer att kväva alla möjligheter till tillväxt.

Min fråga är därför: kommer denna agenda för nya arbetstillfällen och tillväxt inte att omfatta Irland och Grekland eller över huvud taget inte de länder som inför dessa hårda åtstramningar? Var kommer tillväxten att komma ifrån, och var kommer arbetstillfällena därmed att komma ifrån?

Det finns utmärkta idéer i det här dokumentet, och jag försöker inte på något sätt att förminska dem. En avgörande idé är hur vi för samman våra investeringar, vår forskning och utveckling och vår innovation med själva produktionssystemet. Det är absolut nödvändigt att länka samman dessa båda sidor.

Förslagen om att göra den sociala ekonomin, kooperativ, ömsesidiga bolag och mikroföretag delaktiga i en varaktig insats för att skapa arbetstillfällen på lokal nivå är mycket lägliga, och jag anser att mobilisering på lokal nivå och på icke vinstdrivande grunder, genom ömsesidiga bolag, kan vara en drivkraft för en hållbar utveckling.

Genom att främja entreprenörskap kan medborgarna själva spela en konkret roll i vår ekonomiska återhämtning. Att anpassa kompetensen till arbetstillfällena är viktigt, men jag känner oro på många olika fronter.

I förra veckan höll jag i ett möte i parlamentet om social integration och mentalsjukdom. En försynt dam från Österrike sade då att politikerna måste sluta tala om arbetstillfällen och tillväxt, för ingen tror på dem! Jag vet inte hur det är med er, herr kommissionsledamot, men jag blev starkt påverkad av detta. Jag påstår inte att det är en allmänt utbredd uppfattning, men den håller på att sprida sig, och jag menar därför att våra ord här måste omsättas i handling.

Det brådskar verkligen, och vi måste börja tänka utanför de givna ramarna. Ja till gröna jobb, digitala jobb – men glöm inte lokala jobb och, som jag nämnde, att stimulera till icke vinstdrivande insatser. De ska inte ersätta den vinstdrivande modellen, som just nu hotar euron och EU:s stabilitet, utan fungera som en motkraft.

Elisabeth Schroedter, för *Verts/ALE-gruppen*. – (DE) Herr talman, kommissionsledamot Vassiliou och kommissionsledamot Andor! Vi har stora förväntningar på agendan för ny kompetens och nya arbetstillfällen. Tanken var att den skulle skapa en stimulans som skulle hjälpa arbetstagarna inom EU att förbereda sig för miljöförändringen. Än viktigare är att vi förväntade oss att kommissionen skulle ta upp de idéer som parlamentet presenterade i sin resolution om gröna jobb och vidareutveckla dem och därefter föreslå specifika åtgärder som definierar hur nya arbetstillfällen kan skapas genom miljöförändringar eller hur befintliga arbetstillfällen kan anpassas så att de kan finnas kvar – allt i syfte att göra det europeiska industrisamhället grönare till gagn för arbetstagarna. Vad har ni gjort istället? Ni har återupplivat den gamla frågan om "flexicurity". Anser ni verkligen att nya arbetstillfällen kan skapas genom avreglering? Vi har just slagit fast att de otrygga arbetstillfällena är de arbetstillfällen som först försvinner under en kris.

Det enda jag kan säga om detta är att ni har fel om ni tror att en kunskapsbaserad, hållbar ekonomi kan utvecklas på en grund av otrygghet och dåliga arbetsvillkor. Ert fokus ligger på fattigdom genom arbete istället för på att öka välståndet. Fattigdom är dock inte något bra komplement till framsteg. För att kunna göra miljömässiga framsteg behöver vi ett brett program för utbildning och fortbildning för alla arbetstagare och framför allt för arbetstagare på lägre nivåer. Fortsätt att arbeta med den här agendan och genomför de förbättringar som krävs.

Mara Bizzotto, för EFD-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill inte att mitt anförande ska vara den vanliga euroskeptiska retorikövningen, utan i stället vara en uppmaning till EU att börja titta mer på innehållet än på förpackningen och att avstå från propaganda till förmån för hårda fakta.

Nu när Lissabonstrategin har misslyckats har EU tagit fram en ny slogan, "EU 2020", men man har inte presenterat något innovativt svar på sysselsättningsproblemen. Statistiken ger stöd för detta: arbetslöshetsnivån inom EU ligger på 9,6 procent och ungdomsarbetslösheten på 20,2 procent. I Italien, som är det land som ligger på tredje plats när det gäller nettobidrag till EU:s budget, är situationen för ungdomar än mer dramatisk, då 25,9 procent av ungdomarna saknar arbete.

Jag skulle hellre se ett EU där resurserna inte förspills på marknadsföringskampanjer, utan där man i stället gör effektiva investeringar så att den tillgängliga fortbildningen förbereder arbetstagarna för den inre marknadssektor där det finns riktiga arbetstillfällen.

Jag vill avsluta med att lyfta fram betydelsen av yrkesutbildning, en symbol för framgång i våra länder. Hantverkssektorn erbjuder sysselsättningspotential och en unik kunskapsbas som måste utnyttjas för att upprätthålla det europeiska systemets konkurrenskraft.

Licia Ronzulli (PPE). – (IT) Herr talman, kommissionsledamot Vassiliou, kommissionsledamot Andor, mina damer och herrar! Vi har ställt upp ett mål för oss själva där vi ska identifiera vilka behov det finns på arbetsmarknaden under de kommande åren. Det innebär att vi talar om unga européers framtid, om de yrken och de ekonomier som kommer att upprätthålla våra samhällen i morgon.

Vi har alltför länge undrat över vilka typer av jobb som kommer att vara tillgängliga om tio år, om hur kvalifikationerna kommer att förändras och om den kompetens som kommer att behövas inom hela EU. Vi ställer oss kontinuerligt frågan om den utbildning och fortbildning som EU-medborgarna i dag erbjuds kommer att hjälpa dem att hitta ett jobb.

Jag undrar hur kommissionen i praktiken tänker göra för att vidta nya åtgärder för att uppnå de mål man har ställt upp. Är vi säkra på att vi känner till ungdomarnas alla behov? Är vi säkra på att e-lärande är lösningen, eller kan vi studera nya och tydligare former av utbildning och fortbildning? Det återstår endast sex månader innan det pilotprojekt som inleddes i maj 2010 avslutas, vilket innebär att det redan är dags att ta fram budgetar. Kommer de resultat vi uppnår att vara positiva? Kommer de att vara stimulerande? Vi måste ha som mål att utbilda ungdomar med hjälp av en europeisk utbildningspolitik som kan förutse framtida behov.

För inte så länge sedan hörde jag en lång lista över saker som vi "måste göra". För att tala med medicinska termer skulle jag säga att jag hört mycket om diagnosen, men inte mycket om hur den ska botas. Vi får inte låta oss nöja med en massa tomma ord, utan måste arbeta med konkreta idéer, som Europa 2020-strategin kräver. Detta är den utmaning som alla medlemsstater och företag måste ta itu med, och detta är det bästa arv vi kan lämna över till våra barn.

Evelyn Regner (S&D). – (FI) Herr talman, kommissionsledamot Vassiliou, kommissionsledamot Andor! Ny kompetens för nya arbetstillfällen är en mycket viktig fråga. Varför då? Därför att det handlar om framtiden. Det handlar inte bara om att vi försöker lösa de utmaningar vi redan känner till, t.ex. den demografiska förändringen och den ekonomiska krisen. Det handlar också om att ökad kompetens kommer att ge

människor möjlighet att utforma framtidens arbetstillfällen och därmed aktivt bidra till en innovativ ekonomi.

László Andor lägger stor vikt vid det sociala partnerskapet, vilket är bra. Jag vill dock uppmana kommissionen att fokusera på arbetsvillkoren och den fysiska, och framför allt mentala, belastningen i ett stressigt arbetsliv. Vilken nytta har samhället av att människor är högpresterande på kort sikt, men på lång sikt förvandlas till utbrända vrak? Ingen nytta alls. Därför bör en systematisk utvärdering av gemenskapens regelverk bygga på den här metoden och inte på bättre lagstiftning.

När det gäller "flexicurity" instämmer jag inte i kommissionens förslag om ett slags introduktionsanställning, som ger arbetstagaren fullständiga rättigheter först efter en viss tid. Jag anser att det är ganska ojust att behandla ungdomar – som är så viktiga för vår framtid – på det här sättet när de befinner sig i inledningen av sin yrkeskarriär. Innebär det här att kommissionen mer eller mindre ger upp vad gäller otrygga anställningsförhållanden? Jag skulle gärna vilja se att kommissionen genomförde förbättringar på det här området.

Jutta Steinruck (S&D). – (DE) Herr talman, kommissionsledamot Vassiliou och kommissionsledamot Andor! Det stämmer att arbetet med att bekämpa arbetslösheten och målet om full sysselsättning tillsammans utgör en av våra mest angelägna uppgifter. Som Marian Harkin påpekade vill EU:s medborgare inte ha koncept, utan konkreta lösningar. Jag vill tacka er för ert initiativ. Det finns många positiva åtgärder här som två kolleger från min grupp har hänvisat till. Jag tror dock att det krävs vissa förbättringar, eftersom ökad flexibilitet och ökad rörlighet inte kommer att skapa ett enda nytt arbetstillfälle. Jag instämmer i det som Elisabeth Schroedter sade i det här avseendet. Vi behöver bra, trygga arbetstillfällen inom EU och medlemsstaterna, och företagen måste se till att detta är permanenta arbetstillfällen som gör det möjligt för människor att försörja sig på ett bra sätt. Detta måste än en gång bli en allmän regel, och vi måste arbeta mot detta på europeisk nivå och välja rätt väg.

I agendan hänvisar ni till nya former av anställningsavtal med färre rättigheter för arbetstagare som just inlett sin yrkeskarriär. Ni kallar detta tillsvidareavtal. Min uppfattning är att detta inte skapar några nya arbetstillfällen. Erfarenheten visar, vilket den socialdemokratiska regeringen i Tyskland kom fram till för några år sedan, att man inte skapar några nya arbetstillfällen genom att försvaga arbetstagarnas rättigheter. Åtgärder av det här slaget förvandlar bara trygga anställningar till otrygga anställningar. Vi får inte låta detta hända i framtiden.

Elena Băsescu (PPE). – (RO) Herr talman! Tidpunkten för den här debatten är särskilt lämplig, då återhämtningen för EU:s ekonomi är fortsatt bräcklig och medlemsstaterna fortsatt står inför en negativ situation på arbetsmarknaden.

Därför måste det europeiska samhället bli ett kunskapsbaserat samhälle. EU måste se till att det finns en starkare koppling mellan efterfrågan och utbudet på arbetsmarknaden och att arbetskraften har den kompetens som krävs för att kunna ta de nya arbetstillfällen som skapats.

När det gäller Rumänien pekas det i kommissionens senaste tillsynsrapport på att arbetsmarknaden har varit stabil sedan början av 2010. Återhämtningen kan dock inte omedelbart följas av en minskad arbetslöshet. Tyvärr är ungdomarna i Rumänien fortfarande en av de grupper som drabbats hårdast. Mer än 20 procent saknar arbete.

I det här avseendet menar jag att kommissionens instrument är användbart, med tanke på att dess främsta mål är att stärka ungdomarnas deltagande på arbetsmarknaden.

Katarína Neveďalová (S&D). – (SK) Herr talman! Om vi diskuterar arbetslösheten måste vi tala högt om ungdomsarbetslösheten, som ligger på dubbelt så höga nivåer som genomsnittet för EU – och i vissa länder på fyra gånger så höga nivåer. Jag välkomnar den agenda som lagts fram i betydligt större utsträckning än jag välkomnar strategin.

Vi måste införa specifika åtgärder till stöd för sysselsättningen och en effektiv tillsyn. Vi måste definitivt stärka samarbetet mellan nationella arbetsmarknads- och utbildningsministerier och skapa en långsiktig strategi för vad arbetsmarknaden kommer att kräva av potentiella arbetssökande och inte bara för vad den kräver just nu.

Utbildning och fortbildning för ett yrke är en långsiktig process, och vi behöver därför veta vad vi kommer att behöva om 10 år – och inte bara just nu – så att vi kan stödja nästa generation. Kommissionsledamoten nämnde bättre utbildning och investeringar i människor. Jag instämmer helt i vad hon säger i den här frågan. Det är bara genom större investeringar i utbildning för ungdomar som vi kan skapa en konkurrenskraftig generation och ett bättre EU.

Jag vill därför uppmana EU:s medlemsstater att inte minska utbildnings- och ungdomsbudgetarna, utan i stället, under denna svåra period, förstärka dem. Varje cent som läggs på mer utbildning leder till en hundrafaldig avkastning i form av en nöjd och stark framtida generation.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Herr talman! Fokus för de här åtgärderna måste vara att på bästa sätt utnyttja den arbetskraft som finns inom EU och inte på att öppna för massinvandring. Mer specifikt handlar detta om att utveckla ny och långsiktig kompetens som motsvarar de nya kraven på arbetsmarknaden. Vi behöver ett fortbildningsprogram för de EU-medborgare som har avbrutit sin utbildning i skolan, inom ett lärlingsprogram eller på universitetet.

Vi behöver dessutom incitament för fortbildning, omskolningsåtgärder och livslångt lärande. När arbetsmarknaden öppnas för länderna i Östeuropa 2011 måste EU vidta åtgärder för att skydda medborgare i de medlemsstater som framför allt kommer att påverkas av att arbetsmarknaden öppnas. Arbetare med lägre kompetens och egenföretagare i de här medlemsstaterna kommer att vara de första som drabbas av denna förändring. Jag förväntar mig att kommissionen erbjuder dessa människor tillräckligt skydd mot arbetslöshet, billig arbetskraft och social dumpning.

ORDFÖRANDESKAP: McMILLAN-SCOTT

Vice talman

Salvatore Iacolino (PPE). – (IT) Herr talman, kommissionsledamot Vassiliou, kommissionsledamot Andor, mina damer och herrar! Det råder ingen tvekan om att det bara kan betraktas som positivt att man har mod och engagemang för att genomföra framåtriktade initiativ som det som kommissionen lagt fram, under en så svår period för EU.

Mer målinriktad fortbildning, konkret utbildning inriktad på att förvärva kunskap och kapacitet att stå till arbetsmarknadens förfogande, utveckla ungdomar genom fortbildning

och kunskap – som måste förstärkas varje dag – och en arbetsmarknad som behöver ny kompetens, men som också måste utnyttja invandringen på bästa möjliga sätt.

De fyra målen är stimulerande, men det råder ingen tvekan om att vi måste utnyttja de många instrument som kommissionen har till sitt förfogande på ett bättre sätt. Vi måste vara långsiktiga och återhållsamma, men samtidigt måste den nya tekniken vägleda våra val för att säkerställa att Europa 2020-strategin ligger i linje med effektiv fortbildning och en konkret vilja att bana vägen för en arbetsmarknad som betjänar det europeiska samhället och framför allt ungdomar.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). –(RO) Herr talman! EU-medborgarnas huvudfokus handlar om att behålla jobbet.

På grund av den ekonomiska och finansiella krisen har arbetslöshetsnivån nått 10 procent, medan ungdomsarbetslösheten ligger på 20 procent. Ungdomar och personer över 50 har problem att hitta jobb och tvingas ofta acceptera visstidsanställningar eller en tjänst som de är överkvalificerade för.

Agendan för att skapa nya arbetstillfällen och ny kompetens måste vara kopplad till unionens industripolitik och innovationspolitik. För att upprätthålla unionens konkurrenskraft måste vi inte bara utveckla en innovativ kapacitet, utan också återskapa produktionskapaciteten, vilket innebär att skapa arbetstillfällen inom EU.

En ekologiskt effektiv ekonomi kräver självfallet ny kompetens.

Jag vill rikta uppmärksamhet på det stora antal elever som lämnar skolan i förtid. Ett växande antal ungdomar kan inte söka till högskolor eller universitet. En utbildning garanterar ungdomar en framtid. Därför är det vår skyldighet att garantera att ungdomar har tillgång till utbildning.

László Andor, *ledamot av kommissionen* . –(EN) Jag är mycket glad över att de grundläggande principerna i detta flaggskeppsinitiativ för att förstärka och förbättra sysselsättningen inom EU och slutligen uppfylla ett ambitiöst mål till 2020 har fått ett positivt mottagande. Vi är självfallet öppna för att diskutera de olika detaljerna nu och i ett senare skede.

Jag vill ta upp en del av de punkter som diskuterats och som till och med ifrågasatts under diskussionen, eftersom en del av dem kan kräva ytterligare förklaring.

Först och främst håller vi fast vid konceptet "flexicurity", men det innebär inte att vi enbart vill lägga tyngdpunkten på flexibilitet. Det skulle i så fall innebära att vi skulle använda det här konceptet på det sätt som det användes tidigare.

Jag skulle vilja ge er några exempel som tydligt återspeglar dagsläget och de nya utmaningarna.

Vi gör definitivt det här initiativet mer åldersmedvetet, och när vi talar om livslångt lärande vill vi tydligare betona möjligheterna till livslångt lärande för äldre arbetstagare, eftersom vi måste utgå från att det aktiva arbetslivet blir längre och att människor måste få mer hjälp med karriärförändringar eller karriärutveckling.

Vi måste ha större fokus på ungdomar, vilket är en huvudprioritering för Europa 2020. Men det finns redan ett annat flaggskeppsinitiativ – "Unga på väg" – där merparten av initiativen och strategierna med koppling till den unga generationen beskrivs i mycket konkreta termer.

Detta är den åldersgrupp där vi inte vill driva på för ökad flexibilitet, eftersom den redan är tillräckligt stor. Flexibiliteten är större för unga arbetstagare inom EU än i USA. Vi vill underlätta för ökad rörlighet, eftersom vi anser att den unga generationen bättre kan utnyttja den integrerade europeiska arbetsmarknaden och utveckla sin egen kompetens och förbättra sin konkurrenskraft genom att dra nytta av inte bara marknaden i sig, utan också av de institutioner som EU tillhandahåller.

Det jag talade om var bättre arbetsvillkor och arbetstillfällen av hög kvalitet. Jag beklagar att Elisabeth Schroedter inte riktigt förstod det. Vi vill arbeta med segmenteringen som är ett stort problem på dagens europeiska arbetsmarknad, och vi lägger fram ett mycket konkret exempel: tillsvidareanställningen, som kan bidra till att lösa problemet. Det handlar inte om att lösa människor från permanenta avtal, utan om att hjälpa dem som hittills endast fått korttidsavtal eller visstidsanställningar att få en tillsvidareanställning och kunna bygga upp sina rättigheter. Detta kommer i viss utsträckning att bidra till att skapa fler arbetstillfällen, men det kommer framför allt att bidra till att skapa utökade rättigheter. Detta är också mycket viktigt om vi vill tala om arbetstillfällen med kvalitet.

När vi talar om att investera i humankapital får vi inte glömma att Europeiska socialfonden finns där för att stödja alla dessa initiativ inom alla medlemsstater, och vi hoppas att det kommer att förbli ett stabilt instrument för EU vad gäller att stödja dessa initiativ om sysselsättning och social integration.

Detta är initiativ med ett tioårsperspektiv som är till för alla medlemsstater. Det handlar inte om att lösa finansiella nödsituationer på kort sikt i vissa medlemsstater. Vi kan inte utgå från att dessa tio år kommer att präglas av finansiella nödsituationer. Det här är självfallet inte en åtgärd som kan vara så specifik att den löser denna situation, men den gäller för Irland och Grekland.

Det är tydligt att Grekland är ett av de länder där ökad flexibilitet kan bidra till att stärka investeringsklimatet. Så är också fallet i Spanien. Irland är ett land som skulle kunna återställa balansen när det gäller konkurrensfaktorerna och ha ett större fokus på att investera i kompetens och utbildning, i motsats till andra källor till konkurrenskraft som har använts i stor utsträckning på senare år.

Vi måste självfallet uppmärksamma denna mycket kritiska situation som vi befinner oss i för närvarande, och nästa år kommer det kanske att finnas en liten möjlighet att öka sysselsättningen. Men vi tittar också på helhetsbilden, som kommer att börja att förbättras under första halvåret nästa år, eftersom de stora länder som driver återhämtningen framåt redan upplever att antalet arbetstillfällen ökar. Vi tror att den här processen kommer att fortsätta, trots störningarna inom finanssektorn, och de åtgärder vi har lagt fram kommer att skapa rätt ramverk och ge medlemsstaterna vägledning för att fortsätta att arbeta mot full sysselsättning, även om vi inte kan detaljstyra skapandet av nya arbetstillfällen i medlemsstaterna.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Elena Oana Antonescu (PPE), *skriftlig.* – (RO) Den rådande ekonomiska krisen och strukturfaktorer som globalisering, tekniska framsteg, en åldrande befolkning och övergången till en ekonomi med mindre koldioxidutsläpp har lyft fram behovet av att anpassa arbetsmarknadspolitiken inom EU och har fått EU:s institutioner att ta fram relevanta lösningar för att hantera den stigande arbetslösheten och bekämpa fattigdomen.

Kommissionens initiativ, som är ett led i Europa 2020-strategin, är en reaktion från EU på de utmaningar som det rådande ekonomiska klimatet och de ekonomiska och sociala förändringar som sker på arbetsmarknaden ger upphov till. Jag vill betona vikten av att uppnå de två mål som kommissionen nämner i det här initiativet. De handlar om att lämna den ekonomiska krisen med hjälp av kompetenshöjning som ett verktyg för att åstadkomma detta och att garantera att EU:s ekonomi är långsiktigt konkurrenskraftig genom att förutse framtida behov och se till att det finns en harmonisk balans mellan utbud av och efterfrågan på kompetens på arbetsmarknaden. EU måste stärka sin konkurrenskraft i en hårdnande global konkurrens. Kompetens är en nyckel för att lämna krisen och göra det möjligt för EU:s medborgare att höja sin levnadsstandard. Jag välkomnar det här initiativet som stimulerar till informationsutbyte och att medlemsstaterna engagerar sig i diskussioner som syftar till att identifiera lösningar eller metoder som bidrar till att skapa nya arbetstillfällen.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), skriftlig. – (LT) EU har satt upp ett mycket ambitiöst mål om att öka sysselsättningen med så mycket som 75 procent under det kommande årtiondet. För att detta ska kunna bli verklighet måste vi vidta konkreta åtgärder både på EU-nivå och på nationell nivå. Jag anser att det är särskilt viktigt att stärka sociala partnerskap och social dialog genom specifika åtgärder på alla nivåer – EU, nationellt, regionalt, inom olika sektorer och företag. För det andra måste arbetstagarnas kompetens och meriter kontinuerligt förbättras och måste motsvara arbetsmarknadens behov. Därför måste det allmänna utbildningssystemet, yrkesutbildningarna och den högre utbildningen föras närmare arbetsmarknadens behov. Vi hör hela tiden att det behövs fler arbetstillfällen, men hur kan de skapas? Det måste finnas en specifik mekanism som ger incitament och viss skattestimulans för att skapa arbetstillfällen för ungdomar och äldre personer. Dessutom är det nödvändigt att analysera vilken effekt instrument för mikrolån har på arbetsmarknaden och öka flexibiliteten när det gäller att använda pengar från Europeiska socialfonden. Jag hoppas verkligen att en agenda för ny kompetens och nya arbetstillfällen kan ge konkreta resultat för medborgarna i våra länder.

Niki Tzavela (EFD), skriftlig. – (EN) Enligt det gemensamma uttalandet vid toppmötet mellan EU och USA i november är skapandet av nya arbetstillfällen en prioritet i samarbetet. Kommissionen bör dock vara vaken för det växande fenomenet med den utflyttning som man kan notera i Grekland: unga, kompetenta och mycket kompetenta delar av arbetskraften emigrerar till Kanada, Australien och Förenade Arabemiraten. Det verkar också som att samma process har inletts i Irland. Å andra sidan har Tyskland meddelat att man behöver kompetent arbetskraft. Det finns ingen anledning för Tyskland att importera sådan arbetskraft från tredjeland. Man bör istället samarbeta med medlemsstaterna i syd för att anställa kompetent europeisk arbetskraft. Är kommissionen beredd att ta initiativ till en förnuftig sysselsättningspolitik som förser den europeiska arbetsmarknaden med europeisk arbetskraft?

16. Frågestund (frågor till kommissionen)

Talmannen. – Nästa punkt är frågestunden (B7-0563/2010).

Följande frågor har ställts till kommissionen.

Fråga nr 17 från **Georgios Papanikolaou** (H-0515/10)

Angående: Otrygga anställningar för unga

Som kommissionen påpekar i sitt officiella meddelande "Unga på väg" fastnar ungdomar ofta i upprepade visstidsanställningar som minskar deras möjligheter till fastare anställningsformer och därigenom förvärrar deras otrygghet på arbetsmarknaden. Problemet är än värre i medlemsstater med särskilt protektionistisk arbetslagstiftning. Jag vill fråga följande:

Anser kommissionen att den många gånger tveksamma kvaliteten och okontrollerade varaktigheten på praktikperioder förvärrar problemet? Tänker kommissionen vidta några konkreta åtgärder inom ramen för målen i strategin Europa 2020 och i programmet Unga på väg, för att främja ungas sysselsättning och stärka deras anställningstrygghet?

Kommer kommissionen att införa en särskild och ännu mer målinriktad politik för att stärka och befästa ungdomssysselsättningen i de medlemsstater som upplever ekonomisk nedgång och särskilt hög ungdomsarbetslöshet?

László Andor, *ledamot av kommissionen* . – (EN) Herr talman! För två månader sedan presenterade kommissionen flaggskeppsinitiativet "Unga på väg" som ett led i Europa 2020-strategin. Detta sänder en tydlig signal om att kommissionen har särskilt fokus på ungdomar.

"Unga på väg" har tre mål: att förbättra utbildningen, öka sysselsättningen och öka rörligheten för ungdomar inom hela EU. Det kommer att omfatta åtgärder för att göra utbildning och fortbildning mer relevant för ungdomars behov, stimulera dem att utnyttja EU-stipendier för att studera eller praktisera i ett annat land och riva hinder för att ta sig in på och göra framsteg på arbetsmarknaden.

De två arbetsmarknadsproblem som parlamentsledamoten nämner, dvs. praktikplatser och segmentering på arbetsmarknaden, är några av de ämnen som "Unga på väg" tar upp. Jag är tacksam för möjligheten att få förklara kommissionens ståndpunkter och mål när det gäller de här två ämnena. Jag vill först och främst betona att det är medlemsstaternas nationella ansvarsområden när det gäller det praktiska genomförandet.

Låt mig börja med praktikplatserna. Jag vet att Europaparlamentet anser att praktikplatser är mycket viktiga, vilket Emilie Turunens betänkande tidigare i år visade. Det bakomliggande problemet är att arbetsgivarna är tveksamma till att rekrytera ungdomar med begränsad eller ingen praktisk erfarenhet. Därför har det på senare år blivit allt viktigare för ungdomar att skaffa sig en första arbetslivserfarenhet genom praktikplatser. Praktikplatserna måste dock ha hög kvalitet och tydliga inlärningsmål. Dessutom får de inte ersätta normala jobb eller provanställningstiden i början av ett anställningsavtal.

Kommissionen har för avsikt att utveckla ett kvalitetsramverk för praktikplatser, men som ett första steg måste vi förbättra våra kunskaper inom det här området. Kommissionen kommer snart att lansera en studie för att skaffa sig en överblick över befintliga juridiska arrangemang och praxis inom hela EU. Detta är en del av ett pilotprojekt för sysselsättningsbevarande stimulansåtgärder. Parlamentet har gett kommissionen en extra budget för 2010 för detta ändamål.

En annat område är segmenteringen på arbetsmarknaden. Ungdomar befinner sig i ett svårt läge när det gäller anställningstrygghet. Alltför många har korta anställningsavtal som varvas med arbetslöshet, och många ungdomar – också de med goda kvalifikationer

– har små möjligheter att få mer långvariga anställningsavtal. Vi måste skyndsamt ta itu med segmenteringen på arbetsmarknaden, framför allt eftersom den påverkar ungdomar och deras möjligheter till anställning mest och eftersom den utgör ett hot mot EU:s framtida konkurrenskraft.

En rapport om sysselsättningen inom EU som kommissionen kommer att presentera om några dagar visar att visstidsanställda får 14 procent lägre lön och får mindre fortbildning än tillsvidareanställda. Detta påverkar produktiviteten negativt. Detta gäller framför allt ungdomar. Ungdomar med visstidsanställning utgör 40 procent av hela gruppen, medan motsvarande siffra för hela befolkningen i arbetsför ålder är 13 procent. Det innebär att ungdomarna drabbas hårdast.

Dessutom upplever ungdomar ökade svårigheter med att ta sig in på arbetsmarknaden. Procentandelen ungdomar som inte befinner sig i utbildning, sysselsättning eller fortbildning varierar från cirka 4 procent i Danmark och Nederländerna till mellan 16 och 20 procent i Italien, Cypern och Bulgarien. Att minska segmenteringen på arbetsmarknaden är först och främst medlemsstaternas ansvar. Kommissionen har identifierat detta som en av de prioriteringar som medlemsstaterna bör fokusera på i linje med flexicurity-principerna inom Europa 2020-strategin och Europeiska sysselsättningsstrategin.

Rent praktiskt föreslår kommissionen att medlemsstater med segmenterade arbetsmarknader bör överväga att införa en tillsvidareanställning som ger utrymme för en tillräckligt lång provanställningsperiod och ett stegvis ökat skydd i stället för de juridiska skillnader som för närvarande finns mellan permanenta och tillfälliga avtal. Ramen för ungdomssysselsättning inom "Unga på väg" ger vägledning om hur beslutsfattare, intressenter och institutioner kan göra framsteg inom detta område.

En närmare politisk samordning under den så kallade europeiska terminen, som vi för närvarande förbereder tillsammans med medlemsstaterna, kommer att erbjuda rätt ramverk för att stimulera utvecklingen av åtgärder och reformer som gynnar ungdomar.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Tack för svaret. I dag läste jag i kommissionens meddelande om att anta en agenda för ny kompetens och nya arbetstillfällen. Dagens meddelande hänvisar bland annat till beslutet att främja en tillsvidareanställning som ska ersätta de olika typerna av tillfälliga och permanenta avtal.

Min fråga är mycket enkel: kommer kommissionen att inom det här initiativet kunna garantera att tillsvidareanställningar kommer att förbättra ungdomars upplevelse av trygghet i arbetslivet? Kommer den rådande situationen med andra ord att förbättras, i den mån den kan förbättras?

Franz Obermayr (NI). – (DE) Herr talman! Att få en fast anställning och etablera en rimlig livsstil är mycket viktiga mål för de flesta ungdomar. De har drabbats hårt av den senaste ekonomiska krisen och tvingas ofta ta kortare anställningar eller lågbetalda praktikplatser, vilket självfallet också innebär att de inte betalar in till en pension. Det gör det svårt att planera tillvaron på lång sikt. Jag skulle därför vilja veta: Har kommissionen för avsikt att införa åtgärder som kommer att garantera permanenta anställningar för framför allt ungdomar? Eller formulerat på ett annat sätt: Har man planer på direktiv som kommer att införa standarder för tillfälliga anställningar?

Vilija Blinkevičiūtė (S&D). – (LT) Tack för svaret. Alla initiativ är nödvändiga, framför allt för att utvärdera hur ungdomar har drabbats under denna svåra period. Jag vill dock fråga om kommissionen anser att vi borde införa ett separat EU-program för unga

entreprenörer och innovation som skulle stimulera och stödja ungdomars kreativitet och entreprenörskap? Vilken uppfattning skulle ni ha vad gäller möjligheterna för ungdomar att utnyttja mikrolån? Borde förfarandet för officiellt godkännande av företag som startats av ungdomar regleras juridiskt?

László Andor, ledamot av kommissionen . – (EN) I den tidigare diskussion togs tillsvidareanställningen upp i detalj, och jag menar att det är en av de praktiska lösningarna. Utöver detta har vi under året sett att kommissionen diskuterat ungdomars situation och krisens effekt på ungdomars sysselsättning, och "Unga på väg" har redan tagit upp den här frågan i konkreta termer. Ytterligare initiativ är självfallet möjliga.

Vi måste bevaka situationen och arbeta tillsammans med medlemsstaterna. Under den här fasen har vi just samlat in uppgifter om de nationella program som medlemsstaterna utvecklat, och efter att ha analyserat dessa uppgifter och tittat på de praktiska lösningar och åtgärder de vidtagit kommer vi att kunna lägga fram ytterligare förslag. Det viktigaste i det här sammanhanget är dock att utforma en makroekonomisk miljö inom EU som underlättar för en fortsatt, stabil återhämtning.

En annan punkt jag vill ta upp är att ungdomar förstås hör till dem som drabbats hårdast när arbetstillfällena försvunnit och av bristen på möjligheter under de senaste åren. Vi är medvetna om den långsiktiga risken med detta, som inte bara är en omedelbar sysselsättningsfråga eller social fråga. Om vi inte agerar kan det påverka de demografiska trenderna, som redan är oerhört komplicerade. Vi kommer därför att under nästa mandatperiod, i ett slags allians eller samarbete med det ungerska ordförandeskapet, att diskutera detta inom ramen för den demografiska diskussionen, eftersom den demografiska politiken och familjepolitiken också måste betraktas i samma sammanhang som anställningstrygghet och inkomstrygghet för ungdomar inom EU.

Talmannen. – Fråga nr 18 från **Justas Vincas Paleckis** (H-0527/10)

Angående: Ökad konkurrenskraft med hjälp av alternativ energi

Målet för kommissionen och alla oss andra är att se till att våra medborgare har trygga och goda levnadsvillkor och att skapa ramar som är gynnsamma för de europeiska företagens konkurrenskraft. Användningen av alternativa energikällor kan bidra till att förbättra konkurrenskraften genom ökad produktivitet. Tyvärr är det få länder som kan skryta med höga siffror på detta område – de flesta av dessa finns i norra Europa. Den teknik som används för att utnyttja alternativa energikällor utvecklas mycket långsamt i de nya medlemsstaterna, särskilt de östeuropeiska länderna.

Vilka åtgärder har kommissionen vidtagit respektive avser den att vidta för att stimulera och främja användningen av alternativ energi i de medlemsstater som bara använder sådan energi i ringa utsträckning eller där sådan teknik inte är särskilt utbredd, så att dessa länder och Europeiska unionen som helhet blir det mest konkurrenskraftiga området i världen?

Günther Oettinger, ledamot av kommissionen. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Parlamentsledamoten har talat om ämnet förnybar energi och frågat vad vi planerar att göra för att uppnå våra gemensamma mål. För tre år sedan fastställde Europeiska rådet en del ambitiösa klimatmål. Ett av målen handlar om förnybar energi, som till 2020 måste utgöra 20 procent av den totala energiförbrukningen inom EU. Varje medlemsstat måste utforska de möjligheter som är tillgängliga för den och komma med ett obligatoriskt bidrag för att uppnå detta mål.

Om vi fördelar dessa 20 procent på de olika sektorerna, t.ex. transport, uppvärmning, el, industri och jordbruk, är det uppenbart att elproduktion har störst betydelse. För att kunna uppnå målet om 20 procent av den totala energiförbrukningen måste cirka 35 procent av vår el produceras av förnybara källor. Om vi kan göra detta på ett effektivt sätt och se till att priset är rimligt för konsumenterna måste vi utnyttja de bästa platserna. Varje medlemsstat har olika starka och svaga sidor, som måste utnyttjas. Det handlar bland annat om vind från Nordsjön, sol i den södra delen av EU och biogas från landsbygdsregioner. För att säkra vår försörjningstrygghet måste vi självfallet genomföra betydande förbättringar av kvaliteten och kapaciteten hos vår infrastruktur, våra transportnät och våra lagringsanläggningar. Kommissionen tog hänsyn till denna punkt för ett par dagar sedan då vi diskuterade och antog ett energiinfrastrukturpaket som delvis fokuserar på integration och distribution av förnybar energi.

Vi har ställt upp bindande mål för förnybar energi för alla medlemsstater. Om några dagar, den 5 december, kommer vi att komma fram till tidsfristen för införlivande, och kommissionen kommer att börja följa upp införlivandet av direktivet för att sörja för att lämpliga incitament har införts och att lämpliga stödåtgärder vidtagits, vilket kommer att göra det möjligt att uppnå de bindande målen. Medlemsstaterna måste koncentrera sig på att skapa idealiska förhållanden för användning av förnybar energi. I EU-direktivet uppmanas bland annat medlemsstaterna att ta fram nationella handlingsplaner där nödvändiga åtgärder och de konkreta, bindande nationella målen fördelade på olika sektorer anges, t.ex. transport, uppvärmning, elkonvertering och industri. Nästa steg handlar om att ta bort de administrativa hindren för förnybar energi. Ett tredje viktigt område är byggsektorn. Cirka 40 procent av vår energi används i industribyggnader, lokaler inom tjänstesektorn och i privata bostäder.

Till slutet av 2012 vill vi att det ska finnas kvalifikations- och certifieringsprogram för installation av anläggningar för förnybar energi. Detta inkluderar distributions- och transmissionsnät som måste vara förberedda för utveckling och utbyggnad av förnybar energi och som också måste garantera prioriterad åtkomst för förnybar energi. Medlemsstaterna kan vara flexibla i sitt val av energi. De kan besluta vilka typer av förnybar energi de vill investera i för att uppnå de bindande målen. Kommissionen kommer att subventionera innovationer och projekt som syftar till forskning om, utveckling och marknadsföring av teknik för förnybar energi med hjälp av finansiering från sjunde ramprogrammet som ni i parlamentet gjort tillgängligt för oss.

Kommissionen har också pengar från den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa för tre år som är särskilt avsedda för projekt som rör förnybar energi, i det här fallet för att utveckla vindkraft ute till havs. För nya medlemsstater vill jag också betona att sammanhållningsprogram och finansiering för att främja förnybar energi är tillgängliga. Förnybar energi har hög prioritet i vår energi- och klimatpolitik, framför allt när det gäller att minska vårt beroende av importerade fossila bränslen. Bara genom att samarbeta kommer vi att lyckas uppnå våra ambitiösa klimatmål och öka EU:s konkurrenskraft. Jag förlitar mig på att vi kommer att ha ett nära partnerskap med medlemsstaterna vad gäller användningen av olika energiresurser.

Justas Vincas Paleckis (S&D). – (DE) Tack till Günther Oettinger för tydliga och övertygande svar. Jag anser att kommissionen har gjort en hel del för att uppnå dessa mål. Min uppfattning är dock att det bör vara möjligt att förse allmänheten med mer information och att övertyga massmedierna för att få ökat stöd på det här området. Så är inte fallet i

t.ex. mitt land, Litauen. Självfallet är detta de nationella regeringarnas ansvar, men kommissionen skulle kunna bistå dem.

Min sista fråga är: Vilka stater anser ni har varit förhållandevis framgångsrika vad gäller att uppfylla 2020-målen, och vilka har inte varit det?

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Med tanke på att energi- och klimatförändringspaketet redan ålägger medlemsstaterna vissa mål för att minska utsläppen och öka energieffektiviteten vill jag fråga er vilka åtgärder ni vidtar för att stödja företag inom industrisektorn som är storkonsumenter av energi när det gäller att modernisera anläggningarna så att de blir mer energieffektiva och ger upphov till mindre föroreningar.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Herr talman! Jag vill tacka kommissionsledamoten för hans mycket innehållsrika svar på frågan.

Jag har två frågor, och den första gäller 2020-strategin. Är han övertygad om att vi kommer att uppnå målet om 20 procent förnybar energi inom ramen för denna strategi? För det andra nämnde han nät. Hur realistiskt, önskvärt och prisvärt skulle ett nät som omfattar hela EU vara, och är det möjligt att genomföra?

Günther Oettinger, ledamot av kommissionen. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Om några veckor kommer vi att lägga fram vårt förslag för er i Europaparlamentet, rådet och medlemsstaterna om hur vi planerar att öka energieffektiviteten med 20 procent. Om vi ser till de tre mål som ni har ställt upp för oss om att minska koldioxidutsläppen med 20 procent gör vi goda framsteg mot detta mål. Jag är säker på att vi, om vi fortsätter med våra nuvarande insatser, kommer att nå eller till och med överskrida målet på 20 procent koldioxidutsläpp om tio år.

När det gäller frågan om 20 procent förnybar energi har vi också gjort framsteg, även om utvecklingen i de olika medlemsstaterna varierar. En del medlemsstater har redan kommit långt jämfört med referensåret. Exempelvis hade Österrike en andel på 23 procent förnybar energi för fem år sedan och förväntas nå en nivå på 34 procent senast 2020. Däremot var siffran för Storbritannien endast 1,3 procent och Malta 0 procent, vilket innebär att dessa länder i realiteten måste börja från början. De ledande länderna är Sverige, som har 49 procent som mål, och Finland och Portugal med målet 38 procent. De baltiska staterna med mål på 25, 40 och 23 procent har också varit framgångsrika, och deras siffror ligger över genomsnittet i Europa på detta viktiga område.

Målet på en ökning av energieffektiviteten med 20 procent är det mål jag anser mest angeläget. Det innebär att smarta energibesparingar måste göras och att energin måste utnyttjas på ett målinriktat sätt. Det gläder mig att jag ska tala med parlamentet om detta under första kvartalet nästa år när jag lägger fram vårt förslag om att uppnå en förbättring av energieffektiviteten med 20 procent.

Ni nämnde medierna. När det gäller förnybar energi och konsumenterna kan faktiskt mer göras av industrin och investerarna, både investerare i teknik och finansiella investerare. Jag har ett förslag till er. Jag planerar att besöka de baltiska staterna nästa vår. Jag ska få nöjet att närvara vid en konferens med företrädare för medierna, bankerna och näringslivet om ni kan föreslå lämpliga kandidater för att öka medvetenheten i ert land med hjälp av mina blygsamma resurser och öka möjligheterna för nya program och samfinansiering.

Nästa fråga var följande: Vad anser jag om ett europeiskt energinätverk? Jag vill ge ett mycket öppet svar. Om ni ser på transportinfrastrukturen i Europa har vi vägar, motorvägar,

järnvägar, det europeiska luftrummet med sina stora och små regionala flygplatser, och stora hamnar som till exempel Genua, Marseille, Hamburg och Rotterdam. Det finns också terminaler för flytande naturgas och olja i Medelhavet, Svarta havet, Nordsjön och Atlanten. Vi har dessutom en digital infrastruktur för information, kommunikation och navigation samt mobiltelefonnätet. I jämförelse med dessa områden släpar våra energinätverk efter. Vi kan transportera television, griskadaver, konserverade livsmedel och andra varor från Portugal till Lettland och från Nederländerna till Grekland, vi kan transportera arbetstagare och turister och vi kan överföra information och finanstjänster, men våra gas- och elnät är fortfarande uppdelade längs gränserna för 1800-talets furstendömen. Vi måste integrera marknaderna i de baltiska staterna, Finland, Centraleuropa och Grekland innan Serbien och Kroatien ansluter sig till Europeiska unionen. Vi behöver också bryggor och sammanlänkningar för att transportera el i båda riktningar mellan Spanien, Frankrike och Tyskland. Under de kommande 20 åren måste vi genomföra finansiering och lagstiftning för att se till att våra transportnät för el och gas är av samma kvalitet och har samma kapacitet som våra vägar och järnvägar och vårt luftrum, och att de kan användas för att transportera varor och ge människor fri rörlighet, annars kommer vi inte att ha någon trygg energiförsörjning och kommer inte att kunna visa någon solidaritet i en nödsituation. Vi kommer inte att kunna utbyta lagringskapacitet eller inrätta förnybara energianläggningar på de bästa platserna och tillhandahålla el till befolkningscentrum. Vi kommer inte heller att ha den konkurrens som konsumenterna vill ha eller inrätta en inre marknad som alltid har varit en av Europeiska unionens grundläggande principer och som måste bli verklighet för gas- och elsektorn.

Av detta skäl stöder jag kraftfullt ett större initiativ för att utveckla transportnäten för el, gas och olja.

Talmannen. – Fråga nr 19 från **Kinga Göncz** (H-0546/10)

Angående: Strukturfonderna och funktionshinder

Många rapporter om strukturfonderna visar att resurserna visserligen når dem som behöver dem mest, men att det inte sker på det sätt som är till störst fördel för dem och inte heller medför verkliga förbättringar av deras livskvalitet.

På vilket sätt planerar kommissionen att förhindra att strukturfonderna används för att finansiera att funktionshindrade personer institutionaliseras? På vilket sätt planerar kommissionen att verka för att strukturfonderna används för att finansiera samhällsbaserade alternativ till vård på institutioner och främja social integration av funktionshindrade personer?

László Andor, ledamot av kommissionen. – (EN) Som ni vet är socialpolitiken, och däribland politiken för personer med funktionshinder, först och främst ett nationellt ansvar. Att öka stödet till missgynnade grupper, och särskilt människor med funktionshinder, däribland personer som bor på institutioner, är dock en av huvudåtgärderna inom Europeiska socialfonden.

Enligt vissa beräkningar utgör andelen personer med funktionshinder minst 16 procent av Europas arbetande befolkning, men endast 40 procent av personerna med funktionshinder har en anställning. Kommissionen uppmuntrar en omställning från institutionsvård till vård i hemmet och har ett nära samarbete med medlemsstaterna, och särskilt förvaltningsmyndigheterna inom ESF, Europeiska regionala utvecklingsfonden och de icke-statliga organisationerna på detta område.

År 2009 offentliggjorde kommissionen en rapport av en särskild expertgrupp för övergång från institutionsvård till vård i hemmet. I linje med principen om delad förvaltning har medlemsstaterna ansvar för att välja ut åtgärder som ska finansieras genom strukturfonderna.

Under den innevarande programperioden stöder Europeiska socialfonden och Europeiska regionala utvecklingsfonden några program som syftar till minskad institutionalisering och övergång från vård på behandlingshem till vård i hemmet. Detta gäller särskilt vissa medlemsstater som anslöt sig till EU efter 2004. Projekt finansieras därför i Bulgarien och Slovakien.

Som ni vet arbetar kommissionen för närvarande med nya bestämmelser för strukturfonderna för perioden efter 2013 och kommer att lägga fram förslag under 2011. För att förstärka kampen mot diskriminering och främja social inkludering av personer med funktionshinder kan de operativa programmen exempelvis omfattas av krav på att identifiera grupper som ligger i riskzonen för diskriminering och utestängning. Kommissionen kommer att undersöka den roll som de nationella jämställdhetsorganen kan spela och kan komma att överväga strängare krav på medlemsstaternas rapportering om åtgärder för bekämpning av diskriminering, vilka ska genomföras med stöd från strukturfonderna.

Ett av syftena med EU:s handikappstrategi 2010–2020, vilken kommissionen antog den 15 november, är att stärka medlemsstaternas insatser för att underlätta övergången från institutionsvård till vård i hemmet. Avsikten med strategin är att göra detta genom att identifiera goda rutiner för användning av strukturfonderna för att uppmuntra människor att bo i det egna hemmet och i samhället och målsättningar för att utarbeta initiativ för att öka medvetenheten hos EU:s förvaltningsorgan och organ på nationell nivå. Exempelvis kommer verktyg för hur man ska använda strukturfonderna för att stödja utvecklingen av vårdtjänster i hemmet att utvecklas för förvaltningsmyndigheterna.

Kinga Göncz (S&D). – (HU) Herr talman! Det var verkligen på detta område som jag ville ställa ytterligare frågor och kommentera. Det glädde mig att höra kommissionsledamotens svar. Min följdfråga är om kommissionen med utgångspunkt från dessa principer planerar att införa någon form av nytt villkor under den kommande budgetperioden som förhindrar att segregationen ökar och som exempelvis gör det möjligt att använda dessa medel specifikt till social integrering. Problemet var att dessa medel ofta användes till att bygga och bygga om stora institutioner istället för till integrerat boende. Jag anser att det finns flera bra experter som är villiga att hjälpa kommissionen och medlemsstaterna på detta område.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D). – (LT) Tack för ert svar, herr kommissionsledamot! Jag vill gratulera kommissionen som tidigare denna månad lade fram EU:s nya handikappstrategi 2010–2020. Jag skulle dock vilja ställa följande fråga: Vilka specifika program planerar kommissionen att utarbeta på grundval av denna strategi och när, så att villkoren för funktionshindrade personers inträde på arbetsmarknaden ska bli mer gynnsamma eller för att miljön och infrastrukturen ska anpassas till dem?

László Andor, ledamot av kommissionen. – (EN) Det belgiska ordförandeskapet höll en konferens i Liège om den framtida sammanhållningspolitiken med utgångspunkt från den femte sammanhållningsrapporten som vi offentliggjorde tillsammans med kommissionsledamot Johannes Hahn. Villkorlighet var en av huvudpunkterna i

diskussionen, och när det gäller Europeiska socialfonden beskrev Kinga Göncz situationen. Vi skulle vilja utveckla villkorligheten i detta sammanhang.

Villkorlighet har flera betydelser, och tyvärr anses vissa av dem vara orättvisa eller kontraproduktiva. Vi anser att den verkliga innebörden av villkorlighet när det gäller strukturfonderna är att medvetenhet och ansvar måste betonas, inte bara ifråga om innehållet, utan också det sammanhang där projekten och de operativa programmen förekommer. Vi måste verkligen ansluta oss till den sociala verkligheten när vi finansierar program i olika regioner och mikroregioner, och vi kommer att ta detta på stort allvar.

Vi har nyligen arbetat tillsammans med några medlemsstater rörande vårdtjänster i hemmet. I Bulgarien finansierade exempelvis Europeiska socialfonden och Europeiska regionala utvecklingsfonden ett gemensamt projekt som syftade till att utveckla institutioner för barn med funktionshinder som ett första steg i genomförandet av en ambitiös handlingsplan för att utveckla alla nuvarande institutioner för barn och för att ge en familjelik vård och tillhandahålla nya tjänster som stöd för familjer. Detta särskilda program uppgick till 39 miljoner euro, men det finns också liknande program inte bara i Bulgarien, utan också i Slovakien.

Talmannen. – Fråga nr 20 från **Gay Mitchell** (H-0530/10)

Angående: Anglo Irish Bank

Kommissionär Joaquín Almunia sa i ett uttalande om den irländska finansiella sektorn att det finns ett antal viktiga frågor som fortfarande behöver förtydligas vad gäller Anglo Irish Bank. Kommer kommissionen att förklara vilka dessa viktiga frågor är?

Joaquín Almunia, *kommissionens vice ordförande.* – (EN) Herr talman! När Gay Mitchell lade fram dessa frågor den 7 oktober var situationen inte densamma som den är i dag i Irland och inom den irländska banksektorn. I mitt svar kommer jag att beakta vad som har hänt sedan denna fråga ställdes.

En vecka innan frågan lades fram, den 30 september, diskuterade den irländske finansministern Brian Lenihan den totala kostnaden för att omstrukturera Anglo Irish Bank, varvid två möjliga belopp presenterades, ett medelstort belopp på 29 miljarder euro och ett högre belopp på 34 miljarder euro. Vid denna tidpunkt uppgick det totala kapitaltillskottet från offentliga fonder till Anglo Irish till omkring 23 miljarder euro.

Som alltid sedan början av denna kris måste finansinstitut när de får tillskott av offentligt kapital lägga fram en omstruktureringsplan för kommissionen. Efter många diskussioner om Anglo Irish lades denna omstruktureringsplan fram av den irländska regeringen den 26 oktober. I detta förslag till omstruktureringsplan övervägdes ett scenario med minskning av Anglo Irish med förslag om att dela upp Anglo i två banker – en bank för återvinning av tillgångar för att minska bankens tillgångar och en finansieringsbank för att få de resurser som krävs för att hålla igång verksamheten under förfarandet för minskning av tillgångarna.

Ett scenario där tillgångar minskas är mindre problematiskt än ett scenario där en bank fortsätter sin verksamhet, både med avseende på bestämmelser för statligt stöd och på konkurrens. Jag har därför gjort några offentliga uttalanden då jag har sagt att uppgiften därför som vi ser det inte var lika svår som att genomföra förhandlingar om en del omstruktureringsplaner för andra finansinstitut i många medlemsstater.

Vi hade arbetat med detta förslag till omstruktureringsplan från den tidpunkt då regeringen lade fram dokumentet tills i söndags när den irländska regeringen beslutade att begära ett

program inom vilket olika mekanismer används för att stödja medlemsstater i euroområdet med finansiella problem. Nu bör omstruktureringsplanen för Anglo beaktas under de pågående förhandlingarna. Förhoppningsvis kommer en överenskommelse om Irlands program att uppnås och antas under de kommande dagarna. Jag hoppas verkligen det.

I detta sammanhang kan jag ge er ett något tydligare svar om den omstruktureringsplan för Anglo Irish Bank som den irländska regeringen lade fram och som kommissionens avdelningar kommer att behandla i väntan på beslut. Jag hoppas att detta kommer att ske så snart som möjligt efter det att programmet har antagits.

Jag måste i alla fall säga att jag verkligen hoppas att antagandet och genomförandet av detta program ska leda till en mer gynnsam situation för hantering av Irlands finansiella och ekonomiska problem. Förhoppningsvis kommer de sunda och starka grundvalen i Irlands ekonomi att behandlas på ett bra sätt varvid behovet av att omstrukturera finanssektorn beaktas, där de ursprungliga problemen för Irland uppstod.

Gay Mitchell (PPE). – (EN) Jag tackar kommissionsledamoten för det svaret. Ordet "omstrukturering" är ett ord som det ofta bollas med utanför parlamentet. Kan kommissionsledamoten berätta för parlamentet om han anser att det finns en möjlighet att en del av Anglo Irish Bank skulle kunna köpas upp eller slås samman med någon annan enhet som ett möjligt bidrag till detta, eller förutspår han att banken slutligen kommer att avvecklas? Om så blir fallet, kommer de irländska skattebetalarna att få en del av eller alla sina pengar tillbaka? Vad anser kommissionsledamoten om detta?

Janusz Władysław Zemke (S&D). – (PL) Herr talman, herr kommissionsledamot! Jag vill tacka kommissionsledamoten för denna information. Min fråga gäller dock en lite annan sak. Du talade om en mycket stor bank – Anglo Irish Bank – men den information som vi fick visar att andra stora banker i Irland också har problem. Kan du berätta för oss om liknande förhandlingar också pågår om andra banker i Irland?

Brian Crowley (ALDE). – (EN) Jag vill också tacka kommissionsledamoten för hans svar.

Med tanke på den särskilda frågan om Anglo, är det kommissionens uppfattning att Anglo är annorlunda jämfört med de befintliga clearingbankerna, som vi kallar dem i Irland, som t.ex. Allied Irish Bank, Bank of Ireland, Ulster Bank och så vidare?

För det andra, med tanke på det klagörande som kommissionsledamoten talade om, finns det också med i det förslag som ska komma från Irlands regering imorgon om den finansieringsmekanism för banker som diskuteras med IMF och Europeiska centralbanken?

Joaquín Almunia, kommissionens vice ordförande. – (EN) Med tanke på att förhandlingarna om det efterfrågade programmet pågår i dessa dagar och i denna stund kan jag tyvärr inte gå in på detaljer. Det jag kan säga till Guy Mitchell är att dessa omstruktureringsplaner för finansinstituten i Irland och rent allmänt programmet för finansiering av Irlands finansiella behov i dessa svåra tider förhoppningsvis ska leda till positiva resultat för att få ett slut på denna mycket svåra och utmanande situation och få Irlands ekonomi tillbaka på vägen mot återhämtning och en hållbar utveckling, såsom situationen var tidigare. Irland var ett av de bästa exemplen på ekonomisk framgång inom euroområdet och i EU.

På detta sätt säger jag till de irländska skattebetalarna att deras pengar, som nu används till omstrukturering tillsammans med finansiering som förhoppningsvis ska komma efter antagandet av programmet från de båda EU-mekanismerna, plus samarbetet med IMF om

detta program, kommer att komma tillbaka till dem i form av ett positivt resultat med en framgångsrik lösning på Irlands nuvarande problem.

Jag kan inte gå in på detaljer. Jag ber också om er förståelse för detta. Det jag kan säga är att det finns andra finansinstitut, andra finansinstitut i Irland, vilka omfattas av de omstruktureringsplaner som det nu förhandlas om, eller som har analyserats av kommissionen. Ni har sett vår förmåga att införa bestämmelser om statligt stöd. När det gäller Bank of Ireland fattade vi ett positivt beslut om en omstruktureringsplan. I fallet Allied Irish Bank förhandlar vi också om villkor för en omstruktureringsplan. Beträffande de två bolåneinstituten EBS och INBS överväger vi också omstrukturering av dessa finansinstitut.

Jag måste säga att i två fall, Anglo Irish Bank och bolåneinstitutet INBS, arbetar vi på ett scenario med avveckling. I de andra fallen kommer omstruktureringen förhoppningsvis att leda till att dessa finansinstitut kommer att etableras på marknaden på bättre villkor, livskraftiga villkor, efter att beslut har fattats om omstrukturering och denna har genomförts.

Talmannen. – Fråga nr 21 från **Georgios Papastamkos** (H-0519/10)

Angående: Utveckling av ett gemensamt europeiskt medvetande

Utvecklingen av ett gemensamt europeiskt medvetande bland EU:s medborgare är ett oeftergivligt villkor för att unionsbygget ska överleva. Eftersom rörlighet för européer verksamma inom konst och kultur kan fungera som en av de effektivaste mekanismerna för att befästa en gemensam europeisk identitet, undrar jag följande: Vilka konkreta initiativ tänker kommissionen ta för a) erfarenhets- och kunskapsutbyten mellan europeiska konstnärer, b) inrättande av ett finansieringsprogram enkom avsett för konstyttringar inom EU, och c) förenklad administration och ekonomiskt stöd till program för transeuropeiska konstsamarbeten?

Androulla Vassiliou, ledamot av kommissionen. – (EL) Herr talman! Kommissionen håller helt med ledamoten om att rörlighet över gränserna har en mycket stor betydelse för de personer som arbetar inom kultur- och konstområdet. Vi gör också insatser för att undanröja hindren för deras rörlighet.

I dessa insatser ingår samordning av bestämmelser om social trygghet, pass och visum för konstnärer från tredjeländer, beskattning och naturligtvis bättre information om frågor angående rörlighet. Experter inom kulturområdet diskuterar nu i arbetsgrupper där medlemsstaterna och företrädare för kulturområdet är företrädare hur rörligheten kan främjas med syftet att målsättningarna ska genomföras i den europeiska kulturagendan.

Inom ramen för kulturprogrammet (2007–2013) stöder kommissionen projekt och verksamhet som främjar den gränsöverskridande rörligheten för personer som arbetar inom kultursektorn, uppmuntrar rörlighet över gränserna för konstnärliga och kulturella verk och främjar den interkulturella dialogen. År 2009 var 80 procent av de projekt som finansierades av kommissionen inriktade på rörlighet för kulturella verk och rörlighet för personer som arbetar inom kulturområdet.

Naturligtvis gör kommissionen fortfarande, som jag sagt, insatser för att underlätta tillträde till programmet. Programmet, kalendern, som gäller för perioden 2008-2013, innehåller goda exempel på projekt och kulturella kontaktpunkter i varje land vilka alla bidrar till att förenkla tillträdet. Den erfarenhet som hittills har vunnits kommer att vara användbar för att utveckla förfaranden för framtida kulturprogram.

Efter ett initiativ som lades fram av parlamentet genomförde kommissionen också pilotprojekt för att uppmuntra rörligheten för konstnärer, både 2008 och 2009. Syftet med dessa projekt är att ge europeiska konstnärer möjlighet att utvidga omfattningen av sin verksamhet och nå en ny publik samt att utbyta erfarenheter och lära från varandra för att främja deras karriär.

Resultaten av dessa pilotprojekt kommer att vara drivkraft för framtida kulturprogram och är naturligtvis till hjälp för experterna inom medlemsstaternas arbetsgrupper inom ramen för den öppna samordningsmetoden. På lång sikt kommer allt jag just har sagt att bidra till att skapa ett gemensamt europeiskt medvetande bland Europeiska unionens medborgare.

Georgios Papastamkos (PPE). – (EL) Herr talman! Jag vill tacka kommissionsledamoten för hennes detaljerade svar. På den europeiska kulturella väderkartan hopar sig, som vi alla vet, moln som motverkar enhetlighet. Det finns siffrornas Europa, det tekniska Europa, men bland oss finns också de som verkar för ett kulturens, utbildningens och konstens Europa, ett Europa för rörlighet för konstnärer som uppmuntrar ett gränsöverskridande kulturellt skapande i Europa.

Jag är en av dem som anser att dessa är grundstenarna, de grundläggande kulturella värdena för Europa, och att de kan fungera som en trygghetsskapande, stabiliserande faktor för ytterligare dynamiskt stöd i processen för enande av Europa. Stimulera kulturen och det konstnärliga skapandet med en procentuell andel – jag avstår från min egen regel ett ögonblick och talar i siffror – låt oss öka bidraget till Europas BNP genom kulturen och det konstnärliga skapandet.

Janusz Władysław Zemke (S&D). – (PL) Herr talman! Jag vill tacka kommissionsledamoten för denna intressanta information, men min fråga och min oro gäller budgetsituationen. Vi är väl medvetna om att vi idag befinner oss i en osäker situation när det gäller vilken budget som kommer att finnas tillgänglig nästa år. Jag vill med hänvisning till detta fråga dig, Androulla Vassiliou, om dessa problem på något sätt kan påverka de mycket intressanta planer som du har lagt fram?

Androulla Vassiliou, ledamot av kommissionen. – (EL) Herr talman! Får jag börja med att säga till Georgios Papastamkos att jag är helt och hållet överens med honom. Jag närvarade vid ett stort forum, "Soul for Europe" i Berlin för några dagar sedan, där också företrädare för alla kulturorgan deltog. Vi diskuterade dessa frågor och sade att Europa inte bara är en ekonomisk union, utan att det börjar med kultur.

Som Jean Monnet sade i sina memoarer "om jag kunde börja om skulle jag börja med kulturen". Så jag håller fullständigt med om att de insatser vi gör ska gå i denna riktning.

(EN) Jag håller med er, men jag är som alla andra rädd för att regeringarna när de börjar spara i budgetarna i bistra tider, att de börjar med det uppenbara: med kulturen – och som vi redan i vissa fall har sett – med utbildning och sjukvård. Jag håller med om att det är en mycket enkelspårig politik och att vi bör motsätta oss den, för på lång sikt känner vi alla av återverkningarna av sådana nedskärningar.

Talmannen. – Fråga nr 22 från **Iva Zanicchi** (H-0522/10)

Angående: Strukturerad dialog mellan EU och idrottsförbunden om frågor av gemensamt intresse och om eventuella konkreta åtgärder

Genom ratificeringen av Lissabonfördraget och erkännandet av idrottens särart har de idrottsrelaterade frågorna fått en ny och konkret europeisk dimension. Enligt nya bestämmelser ska EU stödja, samordna och integrera medlemsstaternas åtgärder och på så sätt främja opartiskhet och insyn i idrottstävlingar samt samarbetet mellan de olika idrottsorganisationerna. Dessutom bekräftas att idrottarnas, och i synnerhet de unga idrottarnas, fysiska och moraliska integritet måste skyddas.

Vad förväntar sig kommissionen, mot bakgrund av bestämmelserna i fördraget, av de internationella idrottsförbunden för att få igång en allt mer konstruktiv dialog om frågor av gemensamt intresse? Och vilka konkreta åtgärder avser kommissionen att vidta för att främja denna dialog och för att fullt ut utnyttja de befogenheter som den enligt fördraget har på idrottsområdet?

Androulla Vassiliou, *ledamot av kommissionen.* – (EN) År 2007 tog kommissionen initiativ till en strukturerad dialog med intressenter inom idrottsområdet med utgångspunkt från vitboken om idrott från 2007.

Efter uppmaningar från EU:s idrottsministrar och Europeiska rådet 2008 åtog sig kommissionen själv att stärka dialogen och ge internationella idrottsorganisationer en mer framträdande plats i dialogen med Europeiska unionen. Detta ledde till regelbundna diskussioner mellan kommissionen och Internationella olympiska kommittén och internationella idrottsförbund.

År 2008 inrättade kommissionen EU:s idrottsforum. Det anses vara centrumet i den strukturerade dialogen som en gång om året samlar alla huvudintressenter inom idrotten på internationell, europeisk och nationell nivå, däribland ledningsorgan och icke-statliga idrottsorganisationer. Nästa forum kommer att äga rum i februari 2011 i Budapest, där kommissionen har för avsikt att lägga fram sitt meddelande om en ny idrottsagenda inom EU för intressenterna inom idrotten.

Kommissionen har i hög grad uppmärksammat behovet av att se till att idrottsrörelsen företräds på ett balanserat sätt och blir delaktig när möten och arrangemang anordnas. Kommissionen är engagerad i denna dialog och beaktar idrottens särskilda organisation, komplexiteten i de ämnen som tas upp och naturligtvis idrottsaktörernas mångfald. Att stärka denna strukturerade dialog med idrottsrörelsen kommer att vara viktigt för att EU:s idrottsagenda ska bli framgångsrik, vilken kommissionen planerar att lägga fram på grundval av Lissabonfördraget. Inom den strukturerade dialogen bör medlemsstaterna, parlamentet och kommissionen ha sin plats.

Iva Zanicchi (PPE) . – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Efter ratificeringen av Lissabonfördraget och erkännandet av idrottens särart ligger vägen nu öppen för att ge idrotten en verklig europeisk dimension.

Nya bestämmelser gör det möjligt för Europeiska unionen att stödja, samordna och integrera medlemsstaternas åtgärder, främja rättvisa och öppenhet vid idrottstävlingar och samarbete mellan ansvariga idrottsorgan. I fördraget erkänns också betydelsen av att skydda den fysiska och psykiska integriteten bland idrottsutövare, särskilt ungdomar.

Mot bakgrund av bestämmelserna i fördraget, vilka åtgärder förväntar sig kommissionen att de internationella idrottsförbunden ska vidta för att införa en ännu mer fruktbar dialog i frågor av gemensamt intresse? Vilka specifika åtgärder avser kommissionen vidta för att stödja denna dialog och fullt ut utnyttja det inflytande som idrotten har och som fastställs i fördraget?

Salvatore Iacolino (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag har lyssnat mycket uppmärksamt till kommissionens svar. Jag skulle vilja fråga kommissionen om vilken inställning den har till illegal vadslagning, den olagliga vadslagning som är ett sådant utmärkande inslag i fotbollsmatcher och andra idrottstävlingar, och om kommissionen har för avsikt att som en del av det program som vi just har fått höra beskrivas särskilt inrikta sig på denna aspekt som riskerar att skada varje tävling och förstöra den rättvisa som kännetecknar idrottstävlingar.

Androulla Vassiliou, ledamot av kommissionen. – (EN) Låt mig börja med den sista frågan. Kommissionsledamot Michel Barnier arbetar med denna fråga. Naturligtvis kommer jag att på mycket nära håll följa hans arbete. Jag har förstått att han kommer att lägga fram en grönbok 2011 för att inleda samrådet i denna mycket viktiga fråga. Jag försäkrar er att jag mot bakgrund av intresset för mitt ansvarsområde kommer att följa vad som händer mycket noggrant.

Jag sade i inledningen att jag kommer att lägga fram ett meddelande om idrott. Det kommer att vara det första meddelande någonsin som presenterar en politisk agenda för idrotten – förhoppningsvis i början av januari – och alla frågor som ledamoten har nämnt kommer att diskuteras i det meddelandet. Den första presentationen och diskussionen kommer som jag sade att äga rum under den strukturerade dialogen i samband med idrottsforumet i Budapest i februari nästa år.

Talmannen. – Fråga nr 27 från **Konstantinos Poupakis** (H-0514/10)

Angående: Det höga skattetrycket i Grekland

Sedan Grekland undertecknade avtalsmemorandumet ligger landet i det europeiska toppskiktet vad gäller det totala skattetrycket och har den tredje högsta mervärdesskatten, den tredje högsta bensinskatten, den tredje högsta koefficienten vid beräkning av försäkringspremier, bland de högsta bolagsskatterna och bland de högsta nominella skatterna. Ett sådant högt skattetryck i Grekland leder i kombination med sjunkande löner och pensioner inte till den förväntade intäktsökningen utan fastmer till fortsatt nedgång och syrebrist på marknaden, fattigdomsökning, dyra basprodukter, trångmål för löntagare och pensionärer och nedläggning av hundratals företag.

Eftersom EU:s mål är såväl sanering av de offentliga finanserna som säkerställande av social trygghet undrar jag: Hur ställer sig kommissionen, som kontraktsslutande part i avtalsmemorandumet, till dessa skatteåtgärder?

Algirdas Šemeta, ledamot av kommissionen. – (EN) Som ledamoten vet har Grekland vidtagit flera åtgärder inom skattepolitiken för att minska underskottet. Kommissionen, IMF och ECB enades om detta program för ekonomisk anpassning. Det var ett villkor för det finansiella stödet på 110 miljarder euro som tillhandahölls av medlemsstaterna inom euroområdet och IMF.

Den 6 augusti 2010 lade den grekiska regeringen fram en rapport för rådet och kommissionen i vilken genomförande av dessa skatteåtgärder diskuterades, liksom

omfattande strukturella reformer. Ledamoten kan konsultera meddelandet av den 19 augusti 2010 från kommissionen till rådet i vilket det finns en detaljerad och ingående utvärdering av de åtgärder som Grekland antog under första halvåret 2010 för att följa rådets beslut 2010/320/EG av den 10 maj 2010.

Slutsatserna i denna utvärdering är huvudsakligen att genomförandet av budgeten visar en positiv utveckling under första halvåret 2010 och att underskottet minskar snabbare än planerat, framför allt på grund av att utgifterna är lägre än väntat. Inom ramen för den planerade finanspolitiska korrigeringen beaktas dessutom viktiga sociala och ekonomiska aspekter i det val som den grekiska regeringen gör mellan utgifts- och intäcksåtgärder, särskilt när det gäller potentiell överensstämmelse mellan paket för strukturella reformer och åtgärder för att förbättra den mikroekonomiska miljön och den offentliga sektorns funktion.

Konstantinos Poupakis (PPE). – (EL) Herr kommissionsledamot! Jag skulle vilja ställa följande följdfråga till kommissionen: Vilka rekommendationer avser kommissionen som part i memorandumet ge Grekland med tanke på att det nuvarande höga skattetrycket redan har lett till att företag har avvecklats eller flyttats till andra mer skattevänliga grannländer och att de inkommande kapitalinvesteringarna, räntabiliteten och företagandet generellt minskar?

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Herr talman, herr kommissionsledamot! Jag skulle vilja komma tillbaka till den fråga som min kollega Konstantinos Poupakis ställer. I och med det ökade skattetrycket och den skattepolitik som regeringen tillämpar och som grundas på memorandumet har inflationen ökat lavinartat i Grekland och ligger nu på över sex procent, vilket är den högsta siffran i Europa. Olli Rehn höll i sitt svar på en fråga med om att hög inflation beror på ökad mervärdesskatt, med andra ord skattepolitiken.

Jag skulle vilja fråga dig om kommissionen anser att dessa skatteåtgärder verkligen har lett till den eskalerande inflation som undergräver konkurrenskraften i den grekiska ekonomin och vilka åtgärder ni föreslår att den grekiska regeringen ska vidta för att ta itu med denna fråga.

Algirdas Šemeta, ledamot av kommissionen. – (EN) Frågorna är faktiskt ganska lika, och jag måste betona att vi i fallet Grekland hade ett mycket stort underskott mot vilket åtgärder måste vidtas. Vi vet alla att det inte finns några mirakellösningar för att ta itu med underskottet. Medlemsstaterna måste antingen minska utgifterna, höja skatterna eller vidta båda åtgärderna för att befästa den finansiella ställningen. Kommissionens inställning till detta är mycket tydlig och innebär att det är medlemsstaten som ska välja vilka åtgärder som ska vidtas för att minska underskottet. Grekland väljer blandade åtgärder både på utgifts- och på intäktsidan.

Kommissionen får inte diktera för medlemsstaterna vilka specifika skatter de ska öka eller sänka. Det är medlemsstaten som ska fatta beslut i denna fråga.

Hittills fungerar Greklands program väl, och jag tror att de grekiska myndigheterna kommer att vidta de åtgärder som är nödvändiga för att befästa Greklands finansiella ställning.

Talmannen. – Fråga nr 28 från **Jim Higgins** (H-0521/10)

Angående: Bedrägeri och förlust av tullintäkter på grund av cigarettsmuggling

Är kommissionen bekymrad över att oroväckande stora mängder cigaretter smugglas in i länder som Irland från tredjeländer? Resultatet av detta är att EU förlorar tullintäkter, som

är viktiga finansieringskällor då de utgör 15 procent av EU:s budget. Medlemsstaterna förlorar även inkomster från punktskatter. Har kommissionen för avsikt att göra det möjligt för medlemsstaterna, eller tvinga dem, att öka kontrollerna vid EU:s yttre gränser för att ta itu med smugglingen?

Algirdas Šemeta, ledamot av kommissionen. – (EN) När det gäller gränskontroller måste det vid tullkontrollerna råda balans mellan skyddet av EU:s intressen med avseende på ekonomi, säkerhet och trygghet och legitima näringsidkares intressen.

Av detta skäl har en ram för riskhantering inom gemenskapen utvecklats vilken möjliggör genomförande av tullkontroller av säkerhetsskäl på grundval av gemensamma riskkriterier och standarder.

I EU kontrolleras 1,5 miljoner ton frakter till sjöss och 12 miljoner ton flygfrakter varje år. I enlighet med artikel 209.1 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt har medlemsstaternas tullmyndigheter ansvar för tillämpningen av den aktuella EU-lagstiftningen.

De är därför ansvariga för att utföra tullkontroller vid de fysiska gränserna och på andra ställen genom de tekniker för riskhantering som anges i EU:s tullkodex.

När det gäller cigarettsmuggling har kommissionen en aktiv roll för att hjälpa medlemsstaterna att hantera den internationella cigarettsmugglingen och spränga de kriminella ligor som bär ansvar för denna handel.

Särskilt Europeiska byrån för bedrägeribekämpning bistår brottsbekämpande myndigheter i Europeiska unionen vid hantering av fall och samordnar större tullundersökningar och brottsutredningar med medlemsstaterna och tredjeländer.

Genom tillämpning av bestämmelserna om europeiskt ömsesidigt bistånd i tullfrågor och flera avtal som ingåtts mellan EU och tredjeländer genomför Europeiska byrån för bedrägeribekämpning gemensamma aktioner mellan EU:s medlemsstater och tredjeländer för att behandla särskilda problem som exempelvis Operation Matthew II som är inriktad på vägtrafiken vid den östra gränsen eller Operation Sirocco som är inriktad på containertransporter till havs från Kina till unionen.

Slutligen tillhandahåller Europeiska byrån för bedrägeribekämpning finansiellt stöd till medlemsstaterna från Herkules II-programmet för åtgärder som särskilt är inriktade på cigarettsmuggling som exempelvis inköp av speciell utrustning för skanning med hjälp av röntgenstrålar vilken används vid gränsstationer och då regionala aktioner genomförs.

År 2010 undertecknades dessutom samarbetsavtal med British American Tobacco och Imperial Tobacco Limited, och avtal undertecknades med Philip Morris International och Japan Tobacco International 2004 respektive 2007. Dessa rättsligt bindande avtal innehåller ett stort antal åtgärder som är avsedda att begränsa förekomsten av produkter från dessa företag på den illegala tobaksmarknaden.

Jim Higgins (PPE). – (EN) Jag vill tacka kommissionsledamoten för det mycket uttömmande svaret. Som han sade är tobaksmuggling en mycket lönsam verksamhet. Produkterna är väldigt sinnrikt utformade, de är väl förpackade, de presenteras på ett perfekt sätt och är perfekt märkta.

Nyligen träffade jag chefen för tullmyndigheten i Irland på slottet i Dublin, och han berättade för mig att en av fem cigaretter – 20 procent av de cigaretter som röks i Irland, ett litet land

– faktiskt kommer från Kina, och att när myndigheterna omhändertog dem och analyserade dem fann att de bestod av en blandning av tobak och hundavföring. Vi måste verkligen strama åt våra förordningar.

Jag välkomnar internationellt samarbete, men vi har fortfarande väldigt mycket arbete framför oss. Jag vill i grunden begära att Olaf, Europeiska byrån för bedrägeribekämpning, ges ökade resurser.

Algirdas Šemeta, *ledamot av kommissionen.* – (EN) Jag ska försöka fatta mig mycket kort. Svaret behövs förmodligen inte i det här fallet, men jag vill gärna dela er oro.

Nästa månad åker jag till Kina för att bland andra tullfrågor diskutera problemet med cigarettsmuggling. Vi genomför en rad åtgärder i samarbete med de kinesiska myndigheterna för att ta itu med problemet. Det är riktigt som du påpekade att Kina fortfarande är en stor källa till förfalskade cigaretter, och vi måste därför samarbeta nära med dem för att få bukt med problemet. Jag måste betona att de kinesiska myndigheterna är redo för detta samarbete.

Talmannen. – Fråga nr 29 från **Marian Harkin** (H-0524/10)

Angående: Gemensam konsoliderad bolagsskattebas

Vilka är kommissionens nuvarande förslag om antagandet av en gemensam konsoliderad bolagsskattebas, vilken tidsram föreslår kommissionen och vilka är anledningarna till att den följer denna princip?

Fråga nr 30 från **Seán Kelly** (H-0538/10)

Angående: Irlands bolagsskatt

Det förekommer en hel del spekulation i internationella medier. Därför skulle det vara en välkommen signal till de internationella marknaderna i dessa kristider att denna centrala del i Irlands ekonomiska modell inte på något sätt kommer att påverkas av eventuella förslag från kommissionen.

Kan kommissionen klart och entydigt förklara att EU inte kommer att lägga fram några förslag som på något sätt påverkar Irlands bolagsskatt?

Fråga nr 31 från **Pat the Cope Gallagher** (H-0552/10)

Angående: En gemensam konsoliderad bolagsskattebas

Kan kommissionen bekräfta att förslaget till en gemensam konsoliderad bolagsskattebas inte kommer att påverka medlemsstaternas möjligheter att fastställa egna bolagsskatter?

Algirdas Šemeta, *ledamot av kommissionen.* – (EN) Menar du dessa tre frågor om en gemensam konsoliderad bolagsskattebas?

Kommissionen har inga planer på att lägga fram förslag om företagsbeskattning. Skillnaderna i skattesatser gör att en viss grad av skattekonkurrens kan bibehållas på den inre marknaden. Dessutom erbjuder lojal skattekonkurrens baserat på skattesatser större öppenhet och tillåter medlemsstaterna att beakta både sin marknadskonkurrenskraft och budgetkraven när de fastställer sina skattesatser.

I fråga om bolagsskattebasen har däremot kommissionen sedan en tid arbetat på ett förslag till en gemensam konsoliderad bolagsskattebas. Detta initiativ ingår i kommissionens arbetsprogram för 2011 som ett strategiskt initiativ för att utnyttja den inre marknadens

tillväxtpotential. Det nämns också som ett av huvudförslagen i inre marknadsakten, som antogs den 27 oktober 2010.

För närvarande planerar kommissionen att anta ett förslag i slutet av det första kvartalet 2011. En gemensam konsoliderad bolagsskattebas är ett gemensamt regelsystem för att beräkna skattebasen för företag. Det har inget med skattesatser att göra. Medlemsstaterna kommer även i fortsättningen att kunna fastställa sina egna skattesatser för företagsbeskattning. Kommissionen anser att det är rätt lösning att gå vidare med en gemensam konsoliderad bolagsskattebas för att angripa gränsöverskridande skattehinder för tillväxten på ett allsidigt sätt.

Att det för närvarande finns 27 starkt skilda företagsbeskattningssystem i EU innebär att företag möter betydande skattehinder och en administrativ börda som avskräcker, för att inte säga hindrar, dem från verksamhet på den inre marknaden och försämrar deras konkurrenskraft, vilket särskilt gäller små och medelstora företag. Ett så starkt fragmenterat landskap ger upphov till betydande snedvridningar och hinder på marknaden och betydande kostnader för att följa regelverket.

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Jag vill tacka kommissionsledamoten för hans svar. Jag förstår mycket väl vad han säger om skillnaden mellan skattesatser och skattebaser, men ett av problemen för företagen – särskilt för utländska direktinvesteringar som kommer in till Europa – är dessa företags möjlighet att med absolut säkerhet veta skattekonsekvenserna av en transaktion i förväg. Om en del av den beräkningen är försäljning efter destination, som inte kan bestämmas i förväg, råder det verklig osäkerhet för dessa företag. Jag anser att detta avskräcker utländska direktinvesteringar. Jag har många fler frågor, men jag vet att vi har ont om tid, så om kommissionsledamoten kunde svara på denna fråga skulle jag vara glad.

Pat the Cope Gallagher (ALDE). – (EN) Jag vill tacka kommissionsledamoten för hans utförliga svar men också fråga honom om han känns vid att Lissabonfördraget innehåller ett detaljerat protokoll om beskattning och rätt för medlemsstaterna att lägga in veto mot skatteförslag.

Algirdas Šemeta, ledamot av kommissionen. – (EN) Vi kan vara oeniga om vissa principer för beskattning, som alltid är en ganska känslig fråga. Det starkaste stödet för en gemensam konsoliderad bolagsskattebas kommer från företagen. Det har vi tydliga bevis för. Det förstår jag. Det är en verkligt rörig situation för dem att ha att göra med 27 olika medlemsstater med 27 olika system för företagsbeskattning.

Om vi kan komma överens om det här förslaget måste vi göra det enhälligt. Och kan vi komma överens kommer det att underlätta utländska direktinvesteringar. Utländska investerare som vill investera inte bara i en utan i flera medlemsstater kommer bara att behöva ha att göra med ett enda system för företagsbeskattning, i stället för flera, och det är en stor fördel för dem. Under bilaterala diskussioner med potentiella investerare framhåller de verkligen problemet med 27 system för företagsbeskattning som ett hinder för utländska direktinvesteringar.

När vi talar om en gemensam konsoliderad bolagsskattebas talar vi inte om skattesatser. Det är klart att detta inte har någonting att göra med medlemsstaternas självbestämmande i skattefrågor. Även i en miljö med en gemensam konsoliderad bolagsskattebas kommer de att kunna bestämma skattesatserna för företagsbeskattning utifrån sina behov, sina

sociala system, sina offentliga tjänster osv. Förslaget i sig inskränker alltså inte medlemsstaternas suveränitet i skattefrågor.

Talmannen. – De frågor som på grund av tidsbrist inte hade besvarats skulle erhålla skriftliga svar (se bilagan).

Frågestunden är härmed avslutad.

(*Sammanträdet avbröts kl. 20.35 och återupptogs kl. 21.00.*)

ORDFÖRANDESKAP: WALLIS

Vice talman

17. Åtgärder som ska vidtas för nobelpristagaren Liu Xiaobos frigivning (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är uttalanden om åtgärder som ska vidtas för nobelpristagaren Liu Xiaobos frigivning.

Olivier Chastel, *rådets ordförande, för Catherine Ashton (vice ordförande för kommissionen/unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik).* – (FR) Fru talman, ärade ledamöter! Om jag har förstått saken rätt denna gång är det på Catherine Ashtons vägnar, vår höga representant, som jag har äran att tala till er.

Via sin delegation i Peking och sina bilaterala ambassader fortsätter EU att dag för dag följa läget i fråga om mottagaren av Nobels fredspris Liu Xiaobo, hans hustru Liu Xia, samt deras vänner och advokater. Deras situation får vår oavbrutna uppmärksamhet. Den husarrest som Liu Xia och många människorättsaktivister i Kina har suttit i sedan den 8 oktober oroar oss lika mycket som det gör oss besvikna, och vi fördömer det.

Som ni vet har EU inte väntat på att Liu Xiaobo skulle få denna prestigefyllda utmärkelse innan vi påminde den kinesiska regeringen om dess internationella åtaganden rörande yttrandefrihet. I detta särskilda fall har EU alltid ansett att Charta 08 var ett fredligt manifest och efterlyst större respekt för de mänskliga rättigheterna i Kina. Dessutom har unionen gjort fyra offentliga uttalanden sedan december 2008 och krävt att Liu Xiaobo ska frigis.

Vår ståndpunkt kunde knappast ha vara något annat när Nobelkommittén tillkännagav sitt beslut den 8 oktober, helt oberoende, ska jag kanske tillägga. Vi har gratulerat Liu Xiaobo via unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik, Catherine Ashton, och via kommissionens ordförande, José Manuel Barroso, och vi har betonat hur viktig hans frigivning är för oss. Vi beklagar att de kinesiska myndigheterna inte har fäst något avseende vid de uppmaningar som det internationella samfundet har varit angeläget om att förstärka.

Det är beklagligt att EU ännu en gång med oro ska behöva konstatera hoten mot och den husarrest som Liu Xiaobos hustru Liu Xia har utsatts för under de senaste sex veckorna. Vi beklagar lika kraftfullt de hot, den övervakning och det förbud mot att lämna landet, samt de gripanden som många av Liu Xiaobos släktingar och vänner har varit utsatta för sedan han tilldelades Nobelpriset.

EU kommer konsekvent och beslutsamt att fortsätta sina ansträngningar sedan två år tillbaka för att få Liu Xiaobo frigiven så att han kan utöva sina rättigheter fullt ut och så som han önskar delta i den offentliga debatt som han inledde i Kina med Charta 08. Vi fortsätter att hoppas att han själv kommer att kunna hämta Nobels fredspris den

10 december. Vi uppmanar Kina att upphäva de begränsningar av rörelsefriheten och yttrandefriheten som hans fru Liu Xia och många av hans vänner är föremål för.

Dacian Cioloș, *ledamot av kommissionen.* – (FR) Fru talman, herr minister, ärade ledamöter! Kommissionen stöder helt det belgiska ordförandeskapets uttalande. EU har upprepade gånger uttalat att den anser att Charta 08 är ett legitimt utövande av yttrandefriheten och så som ordförandeskapet just konstaterat har EU också upprepade gånger framfört sin stora oro över Liu Xiaobos arrestering, rättegång och fängslande.

Både ordförande José Manuel Barroso och unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik, Cathy Ashton, välkomnade att Liu Xiaobo den 8 oktober tilldelades Nobels fredspris. Kommissionen beklagar dock att de kinesiska myndigheterna har reagerat genom att sätta hans hustru Liu Xia i husarrest och genom att begränsa rörelsefriheten för många av hans vänner.

Kommissionen upprepar sin uppmaning att Liu Xiaobo omedelbart ska frigges från fängelset och att beslutet om husarresten mot hans fru ska hävas liksom alla begränsningar av hans vänners rörelsefrihet. Så som vice ordföranden för kommissionen/unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik, Cathy Ashton, sade i sitt uttalande, hoppas kommissionen att Liu Xiaobo själv kommer att kunna hämta Nobels fredspris 2010 i Oslo.

Cristian Dan Preda, *för PPE-gruppen.* – (RO) Fru talman! För tio månader sedan sade jag här i kammaren att det elvaåriga fängelsestraff som den kinesiska regeringen gett Liu Xiaobo enbart för att han uttryckt sina åsikter var symptomatiskt för de kinesiska myndigheternas upptrappning av sin kampanj mot människorättsaktivister.

I detta ögonblick anser jag att tilldelandet av Nobelpriset till Liu Xiaobo är en lämplig handling för att betona att även om Kina har gjort stora framsteg i ekonomiska och ibland även i sociala frågor är respekt för de mänskliga rättigheterna det verkliga tecknet på framsteg. Ett lands ekonomiska resultat kan väcka beundran. Det vinner dock inte andra länders respekt om det begränsar friheten i stället för att värna om den.

Jag anser verkligen att de åtgärder som den kinesiska regeringen vidtagit i ett försök att skrämja de länder som inbjudits att delta i ceremonin är ytterst oroande. Det är lika oroande att vissa länder har gett vika för denna utpressning.

Vi har här att göra med en oacceptabel situation eftersom ett land tar ställning i sina internationella förbindelser mot en av sina egna medborgare. Som jag sade skulle Kina vinna andra länders respekt om det nu tillät att Liu Xiaobo reser till Oslo för att ta emot sitt pris i stället för att på detta sätt hota andra länder.

De kinesiska myndigheternas attityd tycks dock för närvarande vara en mycket hårdare linje än Sovjets, eftersom inte ens någon medlem av Liu Xiaobos familj eller hans advokat får resa till Oslo. Därför välkomnar jag det initiativ som Lech Wałęsa tog för att företräda den kinesiska dissidenten symboliskt i Oslo. Jag hoppas dock att de kinesiska myndigheterna i sista stund kommer att bestämma sig för att frige Liu Xiaobo.

Richard Howitt, *för S&D-gruppen.* – (EN) Fru talman! I kväll ger vi i gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater i Europaparlamentet vårt fulla stöd till denna begäran från Europaparlamentet att Liu Xiaobo tillåts resa till Oslo, och inte blir den första Nobelpristagare eller företrädare i dess etthundraåriga historia som inte kan närvara för att ta emot Nobels fredspris. Liu Xiaobo som arresterats för att ha deltagit i

demonstrationer, förbjudits att undervisa, skickats på omskolning och nu fängslats för att ha försökt utöva sin yttrandefrihet kallas brottsling av kineserna medan resten av världen lovordar hans fredliga insats.

Jag reste själv till Kina för parlamentets räkning och såg att det fanns personer som var redo att inleda en dialog med oss om frågor om arbetstagarrättigheter och företagens sociala ansvar. Men faktum kvarstår att när parlamentets underutskott för mänskliga rättigheter ansökte hos Kina om viseringar kom aldrig något svar, och när EU tryckte på om ett möte i år för vår dialog om de mänskliga rättigheterna med Kina erbjöd kineserna avsiktligt ett datum mellan jul och nyår. Det verkar nu praktiskt taget säkert att det inte blir något möte under detta ordförandeskap.

Detta är inte seriöst. Alla som i kväll vill uttrycka solidaritet med Liu, hans hustru Liu Xia och alla samvetsfångar i Kina, bör vara medvetna om att resten av världen alltför ofta har satt handelsintressen med Kina framför våra ömsesidiga skyldigheter när det gäller de mänskliga rättigheterna. Detta exemplifieras av den brittiska premiärministern David Cameron, som denna månad tog en 48 man stark handelsdelegation till Peking men lät bli att ta med någon som företräder ett intresse för eller sakkunskap i frågor som fattigdomsminskning, miljöförstöring eller arbetstagarrättigheter.

Sanningen är den att de fem personer med socialt samvete som utgör prisutdelningskommittén i Norge enligt mångas förmenande har gjort mer än EU, USA eller resten av det internationella samfundet för att utöva påtryckningar på den kinesiska regeringen att genomföra reformer. Låt oss komma ihåg att Andrej Sacharov, Lech Wałęsa och Nelson Mandela samtliga var Nobelpristagare som en gång levde i förtryckarländer som till sist omstöptes, och i kväll uttrycker vi vår förhoppning om att Liu Xiaobo kan komma med i den listan och inte bara i Kina av i dag utan i ett Kina där mänskliga rättigheter respekteras till fullo en dag i framtiden.

Edward McMillan-Scott, för ALDE-gruppen. – (EN) Fru talman! Denna debatt katalyserar på sätt och vis flera års ansträngningar från många ledamöter som är närvarande här och som försöker att rikta uppmärksamheten mot det verkliga Kina. Den känsla av enighet som rådet och kommissionen och de diplomatiska företrädarna i Oslo uppvisat om den ceremoni som kan komma att äga rum den 10 december är uppmuntrande. Naturligtvis hoppas vi att Liu Xiaobo kommer att närvara, men det är inte troligt.

Det som vi har sett under de senaste veckorna är i diplomatiska termer en frontalkollision som arrangerats av Peking. Det är en av de mest katastrofala och tafatta episoderna i diplomatins historia. Men i centrum av detta finns en kollision mellan den fria världen och det som fortsätter att vara en diktatur.

Under mitt senaste besök i Peking blev samtliga personer som jag hade haft kontakt med efteråt arresterade, fängslade och i vissa fall torterade. Mellan sju och åtta miljoner människor är fängslade i Kina, och det sker minst 5 000 avrättningar per år. Jag har sett en lista på över 3 400 personer som under de senaste tio åren har dött under tortyr för sin religiösa övertygelse i den regimen.

Kort sagt är det en terrorstat. Vi vill gratulera Nobelkommittén för dess mod att utse denna pristagare. Jag hoppas att vi i Oslo den 10 december, om ceremonin äger rum, får se starkast möjliga närvaro av ett EU som står fast vid sin utrikespolitiska prioritering av mänskliga rättigheter och demokrati. Världens mest folkrika land förtjänar att få det vi åtnjuter i Europa.

Reinhard Bütikofer, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Fru talman! Liu Xiaobo har tilldelats Nobels fredspris, och vi är mycket glada över detta eftersom det är en demonstration av universaliteten i de mänskliga rättigheter som står i centrum för vår politiska självförståelse. Vi är också mycket glada över att se att vår glädje delas av många länder runtom i världen och även av många människor i Kina.

Den kinesiska regeringen har reagerat skarpt på tilldelningen av Nobels fredspris. Den har reagerat ytterst skarpt, både internt och externt. Jag finner detta beklagligt. Jag anser inte att det är en bra idé att erkänna denna negativa reaktion, om jag kan uttrycka det så, genom att förlöjliga Kinas nuvarande ståndpunkt. Även om jag instämmer med föregående talare om att stödja uppmaningen att frige Liu Xiaobo måste jag med all respekt göra klart att jag inte bara anser det fel, utan även skadligt att beskriva Kina av i dag som en terroriststat. Enligt min mening är det inte sant, och det bidrar inte heller till den positiva förbindelse som det är viktigt för oss att ha med Kina.

Kina måste acceptera att vi stöder universella mänskliga rättigheter eftersom vi kommer att fortsätta att göra det. Vi får dock inte blanda samman detta med en konfrontationsstrategi. Ingen skulle dra nytta av det, minst av allt förespråkarna för de mänskliga rättigheterna i Kina.

Jag har redan sagt och avslutningsvis vill jag återigen säga att Kina har reagerat omåttligt skarpt på tilldelningen av Nobels fredspris. Landet försöker utöva diplomatiska påtryckningar på andra länder att inte närvara vid ceremonin i Oslo. Det är helt enkelt oacceptabelt. Parlamentet kommer inte att acceptera detta, och därför är jag glad över att talmannen redan har överenskommit om att Europaparlamentet ska företrädas i Oslo.

Marek Henryk Migalski, för ECR-gruppen. – (PL) Fru talman! Jag kommer från ett land som för endast 20 år sedan styrdes av en kommunistdiktatur. Jag hade olyckan att leva i det systemet, och jag vet hur förhållandena är i ett sådant land. Jag kommer verkligen ihåg hur viktig rösten från det som vi på den tiden kallade den fria världen var för oss då. Jag menar rösten härifrån – från Västeuropa och Förenta staterna. Jag kommer ihåg att på den tiden ingav det en känsla av att det som vi gjorde där – kämpade för frihet och demokrati – var meningsfullt.

Jag anser att vi i dag är skyldiga att hjälpa människor som Liu Xiaobo. Dessutom hänvisar han ständigt till erfarenheten av demokrati och av dem som kämpade för demokrati i Centraleuropa. Namnet Charta 08 är trots allt en medveten referens till Charta 77. Jag tror att vi alla här kan ha skilda ekonomiska eller politiska uppfattningar, men i frågor om de mänskliga rättigheterna bör vi vara helt eniga. Jag hoppas att vi i denna kammare kommer att vara just det.

Rui Tavares, för GUE/NGL-gruppen. – (PT) Fru talman! Efter frigivningen av Aung San Suu Kyi är Liu Xiaobo nu den enda Nobelpristagaren som är inspärrad i fängelse. Som vi redan har hört från rådet och här i parlamentet hoppas vi alla att han kommer att kunna ta emot detta Nobelpris i frihet eller att han kommer att frigges så snart som möjligt. Det skulle hedra den person han är: den som har tagit ställning för en fredlig omvandling av Kina, litteraturkritiker, lärare och författare, som alltid har strävat efter att ge Kina yttrandefrihet och demokrati via idéernas och ordens värld. Charta 08, som Liu Xiaobo fängslades för, är så som Olivier Chastel redan har påmint oss om ett konstruktivt och fredligt dokument, för vilket Liu Xiaobo har fängslats.

Vi vet vad vi behöver göra nu: arbeta för att Liu Xiaobo och alla politiska fångar i Kina ska frigges. Vi måste också arbeta för att Liu Xiaobos hustru Liu Xia som sitter i husarrest ska frigges, och få ett slut på belägringen av deras familj, vänner och advokater. För att uppnå detta måste Kina fråga sig självt varför det reagerade på frigivningen av Aung San Suu Kyi nyligen genom att kalla henne en viktig politisk person, trots att landet inte erkänner att många människor skulle anse att också Liu Xiaobo är en viktig politisk person. Framför allt behöver Kina inse i vilken sorglig och förskräcklig skepnad landet framstår med sin bittra och världsomfattande diplomatiska offensiv för att förhindra att världens höga diplomatiska företrädare närvarar i Oslo under Nobelprisceremonin.

Det är uppenbart att de personer som leder Kina kan vilja leva i en fantasivärld, och vi förstår varför de vill leva i en fantasivärld där det inte finns någon opposition. Vad de inte kan göra är att tvinga oss att leva enligt reglerna i den fantasivärlden. Detta är i grunden vår huvudfråga. Det är mycket enkelt för oss i denna kammare att utgjuta vår indignation inför de kinesiska myndigheterna och framföra alla våra klagomål till dem, men jag anser att vi först bör titta på våra europeiska myndigheter och börja med våra egna regeringar. När Portugal, mitt hemland, nyligen tog emot besök av höga kinesiska dignitärer manövrerade regeringen bort en demonstration av Amnesty International från den plats som folket skulle passera igenom till en plats några hundra meter längre bort. Samma sak hände i Frankrike, där en demonstration flyttades till Eiffeltornet. Som vi redan har hört reste David Cameron nyligen till Kina, mycket intresserad av att göra affärer med det landet men utan att komma ihåg att göra ett enda kraftfullt uttalande om de mänskliga rättigheterna.

Vi vet att det finns dubbelmoral här i Europa. Vi säger ett par ord i förbigående om Liu Xiaobo, men våra regeringar är intresserade av att göra affärer. Vi måste därför börja med att göra rent hus här hemma.

Gerard Batten, för EFD-gruppen. – (EN) Fru talman! Det är svårt för oss att föreställa oss det oerhörda fysiska och moraliska mod som krävdes av Liu Xiaobo för att sätta sig upp mot det kinesiska kommunistpartiets blodtörstiga tyranni. De av oss som åtnjuter de mest grundläggande friheterna yttrandefrihet och mötesfrihet och demokratisk politik är skyldiga att uttala oss för Liu Xiaobo och hans likar. Liu Xiaobo önskar inget annat för Kina än dessa grundläggande friheter och medborgerliga rättigheter som vi tar för givna.

De värden som han hyllar är det bästa hoppet för frihet, fred och demokrati för Kina och världen, och det är passande att han har tilldelats Nobels fredspris i erkänsla för sina insatser och sina uppoffringar. Han vill inget annat än demokratiska reformer och ett slut på det kommunistiska enpartistytret i Kina. Det bör inte överraska någon att det kinesiska kommunistpartiet hindrar honom och hans familjs företrädare att hämta priset.

Det kinesiska kommunistpartiet är ett parti av blodtörstiga banditer som inte har något annat mål än en fortsättning på den egna existensen. Kina är ett stort och mäktigt land, och det är oundvikligt att våra regeringar måste upprätthålla politiska, diplomatiska och handelsmässiga förbindelser med dem. Det kinesiska kommunistpartiet varnar utländska regeringar att de inte ska delta i ceremonin. Våra regeringar bör skicka företrädare och visa deras och vårt stöd för Liu Xiaobo och den kinesiska demokratiörelsen som helhet. Jag företräder många exilkineser i London, och jag är glad över att erbjuda det lilla stöd jag kan ge genom att uttala mig för Liu Xiaobo och deras strävan efter demokrati.

Róża Gräfin von Thun und Hohenstein (PPE). – (PL) Fru talman! Det är verkligen mycket bra att parlamentet och kommissionen har beslutat att Liu Xiaobos situation ska

diskuteras under ett plenarsammanträde i Europaparlamentet. Det är beklagligt att så få av oss är här för den här debatten. Trots allt bör det internationella samfundet, där vi är en av de viktigaste medlemmarna, stå enade i sådana här situationer och tillsammans stödja kampen för respekt för de mänskliga rättigheterna, eftersom solidaritet är nyckelordet i denna debatt.

Under 1989, när mitt land slutligen besegrade kommunistdiktaturen, demonstrerade Liu Xiaobo på Himmelska fridens torg, och krävde just de demokratiska friheter som snart skulle komma att åtnjutas i nästan hela Europa. Han har inte gett upp sina ansträngningar – trots att han suttit åratals i fängelse undertecknade han ett upprop för demokratisering av landet, för vilket han dömdes till ytterligare 11 års fängelse. Precis som Liu strävade vår ledare Lech Wałęsa efter en oblodig omvandling och för frihet. Han fick stöd av demokratiska länder. Inte heller Lech Wałęsa kunde personligen ta emot Nobels fredspris, men trots detta var priset hoppet om frihet för oss polacker. Nobelpriset blev en katalysator för förändring.

I dag är det hög tid att fästa världssopinionens uppmärksamhet vid sådana personer som Liu Xiaobo. Vi får inte glömma att förutom sådana ledargestalter som han själv finns det många andra som det inte talas om, till exempel människorättsaktivisten Mao Hengfeng, som för närvarande befinner sig på omskolning/arbetsläger just för att ha protesterat mot fängslandet av Liu Xiaobo. EU bör fästa största vikt vid de mänskliga rättigheterna i kontakterna med Kina. Det bör vara en prioriterad fråga vid tillfällena som det toppmöte mellan EU och Kina som hölls den 6 oktober. Jag vill uttrycka min besvikelse över att denna fråga av fundamental betydelse utelämnades. Vi måste visa att vi inte är blinda för de mänskliga rättigheterna, och ett tillfälle att göra detta är vid utdelningsceremonin för Nobelpriset i Oslo, då jag hoppas att hela världen och alla ambassadörer kommer att närvara.

Ana Gomes (S&D). – (PT) Fru talman! Nobelpristagaren Liu Xiaobo har varit en orubblig och modig förkämpe för de mänskliga rättigheterna alltsedan massakern på Himmelska fridens torg. Parlamentet ansluter sig därför till Catherine Ashton och kommissionen i kravet på att han omedelbart ska frigges så att han kan resa till Oslo i december för att ta emot Nobelpriset och kräver frihet att resa för hans hustru, familj och vänner, som har varit särskilt kringskurna sedan Nobelpriset tillkännagavs den 8 oktober.

De kinesiska myndigheternas hot och skrämstaktik för att förhindra ceremonin i Oslo är en skandal. Ingen regering som har gett vika för denna beklämmande utpressning är värd någon respekt. Kina är permanent medlem av FN:s säkerhetsråd, och enligt FN-stadgan har landet särskilda skyldigheter att respektera och främja respekt för de mänskliga rättigheterna inom och utom landet. Kina har redan gjort mycket för en del av de ekonomiska, sociala och kulturella rättigheterna för miljontals kineser, som landet har dragit upp ur fattigdom och armod. Det måste respektera och främja respekt för sina invånares medborgerliga och politiska rättigheter: om landet inte gör det kommer dess egen utveckling till sist att hejdas.

Liu Xiaobo är inte en brottsling: han är en modig och engagerad medborgare som ger Kina och det kinesiska folket anseende runt om i världen och som det kinesiska folket bör vara stolt över. Peking måste frige Liu Xiaobo, hans hustru och vänner. Peking måste frige Sacharovpristagaren Hu Jia och alla andra modiga kinesiska medborgare som vågar kämpa för demokrati, frihet och de mest grundläggande rättigheterna. Om de inte frigges är det Kina som kommer att förlora anseende. Det är den kinesiska regimen som själv har visat

sig oförmögen att omvandla sitt land till en respektabel och inflytelserik makt på den internationella arenan.

Vi kommer inte att sluta att högljutt begära att Liu Xiaobo och alla dem som kämpar för frihet i Kina frigges.

Heidi Hautala (Verts/ALE). – (EN) Fru talman! Att Liu Xiaobo tilldelas 2010 års fredspris bär vittnesbörd om det personliga pris de som kämpar för de mänskliga rättigheterna får betala i Kina i dag. Det är absolut nödvändigt att alla andra människorättsförsvarare i Kina frigges omedelbart. Det finns andra väntande fall. Jag fortsätter att vara smärtsamt medveten om den tibetanska filmaren Dhondup Wangchens situation. Han lider av hepatit B och behöver omedelbar läkarvård i fängelset.

Beslutet att tilldela Liu Xiaobo Nobels fredspris måste betraktas som ett starkt stöd för yttrandefriheten i Kina. Det fungerar dock också som en påminnelse till det internationella samfundet om behovet av reform i Kina. Även den kinesiska premiärministern Wen Jiabao har varnat att Kina kan förlora det som landet redan har uppnått via ekonomisk omstrukturering om det inte blir någon följdriktig politisk omstrukturering – och, märk väl, han censurerades av kinesiska medier.

Uppskjutandet av reformen har ett ohyggligt mänskligt pris. Att Kina trycker på andra länder att hålla sig borta från fredsprisceremonin visar dessutom att landet ännu inte har mognat till en internationell aktör. Kina är en supermakt och bör börja agera som en ansvarskännande sådan. Jag vill mycket ödmjukt tala om att jag har blivit inbjuden till ceremonin som en av de 50 personer som kommer att företräda Liu Xiaobo vid detta tillfälle.

Roberta Angelilli (PPE). – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Alfred Nobel som instiftade fredspriset skrev i sitt testamente att mänskliga rättigheter är en förutsättning för broderskap mellan nationerna och att ett pris av denna dignitet bör ges till någon som har kämpat och gjort uppoffringar i frihetens, demokratins och de mänskliga rättigheternas namn.

Liu Xiaobo, den kinesiska dissidenten som fått Nobels fredspris, har varit en stark försvarare för tillämpningen av dessa värden under hela sitt liv. Under hans långa icke-våldskamp har han alltid betonat hur alla dessa rättigheter ständigt kränks i Kina med våldsamma och repressiva metoder. Han har förstahandserfarenhet av att dömas till fängelse utan att få chansen till en rättvis rättegång eller kunna kommunicera med yttervärlden.

Av just den anledningen måste vi göra allt vad vi kan som europeiska institutioner för att utverka att han frigges. Rättigheter först och sedan ekonomiska förbindelser och handelsförbindelser; i annat fall måste vi européer se också oss själva som besegrade.

Ulrike Lunacek (Verts/ALE). – (DE) Fru talman! Förbindelserna mellan EU och Kina är inte enkla, framför allt beroende på att vi har olika uppfattningar om betydelsen av mänskliga rättigheter, frihet och yttrandefrihet. EU har tagit ansvaret för att främja dessa värden i hela världen och därigenom stödja människorättsförsvarare i andra stater, exempelvis Liu Xiaobo i Kina, så att de kan få till stånd förändringar av situationen i sina egna länder. Därför anser jag att det är mycket viktigt att parlamentet, men även rådet och kommissionen, gör ett tydligt åtagande om att delta i utdelningsceremonin för Nobels fredspris. Heidi Hautala kommer att delta i personlig bemärkelse, men jag hoppas starkt att de europeiska regeringarna, rådet, det belgiska ordförandeskapet och kommissionen kommer att företrädas på högsta nivå. Det är endast på detta sätt som vi kan göra klart att

våra argument är rationella och att vår uppmaning till respekt för de mänskliga rättigheterna i hela världen är trovärdig.

Olivier Chastel, rådetts ordförande. – (FR) Fru talman, ärade ledamöter! Som avslutning på denna viktiga debatt och för att besvara de frågor som en rad ledamöter har ställt vill jag säga två saker.

För det första kommer EU som helhet naturligtvis att närvara, precis som varje år, med minst samma närvaro som förra året – liksom alla unionens diplomatiska delegationer – vid utdelningen av Nobels fredspris till Liu Xiaobo i Oslo den 10 december. Det var det första som jag vill delge er i dag.

För det andra har EU fört en regelbunden dialog om frågan om de mänskliga rättigheterna med Kina i 15 år, och även om det alltid finns mer att göra i detta avseende fäster vi stor vikt vid denna uppgift, som vi anser vara mer angelägen än någonsin vid en tidpunkt då människor i Kina säger sin mening och begär att de mänskliga rättigheterna ska utökas. Med ömsesidig respekt och djup förståelse av det kinesiska politiska sammanhanget kommer vi fortsätta att ta upp de universella frågorna om mänskliga rättigheter, särskilt fredsprismottagaren Liu Xiaobos fall, med de kinesiska myndigheterna.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

18. Förenkling av GJP (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en debatt om en muntliga fråga till kommissionen om förenkling av GJP från James Nicholson och Janusz Wojciechowski för ECR-gruppen, Albert Deß för PPE-gruppen och George Lyon för ALDE-gruppen (O-0187/2010 – B7-0566/2010).

Albert Deß, frågeställare. – (DE) Fru talman, herr Ciolos! Det gläder mig att du är här i dag för att svara på frågorna. Den 18 maj antog Europaparlamentet med stor majoritet en resolution om förenkling av den gemensamma jordbrukspolitiken (GJP). Naturligtvis har det inte varit möjligt för Dacian Ciolos att genomföra det som sades i den resolutionen ännu, men jag vill be dig att beakta alla krav i denna resolution när du inleder omstruktureringen av jordbrukspolitiken.

Tyvärr måste jag framhålla ett streck i räkningen. Jag har just haft en diskussion med en grupp jordbrukare som var oroliga att dina förslag för den första pelaren inte skulle minska byråkratin utan snarare leda till en stor ökning av byråkratin.

Europeiska unionen kan inte hållas ansvarig för varje byråkratisk bestämmelse! En stor del av ansvaret ligger hos medlemsstaterna. Därför ber jag Dacian Ciolos se till att vi kan arbeta tillsammans på den kommande reformen så att den struktureras på ett sådant sätt att den kan genomföras med så lite administrativ ansträngning och tillsynsinsats som möjligt. Då kommer jordbrukarna att kunna fokusera på sin huvuduppgift, dvs. producera livsmedel, i stället för att tvingas kontrollera den gällande lagstiftningen för att få reda på vad de behöver känna till innan de gör någonting ute på fälten eller i sina ladugårdar.

Inte i något annat jordbruksområde i världen är jordbrukarna så belastade med så många krav och regler som i Europeiska unionen. Än så länge är Dacian Ciolos inte ansvarig för detta. Du har chansen att bli den första kommissionsledamoten – innan du till sist avgår, och det vet jag inte när det sker – som kan säga att under min mandatperiod har byråkratin

minskat i stället för att öka. Som föredragande för jordbruksreformen vill jag gärna ge dig tillfälle att arbeta tillsammans med oss för att hitta en lösning så att målet kan uppnås.

George Lyon, frågeställare. – (EN) Fru talman, herr kommissionsledamot! Det är trevligt att se dig här hos oss i kväll. Att förenkla och befria den gemensamma jordbrukspolitiken från byråkrati är helt klart ett viktigt mål för den kommande reformen, eftersom många jordbrukare hemma i Skottland är frustrerade och arga över byråkratin och det oproportionerliga påföljdssystemet.

Offentliga medel måste användas klokt, och användningen måste kontrolleras. Det är inget som vi på något vis ifrågasätter. Det nuvarande påföljdssystemet brister dock i proportionalitet både på medlemsstatsnivå och på jordbrukarnivå. Detta är någonting som behöver åtgärdas i reformen.

I Skottland bestraffas jordbrukarna för närvarande för minsta lilla misstag med ibland mycket, mycket höga böter. Sedan i maj har inspektionerna ökat våldsamt i omfattning och skyhöga böter utdömts. Den skotska regeringen klandrar kommissionsledamoten för just denna åtgärd – upptrappningen av inspektionerna och påföljdssystemen.

En annan förklaring kan dock vara att kommissionens revisorer skulle komma och inspektera Skottland både i oktober och sista veckan i november. Det kan mycket väl vara så att den skotska regeringen greps en smula av panik och att de höga böterna och drakoniska straffen som utdömts under de senaste tre eller fyra månaderna är en reaktion på oron att allt inte skulle stå rätt till när revisorerna anlände till Skottland och genomförde sin inspektion.

De har också tittat över vattnet till våra kolleger i Nordirland – jag är säker på att min kollega Jim Nicholson skulle kunna säga ett och annat om det – och tittat på regeringens öde där som kan vänta sig mycket höga böter för att ha misstolkat stödberättigande hektar. Detta kan mycket väl ligga bakom de åtgärder som Skottland vidtagit.

Kan kommissionsledamoten i sitt avslutningsanförande klargöra om det verkligen är han som ligger bakom och är ansvarig för den nya drakoniska ordningen i Skottland, och kan kommissionsledamoten bekräfta när vi kommer att få veta resultaten av revisorernas inspektioner i oktober och november i år?

James Nicholson, frågeställare. – (EN) Fru talman! Jag ber om ursäkt, eftersom det inte hör till det normala att jag inte dyker upp när jag förväntas tala. Jag ber oerhört mycket om ursäkt för det.

Som kammaren känner till antogs min kollega Richard Ashworths betänkande om förenkling av den gemensamma jordbrukspolitiken av kammaren i maj. Jag förespråkade att onödigt byråkrati skulle avskaffas, och den byråkrati som påtvingas de europeiska jordbrukarna har enligt min mening blivit alltför betungande och inkräktar svårt på den tid som hellre borde användas till det egentliga jordbruksarbetet.

En central punkt i detta betänkande var att en reformerad gemensam jordbrukspolitik bör förenklas, och politiken bör rationaliseras. Jag är dock rädd för att det vi får inte är detta. Vi kommer att få mer byråkrati – och när du talar om att göra den första pelaren grönare, vad menar du då? Du menar mer byråkrati, mer pappersarbete och fler inspektioner, vilket är något som de inte vill ha. Vi vill ha en inspektion av varje gård; det bör räcka överallt som inspektion.

Jag måste säga till kommissionsledamoten: Du har tillräckligt med verktyg i verktygslådan för närvarande med tvärvillkoren. Vi behöver inte fler. Vi behöver inte någon mer överbetoning av just denna ståndpunkt. Jag vädjar till dig på de personers vägnar som försöker producera livsmedel. Vi talar om tryggad livsmedelsförsörjning i Europa. Om du vill ha tryggad livsmedelsförsörjning ger vi dig det – vi ger dig tryggad livsmedelsförsörjning. Låt jordbrukarna producera livsmedel.

Får jag kommentera det som George Lyon just sade? Mina jordbrukare i Nordirland står inför en minskning med 60 miljoner euro på grund av kartläggning. Ingen skulle påstå att kartorna som upprättades för många år sedan är helt perfekta. Men ingen skulle heller säga till mig att kartorna söder om gränsen i Republiken Irland är bättre, eller att de är bättre i Italien – kartor som upprättades för många år sedan. Varför har vi detta? Varför har vi dessa drakoniska åtgärder mot våra jordbrukare när de inte behöver det eller vill ha det och när allt de vill göra är att producera bra livsmedel?

Dacian Cioloș, *ledamot av kommissionen*. – (FR) Fru talman, mina damer och herrar! Låt mig först svara på er skriftliga fråga om förenkling av den gemensamma jordbrukspolitiken, som är ett viktigt ämne, vilket jag sagt upprepade gånger sedan jag blev kommissionsledamot, och som vi kommer att beakta i den framtida lagstiftningen.

Jag vill börja med den första delen av er fråga: Vad har kommissionen gjort hittills för att göra saker och ting enklare för jordbrukarna? Jag anser att om vi tittar på vad som har gjorts under de senaste åren är svaret klart: Kommissionen har redan gjort mycket för att göra saker enklare, och den har infört många åtgärder för att underlätta för jordbrukarna.

I mars 2009 lade kommissionen fram meddelandet "En förenklad gemensam jordbrukspolitik i allas intresse". I meddelandet framhålls de insatser som har gjorts under de senaste åren, och information lämnas om den uppnådda minskningen av den administrativa bördan.

Jag vill inte upprepa varje enskildhet från meddelandet, men jag skulle vilja utveckla ett par exempel.

För det första har antagandet av rådets förordning om inrättandet av en gemensam organisation för jordbruksmarknaderna 2007 lett till en betydande minskning av byråkratin i tillämpningsregelverket för den europeiska lagstiftningen om den gemensamma jordbrukspolitiken.

På grund av dess tekniska drag är avsikten med denna enhetliga gemensamma marknadsorganisation inte att ändra den underliggande politiken utan att harmonisera bestämmelserna och därigenom göra GJP-reglerna enklare att hantera, klarare, mer tillgängliga och mindre svåra att tillämpa.

Förenkling var också ett av huvudskälen till kommissionens hälsokontrollförslag. Förordningen som antogs 2009 syftar till att förenkla bestämmelserna för systemet med samlat gårdsstöd och förbättrar därmed effektiviteten i 2003 års reform av den gemensamma jordbrukspolitiken.

För att illustrera framstegen inom jordbrukssektorn skulle jag vidare vilja nämna handlingsprogrammet för att minska den administrativa bördan i EU. I samband med detta program har flera utvärderingar genomförts. Resultaten av dessa utvärderingar visar att den administrativa bördan inom jordbrukssektorn har minskats med 36 procent, vilket är mycket mer än programmets allmänna mål på 25 procent.

Förra året presenterade min företrädare det första svaret från kommissionens avdelningar på den lista med 39 förslag till förenklingar som hade lagts fram av tretton medlemsstater i april 2009. En del av de 39 förslagen hade genomförts i slutet av 2009 och början av 2010. Andra återfinns i det förenklingspaket som just har antagits av kommissionen avseende direktstöd och landsbygdsutveckling, och förordningar har lagts fram för rådet och parlamentet.

När det gäller den tredje pelaren har kommissionen inlett en undersökning av den administrativa börda som härrör från mottagarnas genomförande av landsbygdsutvecklingsprogrammen. Undersökningen är koncentrerad på två kategorier av åtgärder: program för miljövänligt jordbruk och för modernisering av jordbruksföretag. Resultaten av denna undersökning kommer att användas i våra överväganden om den gemensamma jordbrukspolitiken under perioden efter 2013.

För att avsluta denna första punkt vill jag informera er om att programmet pågår och att det ingår tid som personalen vid generaldirektoratet för jordbruk och landsbygdsutveckling ägnar åt besök på en gård. Programmet, som även kallas "Praktisk erfarenhet", hjälper oss att få direkt kontakt med det som verkligen händer ute på fältet och använda den erfarenheten i de beslut som vi utarbetar.

Nu till den andra delen av er fråga: Hur kommer kommissionen att beakta parlamentets förslag i sitt arbete med den gemensamma jordbrukspolitiken efter 2013? Även här kan jag försäkra er att dessa frågor är angelägna för mig och att vi kommer att beakta alla analyser som vi redan har genomfört i syfte att förenkla, och även i de förslag som vi kommer att lägga fram, som inte går i riktning mot ökad byråkrati utan snarare i riktning mot ökade garantier för skattebetalarna att pengarna är väl använda.

Även på denna punkt är jag öppen för alla tekniska förslag som ni kan vilja lägga fram. I början på december kommer jag att stå inför era kolleger i utskottet för budgetkontroll, som också undrar vad kommissionen gör för att se till att de offentliga medlen används väl. I detta fall kan kommissionen endast tillämpa de förordningar som rådet har antagit, efter att ha beaktat parlamentets yttrande.

Det är inte kommissionen som ökar de administrativa uppgifterna. Kommissionen tillämpar endast de befintliga rådsförordningarna. Här kan jag försäkra er att vi i framtiden inte kommer att lägga fram något förslag som komplicerar saker i onödan; tvärtom kommer vi att lägga fram förslag som ska göra innehållet i den gemensamma jordbrukspolitiken mer trovärdigt. När det gäller jordbrukarna är deras huvuduppgift som jag redan har sagt jordbruksproduktion. Det är jordbrukarna som arbetar med naturresurserna, och det är också på grund av denna verksamhet som en del av medlen inom den gemensamma jordbrukspolitiken har anslagits till denna politik.

I fråga om vad vi planerar att göra efter 2013 vill jag informera er om att samtidigt som vi förbereder lagstiftningspaketet för den gemensamma jordbrukspolitiken efter 2013, har jag beslutat att inrätta en teknisk högnivågrupp tillsammans med kommissionen och medlemsstaterna för att se till att detta lagstiftningspaket inte leder till mer byråkrati utan i stället så långt möjligt förenklar saker.

Som George Lyon sade kommer den byråkrati som jordbrukarna ute på fältet möter inte alltid från kommissionen. Ni vet att förvaltningen delas med medlemsstaterna och att vi ofta har tillämpningar som skiljer sig från den ena medlemsstaten till den andra, just på grund av de nationella administrationerna. I fråga om dessa är det inte kommissionens sak

att genomföra förenklingar. Som jag redan har sagt har kommissionen redan förenklat saker och ting. Det finns fortfarande ett behov av förenklingar på medlemsstatsnivå.

Svaret på George Lyons fråga om Skottland är även här att kommissionen endast följer de förordningar där det föreskrivs att böter ska tillämpas för jordbrukare som inte följer reglerna om tvärvillkoren, vilket inte bara gäller i Skottland utan även i Nordirland och överallt inom EU. Ännu en gång är detta en regel som gör att vi blir misskrediterade i fråga om de åtaganden som jordbrukare gör att följa EU-lagstiftningen om vi inte följer den. Tvärvillkoren är nämligen inte en bestämmelse som lagts till av kommissionen, av en medlemsstat eller något annat organ, utan de härrör från den EU-lagstiftning som avspeglas i dessa förordningar. Regeringarna kommer att få närmare information i början av december då kommissionen ska lägga fram resultaten av sina revisioner.

Michel Dantin, för PPE-gruppen. – (FR) Fru talman, herr kommissionsledamot! Du behärskar franska väl, och du känner väl till mitt land. I Frankrike finns det ett uttryck som beskriver något som man drömmer om men som aldrig inträffar, vi talar om *Arlésienne*.

För jordbrukare är förenkling utan tvekan en form av *Arlésienne*. Som ni har sagt har kommissionen redan vidtagit åtgärder för att försöka att förenkla förfarandena, och jag vill gå lite närmare in på detta. Enligt min mening finns det två aspekter av denna fråga.

För det första har det allting att göra med ansökningar om stöd. Jag anser att man bör erkänna att en ansträngning har gjorts att förenkla pappersarbetet under de senaste åren och månaderna, vilket vi ger er beröm för. För det andra finns det begränsningar för alla villkor, de ändlösa kraven att jordbrukarna ska rapportera om allting de gör: kört en släpvagn med gödsel till ett fält, använt en dos gödselmedel på ett annat fält, använt en dos växtskyddsmedel på ett tredje fält, och om de gör ett misstag blir de bestraffade.

Inför denna situation anser jag att vi måste hitta lösningar. Förra veckan när kommissionsledamoten lade fram förslaget om den framtida gemensamma jordbrukspolitikerna nämnde du ett antal integrationsåtgärder som skulle kunna genomföras och som faktiskt genom resultatet av dessa insatser leder till åtgärder som kan kontrolleras av allmänheten, av jordbrukarna och av kommissionen, åtgärder vars vetenskapliga effekt vi kan vara säkra på. Jag tänker på exemplet växelbruk. Dessa åtgärder ska göra det möjligt att förenkla jordbrukarnas åligganden. Det representerar en betydande mängd arbete i framtiden.

Vidare nämnde kommissionsledamoten i dag liksom i förra veckan det som åligger medlemsstaterna, och jag anser att du har rätt. Varje år besöker kommissionens kontrollanter medlemsstaterna innan de besöker jordbrukarna. De kommer med ett kritiskt öga för att hitta sådant som inte står rätt till. Skulle vi inte kunna ändra deras uppdrag en aning och be dem att också notera områden där medlemsstaterna går för långt i tillämpningen av EU-lagstiftningen – vilket skulle vara till nytta för medlemsstaterna? Att gå för långt är att påtvinga jordbrukarna skyldigheter som är poänglösa för förordningarna. Genom att göra så skulle du förbättra EU:s anseende bland våra medborgare.

Luis Manuel Capoulas Santos, för S&D-gruppen. – (PT) Fru talman, herr kommissionsledamot! Förenklingen av den gemensamma jordbrukspolitikerna är ett mål som vi alla har förkunnat i många år. Det är dock fortfarande långt ifrån helt uppnått, trots kommissionens ansträngningar, som måste erkännas. Trots detta vill jag göra det klart att för gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater i Europaparlamentet kan förenkling inte i någon mening uppfattas som att röja vägen för

dem som vill ta genvägar eller för minskad stringens i kontrollen eller övervakningen av offentligt stöd. Inga förevändningar får användas för att kringgå detta viktiga krav på öppenhet. När diskussionerna om den gemensamma jordbrukspolitiken efter 2013 inleds har vi nu ett utmärkt tillfälle att uppnå detta mål. Trots detta kommer det inte att bli några betydande framsteg i förenklingen utan att vi förenklar själva uppbyggnaden av den gemensamma jordbrukspolitiken, och det är om detta som S&D-gruppen har framfört sina åsikter.

I april offentliggjorde vi ett dokument där vi förespråkade en omorganisation av de båda pelarna, och vi konstaterar med tillfredsställelse att kommissionen har accepterat en del av våra förslag i denna riktning. Jag förstår inte hur det är möjligt att ha ett stöd som inte är kopplat till produktion, och som är föremål för liknande väsentligen miljörelaterade kriterier – så som direktstöd, åtgärder för ett miljövänligt jordbruk eller kompensationsbetalningar till mindre gynnade regioner – och som är föremål för olika byråkratiska behandlingar och kontroller i stället för att ingå i ett enda enhetligt system. Jag finner det också svårt att förstå hur många av dem som talar om förenkling är just dem som är mest emot att förändra den nuvarande uppbyggnaden av den gemensamma jordbrukspolitiken.

Därför ser jag fram mot det arbete som kommissionsledamoten är på väg att utföra, som det vägledande dokument som du just har lagt fram för oss. Jag vill också ta tillfället i akt att framföra min förhoppning att alla som vill ha verklig förenkling deltar i den diskussion som vi är på väg att starta om den framtida gemensamma jordbrukspolitiken.

Britta Reimers, för ALDE-gruppen. – (DE) Fru talman, herr Cioloş, mina damer och herrar! En av våra främsta prioriteringar som ledamöter av Europaparlamentet är att minska byråkratin och förenkla lagstiftningen och bestämmelserna om EU:s olika politikområden. Endast så kan vi förvalta skattebetalarnas pengar effektivt och öka acceptansen för våra politiska beslut bland Europas medborgare. Därför är det viktigt att jordbrukarna märker den direkta effekten av förenklingsåtgärder av detta slag inom jordbrukssektorn. Deras arbete är att producera livsmedel, inte att skriva böcker.

Vid en tidpunkt då de lokala myndigheternas budgetar blir allt stramare är det också viktigt för oss att minska den mängd arbete som ska utföras av deras administrativa personal. Förordningar måste utarbetas på ett sådant sätt att de inte fylls ut i onödan. Dessutom måste vi se till att de påföljder som vi inför står i proportion till överträdelsen av förordningarna. En effektiv, långsiktig politik kännetecknas av att den lägger större tonvikt vid råd än vid bestraffning. Det är endast så vi kan ge våra medborgare och våra jordbrukare incitament att genomföra nya rön och fullgöra samhällets krav. Vi behöver beakta allt detta när vi diskuterar den framtida jordbrukspolitiken. Vi behöver också fokusera mer på att se till att det inte finns någon dubbling av formaliteterna och kontrollerna och att blanketter bara behöver fyllas i när de ger ett verkligt mervärde för de administrativa organen och för jordbrukarna själva. Vi måste till sist lära oss att arbeta tillsammans och inte mot varandra.

Alyn Smith, för Verts/ALE-gruppen. – (EN) Fru talman! För gruppen De Gröna/Europeiska fria alliansen vill jag gratulera kommissionsledamoten till att ha kommit hit i kväll och gratulera mina kolleger och Richard Ashworth i synnerhet, för den ursprungliga resolutionen som har stimulerat kvällens debatt.

Herr kommissionsledamot! Jag vill särskilt hänvisa till punkterna 52 och 53 i den ursprungliga resolutionen som handlar om öppenhet i fråga om påföljderna. Bortsett från

inhemskt ofog har vi ett problem i hela Skottland och inom EU som helhet i hur våra jordbrukare uppfattar öppenheten i fråga om påföljder, särskilt i fråga om tvärvillkoren. För att gå vidare behöver vi enligt min mening en betydligt större klarhet när det gäller vad som krävs och förväntas av jordbrukarna och vad konsekvenserna blir för den som inte följer reglerna.

I fortsättningen behöver vi också se en större förståelse, en högre grad av flexibilitet. Hur mycket jag än förstår att ni måste hantera dessa förordningar så som de är skrivna, är vi här för att skriva om förordningarna – och det är det som vi ser fram mot. Det finns en enorm skillnad mellan misstag och bedrägeri, och så som lagstiftningen tillämpas för närvarande behandlas jordbrukarna mer eller mindre på samma sätt i båda fallen, trots att det är en enorm skillnad mellan hur det fungerar i verkligheten.

Särskilt i fråga om punkt 66 skulle jag vara mycket tacksam om kommissionsledamoten anger hur han ser på uppmaningen från oss om en treårig amnesti vid överträdelser av tvärvillkoren som rör elektronisk identifiering av får. I Skottland försöker vi få tekniken att fungera, men den är mycket långt ifrån perfekt, och det skulle bara gnugga en massa salt i de sår som redan finns att se att ett oproportionerligt förhållningssätt intas i fråga om tvärvillkoren och bestämmelserna om elektronisk identifiering. Vi försöker få det att fungera, och vi har hört att ni vill vara flexibla. Jag skulle vara mycket tacksam för en försäkran i kväll om att så kommer att bli fallet.

Richard Ashworth, *för ECR-gruppen.* – (EN) Fru talman! Jag skrev det ursprungliga betänkandet. I det talade jag om utmaningarna för jordbruket och betonade de sätt på vilket den gemensamma jordbrukspolitiken måste förändras för att möta dessa utmaningar. I betänkandet fäste jag uppmärksamhet vid att många jordbrukssektorer och animalieproduktionen i synnerhet har svåra ekonomiska problem för närvarande och att det nu brådskar att lätta bördan för jordbrukaren både i fråga om tid och kostnader av onödig och oproportionerlig reglering från den gemensamma jordbrukspolitiken.

Jag gav många exempel på fall där reglering och påföljder är oproportionerliga – i vissa fall till och med oskäliga. Jag talade om behovet av konsekvensbedömningar, behovet av mer harmonisering av inspektionsnormerna, och jag menade att det inte finns någon anledning till att inte självreglering skulle kunna användas med gott resultat inom jordbruket. Framför allt efterlyste jag en kulturförändring inom den gemensamma jordbrukspolitiken.

Självklart förstår jag behovet av finansiell integritet, men revisionsrätten har gjort det helt klart att överkomplikation mycket ofta har varit orsaken till problemet och likaså förstår jag verkligen att förvaltningen och tolkningen av förordningarna varierar alldeles för mycket från ett land till ett annat.

Sedan jag skrev betänkandet har jag haft glädjen att konstatera att flera nationella regeringar och ledande jordbruksorganisationer har efterlyst en förenkling av den gemensamma jordbrukspolitiken. Nu när vi förhandlar om reformen av den gemensamma jordbrukspolitiken har det säkerligen aldrig tidigare funnits ett bättre tillfälle att visa att vi kan hjälpa branschen och inte belasta den med onödig byråkrati och onödiga kostnader.

Jag är helt medveten om de initiativ kommissionsledamoten har tagit och är tacksam för dem, men det är nedslående att detta budskap inte har nått ut till jordbrukarna i det land jag kommer från.

João Ferreira, för GUE/NGL-gruppen. – (PT) Fru talman! I maj vid omröstningen i kammaren om resolutionen om förenkling av den gemensamma jordbrukspolitiken påpekade vi att denna förenkling inte får leda till mindre stöd till jordbrukarna eller till avskaffandet av andra medel för att organisera marknaderna. Jag erinrar om att denna varning även ges i den resolution som vi antog. Sex månader har gått sedan resolutionen antogs, och det finns fortfarande starka skäl till oro, som endast har förstärkts av kommissionens meddelande nyligen.

De så kallade traditionella medlen att organisera marknaderna, bland annat offentlig intervention, varken kan eller bör avskaffas under förevändning av en påstådd rationalisering och förenkling. Det skulle innebära en fortsättning och intensifiering av den ödeläggelse av små och medelstora jordbruksföretag som pågår i många länder. Det finns verkligen mycket att göra i fråga om förenkling av den gemensamma jordbrukspolitiken, varav mycket är positivt och till och med nödvändigt. Jag tänker bland många andra möjligheter på behovet av att ändra påföljderna, inte minst när dessa gäller överträdelser som inte är jordbrukarens fel, för att förenkla tillämpningsprocessen och ändringar i fråga om djuridentifiering. Förutom förenkling som skulle vara till nytta för alla jordbrukare, och i synnerhet små och medelstora producenter, behövs det en djupgående omvälvning av den gemensamma jordbrukspolitiken för att förstärka interventionsinstrumenten, garantera jordbrukarna skäliga priser, som återställer instrumentens reglerande funktion, t.ex. kvoter och produktionsrätter, som – eftersom vi talar om förenkling – garanterar varje land något så enkelt som rätten att producera, liksom rätten till tryggad livsmedelsförsörjning och suveränitet samt fastställer principer för modellering och tak för stödet, som avhjälper de rådande obalanserna mellan producentländerna och produktionsnivåerna.

Vi är mycket oroad över kommissionsledamotens insisterande på att underställa jordbruk och livsmedelsproduktion marknaden och konkurrens. Resultatet av denna liberaliseringspolitik har redan visat sig: en hejdlös våg av nedlagd produktion i miljontals små och medelstora gårdar, osäker inkomst och ökad prisvolatilitet samt förvärrat livsmedelsberoende i oräkneliga länder och regioner. Vi instämmer i en förenkling som tjänar jordbrukarnas intressen – särskilt de små och medelstora jordbrukarna – och gör det möjligt för dem att fortsätta att producera. Vi invänder mot en förenkling som tar kål på produktionen och producenterna, och vi kommer att fortsätta kämpa emot den här i kammaren.

John Bufton, för EFD-gruppen. – (EN) Fru talman! Huvudtemat i rapporten om reformen av den gemensamma jordbrukspolitiken är framför allt åtgärder som illustreras under alternativ 2. Jag föreställer mig att detta är den uppläggning som kommissionen föredrar.

Jag är oroad över bristen på klarhet och tidtabell för godkännandet. Förväntas vi besluta om det bästa alternativet för den gemensamma jordbrukspolitiken innan förslagen har förfinats? Jag fruktar att jordbrukarna får en tyngre byråkratisk börda, trots att man i rapporten efterlyser ett enklare, mer specifikt stödsystem med bland annat förenkling av reglerna för tvärvillkor.

Rapporten är inriktad på små och aktiva jordbruksföretag, utan att man definierar hur storleken och aktiviteten ska mätas och övervakas. I rapporten sägs att de två pelarna i den gemensamma jordbrukspolitiken ska vara inriktade på effektivitet, men jag fruktar att om man ger incitament till små jordbruk och samtidigt belönar miljöutveckling kommer vi att få se hur de inhemska jordbrukarna överger produktionsinriktat jordbruk för att dra nytta av den gemensamma jordbrukspolitiken. Jag är oroad över detta eftersom vår

konkurrenskraft på jordbruksområdet kommer att urvattnas, trots att man i rapporten nämner långsiktig livsmedelsförsörjning och växande global efterfrågan.

I rapporten talas om att frigöra Europas slumrande produktionspotential, samtidigt som man respekterar EU:s åtaganden inom internationell handel. Det konstateras att jordbrukets andel av försörjningskedjan för jordbruks- och livsmedelssektorn minskade, samtidigt som grossist- och distributionssektorernas andel ökade. Bilateral avtal med Mercosur, bland annat om återimport av jordbruksprodukter, kan undergräva europeiska jordbrukares möjligheter att göra affärer till ett skäligt marknadspris.

I rapporten erkänns att europeiska jordbrukare möter global konkurrens, samtidigt som de ska respektera miljö-, livsmedels säkerhets-, kvalitets- och djurskydds mål. En del sydamerikanska jordbrukare använder sig av avskogningsmetoder och kan massproducera, vilket gör att de slår europeiska jordbrukare med lägre priser på grund av mindre strikt lagstiftning.

Krisztina Morvai (NI). – (HU) Fru talman! EU är ganska impopulärt bland ungerska jordbrukare, särskilt bland småbrukare. Det beror inte bara på att vi har tvingats ge upp 100 procent av våra marknader till förmån för import av utländska livsmedel i utbyte mot en liten andel av det stöd som jordbrukarna i de gamla medlemsstaterna får, utan också på grund av ämnet för dagens sammanträde, överdriven byråkrati och förskräckliga administrativa bördor som verkligen hindrar de ungerska jordbrukarna från att faktiskt utföra sitt egentliga arbete – att bedriva jordbruk, vilket har konstaterats upprepade gånger.

Tillåt mig påpeka att i de gamla medlemsstaterna, och därmed i Ungern, finns det ännu en stor komplikation, nämligen den gamla stats-socialistiska och kommunistiska traditionen, där vissa offentliga tjänstemän anser att det inte är de själva som finns till för medborgarna, i detta fall för jordbrukarna, utan tvärtom medborgarna som finns till för staten och för de byråkratiska statstjänstemännen. Sådana tjänstemän försvårar jordbrukarnas liv helt i onödan och på ett förnedrande och kränkande sätt genom att reglera jordbrukarnas verksamhet utöver de gällande bestämmelserna.

Vi översvämmas av klagomål. Det senaste gällde exempelvis att kostnaderna för ett evenemang som arrangerats enligt ett anbuds-förfarande inom ramen för den andra pelaren avlogs med motiveringen att den berörda jordbrukaren inte hade tagit in tre offerter för de scones han serverade till deltagarna. Detta är ett typiskt fall av förödmjukande och överflödigt reglering och godtycklig maktutövning.

Hur kan detta avhjälpas? Genom att se till att klagomål mot sådana övergrepp kan framföras inte bara till beslutsfattaren, vilket vi vet är helt meningslöst att försöka, utan till EU självt, nu när vi har anslutit oss och EU beviljar detta stöd baserat på betalningar. EU borde inrätta en kontrollmekanism som människor kan vända sig till och där kränkningar och övergrepp av detta slag skulle kunna utredas och sanktioneras.

Rareş-Lucian Niculescu (PPE). – (RO) Fru talman! Först och främst vill jag välkomna det åtagande om att fortsätta processen att förenkla den gemensamma jordbrukspolitik som kommissionen har uttryckt i sitt senaste meddelande. Överdriven reglering innebär lägre konkurrenskraft, och överdriven stelbenthet innebär mindre effektiv verksamhet.

En av anledningarna till att man i dag efterlyser en reform av den gemensamma jordbrukspolitik är helt klart att den behöver förenklas. Jag skulle vilja nämna ett par oerhört viktiga aspekter i den resolution om förenkling av den gemensamma jordbrukspolitik som parlamentet har antagit.

Min kollega Michel Dantin har nämnt de stater som går för långt i tillämpningen av EU-lagstiftningen. Enligt min mening måste de administrativa formaliteterna minskas till absolut minsta nödvändiga, inte bara på EU-nivå utan även på medlemsstatsnivå.

Kommissionen bör överväga om det är möjligt att införa ett gemensamt ramverk för den dokumentation som krävs. Jag skulle vilja beskriva en sådan rekommendation som den högsta byråkratinivå som kan accepteras. Det är välkänt att om EU-byråkratin kräver tre underskrifter för godkännande, lägger de nationella byråkratierna i sin tur till ytterligare fem underskrifter. Endast sådana bestämmelser och villkor som är relevanta och absolut nödvändiga, och som ger obestridliga fördelar, borde fortsätta att tillämpas.

Enbart förenkling är inte tillräckligt. Åtgärderna för att utbilda och informera potentiella stödmottagare måste också utökas. Exempelvis borde det vara obligatoriskt att en viss andel av medlen för landsbygdsutveckling anslås till åtgärder av detta slag.

Eftersom förenkling är direkt kopplad till öppenhet vill jag passa på när kommissionsledamoten finns på plats under plenarsammanträdet och fråga honom en annan sak. Med anledning av domstolens beslut nyligen om mottagarna av EU:s jordbruksmedel undrar jag vilka åtgärder kommissionen överväger för att se till att information om dessa personer fortsätter att offentliggöras.

Marc Tarabella (S&D). – (FR) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! I likhet med Rareş-Lucian Niculescu välkomnar även jag att kommissionen tänker fortsätta sina ansträngningar att förenkla den gemensamma jordbrukspolitiken, men jag är ändå oroad över uppföljningen av Richard Ashworths betänkande om administrativ förenkling.

Med hänsyn till det svåra ekonomiska klimat som våra jordbrukare för närvarande befinner sig i skulle jag önska att den gemensamma jordbrukspolitiken efter 2013 gör det möjligt för jordbrukarna att koncentrera sig på sitt huvudsyfte, nämligen att producera säkra livsmedel av hög kvalitet, samtidigt som de uppmuntras att tillhandahålla icke-kommersiella allmänna tjänster. Det är dags att lätta den administrativa bördan för våra producenter, avskaffa onödig lagstiftning och ge jordbrukarna i de 27 medlemsstaterna samma möjligheter att förstå vilka deras skyldigheter är men också vilka rättigheter de har. Vad de behöver är en enklare och mer lyhörd gemensam jordbrukspolitik.

Vid en tidpunkt då det anses oundvikligt att världens jordbrukare hetsas mot varandra, trots de ständigt återkommande jordbruks- och livsmedelskriserna både i norr och i söder, vid en tidpunkt då jordbrukarna kämpar för att få rättvisa priser, en rättvisare ersättning för sitt arbete, är det minsta vi kan göra för att hjälpa dem att be kommissionen regelbundet samråda med intressenterna inom jordbrukssektorn för att utvärdera vilka konsekvenser våra förordningar har ute på fältet och utforma enkla och öppna praktiska regler för våra jordbrukare och skattebetalare.

Avslutningsvis vill jag citera Charles Baudelaire som sade att absolut enkelhet är det bästa sättet att utmärka sig själv. Jag uppmanar därför kommissionen att ägna sig åt detta viktiga uppdrag, och jag är övertygad om att Dacian Cioloş kommer att uppnå det målet.

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Fru talman, herr kommissionsledamot! Den för mig allra viktigaste meningen i resolutionen finns i punkt 7, som lyder: ”I linje med principerna om bättre lagstiftning förväntar sig Europaparlamentet att all framtida lagstiftning åtföljs av en fullständig konsekvensanalys som tar hänsyn till rättsliga och administrativa bördor,

och som säkrar att alla nya bestämmelser står i proportion till de mål som de syftar till att uppnå.”

Jag vill fråga kommissionsledamoten om vi kan hoppas på att så kommer att bli fallet. Kan du säga oss att dessa principer kommer att stå i centrum för vårt arbete med den gemensamma jordbrukspolitiken efter 2013?

Jag tittade på ditt utmärkta dokument från förra veckan. En del av rubrikerna säger oss att jordbruk handlar om att garantera livsmedels säkerhet och spårbarhet. Det handlar om att förse EU:s medborgare med en mångfald värdefulla livsmedel av hög kvalitet för att skapa lokal sysselsättning och ge många olika ekonomiska, sociala, miljörelaterade och territoriella fördelar. Jordbruket måste garantera en effektiv avkastning på den offentliga politiken. Jordbruket måste bli grönare och bidra till att motverka klimatförändringarna. Jordbruket måste ta itu med problem som hållbar markförvaltning och förlust av biologisk mångfald, främja förnybar energi, befordra djur- och växtskydd samt garantera djurens välbefinnande. Jordbruket måste följa reglerna för tvärvillkoren och på veterinär- och växtskyddsområdet. Jordbruket måste ta itu med volatiliteten på marknaden och överlevnaden som den svagaste länken i livsmedelskedjan. Jordbruket måste konkurrera med importerade livsmedel från tredjeländer som producerats under mycket annorlunda villkor. Allt detta måste åstadkommas med en kanske krympande budget.

Kommissionsledamoten sade att han i nästa vecka ska motivera den gemensamma jordbrukspolitiken för budgetkontrollutskottet. Jag tror att du kommer att ha gott om ammunition.

Oldřich Vlasák (ECR). – (CS) Fru talman! Att tukta en vildvuxen och onödig byråkrati är naturligtvis i allas intresse, särskilt med anledning av jordbrukarnas fullt berättigade begäran, eftersom de behöver ägna så mycket tid och energi som möjligt åt sitt eget arbete – växtproduktion och djuruppfödning – i stället för att plöja sig fram genom byråkratiska bestämmelser och fylla i blanketter.

År 2005 åtog sig kommissionen att förenkla den gemensamma jordbrukspolitiken. Kommissionen uppsatte då det ambitiösa målet att minska den administrativa bördan med 25 procent fram till 2012. Kommissionen har onekligen gjort vissa ansträngningar, men hittills har åtgärderna inte lett till den förväntade förenklingen och inte heller lyckats undanröja ojämlikheterna mellan medlemsstaterna. Samtidigt är det absolut nödvändigt att få ett tillräckligt flexibelt regelverk för den gemensamma jordbrukspolitiken och särskilt i fråga om systemet för direktstöd. Det är också nödvändigt att samtidigt som man stöder mångfald minimera risken att endast ineffektiva produktionsområden utan konkurrenskraft får stöd i EU. Man måste också avväga förenklingsmålet mot insatserna för att uppnå maximal effektivitet.

Diane Dodds (NI). – (EN) Fru talman! Jag välkomnar denna muntliga fråga och den avsedda återgången till en mycket viktig fråga. Under de senaste månaderna har jag genomfört en rad landsbygdsmöten över hela Nordirland. Vid varje möte bad jag jordbrukarna ange de viktigaste områdena där det behövs förändringar inom sektorn. Enormt viktigt var att minska byråkratin, som anses vara en onödig tillkommande kostnad och en förbrukare av värdefull tid. Det stora pappersarbetet och de komplicerade detaljuppgifter som krävs är en stor börda för jordbrukarna, och rädslan för påföljder blir allt större.

Jag träffade också nyligen ordförandena för lokala grupper som genomför landsbygdsprogrammet i Nordirland. De är starkt kritiska till de betungande och byråkratiska revisionskraven som leder till en hög frekvens av avhopp.

Precis som kommissionsledamoten anser jag att vi måste ta ansvar för och redovisa hur vi använder skattebetalarnas pengar men att den byråkratiska bördan hindrar programmet och just de människor som det skulle hjälpa.

Daciana Octavia Sârbu (S&D). – (RO) Fru talman! Det pratas mycket på EU-nivå om att förenkla den gemensamma jordbrukspolitiken. Våra jordbrukare fortsätter dock att klaga över de administrativa problem som hindrar dem när de söker stöd eller behöver tillämpa EU-lagstiftningen.

Inte bara kommissionen utan även medlemsstaterna måste vidta åtgärder för att förenkla byråkratin i samband med den gemensamma jordbrukspolitiken. Enligt min mening är det viktigt att EU:s jordbrukslagstiftning genomförs på ett sådant sätt i medlemsstaterna att jordbrukarna inte blir avskräckta från att fortsätta med sin jordbruksverksamhet.

Många jordbrukare i mitt hemland klagat över att de är dåligt informerade, att det är svårt för dem att göra en ny satsning inom sektorn eller att det är oerhört svårt att få tillgång till jordbruksstöd. Jag vill be kommissionen att fortsätta att uppmuntra medlemsstaterna att använda tekniken mer effektivt, inte bara för att hålla jordbrukarna bättre informerade utan också för att minska de administrativa uppgifterna inom sektorn. Jag hoppas också att den nya gemensamma jordbrukspolitiken kommer att vara enklare, öppnare och mer rättvis.

Jan Mulder (ALDE). – (NL) Fru talman! Parlamentet har nu diskuterat minskad byråkrati år efter år. Kommissionen har bildat en intern arbetsgrupp med höga tjänstemän som har i uppdrag att se till att regleringen inte blir överdriven. Detta är ett ganska egendomligt arrangemang, ungefär som att be en slaktare kontrollera kvaliteten på sitt eget kött. På parlamentets initiativ bildades en arbetsgrupp utanför kommissionen ledd av den tidigare ministerpresidenten i Bayern Edmund Stoiber för att ta itu med situationen. Kan kommissionen nu när Stoibergruppen har funnits i fyra år säga vilken metod som är bäst och mest effektiv? Kommissionens interna arbetsgrupp eller Edmund Stoibers arbetsgrupp utanför kommissionen?

För att gå vidare till själva regelverket, som genomförs av medlemsstaterna, och ibland av mellan fem och elva tillsynsmyndigheter i medlemsstaterna. Det är alldeles för mycket. Kunde inte kommissionen börja arbeta tillsammans med den privata sektorn, som också ställer upp strikta krav och som därför i många fall gör medlemsstaternas tillsyn överflödigt?

Tadeusz Cymański (ECR). – (PL) Fru talman, herr kommissionsledamot! I maj antog Europaparlamentet en resolution om förenkling av den gemensamma jordbrukspolitiken. Kan kommissionen förklara vilka åtgärder som har vidtagits hittills för att minska den byråkratiska bördan för jordbrukarna i hela EU? Kan kommissionen tala om för oss hur den tänker anpassa sig efter rekommendationerna i Europaparlamentets resolution om förenkling av den gemensamma jordbrukspolitiken med hänsyn till den väntade reformen av denna politik?

Jordbrukarna kräver förenkling av den gemensamma jordbrukspolitiken eftersom de är hårt ansatta både i Polen och i andra EU-medlemsstater. Europaparlamentet har många gånger uttryckt sin ståndpunkt i frågan, bland annat nyligen i Ashworthbetänkandet om förenkling av den gemensamma jordbrukspolitiken. Det är dags att omsätta betänkandet

i handling. Vi får inte låta oss ruineras av byråkratin. Om EU vill utvecklas får det inte skapa hinder och i synnerhet inte byråkratiska hinder.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Fru talman! FN:s livsmedels- och jordbruksorganisation (FAO) offentliggjorde i förra veckan en rapport där det betonas att mänskligheten befinner sig farligt nära en ny global livsmedelskris. Därför har jordbruksproducenterna blivit ombedda att öka sin produktion, särskilt av vete och majs, och bygga upp sina livsmedelslager igen under 2012.

Den globala efterfrågan på livsmedel kommer att fortsätta att växa i framtiden. EU borde kunna hjälpa till att tillgodose världens efterfrågan på livsmedel. Därför är det mycket viktigt att unionens jordbrukssektor behåller sin produktionskapacitet och förbättrar den.

Särskilt små och medelstora jordbruksföretag och familj jordbruk behöver enklare och mer lättillgängliga instrument, både för subventioner och för direktstöd i syfte att locka dem till marknaden.

Nyckeln till långsiktig livsmedelssäkerhet är att främja investeringar i jordbruket, särskilt för att förenkla den byråkrati som jordbrukarna möter. För att uppnå detta är det viktigt att underlätta de europeiska jordbrukarnas tillgång till banklån med förmånliga villkor och att ge jordbrukarna subventioner.

Jag ber därför kommissionsledamoten att stödja oss, precis som under översynen av energiskattedirektivet, för att uppnå en lägre momssats för el som används för bevattning.

Jarosław Kalinowski (PPE). – (PL) Fru talman! I kommissionens meddelande om den framtida jordbrukspolitikerna är administrativa förenklingar ett av förslagen för reformering av det europeiska jordbruket. Detta förslag är i vissa avseenden en reaktion på de rekommendationer som Europaparlamentet lade fram i sin resolution i maj i år. En minskning av den administrativa och byråkratiska bördan kommer att göra det lättare för jordbrukarna att få medel, och det kommer att förbättra informationsflödet och öka effektiviteten i de inspektioner som lokala myndigheter genomför. Detta kommer i sin tur att säkerställa att det finns tillräckliga mängder av säkra livsmedel och kommer också att höja vår sektors konkurrenskraft. Vi måste dock vara säkra på att förenklingsprocessen verkligen genomförs både på EU-nivå och nationellt, att de föreslagna förenklingarna inte blir ännu ett värdelöst försök att blunda för sanningen och att dessa förenklingar leder till en minskning och inte till en ökning av administrationskostnaderna.

Herbert Dorfmann (PPE). – (DE) Fru talman, herr Ciolos, mina damer och herrar! Det är oerhört viktigt att tala om en ökad byråkrati, eftersom diskussioner av detta slag ofta inte ger den önskade effekten. Jag hoppas att det inte kommer att bli så i det här fallet.

Jag gläder mig över de förslag till förenklade regler som Dacian Ciolos har lagt fram, särskilt för de små jordbruken, i meddelandet om reformen av den gemensamma jordbrukspolitikerna. Det är mycket berömvärt. Det finns mycket som kan göras. När det gäller exempelvis fleråriga åtaganden i programmet för miljövänligt jordbruk måste jordbrukarna lämna in nya ansökningar varje år för samma markareal. Det är helt enkelt löjligt. Vi måste gå mycket längre och göra systemet enklare, eftersom i synnerhet de små jordbruken förlorar ur sikte att vi behöver uppnå vårt mål att förebygga bedrägerier. Vi vill trots allt ha en gemensam jordbrukspolitik som ökar antalet blommor på ängarna och inte antalet papper på skrivborden.

Luís Paulo Alves (S&D). – (PT) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Meddelandet om de allmänna principerna för den nya gemensamma jordbrukspolitiken har gett nytt hopp för små och medelstora jordbrukare i hela Europa genom att betona deras oersättliga roll inom det framtida europeiska jordbruket. Det hoppet måste infrias. Detta är ännu en anledning till att förenklingen av den gemensamma jordbrukspolitiken är så viktig. Att befria jordbrukarna från deras mest komplicerade byråkratiska arbetsuppgifter, som de har mycket lite tid över för, är ett mål som vi måste uppnå så att de kan ägna sig åt jordbruksarbete och förlora mindre tid och få lägre kostnader. Dessutom ska vi också ge de många små producenter som för närvarande inte ansöker på grund av byråkratin ett mer användarvänligt system och därmed förebygga dessa förluster. Insatser för detta ändamål är utan tvekan lönsamma.

Mairead McGuinness (PPE). – (EN) Fru talman! Jag vill tacka kommissionsledamoten för ett kraftfullt och äkta uttryck för hans vilja att genomföra denna förenklingspolitik, även om jag aldrig har mött en jordbrukare som har bett oss förenkla den gemensamma jordbrukspolitiken. De ber om färre kontroller och enklare sätt att göra affärer.

Jag vill upprepa mina kommentarer från förra torsdagen. Vi lurar oss själva här i kammaren. Om vi följer den första pelarens miljöinriktade väg kommer vi tyvärr att öka tvärvillkoren, vi kommer att bokföra naturen, vi kommer att skicka iväg folk från gårdarna och vi kommer inte att uppnå förenkling. Jag skulle vilja kalla detta för "grön byråkrati". Det är lika bekymmersamt som vanlig byråkrati, men vi kommer att få båda. Jag vet att du förstår den poängen, och jag anser att vi behöver känna till den.

Enligt min mening finns det också ett trovärdighetsproblem för EU. Jordbrukare ser hur bankerna kommer undan med spekulationsmord utan kontroller och saldon, samtidigt som de själva åker dit för 100 euro. Min sista punkt är att det finns många kontroller av jordbrukare: från detaljhandeln, från beredningsindustrin, från EU och från de behöriga myndigheterna. Det är ett klimat där det råder rädsla. Jag fruktar att kommissionsledamoten är en stor, stygg varg – budgetkontroll – och jordbrukarna är rädda för inspektioner, och medlemsstaterna är också ängsliga. Vi måste få slut på detta klimat som präglas av fruktan.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Fru talman! En grundläggande beståndsdel i systemet för förvaltningen av den gemensamma jordbrukspolitiken är tillsyn. Kostnaderna för att bygga om och underhålla systemen för förvaltning och tillsyn samt kostnaderna för administration av systemen belastar medlemsstaternas budgetar. Att döma av den hittillsvarande erfarenheten verkar det som om de komplicerade kriterierna för att få hjälp och de ständiga förändringarna ger upphov till problem av många slag i genomförandestadiet, inte bara för jordbrukarna utan även för själva administrationen.

Den framtida gemensamma jordbrukspolitiken måste vara begriplig för jordbrukarna, men även för skattebetalarna. Detta är inte möjligt om inte den gemensamma jordbrukspolitiken förenklas ytterligare. Vi tycks skapa mer byråkrati varje gång som vi försöker reformera den gemensamma jordbrukspolitiken. Jag vädjar också till medlemsstaterna att inte lägga till fler och ofta onödiga bestämmelser till EU-riktlinjerna. Jag föreslår att en ansökan om utbetalning i fortsättningen ska täcka hela budgetperioden. Den borde inges för en tvåårsperiod, men självklart måste det gå att lämna in ändringar.

Jaroslav Paška (EFD). – (SK) Fru talman! Under årens lopp har en komplex mekanism av förordningar, subventioner och kontroller vuxit fram ur EU:s jordbrukspolitik, vilket har överfört utvärderingen av jordbruksproduktionens effektivitet från fältet till Brysselbyråkraternas kontor.

Att bedriva jordbruk på ett effektivt och meningsfullt sätt blir alltmer beroende av stödmekanismer och förordningar om sådant stöd, som utarbetas av kommissionen. Förvrängningen av jordbruksmarknaden har förvärrats ytterligare genom subventionsmekanismen för de nya medlemsstaterna, som i många fall inte ens får hälften av det stöd som de ursprungliga medlemsstaterna får.

Det är därför helt rätt att titta närmare på systemet av förordningar och mekanismer som för närvarande används i EU och försöka införa enklare, modernare och rättvisare förordningar för våra jordbrukare. Jag är helt övertygad om att Europaparlamentet gärna kommer att hjälpa kommissionsledamoten med den uppgiften.

Seán Kelly (PPE). – (GA) Fru talman! Jag instämmer helt i idén att förenkla den gemensamma jordbrukspolitiken. Framför allt gratulerar jag kommissionsledamoten till hans insatser. Han sade att han har fått 39 rekommendationer, och ju förr dessa rekommendationer genomförs desto bättre.

Giovanni La Via (PPE). – (IT) Fru talman, mina damer och herrar, herr kommissionsledamot! Europeiska revisionsrätten avslöjar tyvärr varje år i sin rapport att resurser som anslagits till den gemensamma jordbrukspolitiken inte alltid används på ett korrekt och öppet sätt.

Vi är därför tvungna att förena två olika behov: dels behovet av kontroll för att säkerställa att europeiska skattebetalares resurser används på bästa och mest korrekta sätt, dels ett behov av att så långt möjligt förenkla livet för jordbrukarna som vill ägna sin tid åt att odla sin mark och sköta sina djurbesättningar, vilket de bör få lov att göra.

Jag vill framföra ett förslag till kommissionsledamoten eftersom han sade att han var villig att lyssna på förslag från kammaren. Alla åtgärder för landsbygdsutveckling som genomförs av medlemsstaterna och regionerna syftar inte alltid till förenkling utan lägger snarare till ett nytt byråkratilager. Kommissionsledamoten borde överföra de bästa metoderna som genomförts i regionerna och de europeiska länderna till alla andra länder och regioner.

Dimitar Stoyanov (NI). – (BG) Fru talman, herr kommissionsledamot! Det är tydligt att det som gjorts hittills inte är tillräckligt, annars skulle vi ha debatterat något annat i kväll. Jag vill uppmärksamma er på det sociala elementet i det som vi diskuterar, eftersom producenterna förbereder sina projekt, tar upp lån, sätter sin mark på spel, och när deras projekt sedan avslås på grund av någon formalitet blir de ruinerade.

Under ett halvår nu har jag fört ett puniskt krig med den bulgariska jordbruksfonden som har avslagit enskilda projekt för över etthundra bulgariska jordbrukare på grund av en oklar formulering i förordningen. Den bulgariska förvaltningen (som ni vet är Bulgarien ett land under särskild observation) föredrog också att ta det säkra före det osäkra och avslå projekt om det finns minsta anledning. Jag är helt övertygad om att de flesta jordbrukare är samvetsgranna och hederliga. Och jag förstår att det behövs kontroller, men dessa kontroller bör inte krossa dem som är samvetsgranna bara därför att det finns bedragare.

Dacian Cioloș, ledamot av kommissionen. – (FR) Fru talman! Jag är mycket glad att se att det är så många närvarande för att tala om förenkling av den gemensamma jordbrukspolitiken trots att timmen är sen. Jag tror att enkelheten kommer när vi har gjort klart för oss själva och när vi vet exakt vad vi vill, vilket också avspeglas i de rättsakter vi utarbetar.

Givetvis kommer förslagen från kommissionen, och de antas av rådet och av parlamentet. Därför är jag förvissad om att när det är dags att utarbeta lagstiftningspaketet tillsammans kommer vi att veta precis så bra och på ett tydligt och enkelt sätt vad vi vill och att vi vill undvika de särskilda undantagen och tilläggen som innebär att kommissionen senare är tvungen att kontrollera dem ute på fältet eftersom kommissionen även ansvarar inför er – i parlamentet – för hur offentliga medel används.

Självklart anser jag inte att den gemensamma jordbrukspolitiken hindrar jordbrukarna från att arbeta, tvärtom. I många fall hjälper den gemensamma jordbrukspolitiken jordbrukarna att arbeta. Det är bara så att när offentliga medel är inblandade måste alla kunna redogöra för hur dessa medel har använts. Det finns europeisk lagstiftning som leder till normer för jordbrukssektorn, och jag måste säga att jordbrukssektorn kanske är en av de få ekonomiska sektorer för vilken EU-lagstiftningen faktiskt kontrolleras ute på fältet. Jag vet inte om det är så för andra sektorer, men vi har tillsammans bestämt att det ska vara på det sättet. De normer som får mycket uppmärksamhet är inget annat än tillämpningen av EU-lagstiftning ute på fältet.

Det som uppfattas som komplicerat är just denna lagstiftning om miljön och om djurens välbefinnande. Det finns också förfaranden för särskilda åtgärder, exempelvis för miljöåtgärder i jordbruket, som det finns särskilt ekonomiskt stöd för, och även för investeringsåtgärder som ofta ingår i investeringsprogram så som programmet för landsbygdsutveckling.

Jag håller helt med om att i fråga om lagstiftning, så som den tillämpas i praktiken, kunde mer göras för att klargöra för jordbrukarna vad de behöver göra. När det gäller förfarandena för särskilda åtgärder behöver vi dock ha klart för oss en sak: så länge som vi kräver särskilda åtgärder där man tar hänsyn till regionala särdrag behöver vi också utöva en särskild kontroll, annars skulle vi inte vara trovärdiga.

Capoulas Santos! Jag håller helt med dig om att vi behöver förenkla så mycket som möjligt. Jag vill dock inte gå så långt att vi kommer till ett stadium där vi inte längre är trovärdiga, inte längre kan förvalta de pengar som anslagits till den gemensamma jordbrukspolitiken ordentligt, och jag vill att denna budget ska fortsätta att vara lika överensstämmande. Denna överensstämmelse kommer också att vara beroende av vår förmåga att motivera och redogöra för hur pengarna har använts.

I fråga om öppenhet finns det ett domstolsavgörande. Det jag kan säga er är att jag fortfarande är för denna öppenhet. Den nu gällande förordningen kommer att ändras så att denna dom beaktas.

Jag lämnar det därvid, men jag kan försäkra er om att jag kommer att fortsätta att fatta beslut som syftar till förenkling, eller att åtminstone sörja för att den gemensamma jordbrukspolitiken inte blir mer komplicerad. Som jag redan har sagt kommer vi att behöva utföra detta arbete gemensamt och tillsammans med medlemsstaterna, eftersom jag talade med er om åtgärder som vidtas för att avskaffa onödig byråkrati i fråga om vad kommissionen kräver av medlemsstaterna. Nu delas förvaltningen av den gemensamma jordbrukspolitiken med medlemsstaterna, och vad som händer ute på fältet för mottagaren, dvs. jordbrukaren, är beroende av hur medlemsstaterna och regionerna verkställer EU-lagstiftningen.

Eftersom riktlinjer för god praxis är användbara kommer vi också att arbeta på dessa riktlinjer, men låt oss först av allt försöka att göra den gemensamma jordbrukspolitiken

enkel och tydlig för de 27 medlemsstaterna. I fortsättningen kommer även ni genom medbeslutandet att ha samma ansvar som rådet på detta område, och jag är övertygad om att vi kommer att kunna arbeta mycket bra tillsammans.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Skriftliga röstförklaringar (artikel 149 i arbetsordningen)

Liam Aylward (ALDE), skriftlig. – (GA) I en resolution som parlamentet antog tidigare i år hänvisas till vikten av att minska byråkratin för jordbrukarna. En viktig punkt som framfördes är att det bör ske en förenkling av både genomförandet av den gemensamma jordbrukspolitikerna och en förenkling av själva denna politik.

I detta sammanhang har både kommissionen och medlemsstaterna en viktig roll att spela. En översyn av den gemensamma jordbrukspolitikerna bör inriktas på metoder som skulle göra det möjligt för jordbrukarna att ägna sin mesta tid åt det viktigaste: jordbruket.

I sitt meddelande – som offentliggjordes förra veckan – säger kommissionen att det är viktigt att förenkla och minska byråkratin. För att förbättra jordbrukssektorns konkurrenskraft måste man se till att de nuvarande åtgärderna reformeras och förenklas i den gemensamma jordbrukspolitikens framtida form och att jordbrukarna inte belastas med ytterligare bördor.

Jag gläder mig över det som kommissionsledamoten sade förra veckan om att konsekvensbedömningar krävs innan ett nytt förslag läggs fram. Proportionalitetsprincipen och de administrativa bördor som jordbrukarna redan har måste beaktas i all ny lagstiftning.

Gerard Batten (EFD), skriftlig. – (EN) Låt mig ställa en enkel fråga. Varför finns det över huvud taget en gemensam jordbrukspolitik? Europa har ett överflöd på bördig jordbruksmark. Vi har fortfarande jordbrukare som kan och vill producera livsmedel. Europa och världen har ett överflöd av människor som behöver köpa livsmedel. Om marknadsmekanismen får sköta sig själv kommer den att klara behovet av tillgång och efterfrågan till konkurrenskraftiga priser. Den gemensamma jordbrukspolitikerna är en artificiell, dyr och onödig börda för jordbrukare och konsumenter. Låt mig föreslå den enklaste förenklingen av alla: avskaffa den gemensamma jordbrukspolitikerna!

Csaba Sándor Tabajdi (S&D), skriftlig. – (HU) Kommissionens meddelande "Den gemensamma jordbrukspolitikerna mot 2020" innehåller få konkreta uppgifter om minskandet av administrativa bördor. Även ordet förenkling förekommer bara på ett par ställen i texten i samband med reglerna om tvärvillkoren. Systemet med den gemensamma jordbrukspolitikerna är för komplicerat även på andra områden, och det är ofta dunkelt och obegripligt för jordbrukarna. En av de allra viktigaste uppgifterna skulle vara att få ett slut på "dubbelregleringen". Flera medlemsstater ställer striktare nationella krav än dem som föreskrivs i EU-lagstiftningen. Detta snedvrider i sig konkurrensen på den inre marknaden. Det skulle vara praktiskt om olika nationella myndigheter som övervakar tvärvillkoren och deras olika avdelningar kunde harmonisera sina insatser för att se till att jordbrukarna inte blir föremål för flera olika slags inspektioner i tät följd. Med hänsyn till framstegen inom telekommunikation och it borde detta vara möjligt genom att upprätta en gemensam databas. I kommissionens föreslagna reform finns stöd till miljöskydd kvar under den andra pelaren samtidigt som ett grönt bidrag har byggts in i kriterierna för direktstöd under den första pelaren. Det är ännu inte känt hur dessa betalningar kommer att göras. Det vore bra om detta positiva steg inte medför några nya administrativa bördor.

19. Situationen i biodlingssektorn (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en debatt om en muntlig fråga till kommissionen från Paolo De Castro, för utskottet för jordbruk och landsbygdsutveckling, om situationen i biodlingssektorn (O-0119/2010 – B7-0564/2010).

Paolo De Castro, frågeställare. – (IT) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Den resolution som vi ska rösta om representerar den ståndpunkt som utskottet för jordbruk och landsbygdsutveckling har intagit till EU:s politik för att stödja biodling. Enligt normal praxis i utskottet för jordbruk och landsbygdsutveckling har vi i detta viktiga dokument dragit nytta av alla parlamentsgruppers medverkan, vilka har lämnat sina värdefulla bidrag till slutresultatet.

Trots att den årliga budgeten till åtgärder för att förbättra de allmänna villkoren för produktion och saluföring av biprodukter nyligen ökat finns det fortfarande en utbredd oro över de många utmaningarna och problemen som biodlingen kommer att möta inom den närmaste framtiden.

Svåra produktions- och marknadsföringsvillkor, stark och långvarig prisvolatilitet och svårigheter som uppkommer av den alltmer omfattande dödligheten i bibestånden är några av de kritiska faktorer som drabbat en av de viktigaste sektorerna inom det europeiska jordbruket.

Precis som alla andra aktörer inom primärsektorn behöver europeiska biodlare försättas i ett läge där de kan planera sina egna angelägenheter. Medan det nuvarande stödet är beroende av de nu gällande genomförandeförfarandena i EU:s jordbrukspolitik är framtiden för denna politik efter 2013 osäker. Detta är bakgrunden till dagens resolution, varigenom vi vill uppmana kommissionen att göra en aktiv insats för att värna om biodlingen.

Följande huvudkrav framförs till kommissionen i resolutionsförslaget: ett uttryckligt åtagande efter de nationella programmens utgång, även med hänsyn till nya utmaningar och problem i sektorn, nämligen bidödligheten, prisvolatiliteten osv., ett åtagande om nödvändiga förbättringar av statistiska mått, för effektivare kontroll av honung som importerats utifrån till EU och forskningsutveckling, en förstärkt roll för den europeiska veterinärpolitiken, en handlingsplan för att tackla den omfattande bidödligheten, delvis genom särskilda åtaganden på forskningsområdet, ökat ekonomiskt stöd till utbildning av aktörerna och sist men inte minst en vitalisering av biodlingssektorns roll som en ledande aktör inom den gemensamma jordbrukspolitik efter 2013.

Jag tackar Astrid Lulling och alla mina parlamentskolleger för det arbete vi genomfört tillsammans, och jag vill också påminna er, fru talman och herr kommissionsledamot, om att det internationella året för biologisk mångfald snart är till ända. Det är därför som vi hoppas att godkännandet av resolutionen verkligen markerar början på en nystart för en sektor som är särskilt strategiskt viktig för en hållbar miljö och bevarandet av den biologiska mångfalden och även när det gäller de ekonomiska och sociala konsekvenserna.

Dacian Cioloș, ledamot av kommissionen. – (FR) Fru talman, mina damer och herrar! Ja, bin spelar verkligen en viktig roll för pollineringen och för produktionen av honung och relaterade produkter. Sektorn kännetecknas av mycket varierande förutsättningar för biodlingen och de spridda och mångskiftande aktörerna, alltifrån produktions- till saluföringsledet.

Vissa harmoniserade regler har införts på EU-nivå i fråga om handelsnormer för honung och skyddandet av bishälsan.

I förordningen om en samlad marknadsordning föreskrivs en rad åtgärder i syfte att förbättra villkoren för produktion och saluföring av biodlingsprodukter. Dessa åtgärder kan ingå i treåriga biodlingsprogram som utarbetas av medlemsstaterna och samfinansieras via EU:s budget. Budgeten för dessa program har ökat från 26 miljoner euro till 32 miljoner euro för perioden 2011-2013.

Dessa åtgärder tycks ge positiva resultat i biodlingssektorn, både för medlemsstaterna och för biodlarna. Det är också viktigt att notera att alla medlemsstater har utformat ett program, vilket visar deras intresse både för biodling och för sektorns behov.

Sektorn står verkligen inför en rad utmaningar. För det första det sjunkande antalet biodlare, vilket gör att det är mycket viktigt att uppmuntra och utbilda nykomlingar. För det andra konkurrensen från import från tredjeländer och kvalitetsproblem med honungen från dessa länder. Sedan har vi den ökade bidödligheten på grund av många faktorer, bland annat varroasjuka och andra sjukdomar.

Problemet med bishälsan är särskilt oroande inom EU men även utanför. Biodlingsorganisationerna ber därför EU att koncentrera sig mer på bin i detta avseende. I november 2008 antog Europaparlamentet också en resolution om läget i biodlingssektorn där kommissionen uppmanades att införa särskilda åtgärder och se till att dessa åtgärder samordnades.

Det är uppenbart att bishälsan är en viktig fråga och att den måste skyddas genom de mest lämpliga åtgärderna, samtidigt som man beaktar sektorns särdrag och de olika berörda aktörerna. I detta sammanhang har kommissionen redan tagit en rad initiativ för att ta itu med biodlingssektorns bekymmer, och andra åtgärder har också planerats för framtiden.

Kommissionen tänker snart lägga fram ett meddelande för att klargöra frågor med anknytning till bishälsan och de viktigaste åtgärderna som kommissionen planerar att vidta för att ta itu med dem. Detta meddelande kommer att ligga till grund för diskussionen med Europaparlamentet och rådet och med myndigheterna i medlemsstaterna och med aktörerna.

Jag hoppas att denna diskussion kommer att bidra till att identifiera tänkbara nya åtgärder som behövs på EU-nivå för att bevara biodlingen och produktionen av honung och relaterade produkter men också bidra till att bevara bishälsan och förhindra andra problem som kan uppkomma på grund av sjukdomar eller förorening.

Astrid Lulling, för PPE-gruppen. – (DE) Fru talman! När jag tog över ansvaret för läget inom bisektorn i utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling från min tyska kollega Reimer Böge för 16 år sedan sade en annan tysk parlamentsledamot ganska nedsättande till mig: "Åh, jag förstår. Småkrypen för de små länderna." Sedan dess har jag arbetat hårt för att göra klart i det ständigt växande EU hur viktiga dessa småkryp är, inte bara för vår livskvalitet utan även för vår överlevnad.

Under tiden har vi gjort ständiga framsteg i att öka medvetenheten på alla nivåer i EU om behovet av en omfattande gemensam politik för att se till att det finns tillräckligt många bin i EU och tillräckligt många biodlare i alla åldrar som ser till dem. Detta har blivit desto viktigare till följd av den höga bidödligheten i många regioner, som har gett upphov till berättigade farhågor om det finns tillräckligt många bin och biodlare för att tillgodose våra

behov. Det är därför som jag inledde detta initiativ i form av en muntlig fråga till kommissionen med en debatt och en resolution. Jag är mycket tacksam för att resolutionen har fått stöd från alla grupper i kammaren. Målet motiverade alla politiska grupper att göra gemensam sak för vår resolution. Den är kortfattad, tydligt strukturerad och lättbegriplig, vilket inte alltid är fallet i kammaren. Vi gör klart var problemen finns. De konkreta lösningar som vi föreslår har utarbetats i nära samarbete med biodlingssektorn.

Biodlare från många medlemsstater har kommit till Strasbourg i dag med sina produkter men också med sina bekymmer och förväntningar för att betona att de behöver vår hjälp med att lösa sina problem. När man betänker att av en budget på över 140 miljarder euro har endast 32 miljoner euro ägnats åt att skydda tre fjärdedelar av livsmedelsproduktionen och fyra femtedelar av växterna som är beroende av pollinering, bör det stå klart för alla här att den viktiga uppgiften i dag är att trygga en fortsättning och utveckling av denna politik efter 2013. Det är vårt budskap. Jag tror att det kommer att höras, inte bara i parlamentet, utan även i kommissionen, rådet och medlemsstaterna. Under alla omständigheter kommer vi att se till att det blir så. Jag väddar till alla ledamöter i kammaren att närvara vid omröstningen och rösta för denna resolution. Det är vi skyldiga bina. Det stämmer att de ligger i vinterdvala medan vi håller denna debatt. Jag tror faktiskt att debatten ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Jag ville bara säga att talmanskonferensen, som anser att det är en god idé att lägga denna diskussion i slutet av kvällens sammanträde, behöver göra sin hemläxa för att förstå betydelsen av bin i Europa.

Luis Manuel Capoulas Santos, för S&D-gruppen. – (PT) Fru talman! Tyvärr är de problem som drabbat den europeiska biodlingen allvarligare och mer djupgående än de cykliska kriser som gång på gång drabbar andra skenbart viktigare sektorer. Problemen för biodling är framför allt miljörelaterade och har konsekvenser som kan bli katastrofala om vi inte kan ta itu med dem på lämpligt sätt och i tid.

Två statistiska uppgifter från FN:s livsmedels- och jordbruksorganisation – som citerades i resolutionsförslaget och redan har nämnts av Astrid Lulling – är belysande: 84 procent av växtsorterna och 76 procent av livsmedelsproduktionen är beroende av pollinering. Jordbruket är dock också en viktig näringsverksamhet i landsbygdsområden och har en stor tillväxtpotential eftersom den europeiska produktionen långt ifrån garanterar våra behov. Ingen annan "animalieproduktion" – inom citattecken naturligtvis – är så nära förknippad med naturen och hållbarhet eller spelar en så viktig och oersättlig ekologisk roll som biodling. Det är mer än väl skäl nog för oss att inte spara på våra ansträngningar och medel för att undersöka huvudorsaken till binas skrämmande och ökande dödlighet och stödja hälsoprogrammen.

Denna debatt bör också ge tillfälle att hitta uppfinningsrika och effektiva sätt att ta med stöd för denna särskilda typ av marklös djurproduktion i stödmekanismerna i den nya gemensamma jordbrukspolitiken just i det ögonblick då man planerar att använda arealenheter som grundkriteriet för tilldelning av nytt stöd. Jag vill därför be kommissionen att förklara vilka åtgärder som den kommer att vidta omedelbart för problemet och vad kommissionen anser om att ta med denna verksamhet i den nya arkitekturen för den gemensamma jordbrukspolitiken som vi är på väg att börja diskutera.

Britta Reimers, *för ALDE-gruppen.* – (DE) Fru talman, herr Ciolos, mina damer och herrar! Att skydda bina ligger i jordbrukssektorns intresse, och många jordbrukare är också biodlare. Vi har sett en nedgång i bipopulationen i många områden i Europa. Vi måste hitta orsakerna till problemet och vidta nödvändiga motåtgärder. Det är bra att budgetfinansieringen till de nationella biprogrammen fram till 2013 har ökat från 26 miljoner euro till 32 miljoner euro. Men det är inte tillräckligt. Vi måste se till att dessa program fortsätter efter 2013. För att uppnå detta är det också särskilt viktigt att förbättra och förenkla processen som gör det möjligt för forskare, biodlare och jordbrukare att få ta del av specialistkunskap. Vi bör så snart som möjligt fokusera på att bekämpa de sjukdomar och parasiter som bin är utsatta för. Vi får inte överlåta åt biodlarna att utkämpa denna kamp på egen hand.

Vi har ett överhängande behov av bättre och mer standardiserad statistik från alla medlemsstater i EU. Vi måste ju kunna arbeta med fakta och inte bara med spekulationer. Eftersom antalet biodlare ständigt sjunker behöver vi också investera mer i utbildning. Vi bör ge mer stöd till unga biodlare och även till heltidsbiodlare, för att se till att yrket har en framtid och inte dör ut. Gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa stöder resolutionen.

Alyn Smith, *för Verts/ALE-gruppen.* – (EN) Fru talman! Jag ska fatta mig kort även om jag anser att Astrid Lullings idé om att korsbefrukta talartiden mellan grupperna verkligen är värd att fundera vidare på.

Jag kommer att upprepa kommentarerna om biodlingssektorn, men jag vill påminna kollegerna om att den vilda humlepopulationen i Europa också befinner sig i en liknande – och mycket allvarig – situation. De är lika viktiga för den biologiska mångfalden och de pollineringsfördelar som vi – helt riktigt – har hört talas om för honungssektorn. Jag vill berömma det arbete som utförs av Bumblebee Conservation Trust i Skottland för hela humlepopulationen i Storbritannien.

Herr kommissionsledamot! Jag skulle vilja ta upp fråga nr 4 – en utmärkt fråga – där man föreslår att kommissionen ska ta in bisjukdomar i veterinärpolitiken. Parlamentet har sedan länge framfört denna uppmaning, och det slår mig att detta inte bara handlar om att portionera ut pengar utan om att dela bästa praxis och kunskap inom unionen. En mängd forskare på en mängd platser arbetar med detta, och kommissionen skulle kunna spela en kraftfull roll genom att sammanföra informationen och ta reda på hur mycket vi vet om detta sammanhängande och mycket allvarliga problem.

James Nicholson, *för ECR-gruppen.* – (EN) Fru talman! Vi är alla medvetna om bins betydelse för pollineringen. De är absolut avgörande för jordbruket och livsmedelsproduktionen. Utan dem blir det faktiskt inte någon livsmedelsproduktion.

Det är därför mycket oroande att biodlingssektorn fortsätter att rapportera att bidödligheten är förbluffande hög. Även om jag anser att vi har lyckats öka medvetenheten och informera om hur allvarig situationen är under årens lopp, måste vi hålla trycket uppe för att se till att forskning om orsaken till denna dödlighet fortsätter och förblir välfinansierad. Först då kan konkreta steg vidtas för att ta itu med problemet.

För det första vill jag se att finansieringen av forskningsprojekt bibehålls efter 2012, och jag vill stödja initiativen för att locka unga biodlare till biodlingssektorn. Vi går förstas in i en period av intensiv debatt om den framtida jordbrukspolitiken, och jag anser att detta är ett fundamentalt problem som vi bör fortsätta att ta itu med inom ramen för en reviderad jordbrukspolitik för EU efter 2013.

Kort sagt bör stödet till jordbrukssektorn förstärkas efter 2013. Jag anser att vi har möjlighet att göra någonting positivt. Låt oss stödja bina.

Trevor Colman, för EFD-gruppen. – (EN) Fru talman! Problemet med denna rapport om den minskande bipopulationen är att det finns en verklig tragedi här. Efter att ha granskat dokumentet finner jag dock att de förslag som läggs fram för kammaren är ett klassiskt exempel på vad som här i huset är känt som en "förmånlig kris". Förmånlig, för EU vill säga, med förslag som bygger på att utvidga EU:s kontroll till ett allt större område. Ingen ändring där således.

Den gemensamma jordbrukspolitiken förekommer i förbigående i rapporten, men den destruktiva effekten av införandet av denna politik i mitt land nämns inte. Jag tänker här på häckarnas naturmiljö och på hävdandet av fält och fruktträdgårdar, vars förvaltning har blivit allvarligt störd av EU-lagstiftningen till skada för bina i Storbritannien.

I rapporten medges att man inte kan hitta huvudorsaken till det minskande antalet bin, och därför nämns en rad olika möjligheter. Man räknar upp bisjukdomar, binas försvagade immunitet mot sjukdomsalstrare och parasiter, klimatförändringen – det kunde man slå vad om skulle finnas med – och den nektarrika florans försvinnande. Den tänkbara skadliga effekten av genetiskt modifierade växter medges motvilligt, men avvisas som insignifikant – det kunde man också slå vad om att det skulle finnas med.

Sanningen är den att det här bara är gissningar. Det enda som står klart i allt detta är förekomsten av varroakvalster som angriper binas immunsystem och som troligen är grundorsaken till hela problemet. Men nej, binas belägenhet tas som förevändning för att införa en massa föreskrifter där man bland annat efterlyser samarbete mellan medlemsstaternas biodlarorganisationer, striktare kontroll av importerad honung, ökade märkningskrav – vilket väl knappast är ägnat att stoppa bidöden – produktgodkännande, vad det nu kan vara, samt en kampanj för att rekrytera unga biodlare. Häpnadsväckande. Medan allt detta pågår fortsätter varroakvalster sitt ödeläggande arbete, och bina dör.

Rapporten är utan tvivel välmenad men behöver reduceras till att identifiera och eliminera vad det än är som dödar våra bin och låta det internationella samfundet ta itu med det, i stället för att tjäna som en förevändning för mer och mer EU-förordningar.

Diane Dodds, för NI-gruppen. – (EN) Fru talman! Det har varit en viktig och verkligen engagerad debatt om detta särskilda ämne. Jag är glad över att den hålls och över att delta i den.

Binas betydelse inom jordbruket i vidaste bemärkelse är enligt min mening i allmänhet underskattad, till och med inom själva sektorn. Utan bin skulle många odlingar misslyckas. Fruktträdgårdar är naturligtvis särskilt beroende av bina för pollinering. Jag besökte nyligen ett antal fruktträdgårdsägare i Nordirland som hade drabbats av den sjunkande bipopulationen och som verkligen uttryckte sin oro över saken.

Jag håller med om att bisjukdomar bör framhållas i EU:s veterinärpolitik, både för att markera binas betydelse och för att få en politik och en övervakning av populationerna i hela Europa. Pengar måste satsas på forskning och utveckling av den avtagande bipopulationen, och finansiering måste göras tillgänglig för planer som kan hjälpa till. Jag anser att en balanserad syn på nedgången av bipopulation måste beaktas. I stället för att bara klandra jordbruksmetoderna måste man investera i undersökningar av sjukdomar och sätt att minimera deras konsekvenser.

Béla Glattfelder (PPE). – (HU) Fru talman! Astrid Lulling har bett oss att stödja ett resolutionsförslag. Det kan vi göra helhjärtat eftersom ett utmärkt dokument håller på att tas fram.

Den viktigaste punkten i dokumentet är den som uppmanar kommissionen att se till att de nuvarande stödprogrammen inom biodlingssektorn fortsätts och stärks efter 2013. Det finns ett enormt behov av detta stöd eftersom marknaden inte erkänner biodlingsprodukter på ett sätt som garanterar att biodlingssektorn överlever, trots att biodlarna på många sätt bidrar till jordbruket och till att bevara den biologiska mångfalden.

En annan mycket viktig punkt i dokumentet är uppmaningen till kommissionen att ändra reglerna för märkning av honungsprodukter inom ramen för kvalitetspolitiken. Detta beror på att de nuvarande reglerna kan missbrukas, nämligen genom att märka honung som bara innehåller en minimal mängd europeisk honung, och som i verkligheten mest består av honung importerad från tredjeland som även kan vara av lägre kvalitet, som honung av europeiskt ursprung.

Ytterligare en viktig punkt i dokumentet är uppmaningen till kommissionen att lägga fram ett lagstiftningsförslag som utesluter möjligheten att märka produkter med mindre än 50 procent honungsbaserat sockerinnehåll som honungsprodukter.

Jag har i många år kämpat för dessa frågor här i Europaparlamentet. Jag har inte lyckats få med dem i något dokument så perfekt som de nu anges i detta resolutionsförslag. Jag hoppas att kommissionen nu kommer att godkänna parlamentets rekommendationer och hitta ett sätt inom kvalitetspolitikens tillämpningsområde för att under nästa termin lösa dessa långvariga problem.

Marc Tarabella (S&D). – (FR) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag beslutade att lägga fram flera ändringsförslag till Paolo De Castros utmärkta förslag eftersom biodling utgör en väsentlig ekonomisk sektor. Jag är säker på att vår kompetenta kollega Astrid Lulling håller med, eftersom hon har arbetat med problemet sedan 1994. Jag tycker att vi borde hylla henne ikväll.

Vi måste inse att det skulle innebära en större omvälvning än någonsin i människans historia om bina skulle försvinna. En sådan förändring av den biologiska mångfalden skulle hota den grundläggande mångfalden i vårt livsmedelsutbud. Denna enorma störning av ekosystemen skulle förgöra alla utsikter för framtida generationer.

Att pollinerande bin försvinner är något som måste tas på största allvar, eftersom den enorma minskningen av antalet vilda bin och honungsbin nu kan mätas på en global skala. Kokos, vanilj, melon, passionsfrukt är alla tropiska grödor som är helt beroende av pollinerande bin för att kunna producera frukter och frön.

På alla kontinenter och allt oftare dör ett stort antal honungsbin i slutet av vintern. I Europa har många biodlare tvingats lägga ner med sin verksamhet. Just nu är över 80 procent av blomväxterarterna i världen och 80 procent av alla arter som odlas i Europa direkt beroende av att pollineras av insekter, framför allt av bin. Utan fältbin ger de flesta grödor inte tillräckligt god avkastning. Detta är fallet för många vilda arter, men även för fruktträd, proteingrödor och grönsaker. Det skulle vara svårt att föreställa sig en måltid som inte bin har varit inblandade i.

Orsakerna till det minskade antalet bin är kända: att deras bon förstörs, att de växter som förser dem med nektar och pollen blir allt färre, men även sjukdomar, parasiter och framför

allt användning av bekämpningsmedel, i synnerhet specifika neurotoxiska pesticider som är särskilt skadliga för bin. Jordbrukare och odlare måste inse att bina är mycket värdefulla för grödorna och helt försvarslösa när de utsätts för giftiga produkter, och att man därför måste prioritera att skydda dem.

Avslutningsvis vill jag säga att vi måste reagera, för vi kan inte acceptera att vi blir beroende av honung som kommer från andra ställen – kvaliteten är lägre, och den följer inte våra strikta tillverkningskriterier – och att den är det enda alternativet till den brist på honung som sakta men säkert infinner sig i Europa. Jag vill därför uppmana Dacian Cioloş och kommissionen att inkludera biodling i den gemensamma jordbrukspolitiken med specifika åtgärder.

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Fru talman, herr kommissionsledamot! Tack för era kommentarer. Ni har själv beskrivit de utmaningar vi står inför: färre biodlare och behovet att locka nya och professionella biodlare, och – framför allt – en ökad bidödlighet orsakad av en rad olika faktorer, i synnerhet förekomsten av varroakvalstret som hotar binas immunsystem.

Vi håller alla med om att binas hälsa är viktig, och jag är glad över att kommissionen kommer att utarbeta centrala åtgärder för att hantera dagens mycket allvarliga situation. Jag vill betona behovet av att rådgöra med biodlarna när man utarbetar programmen, för att se till att dessa program i första hand blir effektiva och dessutom verkligen genomförs. Precis som biodlarna måste vi se till att jordbruksmetoderna som används är hållbara och gynnsamma för pollinerare. Jag tycker att detta är mycket viktigt och bör ingå i den gemensamma jordbrukspolitiken.

Även om medborgarna känner till binas roll vid produktion av honung vill jag påpeka att inte alla vet vilken avgörande roll bina spelar för pollineringen och hur mycket de bidrar till jordbruket och därmed livsmedelsproduktionen i EU. Därför tror jag att en informationskampanj skulle vara nyttig, eftersom vi behöver medborgarnas stöd i frågan för att kunna motivera de pengar vi lägger på ett program för att skydda bina.

Slutligen behöver vi oberoende och snar forskning om bidödlighet så att vi kan vara säkra på att vilka åtgärder vi än vidtar för att lösa problemet så kommer de att bli framgångsrika.

Michail Tremopoulos (Verts/ALE). – (EL) Fru talman! EU:s larmprogram har identifierat ohållbara metoder för markanvändning och användningen av jordbrukskemikalier som de huvudsakliga orsakerna till den oroande minskningen av pollinerande insekter i Europa.

Efter en skriftlig fråga som jag ställde i januari fick jag ett svar från dåvarande kommissionsledamoten Mariann Fischer Boel som gjorde mig mycket besviken. Vi vet att 84 procent av de europeiska grödorna till viss del är beroende av pollinerande insekter för befruktning och att vi, för att skydda dem, måste skapa obligatoriska ekologiska återhämtningsområden och ytterligare stärka miljöåtgärderna inom jordbruket genom att omstrukturera den gemensamma jordbrukspolitiken.

Kommissionsledamoten hävdade att hon var nöjd. Dock har man trots åtgärderna inte kunnat lösa problemet med det minskande antalet bin. Med tanke på att miljöåtgärder inom jordbruket endast står för 8 procent av den totala budgeten för den gemensamma jordbrukspolitiken fram till 2013, och att varje medlemsstat tillämpar dem på olika sätt, vidhåller vi att miljöåtgärderna inom jordbruket måste få mer stöd och tillämpas på ett enhetligt sätt, samt att man måste kontrollera om de är korrekta eller inte. Dessutom måste vi lägga större vikt vid biologiska och ekologiska metoder. Vi måste stödja dessa åtgärder

och en småskalig produktion, och uppmuntra till att man skapar biodlingskooperativ och ekologiska återhämtningszoner.

Julie Girling (ECR). – (EN) Fru talman! Vi har ikväll hört mycket om hur fantastiska bin är – och det stämmer, de är verkligen fantastiska varelser.

Jag vill koncentrera mig på en fråga. Är kommissionsledamoten medveten om det intresse och det engagemang som bin har utlöst och inspirerat till runt om i Europa? Bara i Storbritannien finns många prominenta organisationer med kampanjer – alltifrån *Women's Institute* till *Cooperative Society*. Informationskampanjen finns där redan. Den måste bara fortsättas.

Ta en titt på kampanjen från *Women's Institute*, som jag har skickat ett utdrag ur. Den är full av praktisk information för alla som vill hjälpa bina att må bra. *Women's Institute* företräder miljoner vanliga människor i Storbritannien. Tillståndet för bina är en kanske unik möjlighet att arbeta med medborgarna. En möjlighet som omfattar den gemensamma jordbrukspolitiken, biologisk mångfald, tryggad livsmedelsförsörjning, användning av bekämpningsmedel, förordningar på veterinärområdet och till och med den labyrintartade vägen till EU-stöd. Det är en helt unik möjlighet att samarbeta med organisationer som redan är inspirerade att arbeta. Jag vill därför uppmana kommissionsledamoten att inte missa den här möjligheten.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Fru talman! Med hänsyn till vilken enorm betydelse biodlingssektorn har för jordbruksproduktionen, till behovet att bevara den biologiska mångfalden och till vilket näringsmässigt värde honungen har, måste det befintliga stödet till biodlingssektorn behållas och ökas efter 2013. Sådana åtgärder bidrar till att förbättra binas hälsa, till ett ökat antal svärmar och till en ökad produktion av honung. Precis som inom andra sektorer avgör biodlarnas kunskap, kompetens och erfarenhet till stor del hur effektiv biodlingen blir. I Polen finns Europas enda gymnasiala yrkesskola inom biodling, med elever från många olika länder. Skolan och dess faciliteter skulle tillsammans med det närliggande naturvetenskapliga universitetet i Lublin samt instituten för jordbruksforskning i Puławy kunna utgöra grunden för att inrätta en europeisk biodlingsskola. Biodlarorganisationer spelar en stor roll för sektorns utveckling. En stor del av arbetet när det gäller stödprogram för utbildning och hantering av problem som rör kvalitet och standarder bör göras i samarbete med dessa organisationer.

Spyros Danellis (S&D) . – (EL) Fru talman, herr kommissionsledamot! Dagens situation i biodlingssektorn med bidödlighet som äventyrar pollinering av frukt och grönsaker och därmed vår egen mat visar hur verkningslösa den moderna människans handlingar är om man ignorerar eller inte tar hänsyn till sambandet mellan ekonomiska sektorer och naturen.

Det sätt som vi ingriper i utvecklingen på och den förändrade markanvändningen, de grödor vi väljer att odla och de odlingsmetoder vi använder, till och med sättet på vilket vi skapar efterfrågan och vanor i vårt dagliga liv, har bidragit till att rubba balansen i naturen. Ibland kan detta leda till att bin oförklarligt dör, till att nya sjukdomar uppkommer och till att produktionskostnaderna ökar.

Vi måste därför vidta åtgärder på medellång och kort sikt för att ta itu med alla symtom på problemet, och med hjälp av en mer permanent lösning lösa den grundläggande orsaken till problemet. Därför måste den nya gemensamma jordbrukspolitiken ha en samordnad strategi för biodling, genom förbättrade stödprogram och veterinärtjänster för sektorn,

genom att belysa de bra sidorna, genom att försvara den biologiska mångfalden och bekämpa klimatförändringar och förstöring av naturresurser.

Geoffrey Van Orden (ECR). – (EN) Fru talman! Jag talar inte bara i egenskap av bekymrad parlamentsledamot som företrädare ett område i England där biodling har stor ekonomisk betydelse, utan specifikt som vice ordförande för Cambridges biodlarförening.

Vi har hört från alla våra talare i kväll hur betydelsefull och viktig denna sektor är. Vi är alla medvetna om att honungsbin har en stor ekonomisk och ekologisk betydelse. Man förstår inte fullt ut de sjukdomar som förekommer, och problem som plötslig bidöd har fortfarande inte kunnat lösas och förklaras. I Storbritannien minskar bipopulationen med runt 30 procent per år, vilket är helt ohållbart och kanske till och med förödande.

Som många andra talare vill jag inrikta mig på den mest angelägna aspekten av problemet, nämligen det trängande behovet av mer forskning: både för att belysa frågan om sjukdomar i bikolonier och för att ge oss mer konkreta idéer för hur vi ska gå vidare. Vi måste hitta effektiva långsiktiga lösningar på denna angelägna fråga. Skulle kommissionen, kanske genom ramprogrammen, kunna tillhandahålla ytterligare och specifik forskning om orsakerna till bidödligheten och om möjliga lösningar?

Jarosław Kalinowski (PPE). – (PL) Fru talman, herr kommissionsledamot! Under många år har bidödligheten ökat. Detta har en negativ effekt på produktionen av frukt, grönsaker och andra grödor som pollineras av bin, och är ett hot mot den biologiska mångfalden i allmänhet. Bina spelar en oumbärlig roll för pollineringen av växter. Under tusentals år har biodling varit en viktig del av Europas kulturella arv. I mitt land, där vi har en specialiserad fruktproduktion, lade odlare för länge sedan märke till vilken positiv effekt binas arbete hade på skördarnas storlek och kvalitet.

Tyvärr attackeras bina idag av en rad olika sjukdomar och skadeinsekter, och biodlarna själva kan inte lösa problemet. Därför krävs finansiellt stöd till forskning om orsakerna till bidöden och de faktorer som bidrar till att minska binas motståndskraft och till att svärmar dör. Nya och mer effektiva program behövs för att förhindra och utrota sjukdomar i bikolonier.

Kriton Arsenis (S&D). – (EL) Fru talman, herr kommissionsledamot! Det är helt uppenbart att problemet med den plötsliga bidöden utgör ett hot mot vår livsmedelsförsörjning och medför enorma kostnader. De troligaste orsakerna till problemet är både modifierade produkter och nikotinbaserade bekämpningsmedel.

Inför detta stora hot behöver vi vidta direkta åtgärder redan nu. Vi måste sluta experimentera med vad vi odlar och vad vi äter. Vi behöver ett omedelbart moratorium för modifierade produkter till dess vi kan fastslå att de inte är orsaken till bidöden eller till hotet mot vår mat. Vi måste göra något nu, innan de finansiella kostnaderna och kostnaderna för att överleva blir oöverstigligena.

Giovanni La Via (PPE). – (IT) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Inom EU finns runt 600 000 biodlare och strax under 14 miljoner bikupor, vilket gör biodling till en mycket viktig sektor inom den europeiska jordbrukssektorn. Hur viktiga bina är blir ännu tydligare genom biets roll som försvarare av den biologiska mångfalden och som producent av honung. Honung är ett komplett livsmedel fyllt av näringsämnen och av erkänt hög kvalitet.

Därför planerar man att öka det årliga stödet till sektorn i Europa från 26 miljoner euro för perioden 2008–2010 till 32 miljoner euro för perioden 2011–2013. Europaparlamentet avser att garantera dessa medel även efter 2013, eftersom biodling är en av de verksamheter som fullt ut följer hållbarhets- och diversifieringsmålen som man vill uppnå med den nya gemensamma jordbrukspolitiken.

Målet med finansieringen är att stödja biodlingen, delvis genom nationella forskningsprojekt om nya metoder att minska den höga bidödligheten, som har nått alarmerande nivåer under de senaste åren. Samtidigt är det dock viktigt att stödet fördelas på ett rättvist och öppet sätt, och att garantera mer resurser till stater som verkligen behöver dem.

När utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling granskade dokumentet röstade utskottet för en ändring som jag själv föreslagit, och som handlade om att stödet skulle fördelas utifrån resultaten av en undersökning av bikupor i olika medlemsstater istället för utifrån beräknade uppgifter. Jag tror att detta är extremt viktigt för att kunna garantera öppna offentliga utgifter och för att skydda de som bedriver biodlingsverksamhet.

I många länder används redan ett system för att undersöka antalet bikupor, men vi vet att det är svårt att införa detta i andra stater, och vi föreslår att ett öppet program för biodling som torde ha en viss påverkan på många biodlares lönsamhet införs i hela EU.

Michel Dantin (PPE). – (FR) Fru talman, herr Ciolos, mina damer och herrar! Mycket har redan sagts, för bin är verkligen en symbolisk art och en beskyddare av vår miljö.

Idag finns många forskningsprogram som är inriktade på bin, och som ibland når motsägelsefulla resultat. För några dagar sedan fick jag besök av en vetenskapsman som förklarade att de många flygplan vi ser på himlen påverkar solstrålarnas diffraktion, vilket till exempel leder till utsläpp och till att bina dör i stort antal.

I motsats till vad en av våra kolleger till höger i denna kammare just sade tror jag att vi här har ett exempel på en sektor där vi kan hitta en lösning på de problem som vart och ett av våra länder står inför genom att slå ihop våra kunskaper och samordna forskningsprogram. Ja, Europa kan vara användbart. Det här exemplet med bin kanske är representativt för europeisk integration.

Mairead McGuinness (PPE). – (EN) Fru talman! Jag bugar inför andras kompetens på området, framför allt Geoffrey Van Ordens kommentarer. Jag skulle vilja stödja det han säger eftersom detta är ett område där det finns få experter, men många åsikter.

Jag tror att det är bra att man tar upp frågan om genetisk modifiering, men det odlas inga genmodifierade grödor i Irland – och jag tror att samma gäller för Storbritannien – och ändå har vi problem med våra bipopulationer. Därför tror jag att vi måste vara mycket försiktiga när vi uttalar oss om orsakerna till problemet. Vi har ett problem, men vi vet inte orsaken till det. Jag stöder mer forskning, men med en viss försiktighet. Vi kastar pengar till forskning, men låt oss sträva efter forskning av högre kvalitet, och koordinerad forskning mellan medlemsstater, för att få de resultat som biodlarna efterfrågar och som vi verkligen behöver.

Vi måste titta på statistiken, eftersom jag misstänker att medlemsstaterna räknar bin på många olika sätt, om de ens räknar dem. Vi måste titta på vad vi jämför inom EU.

Jag vill föreslå en sak i samband med bin som inte hålls i bikupor, nämligen de vilda bin och humlor som en annan kollega hänvisade till. Jag skulle stödja åtgärder i vår reformerade gemensamma jordbrukspolitik om ett hållbart jordbruk med livsmiljöer som främjar

populationer av vilda bin. För att leva som jag lär har jag avsatt några hektar mark för att se vad som händer. Det fungerar, men om man ska kunna be odlare som lever på sitt jordbruk att göra detta måste man verkligen stödja det. Jag tror att Europeiska unionen måste titta på detta, för vi har problem både med odlade och vilda bin. Vi måste försöka förbättra den biologiska mångfalden, så jag skulle ge dig mitt stöd för detta, herr kommissionsledamot.

Rareş-Lucian Niculescu (PPE). – (RO) Fru talman! Jag vill börja på samma sätt som andra parlamentsledamöter har gjort genom att välkomna de beslut som kommissionen antog i september om att godkänna de 27 medlemsstaternas nationella biodlingsprogram för perioden 2011–2013, och i synnerhet det faktum att Europeiska unionens bidrag till att finansiera dessa program har ökat med 25 procent jämfört med föregående period.

Rumänien, den medlemsstat som jag kommer från, är ett av de länder som mottar mest stöd, ungefär 3,4 miljoner euro. Kommissionens beslut är därför av enorm betydelse för de rumänska biodlarna.

Jag välkomnar även det initiativ som tagits av utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling om att inleda en debatt om detta viktiga ämne. Jag stöder helt de förslag som ingår i resolutionsförslaget som vi ska rösta om på torsdag.

Biodling ger jobb till många familjer i Europa, i synnerhet i områden där omständigheterna inte främjar andra verksamheter. Biodling främjar även ekonomisk utveckling i landsbygdsområden. Här vill jag betona att det är viktigt att de europeiska stödprogrammen inte bara fokuserar på honungsproducenter utan även på små bearbetningsföretag, i synnerhet som en del av den nuvarande gemensamma jordbrukspolitikens andra pelare.

Sektorn för bearbetning och förpackning av honung erbjuder konkurrensfördelar när det gäller marknadstillträde, kvalitet och hur attraktiva produkterna är för konsumenterna.

Sist men inte minst används biodlingsprodukter inte bara som livsmedel utan blir även ingredienser i andra produkter. Därför måste vi uppmuntra lösningar som ger oss produkter med mervärde på den lokala nivån.

Jag beklagar att stödet till mindre bearbetningsföretag inte tas upp i resolutionsförslaget, eftersom man genom att uppmuntra dessa personer i grunden uppmuntrar de som är direkt engagerade i bihållning.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Fru talman! Först och främst tycker jag att det är lämpligt att Astrid Lulling är experten på bin i vår grupp, eftersom hon själv delar många av biets egenskaper. Hon surrar runt i parlamentet som ett bi. Hon är oftast söt som honung, och hon kan sticka som ett bi när folk trampar på henne. Så man skulle kunna säga att hon är parlamentets bidrottning.

På ett mer seriöst plan har Einstein sagt att människan själv skulle dö inom några år om alla bin skulle dö ut. Även om det kanske är en överdrift var Einstein ett geni som visste vad han talade om, eftersom inga fler bin skulle leda till ingen mer pollinering, ingen mer frukt, inga mer växter, inga mer människor och – Gud förbjude – inga mer Astrid Lullings. Vi har alltså ett allvarligt problem, eftersom den globala bipopulationen har minskat kraftigt under de senaste tio åren. Det finns ett antal frågor som har kommit upp.

Det första problemet handlar om parasiterna, varroakvalstret, och måste diskuteras och lösas. Insecticider har en dominoeffekt på bin när de sprejas på växter. Sedan har vi de hårda vintrarna: år 2008 dog tre miljoner bin under den bistra vintern. Sedan har vi

naturligtvis samma problem som vi har inom andra områden, såsom kött och fisk: för mycket importeras för enkelt från tredjeland och undergräver vår egen produktion. Vi måste lösa de här problemen genom forskning och med hjälp av mål.

Jag tror att dagens unga, som värnar mycket om naturen, skulle kunna uppmuntras till att börja med biodling. Precis som Mairead McGuinness sade kan man börja med det som en hobby, och några kan därefter ägna sig åt det på heltid om det visar sig vara lönsamt.

Slutligen tycker jag att vi borde inkludera ett 2020-mål för bin i den gemensamma jordbrukspolitiken: att öka bipopulationen med 20 procent så att våra bin kan vara lika uthålliga som Astrid Lulling.

Jim Higgins (PPE). – (EN) Fru talman! Som Seán Kelly sade har vi en bidrottning här som har haft en hel del friare, eftersom bidrottningen spelar en avgörande roll i samband med alla aktiviteter som försiggår i kupan.

När vi tänker på den gemensamma jordbrukspolitiken tänker vi på mycket storskaligt jordbruk. Vi tänker på boskap, nötkreatur, mjölkproducenter, grönsaker, vin och så vidare. Här har vi ett till synes oansenligt område som är helt *au naturel* om det hanteras rätt.

När jag tittar på bakgrunden till detta är det tydligt att bin, precis som har sagts, har en underbart mångfacetterad roll som pollinerare och leverantörer. Ökningen av birelaterade sjukdomar utgör ett hot mot arten och skulle kunna leda till en tragedi.

Medlemsstaterna har olika initiativ, men samordningen är liten eller obefintlig. Vi måste garantera finansiellt stöd till denna specifika sektor. Biodling är beroende av villkoren i den gemensamma jordbrukspolitiken, så vi måste följa en särskild linje i samband med biodling.

Förutom den ekonomiska verkligheten är det, om man till exempel tittar på situationen utifrån honungens hälsomässiga egenskaper – nu då vi har allt fler honungsbaserade kosttillskott – uppenbart att fördelarna för den vanliga människans hälsa är enorma för dem som konsumerar honung dagligen.

Här idag börjar vi med det som Astrid Lulling gjorde 1997, nämligen att lägga särskild vikt vid något som finns där ute, som är naturligt och som vi kan utnyttja på daglig basis. Men vi måste se till att det skyddas, för det finns alltför mycket föroreningar och dessutom brist på regelverk och dokumentation när det gäller faktisk statistik.

Sist men inte minst har vi kapacitet att avgöra hur många bikupor som finns. Det som är viktigt i slutändan är inte antalet bikupor, utan antalet bin och antalet svärmar: det faktiska antalet bin som aktivt bidrar till att skapa den honung som vi som människor är beroende av, och som har så enorma fördelar för var och en av oss. Jag vill därför berömma min kollega Astrid Lulling för ett underbart initiativ, och jag önskar henne lycka till.

Peter Jahr (PPE). – (DE) Fru talman! Det finns inte tillräckligt många bin och inte heller tillräckligt många biodlare. Den konstanta nedgången av bipopulationen under många år är en tydlig larmsignal. Den höga bidödligheten orsakad av varroakvalstret och det olösta problemet med plötslig bidöd kommer tyvärr inte att försvinna. Därför måste vi se till att biodlingssektorn får stöd efter 2013. Två saker är särskilt viktiga för mig i detta avseende.

För det första kommer man inte att kunna komma på en effektiv förklaring till bidödligheten eller göra något användbart för att bekämpa den utan omfattande vetenskaplig forskning. Den andra punkten handlar om produkten av biodling, honungen. Samma

kvalitetsstandarder måste tillämpas på importerad honung som på den honung som tillverkas i Europa. Allt annat skulle ses som ett sätt att föra konsumenterna bakom ljuset och innebära konkurrensnackdelar för europeiska tillverkare.

Utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling och föredraganden Astrid Lulling har presenterat några bra förslag. Jag vill be kommissionen att vidta åtgärder utifrån dessa.

Mario Pirillo (S&D). - (IT) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Under det senaste årtiondet har biodlingen gjort stora framsteg utifrån ett ekonomiskt och entreprenörmässigt perspektiv. Aktiviteterna har gått från att till stor del drivas i hobbyform till att bli riktigt lönsamma verksamheter, förutom att de är lysande exempel på en miljövänlig tillverkning. Offentligt, nationellt och europeiskt stöd har gjort detta möjligt.

Tyvärr har olika faktorer lett till en ökad bidödlighet som innebär risker inte bara för biodlarna när de planerar sin verksamhet, utan även för jordbruket och miljön. Bin är ansvariga för välbefinnandet hos många växter som är viktiga för jordbruket och, mer allmänt, för en balans i ekosystemet och för att bevara den biologiska mångfalden.

Jag vill uppmana kommissionen att snarast ta fram en handlingsplan för att hantera den utbredda bidödligheten. Men framför allt vill jag, med tanke på den gemensamma jordbrukspolitiken efter 2013, att man erkänner vilken viktig roll biodlarna spelar och att EU:s medfinansiering ökas från 50 till 75 procent.

Krisztina Morvai (NI). - (HU) Fru talman! Även jag vill tacka föredraganden och Astrid Lulling för deras roll i detta resolutionsförslag om situationen i biodlingssektorn. Jag vill dessutom tacka de med rätta världsberömda ungerska biodlarna för att de har delat med sig av sina erfarenheter och sin kunskap till mig, så att jag har kunnat vidarebefordra all information jag fått från dem till utskottet. När de ungerska biodlarna tittar på det färdiga dokumentet kommer de att se sina osynliga initialer på det.

En sak som inte antogs bland mina ändringsförslag och som jag känner saknas, är att man inte erkänner biodlingens effekter på vårt gemensamma väl rent ekonomiskt. För biodlarnas produktion av honung, bivax, kittvax och pollen är ju bara en liten del av verksamheten. Den större delen är att de flerfaldigar det kvalitativa och kvantitativa värdet på andra jordbruksprodukter och genom pollinering. Detta är en form av gemensamt väl som borde gottgöras på något sätt. Vi föreslog att man skulle införa konceptet med gemensam biodling, och även om vi inte har lyckats uppnå detta än rekommenderar vi starkt att biodlare får finansiell ersättning på medlemsstatsnivå för sina aktiviteter för vårt gemensamma väl.

Ulrike Rodust (S&D). - (DE) Fru talman, herr Cioloş, mina damer och herrar! Bin spelar en avgörande roll för vårt ekosystem. Bina är viktiga för att bevara den biologiska mångfalden, och den biologiska mångfalden i sin tur är viktig för att bevara bina, inte bara eftersom det är Internationella året för biologisk mångfald, utan även för att de bidrar till vår egen överlevnad.

Som en del av reformeringen av den gemensamma jordbrukspolitiken bör vi bland annat fokusera på att förhindra monokulturer och att öka användningen av växelbruk. Jag vill inte tala om växtskyddsprodukter och bekämpningsmedel idag. Jag tror att det är viktigt att främja och utveckla forskningen på området och förbättra samordningen mellan olika forskningsprojekt i de enskilda medlemsstaterna, för att se till att våra bin är friska.

Vad som än händer måste vi fortsätta att stödja biodlingssektorn även efter 2013 och se till att vi även i framtiden både har tillräckligt med bin och tillräckligt med biodlare som tar hand om dem.

Luís Paulo Alves (S&D). – (PT) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Dödligheten bland bin ökar, och antalet biodlare minskar. Situationen är problematisk för jordbruket och, som flera andra ledamöter redan har sagt, för den biologiska mångfalden på grund av de enorma följderna för livsmedelsproduktionen och växtarter som är beroende av pollinering. Ett arbetsbi lever bara i ungefär sex veckor och är mycket känsligt för miljöförändringar. Det innebär att även honungsproduktionen har påverkats, inte bara på grund av att årstidernas längd och stabilitet blir allt mer osäkra, utan även på grund av ökande hot utifrån såsom bland annat användning av bekämpningsmedel och kvalster. Mer forskning om detta kan hjälpa oss att ta fram bättre tillämpade lösningar och förbättrade åtgärder för att stödja den biologiska mångfalden, och att minska effekterna av ett instabilt klimat. Herr kommissionsledamot, det är ingen tvekan om att de aktuella programmen måste stärkas inom ramen för den nya gemensamma jordbrukspolitikerna, så att vi kan hitta mer effektiva åtgärder även på den nivån.

Dacian Cioloș, ledamot av kommissionen. – (FR) Fru talman, mina damer och herrar! Slutsatsen av detta är att biodling är en viktig sektor i sig själv på grund av det som direkt produceras i den, men även på grund av de indirekta effekterna den kan ha på andra grödor. Dessutom tror jag att vi kan säga att bin är en bra indikator på vår möjlighet till en miljövänlig jordbruksindustri. Vi kan även säga att naturen ibland tar mycket hårdare på våra misstag än vi själva när vi inte respekterar vissa regler.

När det gäller stöd till sektorn skulle jag säga att det, med det stöd som Astrid Lulling har i parlamentet och bland många andra, skulle vara svårt att säga nej. På ett mer seriöst plan är det tydligt att jag, av alla de skäl som jag även betonade i min inledning, inte har för avsikt att avsluta stödprogrammet. Vi måste bara fundera på hur vi kan se till att skapa mervärde genom att använda EU:s budget för den här typen av program, samtidigt som vi måste se till att varje medlemsstat får möjlighet att använda stödet flexibelt och på rätt sätt.

Jag tror att forskning om bins hälsa verkligen kan innebära ett mervärde, men även att utveckla produktionen och kvaliteten på produkterna och att främja konsumtion av honung och honungsrelaterade produkter. I det avseendet har vi redan program som stöds. Detta skulle kanske kunna utvecklas. Så jag tror att vi har några mål framför oss att jobba mot. De kommer utan tvekan även att inkluderas i den gemensamma jordbrukspolitikerna efter 2013.

Talmannen. – Jag har mottagit ett resolutionsförslag, som ingivits i enlighet med artikel 115.5 i arbetsordningen. ⁽¹⁾

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på torsdag (25 november 2010).

Skriftliga förklaringar (artikel 149 i arbetsordningen)

Sandra Kalniete (PPE), skriftlig. – (LV) Jag har varit i kontakt med biodlarorganisationer i Lettland. På det hela taget välkomnar de att de problem som finns i sektorn nu diskuteras,

---

⁽¹⁾ Se protokollet.

men de har frågor som rör vissa punkter i resolutionen och som inte har förklarats tillräckligt. Tyvärr har vårt arbete och innehållet i resolutionen kritiserats i lettiska medier. Efter att ha läst texten i resolutionen fick många företrädare för biodlingssektorn intryck av att honung som bara består av 50 procent äkta honung och där resten utgörs av olika former av sötningsmedel kan märkas som "honung". Naturligtvis anser företrädare för Lettlands biodlingssektor, som producerar honung av mycket hög kvalitet, att detta förslag är absurt. Jag anser därför att resolutionen bättre måste tydliggöra att detta rör bearbetade honungsprodukter, så att det inte kan bli några missförstånd i frågan och så att vårt arbete inte leder till att allmänheten får ett negativt intryck av det arbete som Europaparlamentets ledamöter utför. På samma sätt vill jag betona att vi om och om igen måste diskutera det faktum att människor som är verksamma inte bara inom biodlingssektorn utan inom jordbruket som helhet blir märkbart äldre. Endast 7 procent av Europas jordbrukare är yngre än 35 år, och inte mindre än 4,5 miljoner jordbrukare kommer att gå i pension under de kommande tio åren. Vi måste ta fram stödmekanismer för unga jordbrukare som arbetar inom biodlingssektorn och inom andra jordbrukssektorer. Generationsskiftet inom jordbruket är en strategisk fråga som är viktig för Europeiska unionens framtid och som påverkar alla medborgare inom EU.

Jaromír Kohlíček (GUE/NGL), skriftlig. – (CS) Biodling är en av de huvudsakliga verksamheter som stöder jordbruksproduktionen. Dess explicita särdrag kräver att man bemöter de som är verksamma inom sektorn på ett specifikt sätt. Under den senaste tiden har vi dels sett en massiv ökning av allvarliga sjukdomar bland bin (varroakvalster) och dels att biodlarna i många stater blir allt äldre i kombination med att ett flertal nationella regeringar inte ger tillräckligt med stöd för deras arbete i en tid av ekonomisk kris. Det finns även andra faktorer som hotar framtidens biodling och därmed indirekt avkastningen av många viktiga jordbruksgrödor. Dessa faktorer är bland annat användandet av kemikalier inom jord- och skogsbruk. Med tanke på situationen är det hög tid att vidta kraftfulla åtgärder för att stödja biodling och forskning om hur man ska behandla sjukdomar hos bin, samt tillhandahålla utbildning till dem som är intresserade av att börja med biodling. Vare sig vi talar om en övergångsperiod fram till 2013 eller en ny sjuårsperiod är det avgörande att vi tar fram tillräckligt motiverande program för att utveckla biodlingssektorn. Programmen måste stöttas med relevanta instrument, både rättsliga instrument på europeisk nivå, tilldelning av finansiella resurser och nya kontrollmekanismer för att hjälpa till att uppfylla målen i stöd- och utvecklingsprogrammet för biodling. Utan lämpliga åtgärder hotas både odling av frukt och av många åkergrödor. Jag är säker på att kommissionens insatser kommer att följas av specifika åtgärder och tidsfrister.

Véronique Mathieu (PPE), skriftlig. – (FR) Den text som utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling lagt fram om stöd till biodlingssektorn är särskilt relevant i samband med reformeringen av den gemensamma jordbrukspolitiken efter 2013. I en tid då bidödligheten ökar och antalet biodlare i Europa minskar får vi inte förlora någon tid i arbetet med att bedöma de svårigheter som sektorn står inför och vidta lämpliga åtgärder. Detta är avgörande för att förhindra de negativa följder som detta högst troligt kommer att ha på vår livsmedelsproduktion, eftersom vi vet att 84 procent av alla växtarter är beroende av att pollineras av bin. Därför måste vi som ett första steg i att bekämpa bidödligheten få bättre kunskap om fenomenet genom mer forskning om bidödlighet. För det andra uppmanar vi dessutom kommissionen att öka stödet till biodlingssektorn och att förnya de befintliga stödprogrammen innan de som planerat upphör 2012.

20. Inkomna dokument: se protokollet

21. Föredragningslista för nästa sammanträde: se protokollet**22. Avslutande av sammanträdet**

(Sammanträdet avslutades kl. 23.40.)